

Capitolul 1

N-a fost chip să pun geană pe geană din cauza croncănitului unei cretine de ciori, care m-a ținut trează cât a fost noaptea de lungă. Hm, mai exact cât a fost ziua de lungă, pentru că, știți, sunt vampir novice și noi avem problema aceea cu noaptea și ziua care sunt inversate. Mă rog, ideea e că n-am închis un ochi azi-noapte/zi. Dar insomnia asta de tot rahatul este, de fapt, cea mai simplă problemă a mea, căci se pare că viața e chiar nașpa când prietenii sunt ofțițați pe tine. Eu sunt expertă în domeniu. Numele meu este Zoey Redbird, în prezent regina incontestabilă a Regatului Prietenilor Ofțițați.

Persefona, iapa roaibă pe care o consider a mea de când trăiesc în Casa Noptii, și-a lungit grumazul după mine și mi-a împuns obrazul cu botul. Am sărutat boticul moale și am continuat să-i țesal coama lucioasă. Mi-era întotdeauna mai simplu să gândesc când o îngrijeam pe Persefona și mă simțeam mai bine. Iar acum aveam mare nevoie de ambele lucruri.

— Bun, deci am reușit două zile să evit marea confruntare, clar treaba asta nu poate să continue, i-am mărturisit iepei. Da, știu prea bine că acum sunt la cantină, iau cina și se distrează pe cinste împreună, socotindu-se prieteni la cataramă, iar de mine nici pomeneală.

Persefona a fornăit și s-a întors la fânul ei.

— Sunt de acord cu tine că sunt niște măgari. Mă rog, le-am turnat minciuni, dar mai degrabă am omis să le spun unele lucruri. Așa e, le-am ascuns câteva chestii, dar a fost în general spre bine lor, am spus eu cu un oftat.

Uite, chestia cu Stevie Rae care s-a transformat în zombi a fost spre bine lor. Povestea că mă cuplasem cu Loren Blake, poetul laureat vampir și profesor în Casa Noptii, trebuia să recunosc că fusese spre binele meu.

— Dar totuși, am spus, iar Persefona și-a ciulit o ureche, să mă asculte. Sunt prea critici cu mine.

Persefona a fornăit din nou, iar eu am mai tras un oftat. Rahat! Nu mai puteam să-i evit. Am mai mângâiat un pic iapa, apoi am ieșit agale din grajdul ei, am luat-o spre încăperea în care se ține harnașamentul și am pus la loc mulțimea de țesale și de perii, care pentru coamă, care pentru coadă, cu care o aranjasem de o oră încoace. Am inspirat adânc mirosul de piele și de cal, sperând ca amestecul ăsta plăcut să mă liniștească. Când privirea mi-a căzut pe imaginea mea reflectată în geamul neted al încăperii, mi-am trecut instantaneu degetele prin păr, încercând să-l fac să pară mai puțin scărmanat. Fusesem însemnată, devenisem vampir novice și mă mutasem în Casa Noptii de vreo două luni și ceva, dar părul meu era deja vizibil mai gros și mai lung. Și nu era decât una dintre schimbările pe care le suferisem. Unele erau invizibile, de exemplu, faptul că aveam o afinitate față de toate cele cinci elemente. Altele erau foarte vizibile, precum desenele unice care îmi împodobeau fața cu vârtejurile lor complicate și exotice, și apoi, spre deosebire de oricare alt novice sau vampir adult, mie desenul safiriu îmi cobora pe gât și pe umeri, în jos, de-a lungul coloanei și, de curând, îmi cuprinsese și talia, lucru știut doar de mine, de pisica mea Nala și de zeița Nyx.

Că doar cui altcuiva era să-i arăt?

— Ca să vezi, ieri aveai trei iubiți, nu unul, i-am spus lui Zoey cea cu ochii negri și tentativa de zâmbet cinic care mă privea din geam. Dar ai avut tu grijă de asta, nu? Azi nu numai că nu mai ai nici urmă de iubit, dar, în plus, nimeni n-o să mai aibă încredere în tine cam... tot restul zilelor.

Mai puțin Afrodita, care a luat-o razna și a șters-o acum două zile, pentru că e posibil să fi redevenit brusc umană, și Stevie Rae, care a fugit după sus-amintita Afrodita-care-a-luat-o-razna, pentru că e posibil ca ea să fi fost cauza acestei schimbări, atunci când eu am format cercul și am transformat-o dintr-o zombi ambulantă și dătătoare de coșmaruri în puștoaica-vampir-cu-desen-roșu-ciudaț, dar măcar ea, cea dintotdeauna.

În orice caz, mi-am spus cu glas tare, ai reușit s-o dai în bară cu toată lumea cu care ai avut de-a face. Bravo, fată!

Brusc au început să-mi tremure buzele și am simțit cum lacrimile îmi pârjolesc ochii. Nu! N-are niciun sens să mă jelesc să-mi sară ochii din cap. Pe bune, dacă era așa, atunci eu și prietenii mei ne-am fi pupat (nu la propriu, vă dați seama) și ne-am fi împăcat de mult. Va trebui să dau ochii

cu ei și să încerc să îndrept lucrurile.

Noaptea de sfârșit de decembrie era răcoroasă și învăluită într-o ceață fină. Felinarele înșiruite de-a lungul aleii ce se întindea de la grajd și din zona arenei sportive a școlii până la clădirea principală licăreau, răspândind în jur aureole gălbui, de o frumusețe parcă din alte vremuri. De fapt, întregul campus al Casei Noptii era superb și mă ducea mereu cu gândul mai degrabă la o legendă arthuriană decât la secolul XXI. „Îmi place la nebunie aici“, mi-am amintit mie însămi. „Aici mă simt acasă, aici e locul meu. Am să mă împac cu prietenii mei și totul o să revină la normal.“

Îmi mușcam buzele, preocupată de felul în care aveam să mă împac cu prietenii mei, dar frământările mele interioare au fost curmate de un zgomot ciudat, ca o bătaie de aripi, care s-a auzit împrejurul meu. Zgomotul ăsta avea ceva care mi-a dat fiori pe șira spinării. Mi-am înălțat privirea. Nu era nimic deasupra mea în afară de beznă, de cer și de golașele crengi iernatice ale stejarilor care străjuiau aleea. M-am cutremurat de parcă aș fi văzut o stafie, iar noaptea nu mi-a mai părut așa de prietenoasă și de cețoasă, ci întunecoasă și înfricoșătoare.

Stai puțin! întunecoasă și înfricoșătoare? Asta e o tâmpenie! Ce auzisem eu nu era, probabil, mai sinistru decât freamătul vântului printre copaci. Mamă, o iau razna!

Am clătinat din cap și mi-am reluat drumul, dar n-am apucat să fac mai mult de câțiva pași, când s-a auzit din nou. Zbaterea ciudată de deasupra mea a făcut ca aerul, care acum părea să se fi răcit cu zece grade, să-mi biciuiască nebunește pielea. Instantaneu mi-am agitat mâna în aer, gândindu-mă că erau lilieci, păianjeni sau mai știu eu ce creaturi scârboase.

Degetele mele n-au întâlnit nimic, dar era un nimic care-ți îngheța sângele în vine și o durere cumplită mi-a străbătut mâna. Am chițâit speriată și mi-am dus mâna la piept. O clipă am fost paralizată și frica m-a țintuit locului. Zbaterea era din ce în ce mai puternică, iar frigul și mai mare când, în sfârșit, am reușit să mă urnesc din loc. Mi-am băgat capul între umeri și am făcut singurul lucru care mi-a trecut prin cap. Am luat-o la sănătoasa spre cea mai apropiată intrare în școală.

După ce m-am strecurat înăuntru, am trântit ușa grea de lemn în urma mea și, pe când îmi trăgeam sufletul, m-am întors și am încercat să zăresc ceva prin ferestruica arcuită din mijloc. Întunericul și-a schimbat consistența și s-a prelins prin fața ochilor mei ca cerneala pe o pagină neagră. Frica aia cumplită tot nu mă părăsise. Ce se întâmpla? Aproape inconștient, am șoptit: „Focule, coboară-te asupra mea. Am nevoie de căldura ta.“ Elementul mi-a dat imediat ascultare, invadând aerul dimprejur cu dogoarea mângâietoare a focului din vatră. Cu ochii încă țintă afară, mi-am lipit palmele de lemnul dur al ușii.

— Acolo, am șoptit. Trimite-ți și acolo arșița.

Cu un foșnet călduț, elementul a plecat dinspre mine, a trecut prin ușă și s-a revărsat în noapte. S-a auzit un fâsâit, ca atunci când iese abur din gheața carbonică. Ceața deasă și cremoasă s-a tulburat, provocându-mi amețelă și o senzație de greutate, iar bezna ciudată a început să se risipească. Apoi arșița a alungat definitiv frigul și, pe cât de repede se pornise, pe atât de repede noaptea a redevenit liniștită cum o știam.

Ce se întâmplase?

Usturimea de pe mână mi-a distras atenția de la fereastră și mi-am coborât privirea. Pe dosul palmei îmi apăruseră niște dăre roșii, de parcă m-ar fi zgâriat ceva cu gheare. Mi-am frecat urmele inflamate, care usturau de-ai fi zis că m-am ars cu un ondulator încins.

Apoi m-a cuprins un sentiment puternic și copleșitor și mi-a fost clar, mulțumită celui de-al șaselea simț dăruit de zeiță, că nu ar trebui să mă aflu singură aici. Frigul care tulburase noaptea, chestia aia fantomatică din cauza căreia mă refugiaseam înăuntru și care îmi lăsase urme pe mână mi-au provocat o presimțire teribilă și, pentru prima oară de nici nu mai știu când, mi-a fost frică pe bune. Nu pentru prietenii mei, nici pentru bunica, nici pentru fostul meu prieten uman și nici măcar pentru mama de care mă îndepărtasem. Mi-era frică pentru mine și nu numai că voiam să fiu cu prietenii mei, mai mult decât atât, aveam nevoie de ei.

Frecându-mi încă mâna, mi-am urnit picioarele și mi-a fost mai clar ca lumina zilei că mai degrabă aveam de-a face cu durerea și dezamăgirea prietenilor mei decât cu chestia aia infernală care mă pândea în ascunzătoarea nopții.

Am bântuit un pic pe lângă ușile deschise ale „sălii de mese“ (mai pe limba noastră, cantina școlii), i-am studiat pe ceilalți puști care pălăvrăgeau veseli și, brusc, aproape că m-a copleșit dorința de a fi o novice oarecare, de a nu avea nici o putere extraordinară și, răspunderea pe care o atrăgea după sine. Pentru o clipă mi-am dorit așa de tare să fiu normală, încât aproape că mi s-a tăiat respirația.

Atunci am simțit atingerea mângâietoare a vântului pe piele, care părea cuprinsă de căldura unei flăcări invizibile. Am simțit mirosul oceanului, deși nu este nici urmă de ocean prin apropiere de Tulsa, în Oklahoma. Am auzit ciripit de păsărele și am simțit miros de iarbă proaspăt cosită, iar sufletul mi-a fremătat de o bucurie nerostită când mi s-a adevărit că zeița lui dăruise o puternică afinitate pentru fiecare din cele cinci elemente: aer, foc, apă, pământ și spirit. Nu eram normală, nu eram ca ceilalți, nici novici, nici vampiri și era o greșeală din partea mea să-mi doresc altceva. Și parte din ne-normalitatea asta îmi spunea să intru și să încerc să fac pace cu prietenii mei. Am scos pieptul înainte, mi-am rotit prin sală ochii din care dispăruse autocompătirea și mi-am găsit - cu ușurință grupul de novici speciali stând în separeul nostru.

Am tras vânjos aer în piept și am traversat iute cantina, dând ușor din cap și schițând zâmbete către puștii care mă salutau. Am observat că toată lumea părea să reacționeze la prezența mea cu obișnuitul amestec de respect și uluială, semn că prietenii mei nu spusese mulțimii porcării despre mine. Mai era, de asemenea, semn că Neferet nu pornise atacul deschis, pe toate fronturile, împotriva mea. Încă.

Am înșfăcat o salată simplă și o cola. Apoi, ținând tava așa de anormal de strâns încât mi se albiseră degetele, am mers întins spre separeul nostru și m-am așezat ca de obicei lângă Damien.

Nimeni nu s-a uitat la mine când m-am așezat, dar pălăvrăgeala a încetat fulgerător, chestie pe care o urăsc din tot sufletul. Pe bune, ce e mai nașpa decât să mergi, chipurile, la prietenii tăi și să-i vezi că amuțesc, semn clar că vorbeau despre tine? Îhh!

— Sal'tare, am spus eu în loc să o iau la fugă sau să mă pun pe jelit, cum îmi venea.

Liniște mormântală.

— Ce faceți? m-am adresat lui Damien, conștientă că prietenul meu gay era prin natura lui o hibă în planul de ignorare a lui Zoey.

Din nefericire, mi-au răspuns gemenele, nu Damien cel gay și, deci, mai sensibil și mai politicos.

— Mai nimica, nu, geamăno? a spus Shaunee.

— Așa e, geamăno, mai nimica. Noi nu suntem de încredere, ca să ni se spună ceva, a comentat Erin. Geamăno, tu știai că nu merităm niciun pic de încredere?

— Până acu' ceva timp n-am știut, geamăno. Tu știai? a întrebat Shaunee.

— Nici eu n-am știut până acu' ceva timp, a încheiat Erin.

Mă rog, gemenele nu sunt gemene pe bune. Shaunee

Cole este o tipă de origine jamaicană, cu pielea de culoarea caramelului, care a crescut pe coasta de est, iar Erin Bates este o blondă superbă, născută în Tulsa. Ele două s-au cunoscut după ce au fost însemnate și s-au mutat în Casa Noptii, amândouă în aceeași zi. Imediat s-au înțelese, de parcă nici n-ar fi existat aspectul genetic sau cel geografic. Efectiv își termină propozițiile una celeilalte, iar în momentul ăla îmi aruncau amândouă priviri în care se citea suspiciune amestecată cu furie.

Doamne, ce mă oboseau cu chestia asta!

În același timp, mă mai și înfuriau. Da, așa e, avusesem secrete față de ei și da, îi minșisem. Dar a trebuit s-o fac. Da, în mare măsură a trebuit s-o fac. Iar atitudinea lor plină de superioritate morală mă călca al naibii pe nervi.

— Mulțumesc pentru dulcea ta observație. Și acum am să încerc să întreb pe cineva care să nu-mi răspundă în stilul nesuferitei de Blair din Gossip Girl. - Mi-am întors atenția de la ele și l-am privit direct pe Damien, deși le auzeam pe gemene trăgând aer în piept, pregătindu-se să spună ceva ce speram că într-o bună zi aveau să regrete. - Deci, cred că ce voiam să întreb de fapt când am spus: „Ce faceți?“ e dacă ați remarcat o chestie ciudată afară în ultima vreme, ca o zbatere înspăimântătoare, ca de fantomă. Da sau ba?

Damien e un tip înalt și tare simpatic, cu un fizic extraordinar, ai cărui ochi căprui sunt de

regulă calzi și expresivi, dar care în momentul ăsta trădau precauție și răceală.

— O zbatere ca de fantomă zici? a întreat el. Îmi pare rău, habar n-am despre ce vorbești.

La auzul tonului ciudat al vocii lui, mi s-a strâns inima, dar mi-am spus că măcar îmi răspunsese la întrebare.

— Veneam de la grajduri și m-a atacat o chestie. N-am văzut mare lucru, dar era frig și mi-a lăsat niște urme zdravene pe mână.

Am ridicat mâna să-i arăt, dar urmele dispăruseră.

Demențial!

Shaunee și Erin au pufnit la unison. Damien, în schimb, parcă doar foarte, foarte trist. Am deschis gura să le repet că mai devreme fuseseră acolo niște urme, când a dat buzna Jack.

— Salut! Scuze că am întârziat, dar, când mi-am luat cămașa, am găsit o pată uriașă chiar pe piept. Poți să crezi? a spus Jack, zorindu-se cu tava cu mâncare și așezându-se la locul lui, lângă Damien.

— O pată? N-o fi pe cămașa aia albastră drăguță Armani cu mânecă lungă pe care ți-am luat-o eu de Crăciun, nu? a întreat Damien, mutându-se ca să-i facă loc prietenului lui.

— O, Dumnezeule, nu! N-aș vărsa niciodată nimic pe aia.

— O ador și..., s-a oprit brusc atunci când privirea i-a ajuns de la Damien la mine. A înghițit și a spus: A, ăă... Bună, Zoey.

— Bună, Jack, i-am răspuns cu un zâmbet.

Jack și Damien sunt împreună. Da! Sunt gay, dacă n-ați știut, iar prietenii mei și cu mine, împreună cu ceilalți care nu sunt înguști la minte și critici, nu avem nimic împotriva.

— Nu mă așteptam să te gălesc aici, a balmăjit Jack. Credeam că ești încă... ăă... vreau să zic..., a scădat-o el vizibil stânjenit și adorabil de îmbujorat.

— Credeai că mai stau încă pitită în camera mea? i-am sărit în ajutor.

A dat din cap.

— Nu, am spus cu hotărâre. Am terminat cu chestia asta.

— Ce să-ți spun, dragă, a început Erin, dar înainte ca Shaunee să se prindă în horă, ca de obicei, un râs nesuferit de sexy venind dinspre ușa din spatele nostru ne-a făcut pe toți să ne întoarcem și să ne zgâim.

Afrodita traversa sala plină de figuri, râzând și clipind des la Darius, unul dintre cei mai tineri și mai sexy războinici dintre Fiii lui Erebus care protejau Casa Noptii, și și-a scuturat magistral coama de păr. Fata asta se pricepuse întotdeauna să jongleze cu mai multe chestii odată, dar eram de-a dreptul șocată să văd cât de nonșalantă, de relaxată și de stăpână pe sine părea. Nu mai departe de acum două zile era să moară, iar apoi turbase de-a dreptul când îi dispăruseră de pe față liniile safirii ce-i marcau semiluna care apărea pe fruntea novicilor, semn că își începuseră Transformarea la finalul căreia fie deveneau vampiri, fie dădeau colțu'.

Ceea ce însemna că, cine știe cum, redevenise umană.

Capitolul 2

Mă rog, crezusem eu că redevenise umană, dar chiar și de pe locul pe care stăteam vedeam că Semnul Afroditei reapăruse. Ochii ei albaștri și reci au măturat cantina, în timp ce ea le-a aruncat un rânet puștilor care o priveau, apoi și-a îndreptat din nou atenția spre Darius și și-a lăsat mâna să se odihnească pe pieptul zdrăhonului de războinic.

— Ce drăguț din partea ta să mă conduci în sala de mese. Ai dreptate. Nu ar fi trebuit să-mi ia două zile să mă hotărâsc să mi scurtez vacanța. Cu toată nebunia de aici, cel mai bine e să stăm în campus, unde suntem la adăpost. Și dacă spui că o să stai de pază la ușa dormitorului nostru, va fi, fără îndoială, locul cel mai sigur și mai sexy în care să pot fi, s-a pisicit ea.

Dumnezeule, ce scârbă! Dacă nu m-aș fi mirat așa de tare să o văd, aș fi râgâit, cum o cerea situația, tare și pe față.

— Iar eu trebuie să-mi reiau postul. Noapte bună, domniță, a spus Darius. S-a aplecat iute,

cu un aer de cavaler romantic și fermecător, atât că n-avea cal și armură strălucitoare ca-n vremurile de demult. Este o plăcere să vă slujesc, a spus și i-a mai zâmbit o dată Afroditei, după care s-a răsucit pe călcâie și a părăsit cantina.

— Iar eu pun pariu că ar fi o plăcere s-o punem de-o tăvăleală, a spus Afrodita cu vocea ei cea mai nesuferită îndată ce el s-a îndepărtat. Apoi s-a întors spre sala care o privea tăcută, cu gura căscată. A ridicat din sprâncenele perfect pensate și a cadorisit pe toată lumea cu un rânjet marca Afrodita.

— Ce? Vă uitați de parcă n-ați mai fi văzut niciodată o frumusețe. Hai, ce Dumnezeu, n-am fost plecată decât două zile. Mă gândeam că aveți memorie mai bună. Nu mă mai țineți minte? Sunt superba nesuferită pe care vă place la nebunie s-o urâți. La tăcerea celorlalți, și-a dat ochii peste cap și a continuat: D-aia nu mai pot io!

S-a rupt în figuri spre barul cu salate și a început să-și umple farfuria, moment în care stăvilarul gălăgiei s-a rupt și ceilalți au scos sunete nepoliticoase, reîntorcându-se disprețuitori la mâncarea lor.

Sunt convinsă că, pentru neavizați, Afrodita era cea dintotdeauna, cu aere de superioritate, dar eu vedeam cât de emoționată și de încordată era de fapt. Și, pe bune, chiar înțelegeam cum se simte, căci tocmai ce trecusem și eu prin fața plutonului de execuție. De fapt, chiar în momentul ăsta eram în fața lui, împreună cu Afrodita.

— Credeam că a redevenit umană, a spus Damien în șoaptă. Dar văd că i-a apărut din nou Semnul.

— Necunoscute sunt căile lui Nyx, am explicat eu, încercând să par înțeleaptă, ca o preoteasă în devenire.

— Eu când mă gândesc la căile lui Nyx, geamăno, îmi vine în minte un cuvânt cu „Z“, a intervenit Erin. Ghicești care e?

— Zbanghii în draci? a sugerat Shaunee.

— Exact, a spus Erin.

— Sunt trei cuvinte, le-a corectat Damien.

— Hai, dom' profesor, lăsați-o mai moale, l-a repezit Shaunee. În plus, faza e că Afrodita e o cotoroanță și noi trăgeam nădejde că Nyx i-a dat cu șutul când i-a dispărut Semnul.

— E puțin spus că trăgeam nădejde, geamăno, a intervenit Erin.

Toată lumea se holba la Afrodita. Am încercat să-mi îndes salată pe gât. Hai să vă explic care e faza: Afrodita a fost novicea cea mai populară, mai puternică și mai scârbă din Casa Noptii. De când o călcase pe bătăture pe Marea Preoteasă, Neferet, și căzuse complet în dizgrație, rămăsese doar novicea cea mai scârbă din Casa Noptii.

Desigur, în mod ciudat, dar tipic pentru mine, noi două ne cam împrieteniserăm sau, cel puțin, deveniserăm aliate. Nu că am fi vrut să știe mulțimea treaba asta. În orice caz, îmi făcusem griji din cauza ei când dispăruse, deși Stevie Rae fugise după ea. În fond, nu mai știam nimic despre niciuna dintre ele de două zile.

Normal, celorlalți prieteni ai mei, anume lui Damien, lui Jack și gemenelor, le stătea în gât. Așa că, dacă spun că au fost șocați și nu foarte încântați când Afrodita a venit direct în separeul nostru și s-a așezat lângă mine e puțin spus, ca faza din Indiana Jones, când personajul negativ nu ia pocalul potrivit și i se dezintegrează corpul, iar cavalerul ăla spune „Proastă alegere“.

— Nu e frumos să căscați gura, deși vorbim despre o persoană cu totul ravisantă ca moi, a spus Afrodita luând lingură de salată.

— Ce naiba faci aici, Afrodita? a întrebat Erin.

— Afrodita a înghițit, apoi a clipit, chipurile, inocent la Erin.

— Mănânc, fraiero, a spus ea cu dulceață în glas.

— În zona asta au interdicție târfuțiile, a replicat Shaunee când și-a recăpătat darul vorbirii.

— Da, uite colea anunțul, a spus Erin, arătând spre un așa-zis semn de pe speteaza băncii lor.

— Detest să mă repet, dar am să fac o excepție în cazul ăsta și am să spun din nou: Die Tembelen Gemenen.

— Aa, până aici ți-a fost, a zis Erin abia reușind să nu ridice tonul. De n-o să-ți trag cu

geamăna o chelfăneală, de-o să-ți zboare porcăria aia de Semn de pe fățau.

— Mda, poate că de data asta nu mai apare la loc, a spus Shaunee.

— Terminați, am intervenit eu. Când gemenele mi-au aruncat priviri chiorășe și stresate, am simțit cum mi se strânge stomacul. Oare chiar mă urau atât de tare pe cât arătau? Gândul ăsta îmi sfâșia inima, dar mi-am înălțat bărbia și le-am susținut privirea. Dacă aveam să trec cu bine de Transformare și să devin vampir, într-o bună zi aveam să fiu Marea lor Preoteasă, așa că ar face bine să mă asculte naibii!

— Am mai avut discuția asta. Afrodita face parte dintre Fiicele Întunericului. În același timp, face parte și din cercul nostru, dat fiind că are o afinitate față de pământ. Am ezitat, întrebându-mă dacă mai avea încă afinitatea aia sau dacă nu cumva o pierduse când devenise din novice ființă umană și apoi, după câte se pare, din nou novice, dar mă băga prea tare în ceață faza asta, așa că am continuat iute: știți prea bine că ați fost de acord să o acceptați în ambele posturi fără să o porecliți și să faceți observații răutăcioase.

Gemenele nu au scos un sunet, dar glasul lui Damien, atipic de neutru și de lipsit de emoție, a răzbătut din partea cealaltă:

— Am fost de acord cu asta, dar nu și să fim prieteni cu ea.

— Nici n-am spus că vreau să fiu prietena voastră, a replicat Afrodita.

— Idem, scârbă! au strigat gemenele într-un glas.

— Mă rog, a spus Afrodita și a dat să-și ia tava și să plece.

— Mă pregăteam să-i spun Afroditei să stea jos, iar gemenelor să-și țină gura când, deodată, un zgomot ciudat a răzbătut de pe hol prin ușile deschise ale cantinei.

— Ce mama naibii...? am început eu, dar n-am apucat să formulez toată întrebarea că cel puțin o duzină de pisici au dat năvală în cantină, sâsâind și scuipând ca lovite de streche.

Să ne lămurim, în Casa Noptii colcăie de pisici, la propriu. Umblă după noi, dorm cu noi și, în cazul Nalei, pisica mea, deseori se miorlăie la novicele pe care și le aleg. Una dintre primele chestii tari pe care le-am învățat la Sociologie vampirească a fost că pisicile le sunt de mult timp apropiate vampirilor. În traducere, eram cu toții obișnuiți ca pisicile să fie peste tot, dar nu le mai văzusem niciodată atât de înnebunite.

Belzebut, uriașul motan cenușiu al gemenelor, a sărit exact între ele. Avea blana zburlită și părea și mai monstruos de mare decât era de fapt, iar ochii lui chihlimbarii, mijiiți de nervozitate erau ațintiți spre ușa deschisă a sălii de mese.

— Belzebut, iubitule, ce s-a întâmplat? a încercat Erin să-i calmeze.

Nala mi-a sărit și ea în poală. Și-a pus lăbuțele albe pe umărul meu și a mârâit speriată, ca o pisică turbată, în timp ce se uita și ea la ușă, spre holul de unde se auzea zgomotul ăla infernal.

— Stai așa că știu ce e cu zgomotul ăsta, a spus Jack.

În același timp m-a trăsнит și pe mine.

— Latră un câine, am zis eu.

Apoi, ceva care aducea mai degrabă cu un urs mare și gălbui decât cu un câine a dat buzna în cantină. Câinele-urs era urmat de un puști, urmat la rândul lui de mai mulți profesori aproape sleiți de puteri, printre care se număra și profesorul nostru de sc rimă, Dragonul Lankford, instructoarea de echitație, Lenobia, și vreo câțiva războinici dintre Fiii lui Erebus.

— Te-am prins! a strigat puștiul când a ajuns din urmă câinele.

S-a oprit nu prea departe de noi, s-a aplecat, a apucat monstrul de zgarda care am remarcat că era din piele roz cu ținte de jur-împrejur și a prins cu îndemănare o lesă de ea. În clipa în care lesa a fost din nou legată, ursul s-a oprit din lătrat, și-a trântit fundul rotund pe podea și l-a privit pe puști gâfâind.

„Așa, bravo! Acum să te porți frumos“, l-am auzit mormăind la câinele care, în mod evident, rânjea.

Deși lătratul încetase, normal că pisicile din cantină nu își reveniseră din turbare. Se auzea atâta sâsâit în jurul nostru, de ziceai că era un furtun spart prin care se strecura aer afară.

— Vezi, James, asta încercam să-ți explic mai devreme, a spus Dragonul Lankford privind în jos, încruntat, la câine. Animalul ăsta nu e o idee bună în Casa Noptii.

— Mă cheamă Stark, nu James, a spus puștiul. Și, după cum încercam să vă explic eu mai devreme, câinele ăsta trebuie să stea cu mine. Așa stă treaba. Dacă mă vrei pe mine, vă procopsiți și cu ea.

Am tras concluzia că puștiul cel nou cu câinele avea ceva neobișnuit. Nu că ar fi fost vizibil nepolitic sau lipsit de respect față de Dragon, dar nici nu-i vorbea cu respectul, ba chiar cu frica cu care majoritatea novicilor abia însemnați le vorbeau uneori vampirilor. M-am uitat la tricoul lui cu Pink Floyd, dar nu avea nici o emblemă, așa că habar n-aveam în ce an era și de cât timp fusese însemnat.

— Stark, a intervenit Lenobia, evident dornică să se înțeleagă omeneste cu puștiul, nu se poate să ții un câine în campusul ăsta. Doar vezi cât de deranjate sunt pisicile.

— Or să se obișnuiască cu el, că doar s-au obișnuit și în Casa Noptii din Chicago. De regulă, se abține și nu le fugărește, dar pisica aia cenușie chiar și-a căutat-o, cu sâsâitul și zgâriatul ei.

— Ooo, șopti Damien.

Nu era nevoie să mă uit, pentru că le simțeam pe gemene cum se umflă ca o oală sub presiune.

— Dumnezeule, ce e cu gălăgia asta? a spus Neferet intrând în sală, frumoasă, puternică și complet stăpână pe situație.

L-am urmărit pe puști făcând ochii mari când a văzut cât de superbă era. Ce enervant că toată lumea devenea instantaneu gângavă când dădea prima oară cu ochii de Marea noastră Preoteasă și blestemul meu, Neferet!

— Neferet, îmi cer iertare pentru deranj, a spus Dragonul, și-a dus pumnul la inimă și a făcut o plecăciune respectuoasă în fața Marii Preotese. El este noul meu novice. A ajuns acum câteva clipe.

— Asta explică de ce se află novicele aici. Însă nu și de ce se află ăsta aici, a continuat Neferet și a arătat spre câinele care respira zgomotos.

— Ea este cu mine, a spus puștiul. Când Neferet și-a întors ochii de culoarea mușchiului de copac spre el, tânărul a imitat salutul și plecăciunea Dragonului. Când s-a ridicat, am fost de-a dreptul șocată să-i văd adresându-i lui Neferet un rânet strâmb, plin de sine. Ea e pisica mea.

— Serios? a spus Neferet înălțând dintr-o sprânceană castanie. Cu toate acestea, arată în mod paradoxal ca un urs.

„Aha! Deci nu băteam eu câmpii“.

— Da, Preoteasă, este un labrador, dar nu sunteți prima care spune că arată ca un urs. Are etichete destul de mari încât să semene cu ale unui urs. Ia uitați-vă! L-am urmărit plină de neîncredere pe puști cum îi întoarce complet spatele lui Neferet și îi spune câinelui: „Bate laba, Dutch.“ Supus, câinele a ridicat o labă cu adevărat imensă și i-a lovit mâna lui Stark cu ea. „Hravo, fetița!“ l-a încurajat el, mângâindu-l pe urechile moi.

De acord, trebuia să recunosc că era un truc simpatic.

Și-a îndreptat din nou atenția spre Neferet.

— Dar, fie el câine sau urs, suntem împreună de când am fost însemnat, acum patru ani, așa că pentru mine este ca pisică.

— Un labrador retriever? a spus Neferet ocolind maiestuoasă cățeaua și studiind-o. E cumplit de mare.

— Mda, Dutch a fost mereu o fetiță mare, Preoteasă.

— Dutch? Așa o cheamă?

Puștiul a dat din cap și a zâmbit larg și, deși era elev de clasa a șasea, am fost din nou surprinsă de ușurința cu care vorbea cu un vampir adult, mai ales cu unul care era o Mare Preoteasă puternică.

— E prescurtarea de la Ducesa (Duchess).

Neferet și-a mutat privirea de la cățea la puști și a mijit ochii.

— Cum te numești, copile?

— Stark, a răspuns el.

Oare mai văzuse cineva cum scrâșnise din dinți?

— James Stark? a întrebat Neferet.

Acum câteva luni am renunțat la prenume. Mă cheamă doar Stark, a răspuns el.

La ignorat și s-a întors spre Dragon:

— El este cel pe care îl așteptam să se transfere din Casa Noptii din Chicago?

— Da, Preoteasă, a încuviințat Dragonul.

Când Neferet l-a privit din nou pe Stark, am văzut cum buza s-a ridicat într-un zâmbet viclean.

— Am auzit destul de multe despre tine, Stark. În curând va trebui să discutăm pe îndelete. Studiindu-l încă pe novice, Neferet i s-a adresat Dragonului: Asigură-te că Stark are acces nelimitat la echipamentul pentru tirul cu arcul pe care ar vrea să-l folosească.

L-am văzut pe Stark tresărind ușor și, evident, l-a văzut și Neferet, pentru că a zâmbit larg și a spus:

— Desigur, ți-a mers vestea despre talentul tău, Stark. Nu trebuie să neglijezi antrenamentul doar pentru că te-ai mutat la altă școală.

Pentru prima oară Stark părea stânjenit. De fapt, era mai mult de atât. Când Neferet a pomenit despre tirul cu arcul, expresia lui Stark a devenit, din drăgălașă și ușor sarcastică, rece și aproape răutăcioasă.

— Am anunțat când m-au transferat aici că nu mai concurez, a spus Stark pe un ton neutru, iar cuvintele lui abia au răzbătut până la masa noastră, aflată în apropiere. Situația nu se schimbă doar pentru că m-am mutat la altă școală.

— Nu mai concurezi? Te referi la concursul acela banal de tir cu arcul dintre Casele Noptii? Râsul lui Neferet mi-a dat fiori pe șira spinării. Prea puțin mă interesează dacă mai concurezi sau nu. Nu uita, prin mine vorbește Nyx, iar eu spun că lucrul cel mai important este să nu-ți irosești talentul dăruit de zeiță. Nu se știe niciodată când te poate chema zeița și nu va fi pentru vreun concurs copilăresc.

Mi s-a făcut stomacul ghem. Știam că Neferet se referea la războiul ei împotriva oamenilor, dar Stark, cum nu avea habar de asta, a părut ușurat că nu mai trebuie să concureze, iar expresia i-a redevenit nonșalant-arogantă.

— Nici o problemă, nu mă deranjează să mă antrenez, Preoteasă, a spus el.

— Neferet, ce vrei să facem cu, ăă, cățeaua? a întrebat Dragonul.

Neferet s-a oprit o clipă, apoi s-a aplecat grațioasă spre labradorul auriu. Cățeaua și-a ciulit urechile imense, și-a ridicat botul umed, adulmecând mâna întinsă de Neferet cu curiozitate vizibilă. De dinaintea mea, Belzebut a sâsâit amenințător, iar Nala a mârâit gros, din gât. Neferet și-a înălțat privirea spre mine.

Am încercat să-mi stăpânesc expresia feței, dar nu știu cât de bine mi-a reușit. N-o mai văzusem pe Neferet de două zile, de când ieșise după mine din aulă, după ce anunțase războiul dintre oameni și vampiri pe care voia să-l pornească drept pedeapsă pentru uciderea lui Loren.

Normal, ne certaserăm, că doar fusese iubita lui Loren, și eu la fel, dar nu era relevant.

Loren nu mă iubise, Neferet aranjase toată chestia dintre mine și el și știa că eu știu asta. Mai știa și că îmi dădeam seama că Nyx nu-i încuviința acțiunile.

Pe scurt, îmi frânsese inima și o uram cam la fel de mult pe cât mă temeam de ea. Speram că nimic din toate astea nu mi se citea pe față în timp ce Marea Preoteasă venea spre masa noastră. La un semn abia schițat, Stark și cățeaua lui în lesă au urmat-o. Motanul gemenelor a mai sâsâit o dată prelung, după care a spălat putina. Am mângâiat-o înnebunită pe Nala, încercând s-o fac să nu se suie pe pereți în timp ce cățeaua se apropia. Când a ajuns la masa noastră, Neferet s-a oprit. Privirea i s-a plimbat rapid de la mine la Afrodita, după care a poposit asupra lui Damien.

— Mă bucur că ești aici, Damien. Te-aș ruga să-i arăți tu lui Stark dormitorul lui și să-i familiarizezi cu campusul.

— Cu mare plăcere, Neferet, a spus Damien iute, cu ochii scânteietori, când Marea Preoteasă i-a adresat zâmbetul ei de zile mari în semn de mulțumire.

— Dragonul te va pune la curent cu detaliile, a spus ea. Apoi ochii ei verzi m-au luat pe mine în colimator, dar m-am ținut bine. Zoey, ți-l prezint pe Stark. Stark, ea este Zoey Redbird,

liderul Fiicelor Întunericului. Am dat din cap unul la celălalt, Zoey, în calitate de Mare Preoteasă în devenire, am să las în seama ta chestiunea câinelui lui Stark. Sunt convinsă că unul dintre multele daruri primite de la Nyx te va ajuta s-o faci pe Ducesă să se adapteze în școala noastră.

Nici o clipă nu și-a luat de la mine privirea rece. În ea am citit altceva decât dulceața din glas, iar mesajul era: „Nu uita că eu sunt șefa aici, iar tu nu ești decât o puștoaică.”

Mi-am desprins intenționat privirea de a ei și i-am zâmbit crispată lui Stark.

— Aș fi încântată să-ți ajut cățeaua să se integreze.

Excelent, s-a auzit Neferet. A, să nu uit, Zoey, Damien, Shaune, Erin, li s-a adresat apoi prietenilor mei, care au rânjit prostește la ea în chip de răspuns. I-a ignorat complet pe Afrodita și pe Jack. Am convocat o întrunire excepțională a Consiliului astă seară la 22:30, a spus ea și și-a privit ceasul de platină cu diamante. Este aproape ora 10, așa că trebuie să vă terminați cina, pentru că vă aștept și pe voi, Monitorii.

— Venim! au gângurit ei ca niște păsărele cretine.

— Apropo, Neferet, am spus, înălțându-mi glasul ca să se audă în toată sala. Ni se va alătura și Afrodita. De când Nyx i-a dăruit afinitatea față de pământ, suntem cu toții de acord că trebuie să facă și ea parte din Consiliul Monitorilor. Mi-am ținut respirația și am sperat că prietenii mei aveau să mă susțină.

Din fericire, cu excepția mârâitului gros al Nalei, adresat Ducesei, nu a scos nimeni niciun sunet.

— Cum se poate să fie Afrodita Monitor? Nu mai este membră a Fiicelor Întunericului, a rostit Neferet cu un glas ca de gheață.

— Am uitat să-ți spun? am ciripit eu nevinovată. Îmi pare rău, Neferet! Probabil, din cauza lucrurilor îngrozitoare care s-au petrecut de curând. Afrodita s-a alăturat din nou Fiicelor Întunericului. Mi-a jurat mie și lui Nyx să respecte noul nostru cod de conduită și i-am permis să intre din nou. Adică, m-am gândit că asta ai vrea tu, să o vezi din nou la sânul zeiței noastre.

— Așa este, a intervenit Afrodita pe un ton de o smerenie atipică. Am fost de acord cu noile reguli. Vreau să-mi răscumpăr greșelile din trecut.

Știam că Neferet ar fi părut rea și răzbunătoare dacă o respingea public pe Afrodita, după ce ea dăduse semne evidente că vrea să se schimbe. Iar Neferet ținea foarte tare la aparențe.

Marea Preoteasă a zâmbit sălii fără să ne privească pe mine sau pe Afrodita:

— Ce generos din partea lui Zoey să o accepte din nou pe Afrodita în sânul Fiicelor Întunericului, mai ales că ea va fi răspunzătoare pentru comportamentul Afroditei. Dar se pare că Zoey a noastră poate să-și asume multe responsabilități. În momentul ăla s-a uitat la mine, iar ura din privirea ei mi-a înghețat sângele în vine. Ai grijă să nu te sufoci de la atâta presiune autoimpusă, draga mea Zoey. Apoi, ca și când ar fi apăsat pe un buton, chipul i-a fost din nou invadat de dulceață și de lumină, și i s-a adresat radioasă puștiului nou-venit: Bun venit în Casa Noptii, Stark!

Capitolul 3

Ți-e foame? l-am întrebat pe Stark după ce Neferet și restul vampirilor au părăsit cantina.

— Cred că da, a spus el.

— Dacă te grăbești, poți să mănânci cu noi, iar apoi Damien te conduce în camera ta înainte să mergem la întrunirea Consiliului, i-am sugerat eu.

— Ai o cățelușă foarte drăguță, a spus Jack aplecându-se pe după Damien ca s-o vadă mai bine pe Ducesă. E ea mare, dar tot e drăguță. Nu mușcă, nu?

— Dacă nu muști tu primul, nu, i-a explicat Stark.

— Îfh, a făcut Jack. Mi s-ar umple gura de blană de câine și nu ar fi prea plăcut.

— Stark, el este Jack, prietenul lui Damien, am intervenit eu, hotărâtă să scap mai repede de prezentări și de posibilele: „A, nuuu, e poponar!”

— Bună, a spus Jack cu un zâmbet tare dulce.

— Salut, a răspuns Stark. Nu era un „salut” prea călduros, dar nu părea să împrăștie vibrații

homofobe.

— Iar ele sunt Erin și Shaunee, am spus arătând pe fiecare în parte. Mai răspund și la numele de „geamăno”, lucru care o să aibă sens la vreo două minute și jumătate după ce le cunoști.

— Salutare, a spus Shaunee, privindu-l pătrunzător.

— Subscriu, a intervenit și Erin, privindu-l la fel de pătrunzător.

— Ea este Afrodita, am continuat.

— Deci, tu ești zeița iubirii, a spus el cu același zâmbet sarcastic. Am auzit multe despre tine.

Afrodita l-a privit pe Stark cu o intensitate ciudată, care nu părea să bată în direcția flirtului, dar, când el i s-a adresat, și-a scuturat automat și cu adevărat magistral părul și a spus:

— Bună. Îmi place când mă recunoaște lumea.

Stark a zâmbit larg și a râs ușor, și mai sarcastic.

— Ar fi greu să nu fii recunoscută, numele este destul de evident.

Am văzut cum privirea intensă a Afroditei s-a risipit și a fost înlocuită de mult mai cunoscuta ei expresie de dispreț suveran rezervată publicului larg, dar, înainte să-l sfârtece din vorbe, Damien a intervenit:

— Stark, hai să-ți arăt unde sunt tăvile și restul.

S-a ridicat, apoi s-a oprit în fața Ducesei, nedumerit.

— Stai fără grijă, a spus Stark. O să fie cuminte atâta timp cât n-o provoacă pisicile.

Privirea i s-a mutat asupra Nalei, singura pisică din apropierea Ducesei. Nala nu începuse să mârâie din nou, dar stătea atârnată la mine în poală, fixând cățeaua fără să clipească, și îi simțeam tensiunea în trupușor.

— Nala o să fie cuminte, l-am asigurat, sperând ca așa să fie. Nu aveam niciun control asupra pisicii mele. La naiba, cine are control asupra vreunei pisici?

— Bine atunci, a spus el, a dat ușor din cap spre mine, după care i-a spus cățelei: Ducesa, stai aici!

Desigur, când Stark l-a urmat pe Damien la coadă, Ducesa a ramas pe loc.

Știi, câinii sunt mai gălăgioși decât pisicile, a comentat Jack studiind-o pe Ducesa ca pe un exponat de la muzeu.

— Da, gâfâie întruna, a spus și Erin.

— Și sunt mai bășinoși decât pisicile, geamăno, a intervenit și Shaunee.

— Are mama niște pudeli din ăia clasici, enormi și sunt plini de gaze.

— Nu e deloc amuzant, a spus Afrodita. Eu o tai.

— Nu vrei să rămâi să-i faci ochi dulci tipului nou-venit? a întrebat-o Shaunee cu o voce excesiv de amabilă.

— Pare să te placă atât de mult, a continuat Erin dulce.

— Vi-l las vouă, cum e și normal, dat fiind că îi plac atât de mult cățelele. Zoey, treci pe la mine prin cameră când termini cu gașca de tocilari. Vreau să discut ceva cu tine înainte de întrunirea Consiliului, a spus ea și a ieșit din cantină aruncându-și părul pe spate și rânjind către gemene.

— Nu e chiar așa de rea cum vrea să pară, le-am spus gemenelor, care m-au privit neîncrezătoare, și am ridicat din umeri. Problema e că vrea să pară prea rea.

— Să ne mai scutească de atitudinea asta de rahat, a intervenit și Erin.

— Când ne gândim la Afrodita, mai că înțelegem de ce-și îneacă unele femei copiii, a spus Shaunee.

— Încercați să-i dați o șansă Afroditei, le-am sugerat eu. Pe mine a început să mă lase să trec dincolo de atitudinea aia urâcioasă pe care o afișează. O să vedeți, poate să fie chiar drăguță uneori.

Preț de câteva secunde, gemenele nu au spus nimic, apoi au făcut un schimb de priviri, au clătinat din cap în același timp și și-au dat ochii peste cap, iar eu am oftat din nou.

— Hai să trecem la lucruri mai importante, a spus Erin.

— Mda, „bucata” cea nouă, a explicat Shaunee.

— Ia uitate ce fund are, s-a entuziasmat Erin.

— Ce n-aș da să lase pantalonii ăia mai jos, ca să i-l studiez mai bine, a spus Shaunee.

— Geamăno, e de toată jena să umbli cu pantalonii lăsați. Astea-s apucături tipice de gangsteri din anii '90. „Bucățile“ nu ar trebui să accepte așa ceva, a spus Erin.

— Eu tot aș vrea să-i văd fundul, geamăno, a declarat Shaunee. Apoi mi-a aruncat o privire și mi-a zâmbit. Era varianta mai rezervată a zâmbetului ei prietenesc de pe vremuri, dar măcar renunțase la sarcasmul și la reținerea cu care mă tratase în ultimele două zile. Ce zici, e sexy în stilul lui Christian Bale sau al lui Tobey Maguire?

Îmi venea să izbucnesc în lacrimi de fericire și să strig: „Da! începeți să vorbiți iar cu mine!“ în schimb, m-am purtat ca un om cu creierul la locul lui și m-am alăturat gemenelor care îl studiau pe tipul nou-venit.

Hai, bine, avea dreptate. Stark era drăguț. Era potrivit de înalt, nu ca un quarterback, în genul fostului meu prieten din specia umană, Heath, sau anormal de superb și înalt ca Superman, cum era fostul meu prieten novice devenit vampir, Erik. Dar nu era nici scund, de fapt, era cam de înălțimea lui Damien. Era mai degrabă suplu, dar i se ghiceau mușchii prin tricoul vechi și avea niște brațe de-ți venea să le mănânci. Avea un păr meseriaș, genul zburlit, de culoarea nisipului, ceva între blond și castaniu. Era drăguț și la față, cu bărbia pronunțată, și nasul drept, ochii mari, căprui și buze frumoase. Luat pe bucăți, Stark era un tip ca lumea. Pe când îl priveam, mi-am dat seama că ceea ce-l făcea să treacă de la stadiul de „mmm“ la cel de „bucată“ erau hotărârea și încrederea în sine. Se mișca de parcă tot ce făcea era intenționat, dar voința asta avea și un pic de sarcasm amestecat pe acolo. Era ca și cum ar fi fost de pe lumea asta, dar, în același timp, l-ar fi durut în fund de ea.

Și da, e ciudat că am înțeles chestia asta despre el atât de repede.

— Cred că e chiar drăguț, am spus.

— Dumnezeuule, tocmai mi-am dat seama cine e! a exclamat Jack.

— Zi tare, l-a îmboldit Shaunee.

— E James Stark! a explicat Jack.

— Nu, pe bune! a spus Erin și și-a dat ochii peste cap. Jack, știm deja asta!

— Nu, nu, nu. Nu înțelegeți. Este James Stark ăla care e cel mai arcaș din lume! Nu mai știți că am citit despre el pe internet? I-a spart pe toți anul trecut la competiția de atletism de la Jocurile de Vară. Fetelor, a concurat cu vampiri adulți, cu Fii ai lui Erebus și i-a bătut pe toți. E o vedetă..., a încheiat Jack cu un oftat visător.

— Rahat! Să-mi trag palme, geamăno. Jacky are dreptate! a spus Erin.

— Știam eu că bunăciunea lui e de proporții, a intervenit și Shaunee.

— Mamă, am exclamat.

— Geamăno, am să încerc să-i plac câinele, a spus Erin.

— Normal că o să încercăm, geamăno, a încuviințat Shaunee.

Evident, toți patru ne holbam ca proștii la Stark atunci când el și Damien au venit înapoi la masă.

— Ce e? a întrebat el cu gura plină cu o bucată de sandviș. Și-a mutat privirea de la noi la Ducesa. A făcut vreo prostie cât am fost eu plecat? îi cam place să lingă degetele de la picioare.

— Îhh, ce..., s-a pornit Erin, dar un picior pe sub masă al lui Shaunee i-a luat piuitul.

— Nu, Ducesa s-a purtat ca o adevărată doamnă cât ai fost plecat, a spus Shaunee zâmbindu-i taare prietenoasă.

— Bine, a zis Stark și s-a foit stânenit pe scaun sub privirile fixe ale tuturor. Ca la un semn, Ducesa s-a apropiat, ca să se poată sprijini de piciorul lui și să-i privească drăgăstoasă. S-a relaxat instantaneu când și-a dus automat mâna spre ea și i-a mângâiat urechile.

— Mi-am adus aminte că i-ai bătut pe toți vampirii ăia la tirul cu arcul! a izbucnit Jack, apoi și-a strâns buzele, îmbujorat.

Stark nu și-a ridicat privirea din farfurie, dar a ridicat pur și simplu din umeri:

— Da, sunt bun la tirul cu arcul.

— Tu ești acela? a întrebat Damien, înțelegând în sfârșit. Bun la tirul cu arcul, zici? Ești super la tirul cu arcul!

Stark și-a înălțat privirea.

— Mă rog. Mă pricep la asta de când am fost însemnat. Privirea i s-a plimbat de la Damien la mine. Apropo de novici celebri, văd că zvonurile despre celelalte Semne ale tale sunt adevărate.

— Așa e.

Nu pot să sufăr primele întâlniri de genul ăsta. Mă simțeam ca naiba când cunoșteam pe cineva și tot ce vedea la mine era supernovice, nu pe adevărata Zoey.

Apoi m-am prins. Ce simțeam eu probabil că semăna foarte tare cu ce simțea Stark.

Am pus prima întrebare care mi-a trecut prin cap ca să abat discuția de la cât de „speciali” eram noi doi.

— Îți plac caii?

— Căii? a întrebat el cu același zâmbet sarcastic.

— Da, mă rog, pari să fi un iubitor de animale, am spus eu o tâmpenie și am dat din cap spre căteua lui.

— Mda, cred că-mi plac. Îmi plac majoritatea animalelor, mai puțin pisicile.

— Mai puțin pisicile! a chițăit Jack.

Stark a ridicat iar din umeri:

— Nu prea mi-au plăcut niciodată, sunt prea nesuferite pentru gustul meu.

La urechi mi-a ajuns pufnitura gemenelor.

— Pisicile sunt animale independente, s-a pornit Damien. I-am sesizat tonul profesoral și am știut că misiunea mea de a schimba subiectul fusese un succes. Știm cu toții, desigur, că au fost obiect de venerație în mai multe culturi ale lumii, dar știai că, de asemenea, au mai fost și...?

— Auziți, scuze de întrerupere, am intervenit ridicându-mă și ținând-o pe Nala ca să n-o scap în cărca Ducesei. Dar eu trebuie să mă duc să văd ce vrea Afrodita înainte de întrunirea Consiliului. Ne vedem acolo, bine?

— Da, bine.

— Probabil.

— Mă rog.

Măcar am avut parte de un soi de „la revedere”.

I-am adresat lui Stark un zâmbet prietenos.

— Mă bucur că te-am cunoscut. Dacă ai nevoie de ceva pentru Ducesa, spune-mi. E un magazin Southern Ag nu foarte departe de aici. Au o grămadă de chestii pentru pisici, dar pun pariu că au și lucruri pentru câini.

— Te anunț, a spus el.

Apoi, pe când Damien își relua prelegerea pe tema „pisicile sunt minunate”, Stark mi-a făcut iute cu ochiul și a dat din cap, gest care spunea foarte clar că aprecia că schimbasesm, deși nu foarte subtil, subiectul. I-am făcut și eu cu ochiul și, pe la jumătatea distanței spre ușă, am realizat că rânjeam ca o tembelă în loc să mă gândesc la faptul că ultima dată când fusesem afară ceva mai că mă atacase.

Stăteam în fața ușii mari de stejar ca un copil „cu nevoi speciale” când un grup de războinici dintre Fiii lui Erebus au năvălit în jos pe scările care duceau la sala de mese a personalului de la etajul al doilea.

— Preteasă, au strigat câțiva dintre ei când m-au zărit, și întreg grupul s-a oprit să-mi adreseze plecăciuni respectuoase, însoțite de saluturi adorabile, însuflețite, cu pumnul strâns pe piepturile musculoase.

Le-am întors și eu emoționată salutul.

— Preteasă, îngăduiți-mi să vă țin ușa, a spus unul dintre războinicii mai în vârstă.

— A, ăă, mulțumesc, am murmurat și apoi, cuprinsă brusc de inspirație, am zis: Mă întrebam dacă ar putea vreunul dintre voi să mă conducă până la dormitoare și să-mi dea o listă cu numele războinicilor care vor fi repartizați să păzească dormitoarele fetelor. Cred că băieții s-ar simți mai în largul lor dacă le-am ști numele.

— Este foarte drăguț din partea domniei voastre, domniță, a răspuns războinicul mai în vârstă, care încă îmi ținea ușa. Aș fi încântat să vă dau o listă de nume.

Am zâmbit și i-am mulțumit. Tot drumul până la dormitoare a pălăvrăgit curtenitor despre

războiniciei care vor fi însărcinați să ne păzească, timp în care dădeam din cap și scoteam sunetele cerute de situație, încercând să strecor câte o privire spre cerul liniștit al nopții.

Nu mai fremăta nimic și nici aerul nu mai era înghețat, dar tot nu reușeam să scap de sentimentul înfiorător că cineva sau ceva mă urmărea.

Capitolul 4

Abia pusese mîna pe mînerul ușii mele când aceasta s-a deschis și Afrodita m-a prins de încheietură.

— Mișcă-ți fundul ăla mai repede înapoi! La dracu', ești înceată ca un grăsan în patru labe, Zoey.

M-a tras în cameră și a trântit zdravăn ușa în urma noastră.

— Nu sunt deloc înceată, și vezi că tu trebuie să-mi explici foarte multe chestii, i-am spus. Cum ai intrat aici? Unde e Stevie Rae? Când ți-a revenit Semnul? Ce...

Puhoiul de întrebări mi-a fost curmat de o lovitură puternică și insistentă în geam.

— În primul rând, ești o tembelă. Asta e Casa Noptii, nu o școală publică din Tulsa. Aici nimeni nu încheie ușile, așa că am intrat pur și simplu la tine în cameră. În al doilea rând, Stevie Rae e acolo, a spus Afrodita și a pornit vijelios pe lângă mine, spre fereastră. Mă uitam lung la ea în timp ce trăgea draperiile grele și deschidea anevoie geamul. Mi-a aruncat o privire iritată peste umăr. Alo! N-ai vrea să mă ajuți un pic?

Complet în ceață, m-am dus lângă ea, la fereastră. A fost nevoie de forța amândurora ca s-o deschidem. M-am uitat afară de la ultimul etaj al vechii clădiri din piatră neșlefuită, care semăna mai degrabă cu un castel decât cu un dormitor. Noaptea de sfârșit de decembrie era încă rece și mohorâtă și stătea să plouă. Prin beznă și prin perdeaua de copaci vedeam zidul estic. M-am cutremurat, dar novicii rareori simt frigul, așa că nu de la vreme mă luase pe mine cu frig. Era de la vederea zidului estic, un loc al puterii și al distrugerii. Afrodita a oftat lângă mine și s-a aplecat înainte să se uite pe fereastră, în josul zidului.

Termină cu tâmpeniile și treci înapoi. Or să te prindă și, mai important de atât, o să mi se încrețească părul de la umezeală.

Când mi-a apărut în față căpățâna lui Stevie Rae, mai să mă scap pe mine.

— Salut, Z, a ciripit ea veselă. Ia uite ce tare sunt, mai nou mă pricep la cățărăt!

— Dumnezeuule. Treci înapoi!

Afrodita s-a întins pe fereastra deschisă, a prins-o pe Stevie Rae de o mână și a tras-o înăuntru. Aceasta a dat buzna în cameră, ca un balon. Afrodita a închis repede fereastra și a tras draperiile.

Mi-am închis gura larg căscată, dar am continuat să mă holbez la Stevie Rae cum se ridică, scuturându-și blugii Roper și băgându-și în pantaloni cămașa cu mânecă lungă.

— Stevie Rae, am reușit să îngaim. Tu vrei să spui că tocmai te-ai cățărăt pe zidul clădirii?

— Îhî! Mi-a zămbit larg și a dat din cap, așa că buclele blonde i s-au agitat ca unei majorete exaltate. E super, nu? E ca și când aș fi una cu pietrele din care e făcută clădirea, nu-mi mai simt greutatea corpului și, ta-ram, iată-mă sus, a spus ea și a întins mâinile.

— Ca Dracula, am zis și am realizat că gândisem cu glas tare abia când Stevie Rae s-a încruntat și a spus:

— Ce e ca Dracula?

M-am prăvălit pe marginea patului meu.

— În Dracula, cartea aia veche de Bram Stoker, Jonathan Harker spune că îl vede pe Dracula mișcându-se în jos pe zidul castelului lui.

— A, da, mă pricep și eu la chestia asta. Când ai zis „ca Dracula“ m-am gândit că zici că arăt ca Dracula, adică te bag în sperieți, sunt palidă, am părul nașpa și unghii lungi și oribile. Nu asta ai vrut să spui, nu?

— Nu, de fapt arăți chiar super.

Și pe bune că îi spuneam adevărul. Stevie Rae chiar arăta super, mai ales în comparație cu felul în care arătase, se purtase și mirosise în luna care trecuse. Acum arăta din nou ca ea însăși, înainte ca organismul celei mai bune prietene ale mele să respingă Transformarea și să moară acum aproape o lună, după care, cine știe cum, înviase din morți. Dar fusese altfel, distrusă. Își pierduse aproape complet umanitatea și nu era singura căreia i se întâmplase asta. Erau o grămadă de puști zombi îngrozitori care bântuiau prin zona vechilor tuneluri din subsolurile gării abandonate din centrul Tuslei. Stevie Rae aproape că devenise ca ei, rea, urâcioasă și periculoasă. Numai afinitatea față de pământ dăruită de zeiță o ajutase să păstreze un pic din ea însăși, dar nu fusese de ajuns. Ușor-ușor se pierdea. Prin urmare, cu ajutorul Afroditei, care promisese și ea afinitatea față de pământ, formasem un cerc și îi cerusem lui Nyx să o vindece pe Stevie Rae.

Și zeița chiar o vindecase, dar, în timp ce o vindeca, părise că Afrodita trebuia să moară ca să-i salveze umanitatea lui Stevie Rae. Din fericire, nu se întâmplase așa. În loc să moară, Afroditei îi dispăruse Semnul, în timp ce acela al lui Stevie Rae se colorase ca prin farmec complet și se întinsese, dovadă că își încheiase Transformarea și devenise vampir. Doar că, spre și mai marea noastră uimire, desenul lui Stevie Rae nu căpătase culoarea safirie tipică Semnelor vampirilor adulți, ci era stacojiu, de culoarea sângelui proaspăt.

— Alo, planeta Pământ către Zoey. E cineva acasă? Vocea de șmecheră a Afroditei mi-a întrerupt bălmăjeala mentală. Vezi ce are prietena ta cea mai bună, că o ia pe arătură!

Am clipit. Deși mă holbasem la Stevie Rae, nici nu o vedeam. Stătea în mijlocul camerei, care fusese camera noastră până acum o lună, când moartea ei schimbase totul complet și pentru totdeauna, și privea împrejur cu ochii mari plini de lacrimi.

— Scuză-mă, draga mea, am spus eu și am pornit iute spre ea să o îmbrățișez. Trebuie să-ți fie tare greu să te întorci aici.

O simțeam ciudată și rigidă în brațe și m-am tras puțin în spate ca să o privesc.

Expresia feței ei mi-a înghețat sângele. Starea de șoc și ochii înlăcrimați au fost înlocuite de mânie. Preț de o clipă m-am întrebat de ce-mi părea atât de cunoscută mânia ei. Rareori se enerva Stevie Rae. Apoi mi-am dat seama ce recunoscusem: Stevie Rae arăta ca înainte să formeze cercul și să-și recapete umanitatea. M-am îndepărtat cu un pas de ea.

— Stevie Rae, ce-ai pățit?

— Unde sunt lucrurile mele? a întrebat cu o voce plină de răutate, asemenea feței ei.

— Dragă mea, i-am spus cu blândețe. Vampirii iau imediat lucrurile novicilor când, ăă, mor. Stevie Rae și-a întors spre mine ochii mijiți:

— Eu nu sunt moartă.

Afrodita a venit lângă mine.

— Hei, nu te criza la noi! Vampirii cred că ești moartă, ai uitat?

— Dar nu-ți face griji, am liniștit-o iute. I-am forțat să-mi dea o grămadă din lucrurile tale și știu unde sunt și celelalte. Pot să le iau înapoi dacă le vrei.

Dintr-odată răutatea s-a risipit și aveam din nou în fața ochilor pe cea mai bună prietenă.

— Chiar și veioza în formă de cizmă de cowboy?

— Chiar și pe-aia, i-am spus zâmbind. Să știi că și eu m-aș oftea dacă mi-ar lua cineva toate lucrurile.

— Te-ai aștepta ca, dacă cineva moare, să i se schimbe măcar gusturile de rahat apoi, a comentat Afrodita. Da' de unde! Prostul tău gust e ca râia.

— Afrodita, i-a spus Stevie Rae cu hotărâre, ar trebui să te porți mai frumos.

— Iar pe mine mă doare în cot de apucăturile tale de Mary Poppins în varianta country, a replicat Afrodita.

— Mary Poppins era englezoaică, așa că nu avea cum să fie country, a răspuns Stevie Rae plină de sine.

Stevie Rae vorbise ca pe vremuri, iar eu am dat un chiot de bucurie și am cuprins-o din nou în brațe.

— Ce mă bucur să te văd! Acum chiar te simți bine, nu?

— Un pic altfel, dar bine, a spus Stevie Rae și m-a strâns și ca în brațe.

M-a cuprins un val de ușurare extraordinar care a înecat partea cu „un pic altfel“ din ce spusese. Cred că mă bucuram așa de tare s-o văd, întregă și dintr-o bucată, încât simțeam nevoia să pun o vreme la păstrare în adâncul meu gândul ala, iar asta nu mă lăsa să iau în calcul și faptul că poate mai erau ceva probleme cu Stevie Rae. În plus, mi-am mai amintit ceva.

— Stați un pic, am spus brusc. Cum v-ați întors în campus fără să turbeze războinicii?

— Zoey, tu ai face bine să începi să fii atentă la ce se întâmplă în jurul tău, a comentat Afrodita. Am intrat pe poarta principală. Alarma e oprită și îmi închipui că are logică. Ideea e că am primit pe mobil de la școală apelul de informare că s-a terminat vacanța de iarnă, pe care pun pariu că l-a primit toată lumea care era plecată din campus. Neferet a trebuit să elibereze locul, că altfel ar fi înnebunit de la atâtea alarme pe care le-ar fi declanșat elevii care se întorceau în școală, ca să nu mai pomenesc de grămezile de Fii ai lui Erebus delicioși, care ar fi dat năvală aici ca niște cadouașe apetisante pentru noi, elevele.

— Vrei să spui că alarmele ar înnebuni-o pe Neferet și mai mult decât este ea deja?

— Așa e, Neferet e sonată în draci, a spus Afrodita, total de acord cu Stevie Rae preț de o clipă. În orice caz, ideea e că alarma a fost oprită, chiar și pentru ființele umane.

— Pofțim? Chiar și pentru ființele umane? Tu de unde știi? am întrebat-o.

Afrodita a oftat și cu un gest ciudat, ca în reluare, și-a trecut două mâinii peste frunte, întinzând contururile semilunii și încingând-o un pic.

— Dumnezeule, Afrodita! am exclamat eu cu respirația tăiată. Ești..., am balmăjit, iar gura mea a refuzat să spună cuvântul.

— Umană, mi-a sărit ea în ajutor cu un glas neutru, rece.

— Da' cum s-a întâmplat? Ești sigură?

— Sunt al dracu' de sigură, a spus ea.

— Ăă, Afrodita, deși ești ființă umană, categoric nu ești una obișnuită, a intervenit Stevie Rae.

— Adică? am cerut eu detalii.

— Habar n-am ce vrea să zică, a spus Afrodita și a înălțat din umeri.

Stevie Rae a oftat:

— Norocul tău că te-ai transformat în ființă umană, și nu într-un băiețel din lemn, că, la cât de mult minți, ar trebui să ai un nas de-un kilometru.

Afrodita a clătinat dezgustată din cap:

— Iar te apuci să faci comparații cu filmele alea nașpa pentru copii. De ce Dumnezeu nu oi fi dat tu colțu'? Așa mă scuteați de tâmpeniile astea de Disneyland.

— Îmi spuneți și mie care naiba e faza? am intervenit eu.

— Eu zic să-i povestești, că apoi se ia de înjurat, a spus Afrodita ironică.

— Ești de-o răutate... De ce nu te-oi fi înfulecat eu când eram moartă? a izbucnit Stevie Rae.

— De ce n-oi fi mâncat-o pe țărancă aia de maică-ta când erai moartă, s-a oțărât Afrodita ca o negresă, de ziceai că sare la bătaie. Nici nu mă mir că Zoey are nevoie de o altă prietenă, la cât de stresant de pozitivă ești.

— Ba n-are nevoie de o nouă prietenă! a strigat Stevie Rae, întorcându-se spre Afrodita și pornind spre ea. Pentru o clipă mi s-a părut că-i văd iar ochii albaștri aruncând luciri roșii, oribile, ca atunci când era o zombi turbată.

Simțeam că-mi explodează capul și m-am băgat între ele:

— Afrodita, las-o în pace pe Stevie Rae!

— Mai bine te-ai uita la prietena ta. Afrodita s-a dus spre oglinda de deasupra chiuvetei, a apucat o batistuță de hârtie și s-a apucat să șteargă ce mai rămăsese din semiluna mânjită de pe fruntea ei. Mi-am dat seama că, în ciuda nonșalanței din glas, îi tremurau mâinile.

M-am întors din nou spre Stevie Rae, ai cărei ochii deveniseră de un albastru familiar mie.

— Scuze, Z, a spus ea, zâmbind ca un copil vinovat. Cred că mi s-au tocit nervii în astea două zile petrecute cu Afrodita.

Afrodita a pufnit și și-a îndreptat privirea spre ea.

— Nu începe iar, am spus eu.

— Mă rog.

Privirile ni s-au întâlnit în oglindă și eram aproape sigură că am văzut frică în ochii ei. După care s-a reîntors la ștersul feței.

Complet în ceață, am încercat să reiau conversația de acolo de unde începuse să devină al naibii de ciudată.

— Ce voiai să spui cu faptul că Afrodita nu e obișnuită? Și nu mă refer la atitudinea ei anormal de urâtă, am adăugat în grabă.

— O nimica toată, a spus Stevie Rae. Afrodita are încă viziuni, iar viziunile nu sunt ceva obișnuit la ființele umane. Stevie Rae i-a aruncat Afroditei o privire genul „zi iute“. Haide, spune-i lui Zoey.

Afrodita s-a întors de la oglindă și s-a așezat pe scăunelul pe care îl țineam în apropiere. Fără să o bage în seamă pe Stevie Rae, a spus:

— Mda, încă mai am viziuni. Ce fericire! Singura chestie pentru care nu-mi plăcea că sunt novice nu m-a scutit nici acum, că am redevenit o cretină de ființă umană.

Am privit-o pe Afrodita cu mai multă atenție și am văzut dincolo de masca tip „sunt cea mai tare din lume“ pe care îi plăcea să o afișeze. Era palidă și avea cearcăne pe sub machiajul pe care și-l întinsese pe sub ochi. Da, chiar arăta ca o fată care trecuse printr-o grămadă de porcării, iar una dintre ele putea fi una dintre viziunile ei epuizante, zguduitoare. Nu e de mirare că era așa de nesuferită; ce fraieră fusesem că nu observasem mai devreme.

— Ce viziune ai avut? am întrebat-o.

Afrodita mi-a căutat hotărâtă privirea și pentru un moment a renunțat pentru o clipă la zidul ăla de aroganță pe care îi plăcea să îl țină în jurul ei ca pe un scut. Chipul ei frumos a fost traversat de o umbră cumplită, chinuită și, cu o mână tremurătoare, și-a dat o șuviță blondă pe după ureche.

— Am văzut vampiri care măcelăreau ființe umane și ființe umane care ucideau vampiri la rândul lor. Am văzut o lume plină de violență, ură și întuneric. Iar în întuneric erau creaturi atât de îngrozitoare, încât nici nu pot să spun ce erau. Nici... nici măcar nu puteam să le privesc. Am văzut sfârșitul lumii, a încheiat Afrodita cu glasul stăpânit de groază, asemenea chipului ei.

— Spune-i și restul, a îndemnat-o Stevie Rae când aceasta s-a oprit, și m-a surprins brusca blândețe din glasul ei. Spune-i de ce se întâmplau toate astea.

Când Afrodita a vorbit, i-am simțit cuvintele ca pe niște cioburi de sticlă înfipite în inimă:

— Toate astea se întâmplau pentru că tu erai moartă, Zoey. Moartea ta era cauza.

Capitolul 5

Pe naiba, am spus, și apoi genunchii m-au lăsat baltă și a trebuit să mă așez pe pat. Urechile îmi țiuiau ciudat și mă chinuiam să respir.

Știi că asta nu înseamnă că o să se îndeplinească sigur, m-a îmbărbătat Stevie Rae bătându-mă pe umăr. Că doar Afrodita ne-a văzut și pe bunica ta și pe Heath, și chiar și pe mine murind. Vreau să zic că pe mine m-a văzut murind a doua oară și nu s-a întâmplat niciuna dintre chestiile astea. Deci, putem să împiedicăm să se întâmple asta. Și-a înălțat privirea spre Afrodita. Nu?

Afrodita s-a foit stânjenită.

— Pe naiba, am repetat eu, apoi m-am străduit să îmi înving ghemul de frică ce mi se instalase în gât. Avea ceva diferit viziunea pe care ai avut-o despre mine, nu?

— O fi din cauză că sunt ființă umană, a spus ea ușurel. E singura viziune pe care am avut-o de când m-am transformat din nou în ființă umană, deci nu pare prea aiurea să fie diferită de cele pe care le aveam când eram novice.

— Dar? am îndemnat-o.

A ridicat din umeri și într-un final mi-a căutat privirea:

— Dar așa e, era diferită.

— În ce fel?

— Hm, era mai confuză, mai emoționantă, mai haotică. Și pe bune că n-am înțeles o parte

din ce am văzut. Ideea e că nu am recunoscut chestiile oribile care viermuiau în beznă.

— Viermuiau? am repetat cuprinsă de tremur. Nu miroase a bine.

— Așa e. Vedeam umbre în umbre, într-o mare de întuneric. Era de parcă fantomele s-ar transforma din nou în ființe vii, dar ființele în care se transformau erau prea cumplite să le pot privi.

— Adică, nici ființe umane și nici vampiri?

— Mda, cam așa ceva. Mi-am frecat instantaneu mâna și un fior mi-a trecut prin tot corpul.

La naiba!

— Ce e? a întrebat Stevie Rae.

— În noaptea asta m-a... ăă... atacat ceva când mergeam de la grajduri la cantină. Era o chestie ca o umbră rece, care s-a desprins de întuneric.

— Asta nu poate să fie în regulă, a spus Stevie Rae.

— Erăi singură? a întrebat Afrodita cu un glas lipsit de emoție.

— Da, am spus.

— Păi, asta e problema, a explicat ea.

— De ce? Ce altceva ți-a mai apărut în viziune?

— Ăă, ai murit în mai multe feluri, chestie care nu mi s-a mai întâmplat niciodată.

— În mai multe feluri? am întrebat eu. Treaba se împutea din ce în ce mai tare.

— Poate că ar trebui să mai stăm un pic, poate că Afrodita mai are o viziune care să ne lămurească mai bine lucrurile înainte să discutăm despre asta, a intervenit Stevie Rae așezându-se lângă mine pe pat.

Nu mi-am desprins privirea de la Afrodita, și în ochii ei am zărit un licăr cunoscut.

— Când nu bag în seamă viziunile pe care le am, se îndeplinesc. E regulă, a spus ea fără să mai lase loc de întors.

— Cred că o parte din ea se întâmplă deja, am zis eu simțindu-mi buzele reci și înțepenite și o durere în stomac.

— N-o să mori! a strigat Stevie Rae supărată și mi-a amintit din nou de cea mai bună prietenă a mea.

— Hai, Afrodita! Povestește, am spus și mi-am strecurat brațul pe după cel al lui Stevie Rae.

— Era o viziune puternică, plină de imagini expresive, dar era totul confuz. Poate pentru că simțeam și vedeam din punctul tău de vedere, a continuat Afrodita, apoi s-a oprit și a înghițit în sec. Te-am văzut murind în două feluri. O dată te înecai. Apa era rece și întunecoasă. A, și mirosea urât.

— Mirosea urât? Ca iazurile alea nasoale din Oklahoma? am întrebat curiosă, în ciuda groazei de a vorbi despre propria-mi moarte.

Afrodita a clătinat din cap.

— Sunt aproape sută la sută sigură că nu era în Oklahoma. Era prea multă apă să fie acolo. E greu de explicat cum de sunt atât de sigură, dar am sentimentul că era prea mare și prea adânc să fie un lac. Afrodita s-a oprit din nou, gânditoare. Apoi a făcut ochii mari. Îmi mai amintesc ceva din viziune. Aproape de apă era ceva care aducea cu un palat pe bune, pe o insulă numai pentru el, asta însemnând bănet mult și bun-gust, probabil pe undeva prin Europa, nu genul de căsoaie de prost-gust la care se înfig oamenii cu bani.

— Afrodita, dai pe dinafară de-atâta snobism, a remarcat Stevie Rae.

— Mulțumesc, a spus Afrodita.

— Bun, deci m-ai văzut înecându-mă aproape de un palat pe bune, pe o insulă pe bune, probabil în Europa. Ai mai văzut ceva care să ne poată ajuta câtuși de puțin? am întrebat.

— Hm, în afară de faptul că te simțeau singură, singură rău, în amândouă viziunile, am mai văzut și fața unui tip. Era lângă tine cu puțin timp înainte să mori. Un tip pe care nu l-am mai văzut niciodată, cel puțin până azi.

— Ce? Cine?

— L-am văzut pe puștiul ăla, Stark.

— El m-a omorât? am exclamat și am simțit că-mi vine să vărs.

— Cine e Stark? a intervenit Stevie Rae prinzându-mă de mana.

— Un puști care tocmai s-a mutat azi aici din Casa Noptii din Chicago, am răspuns eu. El

m-a omorât? i-am repetat Afroditei întrebarea.

— Nu cred. Nu m-am uitat prea bine la el și era și întuneric. Dar părea, chiar și la ultima privire pe care i-ai aruncat-o, că te simțeai în siguranță cu el, a spus ea, înălțând din sprâncene. Se pare că-ți revii din brambureala cu Erik/Heath/Loren.

— Îmi pare rău pentru toate chestiile astea. Afrodita mi-a spus ce s-a întâmplat, a intervenit Stevie Rae.

Am deschis gura să-i mulțumesc lui Stevie Rae, dar apoi mi-am dat seama că ele nu știau cât de mare era brambureala cu Erik/Heath/Loren. Ele nu fuseseră în școală, iar presa oamenilor nu prezentase nimic despre moartea lui Loren Blake. Am inspirat adânc. Mai degrabă aș fi ascultat vorbindu-se despre moartea mea decât să discut despre asta.

— Loren a murit, am izbucnit.

— Ce?

— Cum?

Mi-am înălțat privirea spre Afrodita.

— Acum două zile. La fel ca profa Nolan. A fost decapitat și crucificat, și bătut în cuie pe poarta principală a școlii; în inimă avea înfipt un bilet pe care era un citat oribil din Biblie, cum că el ar fi o urâciune, am spus iute, dornică să scap mai repede de duhoarea cumplitelor cuvinte din gura mea.

— Nu se poate! a strigat Afrodita, căpătând brusc o tentă scârboasă de alb, și s-a prăvălit pe fostul pat al lui Stevie Rae.

— Zoey, e îngrozitor, a spus Stevie Rae și am auzit-o plângând în timp ce mă cuprindea cu brațul. Erați ca Romeo și Julieta.

— Nu! Vorbele îmi fuseseră mai tăioase decât voisem, m-am întors spre Stevie Rae și i-am zâmbit. Nu, am repetat pe un ton mai rezonabil. Loren nu m-a iubit niciodată, doar s-a folosit de mine.

— Ca să se culce cu tine? Aaa, Z, ce nașpa! m-a consolat Stevie Rae.

— Din nefericire, nu, deși chiar am făcut-o de oaie și m-am culcat cu el. Loren s-a folosit de mine pentru Neferet. Ea i-a spus să se dea la mine. Ea era iubita lui. Am făcut o grimasă când mi-am amintit de scena sfâșietoare dintre Loren și Neferet la care asistasem. Se distraseră pe seama mea. Îi dădusem lui Loren inima mea, trupul meu și, prin Impregnare, o fărâma din sufletul meu, iar el se amuzase pe seama mea.

— Stai un pic. Dă înapoi. Ai spus că Neferet l-a pus pe Loren să se dea la tine? a întrebat Afrodita. De ce ar fi făcut asta din moment ce erau cuplați?

— Neferet voia să rămân singură.

Pieșele puzzle-ului începeau să fie puse cap la cap și am simțit că-mi stă inima în loc.

— Pofțim? N-are niciun sens. De ce ai fi rămas tu singură dacă Loren se prefăcea că e iubitul tău? a cerut Stevie Rae lămuriri.

— E simplu, a intervenit Afrodita. Zoey trebuia să se vadă pe furiș cu Loren, dat fiind că el era prof. Am o bănuială că n-a spus găștii ei de tocilari că se joacă de-a eleva neastâmpărată cu profesorul Blake. Mai am o bănuială și că Neferet are o mare legătură cu faptul că Erik al nostru a aflat că Zoey avea bucurii la cineva care, fără nicio îndoială, nu era el.

— Auzi, vezi că sunt și eu pe aici. Nu e musai să vorbești despre mine ca și când aș fi plecat din cameră.

— Dacă nu greșesc, aș spune că cea care a plecat din cameră este rațiunea ta, a pufnit Afrodita.

— Nu greșești, am recunoscut fără tragere de inimă. Neferet i ocupat personal ca Erik să vină exact când eram eu cu Loren.

— La dracu'! Nu mai e de mirare că era așa de oftat, a spus Afrodita.

— Ce? Când? a exclamat Stevie Rae.

— Erik m-a prins cu Loren, am zis cu un oftat. Și-a ieșit din pepeni. Apoi am aflat că, de fapt, Loren era cu Neferet și că nu-i asă de mine nici cât negru sub unghie, deși eram Impregnați unul de celălalt.

— V-ați Impregnat! La dracu'! a exclamat Afrodita.

— Atunci am luat-o eu razna, am spus fără s-o bag în seamă pe Afrodita, pentru că era deja destul de îngrozitor. Nu aveam nici un chef să insist asupra detaliilor. Mă jeleam când Afrodita, gemenele, Damien, Jack și...

— Și Erik! Drace! Atunci te-am găsit noi plângând sub copac, m-a întrerupt Afrodita.

Am oftat din nou când am realizat că nu mai puteam s-o ignor:

— Mda. Și Erik a spus tuturor despre mine și Loren.

— Cu multă răutate, așa spune eu, a adăugat Afrodita.

— Pe naiba, a exclamat Stevie Rae. Trebuie să fi fost al naibii de îngrozitor dacă spune Afrodita că a fost cu răutate.

— Chiar așa a și fost. Destul de îngrozitor încât prietenii ei să se simtă ca și cum aventura ei cu Loren le-ar fi dat lor un pumn în față. Așa că, după bomba lui Erik că „Zoey e o târfă”, la care s-a adăugat cea cu „Zoey a ținut secret faptul că Stevie Rae este zombi”, s-a ales cu o adunătură de tocilari ofțicați, care n-or să mai aibă în viața lor încredere în Zoey.

— Lucru care, pe scurt, înseamnă că Zoey este singură, exact cum a pus la cale Neferet, am încheiat eu în locul ei, tulburată că fusese atât de simplu să vorbesc despre mine la persoana a treia.

— Asta e a doua moarte a ta pe care am văzut-o, a spus Afrodita. Ești complet singură. Nu se zăresc niciun tip drăguț și nicio gașcă de tocilari. Singurătatea este imaginea predominantă din a doua viziune.

— Care e cauza morții mele?

— Hm, aici iar devine totul haotic. Am o imagine a lui Neferet care este o amenințare la adresa ta, dar imaginea devine neclară când ești atacată. Știu că o să sune ciudat, dar în ultimul moment am văzut ceva negru, care plutea în jurul tău.

— Ceva gen fantomă? am întrebat și am înghițit în sec.

— Nu, nu chiar. Dacă Neferet ar avea părul brunet, așa spune că era părul ei care plutea în jurul tău scuturat de vânt, ca și când ea ar sta în spatele tău. Ești singură și ești foarte, foarte speriată. Încerci să strigi după ajutor, dar nu-ți răspunde nimeni și ești așa de înspăimântată, încât rămâi împietrită și nu ripostezi. Ea, sau ce-o fi chestia aia, trece pe după tine și, cine știe cum, îți taie beregata cu ceva închis la culoare, ca un cârlig. Este atât de ascuțit încât îți pătrunde prin gât și ți-l desprinde de pe umeri, a continuat Afrodita, cutremurându-se, după care a adăugat: Lucru care, în cazul în care aveai dubii, e al dracului de sângeros.

— Ce scârboșenie, Afrodita! Chiar trebuia să dai atâtea detalii? a spus Stevie Rae, cuprinzându-mă din nou cu brațul.

— Nu, e-n regulă, am zis iute. Afrodita trebuie să dea toate detaliile de care își amintește, ca atunci când a avut viziuni despre moartea ta, a bunicii și a lui Heath. E singura cale prin care putem înțelege cum să facem să schimbăm lucrurile. Spune, ce altceva ai mai văzut despre cea de-a doua moarte a mea? am întrebat-o pe Afrodita.

— Doar că strigi după ajutor, dar nu se întâmplă nimic. Toată lumea te ignoră, a răspuns Afrodita.

— M-am speriat azi când chestia aia, ce-o fi fost, s-a năpustit asupra mea din noapte. M-am speriat așa de rău, încât pentru o clipă am înmărmurit pur și simplu și nu știam ce să fac, am continuat eu, simțind cum mă trec fiorii doar amintindu-mi.

— Se poate să fi avut Neferet ceva de-a face cu ce ți s-a întâmplat mai devreme? a întrebat Stevie Rae.

— Habar n-am, am spus și am ridicat din umeri. Nu vedeam nimic în afară de o beznă nasoală.

— Tot o beznă nasoală am văzut și eu. Oricât mi-ar dispăcea să spun asta, trebuie să ai grijă ca gașca de tocilari să nu mai fie ofțicăta pe tine, pentru că nu e bine să fii singură, a spus Afrodita.

— Ușor de zis, am replicat eu.

— Nu văd de ce, a intervenit Stevie Rae. Spune-le adevărul, că Neferet l-a pus pe Loren să se dea la tine și mai zi-le că nu puteai să le povestești că eram zombi, pentru că Neferet ar fi... a amuțit brusc dându-și seama ce spunea.

— Da, genial. Spune-le că Neferet e o scârbă malefică și că transformat în zombi o grămadă de puști și că imediat ce va avea ocazia să citească gândurile oricărui dintre membrii găștii de tocilari, au dat de dracu'! Cu alte cuvinte, Marea-Preoteasă-scârbă-malefică nu numai că o să știe ce știm noi, dar probabil că o să le și facă niște chestii tare urâte amicilor tăi. Afrodita s-a oprit și s-a lovit gânditoare pe bărbie. Hm, dacă mă gândesc mai bine, o parte din perspectiva asta nu sună chiar așa de rău.

— Stați așa, a intervenit Stevie Rae. Damien, gemenele și Jack știu deja ceva care le va crea mari probleme cu Neferet. Știu de mine.

— La naiba, am spus.

— Drace! mi-a ținut Afrodita izonul. Am uitat cu totul de detaliul că Stevie Rae nu mai e moartă. Mă întreb cum de Neferet n-a smuls deja asta din creierașul cât nuca al vreunui dintre ei și n-a turbat până acum.

— A avut prea multă treabă cu planificarea războiului. Afrodita și Stevie Rae au clipit nedumerite la mine și am realizat că veștile despre Loren nu erau singurele care nu le ajunseseră la urechi. Când Neferet a aflat vestea despre uciderea lui Loren, le-a declarat război ființelor umane. Normal, nu război pe față. Vrea unul nasol, în stil terorist, război de gherilă. Doamne, ce nenorocită e! Cum de nu vede toată lumea asta?

— Carevasăzică vrea să le împrăștie mațele ființelor umane. Interesant! Presupun că grămezile de Fii ai lui Erebus sunt menite să fie arma noastră de distrugere în masă, a mai spus Afrodita. Hm, măcar situația asta de rahat are și o parte pozitivă.

— Cum poate să te doară în cot de chestia asta? a explodat Stevie Rae și a sărit de pe pat.

— Mai întâi de toate, nu prea mă omor după ființele umane, a răspuns Afrodita, ridicând mâna ca să curme puhoiul de cuvinte al lui Stevie Rae. Mda, bine, știu, și eu sunt ființă umană acum. Motiv pentru care zic „ihh!”. În al doilea rând, Zoey trăiește, așa că nu-mi fac cine știe ce griji din cauza războiului ăstuia dătător de coșmaruri.

— Ce naiba tot spui acolo, Afrodita? am întrebat.

Afrodita și-a dat ochii peste cap.

— Vrei să fii atentă? Acum totul se leagă la marele fix. În viziunea mea apărea un război între ființele umane, vampiri și un soi de baubau înfricoșător. De fapt, probabil că asta e chestia care te-a atacat pe tine și ar putea la fel de bine să fie niscaiva ucenici de-ai lui Neferet despre care noi nu știm. S-a oprit, confuză un moment, după care a ridicat din umeri și a continuat: Dar, mă rog. Din fericire, nu va trebui să aflăm ce sunt, pentru că războiul are loc numai după ce ești tu omorâtă. În mod tragic și bizar, aș adăuga eu. În orice caz, presupun că, dacă ne asigurăm că scapi cu viață, nici războiul nu mai are loc.

Stevie Rae a respirat prelung.

— Ai dreptate, Afrodita, a spus ea, apoi s-a întors spre mine. Trebuie să ne asigurăm că nu mori, Zoey. Și nu numai pentru că te iubim o grămadă, da' și pentru că trebuie să salvezi lumea.

— Minunat. Vă așteptați să salvez eu lumea?

Tot ce-mi trecea prin cap era: „Iar eu îmi făceam griji din cauza geometriei”.

La naiba!

Capitolul 6

Dap, trebuie să salvezi lumea, Z, dar noi o să fim lângă tine, a spus Stevie Rae, trântindu-se din nou pe pat lângă mine.

— Nu, fraiero! Eu am să fiu lângă ea, tu trebuie să o ștergi cât timp ne gândim noi ce le spunem restului de tocilari despre tine și despre prietenii tăi care-ți mută nasul, a zis Afrodita.

Stevie Rae s-a încruntat.

— Pofțim? Prieteni? m-am mirat.

— Afrodita, au trecut prin multe. Și te anunț că spălătul și aranjatul nu prea te mai interesează când ești mort sau chiar ne-mort, a spus Stevie Rae. În plus, știi că acum și-au mai

revenit și chiar folosesc ce le-ai cumpărat tu.

— Fetelor, dați un pic înapoi. Despre ce prieteni...? Apoi am amuțit pentru că mi-am dat seama despre cine vorbeau. Stevie Rae, nu-mi spune că încă mai umbli cu puștii ăia dezgustători din tuneluri.

— Zoey, tu nu înțelegi.

— În traducere: „ba da, Zoey, încă mai umblu cu rebuturile alea scârboase din tuneluri“, a spus Afrodita, imitând accentul din Oklahoma al lui Stevie Rae.

— Termină, i-am zis instantaneu Afroditei înainte să mă întorc spre Stevie Rae. Nu, nu înțeleg, așa că fă-mă tu să înțeleg.

Stevie Rae a inspirat adânc.

— Treaba e că, după părerea mea, chestia asta - a spus ea arătându-și desenele stacojii - înseamnă că trebuie să stau cu restul de puști cu desene roșii, ca să-i ajut și pe ei să se Transforme.

— Stai un pic, vrei să spui că și puștii ăia zombi au desene roșii ca ale tale?

— Ceva de genu', a ridicat ea din umeri stânjenită. Eu sunt singura cu desenul terminat, chestie care, cred eu, înseamnă că m-am Transformat. Dar contururile semilunii albastre de pe funțile lor sunt toate roșii acum. Încă sunt novici, numai că sunt un alt fel de novici.

Mamă! Am rămas locului fără cuvinte și încercam să cuprind cu mintea toate încrengăturile care decurgeau din ce spunea Stevie Rae. Era bestial că exista acum un nou soi de novici, ceea ce însemna, în același timp, că exista și un nou soi de vampiri, și pentru un moment m-a cuprins entuziasmul. Dacă treaba asta presupunea că toți cei care erau însemnați aveau să sufere un fel de Transformare și, deci, nu mai trebuia să moară niciun novice? Sau, cel puțin, nu de tot. Pur și simplu, s-ar transforma în novici cu semiluni roșii, indiferent ce-o însemna chestia asta.

Apoi mi-am amintit ce nasoi fuseseră puștii ceilalți. Omorâseră niște adolescenți. Oribil! Încercaseră să-i omoare și pe Heath, iar eu fusesem singura care îl putuse salva. La naiba, m-ar fi omorât și pe mine dacă nu m-aș fi folosit de afinitatea pentru cele cinci elemente ca să ne salvez pe amândoi.

Mi-am mai amintit și de lucirile roșii pe care le zărisem mai devreme în ochii lui Stevie Rae și de răutatea care păruse așa de nelalocul ei pe chipul prietenei mele, dar, văzând acum că se purta și vorbea așa cum o știam eu, îmi era simplu să mă conving că mă înșelasem, că fusese închipuirea mea sau că exagerasem cu ceea ce văzusem.

M-am scuturat în mintea mea și am spus:

— Stevie Rae, puștii ăia erau îngrozitori.

— Pfu! Sunt încă îngrozitori și locuiesc într-un loc de-ți întoarce stomacul pe dos, a pufnit Afrodita. Și, dacă mă întrebi pe mine, sunt și îngrozitor de prost-crescuți.

— Nu mai sunt chiar așa de haotici ca înainte, dar nu sunt nici tocmai normali, a recunoscut Stevie Rae.

— Sunt niște boschetari vomitivi, asta sunt, a supralicitat Afrodita. Sunt ca niște copii abandonati, cu căpățânile roșii.

— Mă rog, unii dintre ei au probleme și nu sunt tocmai dintre cei mai populari, dar ce dacă?

— Ce vreau să spun e că ar fi mai simplu să ne gândim ce să ne facem cu tine dacă ai fi singura de care ar trebui să ne ocupăm.

— Problema nu e întotdeauna să faci ce e mai simplu. Nu-mi pasă ce trebuie să facem sau ce trebuie să fac. N-am de gând s-o las pe Neferet să se folosească de puștii ăia, i-a spus Stevie Rae cu hotărâre.

Cuvintele ei mi-au aprins un becuț și m-am cutremurat îngrozită când instinctul mi-a spus că, într-adevăr, gândul care îmi încolțise în minte era corect. Dumnezeule! De-aia îi făcea Neferet pe puștii care mureau să se transforme în zombi. Vrea să se folosească de ei în războiul pe care l-a declarat ființelor umane.

— Z, puștii se transformă în zombi de ceva vreme, profa Nolan și Loren abia au fost omorâți și Neferet a declarat de curând războiul ăla de gherilă, a intervenit Stevie Rae.

N-am spus nimic pentru că nu puteam. Gândurile mele erau prea îngrozitoare ca să fie rostite cu glas tare. Mi-era teamă ca silabele cuvintelor să nu se transforme în mici arme care, puse

unele lângă altele, aveau să-și adune forțele ca să ne distrugă pe toți.

— Care-i faza? m-a întrebat Afrodita privind-mă cu prea multă atenție pentru gustul meu.

— Nu e nicio fază. Mi-am ordonat gândurile în minte, ca să devină mai suportabile. Toată treaba asta mă face să mă gândesc că Neferet spera de multă vreme că avea să apară un motiv să se lupte cu oamenii. Pe bune, chiar nu m-ar mira să aflu că i-a creat pe puștii zombi ca să facă parte din armata ei privată. Am văzut-o cu Elliot la scurtă vreme după ce se presupune că murise. Ți se întorcea stomacul pe dos să vezi cât control avea asupra lui, am spus și m-a luat cu fiori, amintindu-mi prea bine felul în care Neferet îi dăduse ordine lui Elliot și el se ploconise în fața ei, după care îi linsese sângele într-un mod dezgustător și mult prea senzual. Pe scurt, toată scena fusese de-o scârboșenie rară.

— De-aia trebuie să mă duc înapoi la ei, a spus Stevie Rae. Au nevoie de mine să le port de grijă și să le arăt că și ei se pot Transforma. Când o afla Neferet că au Semnele diferite, o să încerce din nou să-i controleze și să-i țină pentru ea, să zicem, într-un fel nu prea drăguț. Eu cred că și ei se pot vindeca, așa cum m-am vindecat și eu.

— Da' ce se alege de ăia care n-au fost niciodată prea normali? îl mai ții minte pe Elliot, despre care vorbea Zoey? Era un ratat când era viu, tot ratat e și ca zombi și ratat o să fie și dacă reușește să se Transforme într-o chestie cu desen roșu. Afrodita a oftat din rărunchi, exagerat de tare, când Stevie Rae a fulgerat-o cu privirea. Ce încerc eu să spun e că de la bun început nu au fost normali. Poate că nu e nimic de salvat la ei.

— Afrodita, nu tu hotărăști cine merită să fie salvat și cine nu! Poate că eu am fost o fată destul de normală înainte să mor, dar acum nu sunt tocmai normală, a zis Stevie Rae. Și eu am meritat să fiu salvată!

— Nyx, am spus, făcându-le pe amândouă să se întoarcă spre mine cu priviri întrebătoare. Nyx îi alege pe cei care merită să fie salvați, nici eu, nici Stevie Rae și nici măcar tu, Aliodita!

— Cred că uitasem de Nyx, a șoptit Afrodita ferindu-și privirea ca să-și ascundă durerea care i se citea în ochi. Nu că ar mai aștepta zeița prea multe de la o puștoaică din specia umană.

— Nu e adevărat, am spus. Nyx încă nu și-a luat mâna de pe tine, Afrodita. Zeița lucrează aici în mare măsură. Dacă nu i-ar fi pasat de tine, ți-ar fi luat și viziunile când ți-a luat Semnul.

— În timp ce vorbeam, aveam sentimentul pe care îl am deseori când știu sigur că nu spun prostii. Afrodita era stresantă, dar din cine știe ce motiv era importantă pentru zeița noastră.

— Presupui sau știi sigur? a întrebat Afrodita căutându-mi privirea.

— Știu sigur, am spus și am privit-o și eu cu hotărâre.

— Promiți? a întrebat ea.

— Promit.

— Afrodita, e foarte drăguț ce spuneți voi aici, dar nu uita că nici tu nu ești tocmai normală, a intervenit Stevie Rae.

— Da, dar eu măcar sunt atrăgătoare, curată și nu mă târăsc prin tuneluri scârboase, mârâind și rânjind dinții la cine vine pe acolo.

— Chestie care deschide un nou subiect de discuție. Ce căutai tu în tuneluri? am întrebat-o pe Afrodita.

Și-a dat ochii peste cap și a explicat:

— Pentru că domnișoara aici de față, Miss Provincia, a trebuit să-și arate mușchii și să vină după mine.

— Păi, ai turbat când ți-a dispărut Semnul, iar eu, spre deosebire de alții, nu sunt o scârbă cu „s” mare. Pe lângă asta, e posibil ca din cauza mea să-ți fi pierdut Semnul și așa era corect din partea mea, să mă asigur că te simți bine, a explicat Stevie Rae.

— Tu m-ai mușcat, tâmpito, a exclamat Afrodita. Normal că tu ești de vină.

— Mi-am cerut scuza deja pentru treaba asta.

— Fetelor, hai să nu ne îndepărtăm de la subiect!

— Mă rog. Am coborât în porcăriile alea de tuneluri pentru că tâmpită asta de prietenă a ta avea să întoarcă lumea cu fundul în sus dacă ne prindea careva la lumina zilei.

— Dar cum se face că ai fost plecată două zile?

Afrodita părea stânjenită.

— Mi-a luat vreo două zile până să mă hotărâsc dacă să mă întorc. În plus, a trebuit s-o ajut pe Stevie Rae să cumpere diverse chestii pentru tuneluri și pentru ciudații care le populează. Nici măcar eu nu puteam să plec și să-i las - a făcut o pauză și s-a cutremurat delicat, să obțină efect maxim - în starea aia vomitivă.

— Încă nu suntem obișnuiți să vină lumea pe la noi, s-a scuzat Stevie Rae.

— Asta cu excepția oamenilor pe care le place prietenilor tăi mănânce? a întrebat Afrodita.

— Stevie Rae, nu-i mai lăsa, mă, pe puștii ăia să mănânce oameni! Nici măcar pe oamenii străzii, am adăugat eu.

— Da, mă, știu. Ți-aș oferit personalul maică-mii, dar mi-e să nu-i înfulece amicii tăi, căci după cum ar spune mama, e greu să găsești muncitori la negru buni.

— Trebuie să iei cu tine o armată de menajere și de decoratori de interioare buni, a mormăit Afrodita. Ți-aș oferit personalul maică-mii, dar mi-e să nu-i înfulece amicii tăi, căci după cum ar spune mama, e greu să găsești muncitori la negru buni.

— N-am să-i mai las pe puști să mănânce oameni și o să mă străduiesc să pun tunelurile în ordine, a spus Stevie Rae în chip de scuză.

Îmi aminteam al naibii de bine cât de nașpa erau tunelurile alea întunecoase și jechoase.

— Stevie Rae, nu găsim alt loc în care să stai cu, ăăă, novicii tăi cu semiluni roșii?

— Nu! a răspuns ea iute, după care mi-a zâmbit, scuzându-se. Știi care e treaba, mi se pare în regulă să stau sub pământ, și ei sunt de aceeași părere. Trebuie să stăm în pământ. Și-a aruncat privirea spre Afrodita care o urmărea cu nasul încrețit și cu un aer scârbit pe față. Da, știu că nu e normal, dar ți-am spus că nu sunt normală!

— Aa, Stevie Rae, am intervenit. Sunt total de acord cu tine că nu are nimic dacă nu ești normală. Pe bune, uită-te la mine, am spus și mi-am fluturat mâna împrejur, spre mulțimea de desene pe care le aveam și care, nu încăpea dubiu, nu erau deloc normale. Sunt regina anormalității, dar poate că ar trebui să ne explici ce înțelegi tu prin anormal.

— Nu e o idee rea, a spus Afrodita.

— Bun, să vedem, nu știu încă totul despre mine, pentru că nu mai sunt zombi și m-am transformat abia cum câteva zile, dar știu că am câteva calități pe care nu cred că le au adulții vampiri normali.

— De exemplu..., am îndemnat-o când am văzut că tace și-și mușcă buzele.

— De exemplu, chestia asta că m-am făcut una cu pietrele când m-am cățarat pe zidul clădirii. Dar poate că sunt în stare de asta pentru că am o afinitate față de pământ.

Am dat din cap gânditoare.

— Are logică. Eu am aflat că pot să invoc elementele și că aproape pot să mă fac nevăzută când mă transform în ceață, vânt și te miri ce.

— A, da, s-a înseninat Stevie Rae. Îmi aduc aminte că erai aproape invizibilă atunci.

— Îhî. Așadar, poate că faptul că ai abilitatea aia nu e chiar așa de anormal. Poate că toți vampirii care au o afinitate față de un element pot să facă chestii de genul ăsta.

— Ei, cum să nu! Voi vă alegeți cu tot felul de abilități super, iar eu n-am parte decât de viziunile alea de rahat, a replicat Afrodita.

— O fi din cauză că tu ești de rahat, i-a explicat Stevie Rae.

— Ce altceva mai știi? le-am întrerupt, ca să nu se mai ia iar la harță.

— Iau foc dacă ies la soare.

— Tot nu ți-a trecut? Ești sigură? Știam că soarele e o problemă pentru ea încă de când era zombi.

— E sigură, a spus Afrodita. De-aia a trebuit să ne băgăm în tunelurile alea scârboase. Răsărea soarele, iar noi eram în centru și Stevie Rae a turbat.

— Știam că o să mi se întâmple ceva nașpa dacă stau la suprafață, a explicat Stevie Rae. De fapt, nu am turbat, doar că eram foarte îngrijorată.

— Mă rog, trebuie să fim de acord că avem păreri diferite în ceea ce privește schimbările tale de dispoziție. Eu, una, zic că ai turbat după ce te-a atins un pic soarele pe braț. Ia uite, Z, a spus Afrodita și a arătat spre mâna dreaptă a lui Stevie Rae.

Stevie Rae a ridicat mâna fără chef, și-a suflecat mâneca bluzei și am văzut o bucățică de piele înroșită în susul antebrațului, spre cot, de parcă ar fi ars-o rău soarele.

— Nu arată chiar așa de nasol. Cu puțin protector solar, ochelari de soare și o șapcă, ești rezolvată, am spus.

— Nu prea cred, a intervenit iar Afrodita. Ar fi trebuit să vezi cum arăta înainte să bea sânge. Avea mâna al naibii de urâtă și cu coajă. După ce a băut sânge, a trecut de la arsură nașpa de gradul al treilea la o nesuferită arsură de la soare, dar cine știe cât de bine avea să meargă dacă se prăjea de tot.

— Stevie Rae, scumpo, hai să ne înțelegem, nu vreau să te judec, dar spune-mi că nu ai mâncat vreun om al străzii sau ceva de genul ăsta după ce ai luat foc.

Stevie Rae a clătinat voinicește din cap, iar cârlionții i s-au agitat ca nebunii.

— Nț. în drum spre tuneluri am făcut un mic ocol și am luat cu împrumut un pic de sânge de la banca de sânge din centru a Crucii Roșii.

— „A împrumută“ înseamnă să dai înapoi când ai terminat, a precizat Afrodita. Și dacă nu cumva o să fii tu primul vampir bulimic, nu cred că o să dai înapoi sângele, a continuat ea și i-a aruncat lui Stevie Rae o privire șmecheroasă. Așa că, de fapt, l-ai furat și cu asta ajungem la o altă nouă abilitate a prietenei tale. La asta am fost chiar martoră, și nu doar o dată. Și dacă mă întrebi pe mine, te băga în sperieți. Se pricepe dubios de bine să controleze mințile ființelor umane. Te rog să observi că am folosit cuvântul „dubios“ și află că el este cheia în tot ce-am spus.

— Ai terminat? a întrebat-o Stevie Rae.

— Aa, probabil că nu, dar poți să continui, a spus Afrodita.

Stevie Rae s-a încruntat la ea, apoi a continuat să-mi explice:

— Afrodita are dreptate, simt de parcă aș putea să intru în mințile ființelor umane și să fac diverse chestii.

— Ce chestii?

— Păi, de exemplu, să-i fac să vină la mine sau să uite că m-au văzut, a spus ea, ridicând din umeri. Nu știu sigur ce altceva pot să fac. Într-un fel, puteam să fac treaba asta și înainte să mă Transform, dar nu se compară cu ce pot să fac acum, iar chestia asta cu controlul minților nu prea-mi convine. Pare, nu știu cum să zic, o răutate.

Afrodita a pufnit.

— Bun, mai departe. Mai ai nevoie de invitație ca să intri în casa cuiva? Apoi mi-am răspuns singură la întrebare. Stai așa, că trebuie să se fi schimbat și chestia asta, pentru că eu nu te-am invitat aici și iată-te! Nu că nu te-aș fi invitat, bineînțeles că te-aș fi invitat, am adăugat iute.

— Nu știu cum merge asta. La Crucea Roșie am intrat pur și simplu.

— Vrei să spui că ai intrat pur și simplu după ce te-ai băgat în mintea laborantei ăleia și ai făcut-o să-ți descuie ușa, a precizat Afrodita.

— Stevie Rae a roșit și a spus:

— Nu i-am făcut niciun rău și nu o să-și amintească absolut nimic.

— Nu te-a invitat ea înăuntru? am întrebat-o.

— Nu, dar clădirea Crucii Roșii e publică și o simt altfel. A, și nu cred că aș avea nevoie de invitația ta ca să intru aici, Z, că doar a fost și camera mea, mai știi?

— Bineînțeles că mai știi, i-am spus cu un zâmbet.

— Dacă vă luați de mâini și începeți să cântați Lean on Me, pe mine va trebui să mă scuzați, că mă duc să dau la boboci, a comentat Afrodita.

— Nu poți să-i controlezi și ei un pic mintea și s-o faci să termine odată cu tâmpeniile? am întrebat.

— Nț, am încercat deja. Nuș' ce are creierul ăla al ei, că nu pot să intru în el.

— Se datorează deosebitei mele inteligențe, s-a înfumurat Afrodita.

— Eu aș zice că e mai degrabă de la deosebitul tău talent de a fi stresantă, i-am tăiat macaroana. Zi mai departe, Stevie Rae!

— Stai să mă gândesc..., a meditat câteva secunde, apoi a zis: Sunt mult mai puternică decât înainte.

— Și vampirii adulți obișnuiți sunt puternici, am spus. Apoi mi-am adus aminte că trebuie să facă o haltă ca să-și facă rost de sânge. Deci, încă mai simți nevoia de sânge?

— Îhî, dar dacă nu beau nu cred că mă mai sui pe pereți ca înainte. Nu mi-ar plăcea să mă lipsesc de el, dar nu cred că m-aș mai transforma într-un monstru amator de sânge.

— Chestia e că nu știe sigur, a spus Afrodita.

— Nu pot să sufăr când are dreptate, dar are dreptate, a spus Stevie Rae. Problema e că sunt atâtea lucruri pe care nu le știu despre tipul de vampir în care m-am Transformat, încât mi se face frică.

— Nu-ți face griji. Avem destul timp să înțelegem toate astea.

Stevie Rae a zâmbit și a înălțat din umeri.

— Cred că o să trebuiască să înțelegeți voi singurele, că eu, pe bune, trebuie s-o tai, a spus ea, apoi a luat-o spre fereastră.

— Stai un pic. Mai avem o grămadă de vorbit. Și acum că s-a anunțat sfârșitul vacanței de iarnă o să colcăie pe aici de novici i și de vampiri, ca să nu mai pomenesc de Fiii lui Erebus și de porcăria aia cu războiul împotriva ființelor umane dacă încerc să ies din campus ca să vin la tine, așa că nu știu când o să mai pot să te văd.

Gândindu-mă la toate problemele astea care ne pândeau, mai că mi se tăia respirația.

— Stai ai liniștită, Z. încă mai am telefonul ăla pe care mi l-ai dat. Tu sună-mă și mă furișez la tine în orice moment.

— Vrei să spui când nu e soare, a zis Afrodita și m-a ajutat să-i deschid lui Stevie Rae fereastra.

— Da, exact asta vreau să spun, a încuviințat Stevie Rae și a privit-o pe Afrodita. Știi că poți să vii cu mine dacă nu ai chef să stai aici și să te prefaci.

Am clipit uimită la cea mai bună prietenă a mea. Se știe că nu putea s-o sufere pe Afrodita, dar cu toate astea fata mea îi oferea un loc în care să stea și pe deasupra îi mai vorbea și pe un ton amabil, chestie care suna a Stevie Rae pe care o cunoșteam și o iubeam eu și, în adâncul sufletului, m-am simțit ca naiba pentru că îmi închipuisem că o să se poarte din nou ca o zombi, ca o ființă neumană.

— Pe bune, poți să vii cu mine, a repetat Stevie Rae și, la tăcerea Afroditei, a adăugat ceva care mi-a părut tare ciudat. Știu cum e să te prefaci. În tuneluri nu ar fi nevoie să faci așa ceva.

Mă așteptam ca Afrodita să rânjească disprețuitoare și să facă vreun spirit de glumă de doi bani despre novicii cu semiluni roșii și igienă care lasă de dorit, dar răspunsul ei m-a surprins și mai mult decât oferta lui Stevie Rae:

— Trebuie să stau aici și să mă prefac că sunt încă novice. Nu am de gând s-o las pe Zoey singură și nu mă aștept ca poponarul și Die Tembelen Gemenen să se poarte ca niște prieteni în momentul de față. Dar mersi oricum, Stevie Rae.

— Vezi, poți să fii drăguță dacă încerci, i-am spus eu Afroditei și i-am zâmbit.

— Nu sunt drăguță, ci doar pragmatică. Nu mă încântă ideea unei lumi în prag de război. Știi tu, oameni asudați care fug de colo-colo, se bat și se omoară unii pe alții. Nu este genul de situație care să încurajeze un păr aranjat și o manichiură bine întreținută.

— Afrodita, nu e nimic rău în a fi drăguț, i-am spus cuprinsă de oboseală.

— Asta o spune regina anormalității, mi-a răspuns Afrodita sarcastică.

— Adică regina ta, măi fata cu viziunile, a intervenit Stevie Rae, după care m-a îmbrățișat iute. Pa, pa, Z. Ne vedem curând. Promit.

Am îmbrățișat-o și eu, încântată că mirosea și vorbea ca pe vremuri.

— Bine, dar aș fi preferat să nu trebuiască să pleci.

— O să fie bine, o să vezi. Se rezolvă, a spus, apoi s-a strecurat pe fereastră.

Am privit-o coborând pe zidul drept al clădirii dormitoarelor. Semăna cu un gândac scârbos, asta până ce corpul ei, care inainta unduitor, a dispărut. De fapt, dacă nu aș fi știut că e acolo, nici nu aș fi văzut-o.

— E ca o șopârlă din aia care își schimbă culoarea pielii ca să se adapteze la mediu, a remarcat Afrodita.

— Cameleon îți zice, am spus.

— Ești sigură? Un geko mi s-ar părea mai aproape de stilul lui Stevie Rae.

— Sunt sigură, am spus și m-am încruntat la ea. Termină cu tâmpeniile și ajută-mă să închid fereastra.

După ce am închis fereastra și am tras draperiile, am oftat, am clătinat din cap și mi-am spus mai mult mie decât ei: și acum ce ne facem?

Afrodita a început să scoțoacească prin frumusețea de poșetuță Coach pe care o purta pe umăr.

— Nu știu ce ai tu de gând să faci, dar eu am să-mi desenez la loc Semnul cu dermatograful ăsta cretin. Poți să crezi că am găsit nuanța asta la Target? a spus ea și s-a cutremurat. Mă întreb ce om certat cu moda și-ar da cu așa ceva? Mă rog, mai întâi să rezolv chestia asta, apoi am să merg la întrunirea aia tâmpită pe care a convocat-o Neferet.

— Voiam să spun, ce ne facem noi cu toată chestia asta pe viață și pe moarte care se întâmplă?

— De unde dracu' să știu eu! Nu am chef de nimic. A arătat spre falsul ei Semn. Nu am chef de nimic din toate astea. Vreau să fiu iar ce am fost înainte să-ți faci tu apariția și să se pornească nenorocirea. Vreau să fiu populară, puternică și să ies cu cel mai cool tip din școală. Acum nu mai sunt niciuna dintre chestiile astea și, în plus, sunt o ființă umană cu viziuni înfricoșătoare și, colac peste pupăză, nici nu știu ce să fac în privința asta.

Am rămas în tăcere un moment, gândindu-mă că eu fusesem motivul pentru care Afrodita își pierduse popularitatea, puterea și prietenul. Când în sfârșit am vorbit, am fost surprinsă să constat că spun exact ce gândesc.

— Probabil că mă urăști.

M-a privit îndelung.

— Te-am urât, a spus ea încet. Dar acum cel mai mult mă urăsc pe mine însămi.

— Nu te mai urî.

— Și de ce naiba nu m-aș urî? Că doar toată lumea mă urăște, a spus tăios și cu răutate, dar avea ochii plini de lacrimi.

— Mai știi ce răutate mi-ai spus nu cu foarte mult timp în urmă, când credeai că sunt perfectă?

Pe buze i-a apărut un zâmbet abia schițat.

— Va trebui să-mi amintești, pentru că ți-am spus multe răutăți.

— Ei, atunci ai spus ceva despre faptul că puterea schimbă oamenii și că îmi face s-o dea în bară.

— A da, mi-am amintit. Am spus că puterea schimbă oamenii, dar mă refeream la oamenii din jurul tău.

— Ei bine, ai avut dreptate și în privința lor, și a mea, și acum înțeleg chestia asta. Mai înțeleg în același timp o mulțime din tâmpeniile pe care le-ai făcut tu. Am zâmbit și am adăugat: Nu chiar pe toate, dar multe dintre ele. Pentru că acum am avut și eu porția mea de tâmpenii și am sentimentul că o să mai fac și altele, oricât de deprimant ar suna chestia asta.

— Deprimant, dar adevărat, a spus ea. A, și apropo, dacă tot vorbim despre faptul că puterea schimbă oamenii, trebuie să-ți amintești de asta când te ocupi de Stevie Rae.

— Ce vrei să spui?

— Exact ce-am spus. S-a schimbat.

— Mai încearcă, am spus eu cu un sentiment de greață.

— Nu te mai prefac că nu ai remarcat nimic ciudat la ea, a continuat Afrodita.

— A trecut prin multe, am scuzat-o eu.

— Asta spun și eu. A trecut prin multe și asta a schimbat-o.

— Niciodată nu ți-a plăcut Stevie Rae așa că nu mă aștept să începi să te înțelegi bine cu ea dintr-odată. Dar nici nu am de gând să te ascult vorbind porcării despre ea, mai ales după ce s-a oferit să te ia cu ea, ca să nu trebuiască să stai aici și să te prefaci că ești ceva ce nu ești de fapt. Începea să mi se pună pata și nu îmi dădeam seama dacă era din cauză că ceea ce spunea Afrodita

era răutăcios și total greșit sau din cauză că ceea ce spunea ea era un adevăr îngrozitor, cu care nu voiam să mă confrunt.

— Te-ai gândit că poate voia să merg cu ea pentru că nu vrea să stau cu tine?

— Asta e o aberație. De ce i-ar păsa ei? E cea mai bună prietenă a mea, nu iubitul meu.

— Pentru că știe că am văzut dincolo de trucurile ei ieftine și că am să-ți spun care e de fapt faza cu ea. Adevărul e că nu mai e cum a fost. Nu știu exact ce e acum și nu cred că știe nici ea, dar categoric nu mai e cuminența aia de Stevie Rae.

— Știu că nu mai e cum era înainte! am izbucnit. Cum să mai fie? A murit, Afrodita! În brațele mele, ai uitat? Și îi sunt îndeajuns de bună prietenă încât să nu-i întorc spatele doar pentru că s-a schimbat trecând prin ceva de proporții.

Afrodita a rămas nemișcată și m-a privit fără să spună nici „pâs“ atât de mult timp, încât m-a luat iar durerea de stomac. Într-un final a ridicat din umeri și a spus:

— Treaba ta, n-ai decât să crezi ce vrei. Sper că ai dreptate.

— Am dreptate, și nu mai vreau să mai discutăm pe tema sta, am spus cuprinsă de un tremur ciudat.

— Treaba ta, a repetat ea. Am încheiat subiectul.

— Foarte bine. Hai, termină de mâzgălit Semnul ăla, ca să mergem la întrunire!

— Împreună vrei să zici?

— Îhî.

— Nu-ți pasă că află lumea că nu ne urâm? a întrebat.

— Ei, uite cum văd eu lucrurile: Lumea, mai ales prietenii mei, or să creadă o grămadă de lucruri nu foarte drăguțe despre posibilitatea ca noi două să fi devenit prietene.

Afrodita a făcut ochii mari:

— Chestie care le va face creierașele cât o nucă să uite de Stevie Rae.

— Auzi, prietenii mei nu au creierașele cât o nucă!

— Cum spui tu.

— Dar așa e, Damien și gemenele vor fi ocupați cu gândurile nasoale despre tine, iar asta le dă de lucru minților lor în caz că ascultă Neferet, am spus.

— Hm, parcă-parcă sună a plan, a admis ea.

— Din nefericire, ăsta e tot planul.

— Măcar nu te dezminți și în continuare habar n-ai ce faci!

— O, ce drăguț că privești partea plină a paharului...

— Poți să contezi pe mine! a spus Afrodita.

Când a terminat de conturat Semnul cel fals, am pornit spre ușă. Chiar înainte s-o deschid, i-am aruncat o privire piezișă.

— A, nici eu nu te urăsc, i-am spus. De fapt, cam începi să-mi fii simpatică.

Afrodita mi-a adresat cel mai bun rânjet sarcastic din dotare și a spus:

— Vezi, la asta mă refer când spun că nu te dezminți și în continuare habar n-ai ce faci.

Am deschis ușa râzând și am dat nas în nas cu Damien, Jack și gemenele.

Capitolul 7

— Vrem să stăm de vorbă cu tine, Z, a spus Damien.

— Și ne bucurăm că tu o tai, a intervenit și Shaunee, fulgerâbn-o pe Afrodita cu privirea.

— Vezi să nu-ți dai cu ușa în tărtațuță de la atâta viteză, a sărit și Erin.

Pe fața Afroditei am văzut deodată un fulger de durere.

— Mă rog, eu am tăiat-o, a spus ea.

— Ba nu te duci nicăieri. Am așteptat ca gemenele să termine cu exclamațiile de uluială ca să pot continua. Nyx are o foarte mare implicare în viața Afroditei. Aveți încredere în judecata lui Nyx? am întrebat privindu-mi fiecare prieten în parte.

— Normal că avem, a spus Damien în numele tuturor.

— Ei, atunci o să trebuiască să o acceptați pe Afrodita ca fiind de-ai noștri, am conchis.

S-a lăsat tăcerea, timp în care gemenele, Jack și Damien au făcut un schimb de priviri și, într-un târziu, Damien a spus:

— Presupun că trebuie să acceptăm faptul că Afrodita este deosebită în ochii lui Nyx, dar adevărul-adevărat e că niciunul dintre noi nu are încredere în ea.

— Eu am încredere în ea, am spus. Mă rog, poate că nu aveam sută la sută, dar Nyx ne vorbea prin ea.

— Ca să vezi ironie, noi nu prea mai avem încredere nici în tine, a spus Shaunee.

— Sunteți o gașcă de tocilari lipsiți de logică, a intervenit Afrodita. Acu' spuneți că aveți încredere în Nyx, acu' vă răzgândiți și spuneți că nu aveți încredere în Zoey. Zoey este cea mai tare novice. Nimeni, nici vampir, nici novice, nu a fost vreodată atât de înzestrat de către Nyx. Vreți să vă hotărâți odată? a continuat ea dându-și ochii peste cap.

— E posibil să aibă dreptate Afrodita, a spus Damien curmând amuțea care se lăsase.

— Pe bune? I-a tachinat Afrodita sarcastică. Și vă mai spun o chestie, gașcă de tocilari, în ultima mea viziune Zoey era omorâtă și lumea era cuprinsă de haos din cauza asta. Și ia ghiciți cine e de vină că așa-zisa voastră prietenă dă colțu'? A ridicat din sprâncene la Damien și la gemene, după care și-a răspuns singură la întrebare: Voi, fraierilor. Zoey este omorâtă pentru că voi îi întoarceți spatele.

— A avut o viziune în care erai omorâtă? a întrebat Damien deodată alb la față.

— Da, de fapt, două. Dar erau destul de haotice. A văzut din punctul meu de vedere, care era cam nasol. În orice caz, trebuie să mă feresc de apă și..., m-am oprit brusc pentru că era cât pe-acți să zic „și de Neferet“. Din fericire, Afrodita s-a băgat în discuție:

— Trebuie să se ferească de apă și nu trebuie să fie singură, a spus ea. Asta înseamnă că trebuie să vă pupați și să vă împăcați. Dar stați așa să mă întorc eu cu spatele, că treaba asta sigur o să-mi întorcă stomacul pe dos.

— Z, ne-ai ofticit, a spus Shaunee, aproape la fel de palidă ca Damien.

— Dar nu vrem să mori, a încheiat Erin, la fel de supărată și ea.

— Dacă mori tu, mor și eu, a suspinat Jack, apoi l-a prins pe Damien de mână.

— Ei, atunci trebuie să vă treacă și să fiți iar cei mai buni prieteni din lume, dragă! a spus Afrodita.

— De când îți pasă ție dacă Zoey trăiește sau moare? a replicat Damien.

— De când m-am pus în slujba lui Nyx, nu a mea. Iar lui Nyx chiar îi pasă de Zoey, așa că și mie îmi pasă de Zoey. Și e un lucru bun. Se presupune că voi sunteți cei mai buni prieteni ai ei, dar un secret-două acolo și o neînțelegere de tot rahatu' v-au făcut să vă îndepărtați de ea. Afrodita m-a privit și a pufnit. La naiba, Zoey, cu prieteni ca ăștia, norocul tău că nu ne dușmănim.

— Damien s-a întors spre mine clătînând din cap, cu un aer mai degrabă jignit decât mâniș:

— Ce mă nedumerește pe mine e că e limpede că ei îi spui chestii pe care nouă nu ni le spui.

— Hai, poponarule, scutește-mă! Nu te mai ofusca atâta că îți iau eu locul de lângă Zoey. E simplu ca bună ziua de ce îmi spune mie chestii. Mie nu-mi pot citi gândurile vampirii.

Damien a clipit uimit.

— Și nici ție nu ți le pot citi, nu?

— Nu, nu pot, i-am confirmat.

— La dracu'! a exclamat Shaunee. Carevasăzică, tu crezi că dacă ne spui nouă chestii e ca și când ai spune tuturor?

Nu poate să le fie atât de simplu vampirilor să le citească gândurile novicilor, Z, a spus Erin. Dacă ar fi așa, atunci o grămadă de puști ar da tot timpul de bucluc.

— Stai așa, trec cu vederea prostioarele gen ieșit pe furiș din campus sau pipăit prin școală, a spus Damien ușor, de parcă ar fi pus lucrurile cap la cap în timp ce vorbea. Vampirilor nu peră le pasă dacă se încalcă vreo regulă banală pe ici pe colo, atâta timp cât e genul tipic de drăcie adolescentină, așa că nu „ascultă“ tot timpul sau cum s-o numi capacitatea asta a lor de a trage cu urechea la gândurile noastre.

— Dar dacă ei cred că se întâmplă ceva ce nu mai intră la categoria încălcarea unei reguli

banale și au idee că un anumit grup de novici știe ceva de treaba asta..., am început eu.

— Alunei și-ar concentra gândurile asupra aceluia grup de novici, a conchis Damien în locul meu. Chiar nu ne poți spune anumite lucruri!

— La naiba, a exclamat Shaunee.

— Supernasol, a intervenit și Erin.

— V-a luat ceva timp să vă prindeți, a comentat Afrodita.

— Damien nu a băgat-o în seamă și a continuat:

— Asta are legătură cu Stevie Rae, nu?

Am dat din cap că „da“.

— Apropo, a spus Shaunee.

— Ce s-a întâmplat cu ea? a continuat Erin.

— Nu s-a întâmplat nimic, a răspuns Afrodita. A dat de mine, eu mi-am revenit din șoc atunci când mi-a apărut din nou Semnul, după care am venit înapoi.

— Și ea unde s-a dus? s-a interesat Damien.

— Ai cumva senzația că sunt bona ei? De unde naiba să știu eu pe unde umblă țărâna aia de prietenă a voastră? N-a spus decât că trebuie să plece pentru că are probleme. Vai, ce surpriză!

— O să ai tu probleme cu pumnul meu când te-oi trezi cu el în față dacă mai spui porcării despre Stevie Rae, s-a repezit Shaunee.

— Ți-l țin eu, geamăno, s-a oferit voluntară Erin.

— Voi sunteți două la un creier? le-a spus tăios Afrodita.

— Dumnezeule, gata! am strigat. E posibil ca eu să mor, de două ori, o stafie ciudată s-a luat de mine azi, motiv pentru care sunt moale prin părțile moi, habar n-am ce i se întâmplă lui Stevie Rae, Neferet a convocat o întrunire a Consiliului, probabil ca să punem la punct planurile ei de război, iar voi nu mai terminați odată cu ciorovăiala! Îmi dați dureri de cap și mă și călcați pe nervi!

— Eu zic s-o ascultați. După calculele mele a scos două înjurături pe bune și o semiînjurătură în micul discurs pe care ni l-a ținut. Vorbește serios, a spus Afrodita.

Chiar le-am văzut pe gemene străduindu-se să-și disimuleze zâmbetele. Dumnezeule! De ce naiba e așa o problemă faptul că nu-mi place mie să înjur?

— Bine, o să încercăm să ne înghițim unii pe alții, a spus Damien.

— Pentru Zoey, a zis Jack și mi-a aruncat un zâmbet dulce.

— Pentru Zoey, au spus și gemenele la unison.

Mi-am privit prietenii cu inima strânsă. Îmi apărau spatele. Indiferent de situație, tot alături de mine rămâneau.

— Vă mulțumesc tuturor, am spus și am clipit tare, ca să nu-mi țâșnească lacrimile.

— Hai să ne îmbrățișăm! a sugerat Jack.

— A, nu se poate! a intervenit Afrodita.

— Aici suntem și noi de acord cu Afrodita, a spus Erin.

— Da, tre' s-o luăm din loc, a completat Shaunee.

— Aaa, Damien, trebuie să mergem și noi. I-ai spus lui Stark că trecem pe la el să vedem dacă s-a instalat ca lumea, înainte de întrunire, a spus Jack.

— O, așa e, a încuviințat Damien. Pa, pa, Zoey.

El și Jack au ieșit din cameră, urmași de gemene. Mi-au spus la revedere și au pornit pe hol, apoi au continuat să vorbească despre cât de cool era Stark, lăsându-mă pe mine cu Alrodita.

— Nu sunt prea răi prietenii mei, nu? am spus.

Afrodita și-a întors spre mine ochii ei de un albastru rece și a spus:

— Prietenii tăi sunt niște tembeli.

— Atunci ești și tu tembelă, i-am spus cu un rânet și m-am înfipt cu umărul în ea.

— De-asta mi-e și mie frică, a recunoscut ea. Apropo de faptul că sunt în iad, hai la mine în cameră. Trebuie să mă ajuți înțeleg o chestie înainte de întrunirea Consiliului.

— De acord, am spus și am ridicat din umeri. De fapt, mă simțeam destul de bine în pielea mea. Prietenii mei vorbeau iar cu mine și chiar întrezăream o șansă ca ei să se înțeleagă. Auzi, am spus pornind spre camera Afroditei: ai remarcat că gemenele ți-au spus ceva drăguț înainte să plece?

— Gemenele zici că trăiesc în simbioză și sper ca în curând cineva să le folosească pe post de cobai.

— Nu te ajută deloc atitudinea asta, am spus eu.

— N-ai vrea să ne concentrăm pe ceea ce contează cu adevărat?

— De exemplu?

— Pe mine, normal, și chestia la care vreau să mă ajuți, a spus Afrodita, a deschis ușa de la camera ei și am intrat în ceea ce-mi plăcea să consider palatul ei. Dumnezeule, arăta de ziceai că a urmat sfaturile din vreun ghid de decorare Gossip Girl, dacă există așa ceva. Probabil că, din nefericire, chiar există. (Nu că nu mi-ar plăcea la nebunie Gossip Girl!)

— Afrodita, ție ți-a spus cineva vreodată că e posibil să ai o tulburare de personalitate?

— Mai mulți psihologi plătiți la greu. D-aia nu mai pot eu. Afrodita a traversat încăperea și a deschis ușa unui dulap vopsit de mână (probabil o antichitate scumpă ca naiba) care se afla în fața patului ei cu baldachin cu patru coloane de susținere sculptate de mână (sigur o antichitate al naibii de scumpă), în timp ce scotocea prin el, a spus: A, apropo, trebuie să vezi cum faci să convingi Consiliul să te lase pe tine, din nefericire, și pe mine și, oricât mi-ar dispăcea să spun asta, și pe gașca de tocilari să ieșim din campus.

— Cee?

Afrodita a oftat și s-a întors spre mine:

— Vrei să caști urechile? Trebuie să putem pleca și veni când vrem, ca să vedem care mă-sa e treaba cu Stevie Rae și cu adunătura ei de amici nașparlii.

— Ți-am mai spus că nu îți dau voie să vorbești aiurea despre Stevie Rae. Nu are nimic ciudat.

— Mai vedem noi, dar, dacă refuzi să discuți despre asta acum, cum ar fi normal, am să mă refer la ciudații cu care umblă. Dacă ai dreptate și Neferet are de gând să se folosească de ei împotriva ființelor umane? Nu că m-aș înnebuni după ființele umane, dar categoric nu pot să sufăr războaiele. Așa că mă gândesc că trebuie să te ocupi de treaba asta.

— Și de ce mă rog frumos trebuie să fac eu asta? Și de ce trebuie să mă gândesc eu cum să fac să putem pleca și intra înapoi în școală?

— Pentru că tu ești supernovica eroină. Eu nu sunt decât amica ta atractivă. A, și gașca ta de tocilari sunt ucenicii tăi tembeli.

— Demential, am spus.

— Ei, nu te stresa pe tema asta. Găsești tu o soluție, ca întotdeauna.

Am clipit la ea uimită.

— Încrederea pe care o ai în mine mă șochează de-a dreptul.

Și pe bune că nu glumeam, chiar îmi dădea senzația că e sigură că o să pun ordine în haosul ăsta.

— N-ar trebui, a spus și și-a reluat scotocitul prin dulapul alandala. Știu mai bine decât toată lumea cât de mult te-a înzestrat Nyx, că ești puternică, bla-bla, prostii dintr-astea! Așa că găsești tu o soluție. A dat Dumnezeu! Cât mi-aș dori să ne lase să ne luăm menajere. Niciodată nu găsesc nimic atunci când trebuie să-mi fac singură curat, a bombănit, apoi și-a făcut apariția cu o lumânare verde așezată într-un suport drăguț, tot verde, de sticlă și o brichetă șmecheră.

— Trebuie să te ajut eu să înțelegi ceva legat de o lumânare?

— Nu, Einstein. Uneori chiar mă întreb ce-o avea Nyx în cap când face anumite alegeri, a spus și mi-a dat bricheta micuță de aur. Vreau să mă ajuți să văd dacă mi-am pierdut afinitatea față de pământ.

Capitolul 8

M-am uitat la lumânarea verde, apoi la Afrodita. Era albă la față, iar buzele îi deveniseră o dungă palidă.

— Nu ai mai încercat să invoci pământul de când ți-ai pierdut Semnul? am întrebat cu blândețe.

A clătinat din cap, dând impresia că are în continuare dureri de stomac.

— Da, mă rog, ai dreptate, pot să te ajut să îți dai seama de chestia asta. Probabil că ar trebui să formez un cerc.

— Așa m-am gândit și eu, a spus Afrodita și a inspirat adânc și greu. Hai să terminăm odată! A pornit spre zidul de vizavi de patul ei. A rămas acolo în picioare și cu lumânarea în mână. Aici e nordul.

— Bine. M-am dus hotărâtă în fața Afroditei, m-am întors spre răsărit, am închis ochii și m-am concentrat: Ne umpli' plămânii și ne dă viață. Invoc aerul în cercul meu.

Chiar și fără lumânarea galbenă, simbolul elementului, și fără Damien și afinitatea lui față de aer, am simțit reacția imediată a elementului sub forma unei brize delicate care mi-a mângâiat corpul.

Am deschis ochii și am luat-o spre dreapta în sensul acelor de ceasornic, în cerc, spre miazăzi și m-am oprit.

— Ne dă căldură și siguranță. Invoc focul în cercul meu.

Când aerul dimprejur s-a încălzit în prezența celui de-al doilea element, am zâmbit.

Am pornit din nou spre dreapta și m-am oprit la apus.

— Ne curăță și ne domolește setea. Invoc apa în cercul meu.

Imediat am simțit răcoarea unor valuri invizibile care îmi dezmierdau picioarele. Zâmbind, m-am dus înaintea Afroditei.

— Ești gata? am întrebat-o.

A încuviințat din cap, a închis ochii și a ridicat lumânarea verde care îi simboliza elementul.

— Ne susține și ne înconjoară. Invoc pământul în cercul meu.

Am aprins bricheta și am apropiat flăcăriuța de mucusul lumânării.

— La dracu'! a exclamat Afrodita și a aruncat lumânarea de parcă ar fi pișcat-o. Aceasta a căzut pe podeaua de lemn la picioarele ei. Când și-a înălțat privirea de la dezastrul provocat de suportul de sticlă spart și de lumânarea verde, am văzut că avea ochii plini de lacrimi. Am pierdut-o! a spus abia șoptit, și obrajii îi erau scăldați de lacrimi. Nyx mi-a luat-o, știam eu că așa are să facă. Știam eu că nu sunt suficient de bună încât să mă înzestreze cu afinitatea față de ceva atât de extraordinar precum elementul pământ.

— Nu cred că s-a întâmplat asta, am spus.

— Dar ai văzut. Nu mai reprezintă pământul, nu mă mai lasă Nyx să-l reprezint, a spus ea printre suspine.

— Nu vreau să spun că mai ai încă afinitatea față de pământ, dar nu cred că Nyx ți-a luat-o pentru că nu ai fi demnă de ea.

— Ba nu sunt, a zis Afrodita cu vocea întretăiată.

— Eu nu pot să cred asta. Uite, stai să-ți arăt.

M-am îndepărtat ușor de ea și, de data asta fără lumânarea Afroditei, am spus:

— Ne susține și ne înconjoară. Invoc pământul în cercul meu.

— Am ost pe dată copleșită de aromele și de muzica unei pajiști primăvăratice. Am încercat să nu bag în seamă faptul că gesturile mele o făceau pe Afrodita să plângă și mai tare și am mers în centrul cercului meu invizibil și am invocat ultimul dintre cele cinci elemente. Asta suntem înaintea să ne naștem și asta devenim într-un final. Invoc spiritul în cercul meu. Sufletul mi-a cântat în lăcașul lui pe când ultimul element mă copleșea,

Agățându-mă de puterea pe care o simțeam întotdeauna când invocam elementele, mi-am înălțat brațele deasupra capului, am dat capul pe spate, dar nu vedeam tavanul de deasupra mea, ci mi-am lăsat imaginația să călătorească dincolo de el, spre întunericul catifelat al atotstăpânitorului

cer al nopții. Și m-am rugat, dar nu în felul în care se roagă mama și bărbatu-său, cretinul de taică-miu vitreg, afișând o smerenie de tinichea presărată cu o grămadă de aminuri puse acolo de frumusețe și câte altele. Eu nu încercam să par altcineva atunci când mă rugam. Vorbeam cu zeița mea așa cum aș vorbi cu bunica sau cu cea mai bună prietenă a mea.

Îmi place să cred că Nyx îmi apreciază onestitatea. — Nyx, din poziția privilegiată pe care mi-ai dăruit-o, îți cer să-ți pleci urechea la rugăciunea mea. Afrodita a pierdut mult și nu cred că e din cauză că nu-ți mai pasă de ea. Eu cred că e altceva la mijloc și chiar mi-aș dori să-i spui că încă ești alături de ea, indiferent de situație.

Nu s-a întâmplat nimic, așa că am inspirat adânc și m-am concentrat din nou. Mai auzisem glasul lui Nyx, uneori chiar vorbea cu mine, iar alteori aveam o intuiție despre anumite lucruri. „Oricare dintre variante mi-ar prinde bine în momentul ăsta“, am adăugat partea asta nerostită de rugăciune. Apoi am încercat să mă concentrez și mai tare. Am închis ochii și am ascultat cu atâta atenție în adâncul meu, încât am strâns ochii cu putere și mi-am ținut respirația. De fapt, ascultam cu atâta atenție, încât aproape că nu am auzit-o pe Afrodita răsuflând uimită.

Am deschis ochii și mi-a picat fața.

Între mine și Afrodita, cu scânteieri argintii, plutea imaginea unei femei frumoase. Mai târziu, când am încercat amândouă să ne descriem una celeilalte felul în care arăta, am realizat că, nu ne aminteam niciun detaliu, doar că părea un spirit devenit dintr-o dată vizibil, ceea ce nu prea era o descriere pe bune.

— Nyx! am exclamat.

Zeița mi-a zâmbit și am crezut că-mi sare inima din piept de fericire.

Îți dau binețe, u-we-tsi-a-ge-ya, a rostit ea cuvântul cherokee pentru „fiică“, așa cum făcea deseori bunica. Ai făcut bine că m-ai chemat. Ar trebui să-ți urmezi mai des instinctul, Zoey. Niciodată nu te va duce pe căi greșite.

Apoi s-a întors spre Afrodita, care s-a lăsat în genunchi înaintea zeiței, cu un suspin.

— Nu plânge, neprețuita mea fiică, i s-a adresat Nyx, și-a întins mâna eterică și, ca un vis devenit deodată material, i-a mangâiat Afroditei obrazul.

— Iartă-mă, Nyx! a strigat ea. Am făcut atâtea prostii și atâtea greșeli... Îmi pare rău pentru toate, îmi pare sincer rău. Nu te condamn că mi-ai luat înapoi Semnul și afinitatea față pământ. Știu că nu merit nici una, nici alta.

— Copila mea, ai înțeles greșit. Nu ți-am luat Semnul, puterea umanității tale l-a mistuit, așa cum puterea umanității tale salvat-o pe Stevie Rae. Fie că-ți place sau nu, vei fi întotdeauna mai degrabă umană decât orice altceva și, în parte, de aceea te iubesc atât de mult. Dar să nu crezi că acum ești doar o ființă umană, copilă. Ești mai mult de atât, dar trebuie să afli singură ce înseamnă asta și să faci o alegere. Zeița i-a luat mâna Afroditei și a ridicat-o în picioare. Vreau să înțelegi afinitatea față de pământ nu ți-a aparținut niciodată, copilă. Tu doar i-ai păstrat-o lui Stevie Rae. Vezi tu, pământul nu putea trăi în adâncul ei înainte să-i fie redată umanitatea. Tu ai fost cea în care am avut încredere că poate să-i păstreze darul în siguranță și, de asemenea, canalul prin care Stevie Rae și-a recăpatat umanitatea.

— Deci nu mă pedepsești? a întrebat Afrodita.

— Nu, copilă. Te pedepsești tu singură destul, fără ajutorul meu, a spus Nyx cu blândețe.

— Și nu mă urăști? a șoptit Afrodita.

Nyx a zâmbit radios și trist.

— Ți-am spus deja, Afrodita, te iubesc și am să te iubesc întotdeauna.

De data asta mi-era clar că lacrimile care îi scăldau obrajii Afroditei erau lacrimi de bucurie.

— Pe amândouă vă așteaptă un drum lung, o bună bucată din el îl veți parcurge împreună.

Aveți încredere una în cealaltă, ascultați-vă instinctele și încredeți-vă în glasul mărunț și liniștit care sălășluiește în fiecare dintre voi. Zeița s-a întors spre mine și a continuat: U-we-tsi-a-ge-ya, te așteaptă o mare primejdie.

— Știu. Nu cred că tu îți dorești acest război.

— Nu mi-l doresc, copila mea. Dar nu despre această primejdie vorbesc.

— Dar dacă nu ți-l dorești, de ce nu-i oprești pur și simplu? Neferet trebuie să te asculte!

Trebuie să faci ce-ți ordoni tu! am spus eu neștiind de ce simțeam dintr-odată atâta frenezie, mai ales că zeița mă privea cu seninătate.

În loc să-mi răspundă, Nyx mi-a pus și ea o întrebare:

— Știi care este cel mai mare dar pe care l-am dat vreodată pruncilor mei?

Mi-am stors creierii, dar mintea mea părea să se fi redus la o mare de ghicitori și de frânturi de adevăr.

— Liberul arbitru, s-a auzit glasul puternic și limpede al Afroditei.

— Așa este, copilă, a spus Nyx zâmbind. Și odată ce fac un dar, nu-l iau niciodată înapoi.

Darul devine una cu acel om, și dacă ar fi să intervin și să cer supunere, mai ales luând înapoi afinitățile, aș distruge pe acel om.

— Dar poate că Neferet te-ar asculta dacă i-ai vorbi așa cum vorbești cu noi acum. Este Marea ta Preoteasă, am spus. Pe tine ar trebui să te asculte.

— Mă mâhnește, dar Neferet a ales să nu mă mai asculte. Aceasta este primejdia de care vreau să te avertizez. Neferet ascultă acum de un alt glas, unul care îi șoptește vorbe de foarte mult timp. Am sperat că dragostea ei față de mine o va înăbuși pe cealaltă, dar nu a fost așa. Zoey, Afroditei îi merge mintea la multe lucruri. Când a spus că puterea schimbă, avea dreptate. Puterea o schimbă întotdeauna pe cea care o poartă și pe cei de lângă ea, deși cine crede că ea depravează întotdeauna, gândește simplist.

În timp ce vorbea am observat valuri de lumină fremătând în jurul trupului ei, asemenea unei ceți dezmiardate de sărutul lunii care se înalță de pe un câmp, iar imaginea ei era din ce mai neclară.

— Stai! Nu pleca, nu încă, am strigat. Am atâtea întrebări...

— Viața îți va dezvălui alegerile pe care trebuie să le faci ca să găsești răspunsul, a mai zis

Nyx.

— Dar ai spus că Neferet ascultă de glasul altcuiva. Asta înseamnă că nu mai este Marea ta Preoteasă?

— Neferet a părăsit calea mea și a ales haosul, a zis zeița, iar imaginea ei a tremurat. Dar nu uita, niciodată nu iau înapoi ceea ce dăruiesc, așa că nu subestimați puterea lui Neferet. Ura pe care încearcă s-o stârneasă este o forță primejdioasă.

— Mi-e frică, Nyx. întotdeauna o dau în bară..., am spus târăganat. Mai ales în ultima vreme.

Zeița mi-a zâmbit din nou.

— Imperfecțiunea ta este cea care îți dă putere, în parte. Caută forța în pământ și în poveștile neamului bunicii tale, ca să afli răspunsurile.

— Ar fi mult mai sigur dacă mi-ai spune tu ce trebuie să știu și ce ar trebui să fac, am spus.

— Asemenea tuturor pruncilor mei, trebuie să-ți găsești singură calea și, descoperind-o, vei decide ceea ce trebuie să decidă într-un final oricare prunc al pământului, dacă înclină spre haos sau spre iubire.

— Uneori haosul și iubirea par a fi același lucru, a intervenit Afrodita. Îmi dădeam seama că încerca să fie respectuoasă, dar în glas i se simțea clar exasperarea.

Nyx nu a părut deranjată de comentariul ei, pur și simplu a dat din cap și a spus:

— Așa este, dar când vei privi mai adânc, vei vedea că, deși și haosul, și iubirea sunt puternice și ispititoare, sunt la fel de diferite ca lumina lunii și cea a soarelui. Nu uitați... Nu sunt niciodată departe de inimile voastre, neprețuitele mele copile...

Cu un ultim fulger de lumină argintie, scânteietoare, zeița s-a făcut nevăzută.

Capitolul 9

La naiba. Haosul și iubirea sunt același lucru, dar totuși sunt diferite. Neferet încă are puteri, dar nu o mai ascultă pe Nyx. Aaa, și încearcă să trezească la viață ceva primejdios. Ce înseamnă chestiile astea? Este o trezire simbolică, genul de „trezire“ a pericolului sub forma unui război contra ființelor umane, sau încearcă în sens propriu să trezească vreo arătare oribilă și

însământătoare, care o să ne înfulece pe toți? Ceva de genul chestiei ăleia de coșmar care m-a zgâriat mai devreme, despre care nici măcar n-am avut timp s-o întreb. La naiba! am bălmăjit în timp ce ne năpusteam amândouă afară din dormitoarele fetelor. Din nefericire, se părea că o să întârziem la întrunirea Consiliului.

— Nu te uita la mine. Am eu destule enigme de rezolvat. Sunt umană, dar nu tocmai? Asta ce mai înseamnă? Și cum se poate ca umanitatea mea să fie mare și rea, când mie nici măcar nu-mi plac ființele umane? se întreba Afrodita jucându-se cu o șuviță de păr. La dracu, îmi stă oribil părul, a spus și s-a întors spre mine. Se vede că m-am jelit?

— N-auzi, fată, că nu? Arăți bine.

— Rahat! Știam eu. Arăt oribil.

Afrodita, am spus că arăți bine.

— Știu eu că bine înseamnă „bine“ pentru majoritatea, dar pentru mine înseamnă oribil.

— Stai să mă lămuresc: zeița noastră, nemuritoarea Nyx, tocmai ne-a apărut și ne-a vorbit, și ție tot ce-ți trece prin cap e felul în care arăți? am continuat eu și am clătinat din cap. Asta era o chestie teribil de superficială chiar și pentru Afrodita.

— Da, a fost demențial, Nyx e demențială, nu am spus nici o clipă că nu ar fi așa. Și ce vrei să spui cu asta?

— Ce vreau să spun e că, după ce ai avut parte de o vizită a zeiței, ar trebui, poate, zic eu, să-ți pese de ceva mai important decât de părul tău care arată deja perfect, am răspuns exasperată. Asta era fata cu care trebuia să înfrunt eu baubaul distrugător? Dumnezeule, căile lui Nyx erau absolut, total necunoscute, și chiar și așa e puțin spus.

— Nyx știe exact cum sunt și mă iubește și așa. Asta sunt, a spus și a făcut un gest amplu înaintea ei. Deci, chiar crezi că îmi stă bine părul?

— Este perfect, la fel ca atitudinea ta superficială și stresantă, am replicat.

— A, OK. Gata, deja mă simt mai bine.

M-am încrunțat la ea, dar nu am mai zis nimic și am urcat în grabă spre sala de consiliu, care era vizavi de bibliotecă. Nu mai fusesem niciodată în sala asta, dar trăsesem destul de des cu ochiul înăuntru. Când era goală, rareori se închidea ușa și în zecile de dați în care venisem la bibliotecă, nu mă putusem abține să nu arunc o privire și să mă zgâiesc la frumoasa masă rotundă care domina încăperea. Pe bune, chiar îl întrebasesm pe Damien dacă masa aia rotundă putea fi Masa Rotundă a regelui Arthur din Camelot. Îmi răspunsese că nu prea crede, dar nu era sigur.

Astăzi sala de consiliu nu mai era o ciudățenie pustie, ci era plină de vampiri, de Fii ai lui Erebus și, desigur, de cei câțiva novici membri ai Consiliului Monitorilor. Din fericire, ne-am strecurat înăuntru pe când Darius închidea ușa și își lua locul lângă ea, înalt și plin de mușchi. Afrodita i-a zâmbit larg și insinuant și mi-am înăbușit un oftat când, drept răspuns, acestuia i-au licărit ochii la ea. Afrodita a încercat să rămână în urmă, ca să stea de vorbă de el, dar am înșfăcat-o de braț și aproape că am tras de ea spre cele două scaune goale de lângă Damien.

— Mersi că ne-ai păstrat locuri, i-am șoptit.

— Pentru puțin, mi-a șoptit la rândul lui, cu bine-cunoscutu-i zâmbet care mi-a dat căldură și m-a ajutat să mai scap un pic de emoții.

Mi-am aruncat privirea împrejurul mesei. Afrodita și cu mine stăteam în dreapta lui Damien. Lângă Afrodita era Lenobia, profa de echitație, și stătea de vorbă cu Dragonul și cu Anastasia Lankford, de lângă ea. În stânga lui Damien stăteau gemenele, care au dat la unison din cap spre mine cu o nonșalanță voită, dar am văzut că se simțeau și ele la fel de emoționate și de nelalocul lor ca și mine. Știam că din consiliu făceau parte unii dintre cei mai puternici membri ai corpului profesoral din școală, dar, alături de profesori, dintre care câțiva îmi păreau cunoscuți chiar dacă nu făcusem niciodată niciun curs cu ei și habar n-aveam cine naiba erau, mai era și o etalare de mușchi în persoana Fiilor lui Erebus, printre care și un tip cât un munte care stătea pe un scaun aproape de ușă. Era cea mai mare ființă, fie el om sau vampir, pe care o văzusem în viața mea. Încercam să nu casc gura la el și mă gândeam să-i întreb pe Damien, regele regulilor, dacă războinicii chiar aveau voie să participe la o întrunire a Consiliului, când Afrodita s-a aplecat spre mine și mi-a șoptit:

— Asta e Ate, Liderul Fiilor lui Erebus. Mi-a spus Darius că vine azi. Ce mai bucată, nu?

Înainte să apuc să-i răspund că erau mai degrabă mai multe bucăți din mai mulți tipi imenși, ușa din spate a sălii s-a deschis și a intrat Neferet.

Mi-am dat seama că ceva nu era în regulă chiar înainte să o zăresc pe femeia care a intrat în sală după ea. De regulă, fața lui Neferet rezervată publicului larg era de o perfecțiune indubitabilă, era ceva mai mult decât întruchiparea calmului și a stăpânirii de sine. Însă de data asta nu era în apele ei. Frumoasele ei trăsături păreau cumva mai crispate, de parcă s-ar fi străduit să se stăpânească, iar efortul ăsta ar fi afectat-o. A făcut câțiva pași în încăpere, după care s-a dat într-o parte, ca s-o putem vedea pe femeia-vampir care intrase în urma ei.

La vederea acesteia, mulțimea de vampiri a fost traversată de un freamăt instantaneu și vizibil. Fiii lui Erebus au fost primii care s-au ridicat în picioare, dar Consiliul i-a urmat îndeaproape. Alături de ceilalți ne-am ridicat și eu, Damien, gemenele și Afrodita, urmând imediat exemplul vampirilor, care au salutat respectuos, cu pumnul strâns la inimă și cu capetele plecate.

M-ați prins, recunosc că, stând așa cu capul plecat, am aruncat totuși o privire spre femeia-vampir pe care nu o mai văzusem niciodată. Era înaltă și suplă. Avea pielea de culoarea lemnului masiv închis la culoare și bine lustruit și, asemenea mahonului, aceasta era netedă, fără cusur, întreruptă doar de desenul complicat al Semnului safiriu care avea, în mod incredibil, forma siluetei sinuoase a zeiței pe care o aveau brodată toți profii vampiri pe buzunarul de la piept. Siluetele feminine erau imaginea în oglindă a aceleiași figuri, iar trupurile lor îi coborau pe pomeții înalți și pe obraji. Brațele le erau înălțate și mâinile ridicate parcă pentru a-i cuprinde semiluna de pe frunte. Avea un păr imposibil de lung, o coamă mățoasă, neagră, strălucitoare care îi ajungea până mai jos de talie. Ochii îi erau mari și negri migdalați, nasul lung și drept, și buzele pline. Avea o postură regală, bărbia ridicată și a măturat sala cu o privire mândră. Când pentru scurt timp privirea i s-a oprit asupra mea și i-am simțit forța, am realizat că avea ceva ce nu mai văzusem niciodată la un vampir, și anume bătrânețea. Nu că ar fi fost ridată, ca o femeie în vârstă. Această femeie-vampir părea de vreo patruzeci de ani, ceea ce la un vampir însemna că era chiar bătrân. Dar nu ridurile și pielea lăsată o făceau să pară în vârstă, ci o anume maturitate și demnitate pe care le afișa ca pe un giuvaier de preț și care îi împodobeau trupul.

— Bucuroasă de întâlnire, a spus ea cu un accent greu de depistat. Părea să fie din Orientul Mijlociu, dar parcă totuși nu, britanic, dar totuși nu, însă rezultatul era că vocea ei suna apetisant, asemenea pielii ei, și a învăluit încăperea.

Am răspuns cu toții instantaneu:

— Bucuroși de întâlnire!

Apoi ne-a zâmbit și brusca asemănare dintre ea și Nyx, care îmi zâmbise cu numai câteva minute înainte, m-a făcut să mi se înmoaie genunchii, așa că m-am simțit ușurată când ne-a făcut semn să ne așezăm.

— Îmi amintește de Nyx, mi-a șoptit Afrodita.

Ușurată că nu e doar închipuirea mea, am dat din cap. Nu era vreme de altceva, pentru că Neferet și-a recăpătat stăpânirea de sine suficient cât să poată vorbi.

— Am fost și eu, cum văd că sunteți și voi, surprinsă și onorată de vizita neprețuită și neașteptată a lui Shekinah în Casa Noptii.

L-am auzit pe Damien inspirând zgomotos de uimire și i-am aruncat o privire întrebătoare. Tipic pentru premiantul clasei, avea la el hârtie și un creion bine ascuțit gata pe poziție, normal, ca să ia notițe, așa cum trebuie. A scris iute câteva cuvinte și a ridicat discret hârtia, ca să pot citi:

„Shekinah = Marea Preoteasă a tuturor vampirilor“

Dumnezeule! Nu mă mai miră că Neferet părea atât de speriată.

Shekinah a continuat să zâmbească senină și i-a făcut semn lui Neferet să ia loc. Neferet și-a plecat capul într-un gest care sunt sigură că se voia a fi respectuos, dar mie gestul ei mi-a părut crispat și respectul, forțat. S-a așezat cu aceeași rigiditate ciudată. Shekinah a rămas în picioare și a început să vorbească.

— Dacă ar fi fost o vizită normală, desigur că mi-aș fi anunțat-o așa cum trebuie, ca să vă permit să vă pregătiți. Însă este departe de a fi o vizită normală și este firesc, pentru că și aceasta este departe de a fi o întrunire a Consiliului normală. Este destul de neobișnuit să le permitem Fiilor

lui Erebus să participe, dar înțeleg că prezența lor aici este necesară în astfel de vremuri tulburi, în care ne pândește pericolul. Însă și mai neobișnuit este faptul că sunt și novici de față.

— Sunt aici pentru că...

Shekinah a ridicat mâna, curmând instantaneu explicațiile lui Neferet.

Nu-mi dădeam seama ce mă băga mai tare în sperieți, prezența copleșitoare și zeiască a lui Shekinah sau faptul că o făcuse cu atâta ușurință pe Neferet să amuțească.

Ochii ei negri s-au plimbat de la gemene la Damien,

Alrodita și într-un final s-au oprit asupra mea.

— Tu ești Zoey Redbird, a spus ea.

Mi-am dres glasul și am încercat să nu mă foiesc jenată sub privirea ei directă.

— Da, doamnă.

— Atunci cei patru de lângă tine trebuie să fie novicii care au primit în dar afinitatea față de aer, foc, apă și pământ.

— Da, doamnă, așa este, am spus.

— Acum înțeleg de ce ați fost aduși aici, a spus ea și și-a ridicat capul, astfel încât ochii ei să o țintuiască pe Neferet. Vrei să te folosești de puterea lor.

M-am crispat în același timp cu Neferet, deși motivele erau altele. Oare știa Shekinah ceea ce eu abia începusem să bănuiesc, și anume că Neferet abuza de puterea ei și că voia să instige la un război între ființele umane și vampiri?

— Vreau să mă folosesc de toate avantajele oferite de zeiță pentru ca să ne pot ocroti seminția, a spus Neferet tăios, renunțând la orice așa-zisă cordialitate.

Ceilalți vampiri din Consiliu s-au foit stânjeniți în scaunele lor din cauza evidentei ei lipse de respect.

— Și exact pentru asta am venit eu aici, a spus Shekinah, deloc afectată de atitudinea lui Neferet, și și-a întors privirea spre membrii consiliului. Din fericire, eram într-o vizită privată și neanunțată în Casa Noptii din Chicago când am primit veștile despre tragedia voastră. Dacă eram acasă în Veneția, veștile ar fi ajuns prea târziu să mai pot face ceva, iar aceste crime nu ar mai fi putut fi prevenite.

— Prevenite, Preoteasă? a spus Lenobia și, când mi-am aruncat privirea spre ea, am văzut că stăpâna cailor părea mult mai relaxată decât Neferet. Tonul ei era cald, deși fără îndoială respectuos.

— Lenobia, draga mea, cât mă bucur să te revăd, a spus Shekinah cu familiaritate.

— Întotdeauna este o plăcere să vă salut, Preoteasă, a spus Lenobia plecându-și capul, iar părul ei de un blond-argintiu o înconjură ca un vâl diafan. Dar cred că membrii consiliului sunt de acord cu mine când spun că suntem nedumeriți. Patricia Nolan și Loren Blake sunt morți. Dacă moartea lor ați vrut să o preveniți, ați ajuns prea târziu.

— Așa este, a spus Shekinah. Iar moartea lor mă mâhnește, dar nu este târziu să previn alte morți. S-a oprit și apoi a spus ușor și clar: Nu va avea loc niciun război între ființele umane și vampiri.

Neferet a țâșnit în picioare, aproape răsturnând scaunul:

— Nu va avea loc niciun război? Așadar, îi vom lăsa nepedepsiți pe ucigași pentru crimele lor odioase?

Mai degrabă simțeam decât vedeam tensiunea care s-a răspândit printre Fiii lui Erebus la vederea atitudinii șocate a lui Neferet.

— Ai chemat poliția, Neferet? a întrebat Shekinah pe un ton blând, dar i-am simțit forța răscolind ceva în adâncul meu.

— Să chem poliția ființelor umane și să le spun să-i prindă pe criminali, ca să fie duși în fața justiției lor? Nu, nu am chemat-o.

— Și ești atât de sigură că nu vei afla dreptatea la acești oameni, încât ești dispusă să pornești un război.

Neferet a mijit ochii și a străfulgerat-o pe Shekinah cu privirea, dar nu a răspuns nimic. În tăcerea apăsătoare gândul mi-a zburat la detectivul Marx, care mă ajutase atunci când Heath fusese răpit de puștii ăia zombi îngrozitori. Fusese incredibil. Își dăduse seama că inventasem povestea aia

despre omul străzii care îl răpise pe Heath și îi omorâse pe ceilalți doi puști din specia umană, dar avusese suficientă încredere în mine încât să mă creadă când îi spusese că pericolul trecuse și îmi apăraseră spatele în toată treaba aia. Detectivul Marx îmi povestise că sora lui geamănă se Transformase și ea și că el fusese alături de ea, așa că nu încăpea îndoială că nu ura vampirii. Era un polițist de la omucideri experimentat și știam că avea să facă tot posibilul ca să dea de cei care omorau vampiri. Și nu se putea să fie singurul polițist cinstit din Tusla.

— Zoey Redbird, tu ce știi despre această poveste?

Întrebarea lui Shekinah m-a șocat și am izbucnit de parcă ar apăsat pe un buton din adâncul meu, drept pentru care am spus:

— Eu cunosc un polițist cinstit din specia umană.

Shekinah mi-a adresat un zâmbet care îmi amintea de Nyx, iar nervii mei întinși s-au mai liniștit un pic.

— Cred că toți cunoaștem un astfel de caz sau cel puțin așa credeam până să-mi ajungă la ureche declarația asta de război, fără ca măcar să le dăm ocazia ființelor umane să-și supravegheze semenii.

— Chiar nu-ți dai seama cât de greu de crezut pare? a întrebat Neferet cu ochii scăpărând. Să-și supravegheze semenii! De parcă ar fi dispuși s-o facă!

— Au făcut-o de multe ori de-a lungul anilor și tu știi prea bine, Neferet, a spus Shekinah, iar vorbele ei rostite cu calm contrastau teribil cu pasiunea și mânia lui Neferet.

— Au ucis-o, apoi l-au ucis pe Loren, aproape că a șuiert Neferet.

Shekinah i-a atins brațul lui Neferet cu blândețe.

— Ești prea implicată și nu gândești limpede.

Neferet și-a smuls brațul.

— Sunt singura dintre noi care gândește limpede! a izbucnit ea. Ființele umane au scăpat prea mult timp nepedepsite pentru faptele lor mârșave.

— Neferet, a trecut prea puțin timp de când au avut loc aceste crime și nici măcar nu le-ai dat ființelor umane ocazia să încerce să-și pedepsească semenii. În schimb, i-ai catalogat pe toți drept necinstiți. Nu toți oamenii sunt așa, în ciuda experienței tale.

În timp ce Shekinah vorbea, mi-am amintit că Neferet îmi spusese că Însemnarea o salvase, pentru că tatăl ei abuzase de ea mulți ani la rând. Fusese însemnată acum aproape o sută de ani, Loren fusese ucis acum două zile, profesoara Nolan cu numai o zi înainte, iar mie îmi era clar că moartea lor nu era singura „faptă mârșavă“ despre care vorbea Neferet și se pare că și Shekinah ajunsese la aceeași concluzie.

— Mare Preoteasă Neferet, concluzia mea este că judecata ta în chestiunea acestor crime este afectată. Dragostea pentru sora și fratele nostru care au căzut răpuși și dorința de răzbunare ți-au întunecat rațiunea. Propunerea de război declarat ființelor umane a fost respinsă de Consiliul lui Nyx.

— Așa pur și simplu! a spus Neferet, iar mânia ei pasionată a devenit crispată și hotărâtă.

Eram supermulțumită că Shekinah era ținta mâniei ei, pentru că Neferet te băga în sperieți.

— Dacă ai gândi limpede, ți-ai da seama că niciodată Consiliul lui Nyx nu ia hotărâri pripite. Au analizat cu grijă situația, deși declarația de război nu a venit de la tine, cum ar fi trebuit, a spus ea evident iritată. Știi prea bine, soră, că ceva de o asemenea importanță ar fi trebuit prezentat spre analiză dinaintea Consiliului lui Nyx.

— Nu am avut timp, a izbucnit Neferet.

— Întotdeauna este timp pentru înțelepciune! a răspuns Shekinah cu ochi scăpărânzi și cu greu m-am stăpânit să nu mă fac mică în scaunul meu. Și eu care credeam că Neferet era înspăimântătoare! Pe lângă ea, aceasta părea un copil răzgâiat. Shekinah a închis ochii pentru un moment și a inspirat adânc, să se calmeze, apoi a continuat să vorbească pe un ton liniștitor și înțelegător.

— Nici eu și nici membrii Consiliului lui Nyx nu punem la îndoială că moartea a doi dintre semenii noștri este condamnabilă, dar un război este inacceptabil. Trăim în pace cu ființele umane de mai bine de două secole și nu o vom încălca din cauza acțiunilor respingătoare ale câtorva

fanatici religioși.

— Dacă nu luăm în seamă ce se petrece aici, în Tulsa, vom retrăi vremurile arderilor pe rug. Nu uitați că atrocitățile din Salem au fost și ele pornite de cei pe care îi numiți fanatici religioși.

— Îmi amintesc foarte bine. M-am născut doar la un secol după acele zile cumplite. Acum suntem mai puternici decât în secolul al XVII-lea și lumea s-a schimbat, Neferet. Superstiția a fost înlocuită de știință, iar ființele umane sunt mai raționale acum .

— Ce trebuie să se întâmple pentru ca tu și atotputernicul Consiliu al lui Nyx să vedeți că nu avem altă soluție decât riposta?

— Ar trebui să aibă loc o schimbare în gândirea lumii și mă rog la Nyx ca asta să nu se întâmple niciodată, a răspuns Shekinah cu solemnitate.

Ochii lui Neferet au aruncat prin încăpere priviri ca niște pumnale până când l-au întâlnit pe liderul Fiilor lui Erebus.

— Tu și Fiii aveți de gând să stați cu mâinile în sân în vreme ce ființele umane ne ucid unul câte unul? a întrebat ea provocatoare.

— Menirea mea e să protejerez și niciun Fiu al lui Erebus nu va permite ca vreun protejat de-al său să fie rănit. Vă vom ocroti pe voi și această școală, dar, Neferet, nu ne vom opune judecății Consiliului, a spus Ate cu voce solemnă, adâncă și puternică.

— Preoteasă, ceea ce sugerați, ca Ate să urmeze dorințele voastre, și nu pe cele ale Consiliului, nu este drept din partea voastră, a spus Shekinah privind-o pe Neferet cu ochii țintă, mijiiți, iar tonul vocii ei nu mai trăda înțelegere.

Neferet a rămas tăcută timp îndelungat, apoi trupul i-a fost scuturat de un fior. Umerii i-au căzut și părea că îmbătrânește sub privirile mele.

— Iartă-mă, a spus ea cu blândețe. Shekinah, ai dreptate, sunt prea implicată. Îi iubeam pe Patricia și pe Loren. Nu gândesc limpede. Trebuie... trebuie să... vă rog să mă scuzați, a reușit ea să spună. Apoi, vizibil dărâmată, a ieșit în grabă din sala de consiliu.

Capitolul 10

Nimeni nu a spus nimic - mi s-a părut mie - mult timp, dar probabil că fuseseră doar câteva secunde tensionate. Era ciudat să o văd pe Neferet ieșindu-și așa din minți și, deși știam că îi întorsese spatele lui Nyx și că se băgase în ceva nasol rău, m-am cutremurat văzând pe cineva atât de puternic atât de dărâmat.

Oare era nebună? Oare asta se întâmpla? Era posibil ca „întunericul” de care mă avertizase Nyx să fie cel din mintea smintită a lui Neferet?

— Marea voastră Preoteasă a trecut printr-o traumă uriașă în ultimele zile, a spus Shekinah. Nu îi justific judecata greșită, dar o înțeleg. Timpul îi va vindeca rănilile, la fel și acțiunile poliției locale, a continuat ea și privirea i s-a mutat spre războinicul cel uriaș. Ate, tu ai să-i ajuți pe detectivi în timpul investigației, înțeleg că mare parte dintre probe au fost distruse, dar poate că știința modernă mai poate încă scoate ceva la iveală. Ate a încuviințat solemn din cap și apoi Shekinah și-a întors spre mine ochii întunecați. Zoey, cum se numește acest detectiv cinstit pe care îl cunoști?

— Kevin Marx, am spus.

— Vom lua legătura cu el, a hotărât Ate.

Shekinah a zâmbit în semn de aprobare, după caro a continuat:

— Cât despre ce vom face noi, ceilalți..., a făcut o pauză, iar zâmbetul ei angelic a devenit mai amplu. Da, spun „noi” pentru că am hotărât să rămân aici, cel puțin până își revine Neferet.

Am aruncat o privire rapidă în jurul mesei, încercând să cântăresc reacția profilor la neașteptatul anunț al lui Shekinah, și am văzut expresii diferite, de la cele șocate, continuând cu unele ușor surprinse și încheind cu altele de-a dreptul încântate. Cred că fața mea era una dintre cele pe care se citea nu încântarea. Ce, Dumnezeu, cât putea să facă Neferet pe nebuna de față cu liderul tuturor preoteselor vampir?

— Cred că este important, și Consiliul lui Nyx îmi dă dreptate, să încercăm să readucem normalitatea în școală pe cât posibil. Ceea ce înseamnă că de mâine vor fi reluate cursurile.

Mai mulți profi păreau stânjeniți, dar Lenobia a fost cea care a vorbit prima:

— Preteasă, cu toții suntem dornici să fie reluate orele, dar ne lipsesc doi profesori importanți.

— Așa este, și acesta este un alt motiv pentru care am de gând să rămân aici, cel puțin o vreme. Eu am să preiau orele de poezie ale lui Loren Blake.

Nu era nevoie să mă uit la gemene, care se opuneau cu înverșunare cursului de poezie, ca să îmi fie clar că își rețineau încruntăturile. Eu mă străduiam să nu zâmbesc, când, deodată, vorbele lui Shekinah m-au fulgerat:

— Și am avut norocul de a-l prinde pe Erik Night la aeroport. Știu că este neobișnuit ca un vampir abia Transformat să ajungă să predea atât de curând, dar este o soluție temporară și ne aflăm în împrejurări complicate. În plus, novicii îl cunosc pe Erik. El va asigura o bună trecere de la preaiubita profesoară Nolan la un alt profesor.

Dumnezeule, Erik se întoarce și eu am să merg la un curs pe care îl predă el. Nu știu dacă îmi venea să strig de bucurie sau să vărs, așa că m-am mulțumit cu tăcerea și cu un stomac varză.

— Cât despre vraja de protecție pe care a întins-o Neferet în jurul școlii, aceasta va fi ridicată. Sunt de acord cu măsurile ei imediate de a o așterne, în fond, erau prezenți doar puțini Fii ai lui Erebus și avusese loc o crimă, dar aceste măsuri de urgență nu mai sunt potrivite. Izolarea școlii ar fi echivalentă cu declararea stării de asediu și este un lucru pe care dorim să-l evităm. Desigur, suntem foarte bine ocrotiți de Fiii lui Erebus, a spus ea și a dat din cap spre Ate, care, la rândul lui, a plecat capul în semn de încuviințare. Pe scurt, vreau ca viețile voastre să fie cât de normale e posibil. Cei care aveți legături cu comunitatea ființelor umane trebuie să le continuați. Nu uitați de lecția pe care au învățat-o strămoșii noștri cu prețul vieții lor: frica și bigotismul se nasc din izolare și din ignoranță.

Să mă explic, habar n-am ce naiba m-a apucat, dar dintr-odată mi-am dat seama că îmi venise o idee și, parcă printr-o voință proprie, mâna mi s-a ridicat ca unei tâmpite ce sunt, ca și cum aș fi fost la vreun curs, semn că noi, adică mâna și gura mea, mai puțin creierul, tocmai descoperiserăm un răspuns genial.

— Zoey, ai ceva de adăugat? m-a întrebat Shekinah.

Doamne ferește! ar fi trebuit să spun. În schimb, gura mea a izbucnit:

— Preteasă, mă întreb dacă nu cumva este un moment bun pentru a introduce o idee pe care o aveam eu pentru Fiicele Întunericului, și anume să ne implicăm în ajutorarea unei organizații caritabile a ființelor umane.

— Ascult. Mă interesează propunerea ta, domnișoară.

Am tras aer în piept și am spus:

— Eu mă gândeam că Fiicele Întunericului ar putea lua legătura cu oamenii care se ocupă de organizația Street Cats. Este, ăă, o organizație care adăpostește pisicile vagaboande și le găsește un cămin. Ăă, mă gândeam că este un mod prin care ne putem implica în comunitatea ființelor umane, am încheiat eu de toată jena.

Shekinah mi-a adresat un zâmbet radios:

— O organizație caritabilă pentru ajutorarea pisicilor, perfect! Da, Zoey, cred că ai avut o idee excelentă. Mâine ești învoită de la primele ore ca să iei legătura cu cei de la Street Cats.

— Preteasă, trebuie să insist ca novicii să nu meargă singuri în comunitate, a intervenit Ate rapid. Nu înainte de a ști cine anume este răspunzător de crimele împotriva alor noștri.

— Da, dar ființele umane nu vor ști că suntem novici, a spus Afrodita.

Privirile tuturor s-au ațintit asupra ei și am văzut cum își îndreaptă spatele și își înalță bărbia.

— Tu cine ești? a întrebat Shekinah.

— Numele meu este Afrodita, Preteasă, a răspuns ea.

Am privit-o pe Shekinah cu atenție, în așteptarea unei reacții care să sugereze că auzise zvonurile pe care le împrăștiase Neferet despre ea, și anume că Nyx îi întorsese spatele și îi luase puterile etc., etc., dar expresia preotesei trăda curiozitatea și nu s-a schimbat.

— Ce afinitate ai, Afrodita?

Am înghețat. Rahat! Nu mai avea nici o afinitate!

— Pământul este elementul pe care mi l-a dăruit Nyx, a răspuns Afrodita. Dar cel mai mare dar al meu este capacitatea de a avea viziuni despre pericolele viitoare.

Shekinah a dat din cap.

— Așa este, am auzit de viziunile tale, Afrodita. Continuă. Ce ai de spus?

M-a cuprins o mare ușurare. Afrodita răspunsese la întrebarea cu afinitatea și, dat fiind că folosise timpul trecut, nu mințise.

— Mă gândeam că ființele umane oricum nu știu când ieșim noi din școală pentru că ne acoperim Semnele. Singurii oameni care ar ști cu adevărat că o gașcă de novici se oferă voluntari să ajute organizația Street Cats ar fi chiar cei de la Street Cats și ce șanse sunt să fie ei implicați în crime? A făcut o pauză și a ridicat din umeri. Așa că ar trebui să fim siguranță.

— Are dreptate, Ate, a spus Shekinah.

— Eu încă mai cred că novicii ar trebui să fie însoțiți de un războinic, a insistat Ate.

— Asta ar atrage atenția asupra noastră, a spus Afrodita.

— Nu dacă își acoperă și războinicul Semnul, a rostit Darius.

De data asta toată lumea s-a întors să-l privească pe Darius, care stătea încă în picioare, ca un munte plin de mușchi și atrăgător, lângă ușă.

— Cum te numești, războinic?

— Darius, Preoteasă, a spus el și și-a dus mâna pumn la inimă, apoi a făcut o plecăciune.

— Deci, Darius, vrei să spui că ai fi dispus să-ți acoperi Semnul? a întrebat Shekinah.

Mă surprindea la fel de mult ca pe ea. Novicii trebuiau să-și acopere Semnul când plecau din școală, era regulă în Casa Noptii și era logică. Sincer, uneori adolescenții se poartă prostește, mai ales adolescenții băieți, și nu ar fi absolut deloc bine ca o gașcă de novici (mai ales băieți) care bântuie prin oraș să fie ținta puștilor din specia umană (sau, și mai rău, a polițiștilor sau a unor părinți supraprotectori). Dar imediat ce un novice a suferit Transformarea și Semnul i s-a colorat complet și i s-a întins, nici prin gând nu-i trece să și-l mai acopere. Era o chestiune de mândrie, de solidaritate și de maturitate. Dar iată-l pe Darius, evident tânăr și nu de mult însemnat, oferindu-se voluntar să facă ceva ce majoritatea vampirilor, mai ales a tipilor vampiri, ar refuza în mod normal.

Darius a strâns în grabă mâna pumn la inimă și a salutat-o pe Shekinah.

— Preoteasă, mi-aș acoperi Semnul ca să le pot însoți pe novice și să mă asigur că sunt în siguranță. Sunt un Fiu al lui Erebus și pentru mine ocrotirea alor mei este mai importantă decât mândria prost înțeleasă.

Shekinah și-a arcuit ușor buzele și s-a întors spre Ate:

— Ce părere ai despre cererea războinicului tău?

Răspunsul vampirului a venit fără ezitare:

— Uneori avem multe de învățat de la cei tineri.

— Atunci rămâne stabilit. Zoey, mâine te duci să te prezinți celor de la Street Cats, dar vreau să alegi o novice care să te însoțească. În momentul de față e o idee bună să lucați în pereche.

Darius, le vei însoți, cu Semnul acoperit.

Ne-am plecat cu toții ușor în fața ei.

— Iar acum, dacă nu mai aveți și alte întrebări - a făcut o pauză și ochii i s-au plimbat de la Lenobia la Afrodita, la Darius și în sfârșit la mine - sau comentarii, voi suspenda această întrunire a Consiliului. În următoarele câteva zile voi ține un ritual de purificare în întreaga școală. Când am trecut de aceste ziduri azi-noapte, am simțit durere și teamă, și numai binecuvântarea lui Nyx poate ridica această apăsare. Câțiva dintr membrii Consiliului au încuviințat din cap. Zoey, înainte să pleci mâine, aș vrea să vii la mine și să-mi spui cine te va însoți.

— Așa am să fac, am promis eu.

— Fiți binecuvântați, a spus ea ceremonios.

— Fii binecuvântată, am răspuns noi.

Shekinah ne-a zâmbit din nou și, cu o ușoară mișcare a mâinii, le-a făcut semn Lenobiei și lui Ate să o urmeze, apoi au părăsit toți trei încăperea.

— Mamă! a exclamat Damien de-a dreptul fascinat, Shekinah! Ce mai surpriză! Și este și mai eclatantă decât îmi închipuiam. Am vrut să spun și eu ceva, dar rămăsesem fără grai.

Eram pe hol în timp ce sala se golea de membri ai Consiliului și de războinici, așa că Damien vorbea în șoaptă, emoționat.

— Damien, ai noroc că de data asta îți lăsăm în pace obsesia asta stresantă cu vocabularul, a spus Shaunee.

— Mda, pentru că e nevoie de cuvinte al dracu' de mari ca s-o descrii pe Shekinah, a spus Erin.

— Ne vedem mai încolo, mi-a zis Afrodita în timp ce-și dădea ochii peste cap la gemene. Mă duc să văd dacă pot s-o pun de un fără-grai cu Darius.

— Cee? am făcut eu.

— Nu așa se folosește corect expresia asta, i-a zis Damien.

— Da, alt cuvânt aveai tu în minte, a adăugat Erin.

— Dar și cuvântul ăla începe tot cu litera „f” și probabil că asta te-a făcut să le încurci, a continuat Shaunee.

— Două-la-un-creier și Vocabular-ambulant, nu vă spun decât un „mă rog” mare cât China, a spus ea și a pornit în jos pe hol în direcția în care o luase Darius. A, și vă sfătuiesc să nu fiți invidioși și supărați pe Zoey când vă va spune că pe mine mă ia mâine cu ea, a continuat Afrodita, aruncându-mi o privire plină de tâlc care, evident, însemna că exista un motiv clar pentru care trebuia să meargă cu mine. Apoi și-a scuturai părul și s-a îndepărtat rupându-se în figuri.

— Îmi stă în gât, a recunoscut Erin.

— Subscriu, geamăno, a spus și Shaunee.

Am oftat. Bunica ar fi spus că fac un pas înainte și doi înapoi în încercarea mea de a-i face pe prietenii mei s-o placă pe Afrodita. Pe scurt, îmi dădeau cu toții dureri de cap.

— E enervantă ca dracu', dar eu am o bănuială că pe ea o s-o iei mâine cu tine la Street Cats, a spus Damien.

— Da, ai ghicit, am spus fără tragere de inimă. Deși nu voiam să-mi calc iar prietenii pe bătăături, chiar și fără să cunosc motivele pentru care Afrodita voia să meargă cu mine, părea să aibă logică. Poate că avea un plan prin care să scape de Darius și s-o găsească pe Stevie Rae.

— Trebuia să ne fi spus mai de mult despre chestia cu cititul gândurilor, a zis Damien când ne îndreptam spre ieșirea din clădirea principală, în drum spre dormitoare.

— Da, poate că ai dreptate, dar cu cât spuneam mai puțin, cu atât v-ați fi gândit mai puțin la asta și la motivele pentru care nu vă spuneam nimic, mă gândeam eu, i-am răspuns.

— Acum văd logica, a spus Shaunee.

— Mda, acum înțelegem, a recunoscut și Erin.

— Mă bucur că nu ne ascundeai lucruri pur și simplu, a spus Jack.

— Dar tot ar fi trebuit să ne spui despre chestia cu Loren, a intervenit Erin.

— De fapt, când îți trece durerea și așa mai departe, tot am mai vrea să auzim detalii despre Loren, a spus Shaunee.

Am ridicat din sprâncene la gemenele care îmi aruncau priviri curioase.

—Nici prin gând să nu vă treacă, le-am trântit-o.

S-au încruntat.

— Nu vă băgați în viața fetei, mi-a sărit Damien în ajutor. Chestia cu Loren a fost traumatizantă pentru ea și i s-au mai adăugat și Impregnarea, pierderea virginității și Erik!

Partea cu Erik din micul discurs al lui Damien ieșise ca un chițait ciudat. Am deschis gura să întreb ce pășise când am remarcat că ochii lui mari priveau țintă peste umărul meu stâng, în spate, și am auzit zgomotul unei uși laterale a școlii închizându-se. Am simțit un gol în stomac când, împreună cu gemenele și cu Jack, m-am întors și l-am văzut pe Erik ieșind din aripa școlii de care tocmai trecuserăm noi, unde se afla, desigur, sala de artă teatrală.

— Salut, Damien, Jack, a spus el și i-a zâmbit călduros lui Jack, fostul lui coleg de cameră, și l-am văzut pe puști, aproape topit de încântare, salutând și el.

Cum era și normal, stomacul meu a dat să se întoarcă pe dos când mi-am amintit de unul

dintre multele motive pentru care îmi plăcea Erik atât de mult. Era popular și frumos de pică dar în același timp era și un tip de treabă.

— Shaunee, Erin, a continuat Erik, dând din cap spre ele. Gemenele au zâmbit, au dat din gene și au spus „salut“ într-un glas. În sfârșit, s-a uitat și la mine. Bună, Zoey.

Glasul lui renunțase la tonul prietenos pe care îl avusese cu ceilalți, dar cu toate astea nu părea plin de ură, ci rece și politicos. Mă gândeam că e un progres, dar mi-am amintit ce actor bun era.

— Bună. Era tot ce mi-a trecut prin cap să spun. Eu nu sunt cine știe ce actriță și mi-era teamă să nu-mi tremure glasul cum îmi tremura și inima.

— Tocmai am aflat că o să predai artă teatrală, a spus Damien.

— Da, mi-e un pic aiurea, dar m-a rugat Shekinah și pe ea nu se poate s-o refuzi, a explicat el.

— Cred că profa Nolan s-ar bucura că o să predai tu, am izbucnit înainte să apuc să-mi țin gura.

Erik m-a privit cu ochii lui albaștri complet lipsiți de expresie, chestie tare aiurea. Aceiași ochi îmi arătaseră fericire, pasiune, căldură, și chiar un început de iubire. Apoi îmi arătaseră suferință și mânie, iar acum absolut nimic? Cum de era posibil așa ceva?

— Ai o nouă afinitate? Tonul lui nu era chiar răutăcios, dar cuvintele îi erau fără nici cea mai mică îndoială reci și tăioase. Acum poți să vorbești cu morții?

Am simțit că-mi iau foc obrazii.

— Nn...u, m-am bâlbâit. Doar că... ăă... mă gândeam că profei Nolan i-ar plăcea ca tu să fii alături de elevii ei.

A deschis gura și am văzut o sclipire de răutate în ochii lui, dar, în loc să vorbească, și-a ferit privirea și și-a ațintit ochii în întuneric. Fălciile i s-au crispat și și-a trecut mâna prin părul bogat și negru, gest pe care l-am recunoscut ca fiind cel pe care îl făcea automat când era nedumerit.

— Chiar sper să-i placă faptul că sunt aici. Întotdeauna a fost profesoara mea preferată, a spus el într-un târziu, fără să mă privească.

— Erik, o să fim din nou colegi de cameră? a întrebat Jack șovăielnic, în liniștea din ce în ce mai stânjenitoare.

Erik și-a dres glasul zgomotos, apoi i-a aruncat lui Jack un zâmbet iute.

— Nu, îmi pare rău. M-au cazat în clădirea profesorilor.

— O, așa e. Mereu uit că te-ai Transformat, a spus Jack emoționat, cu un chicotit.

— Da, uneori și eu uit, a spus Erik. De fapt, cred că trebui să mă duc în camera mea. Am cutii de deschis și trebuie să fac și planul lecțiilor. Ne vedem mai târziu. A făcut o pauză și și-a aruncat privirea spre mine. Pa, Zoey.

— Pa! am spus eu, buzele mi s-au mișcat, dar nu a ieși niciun sunet.

— Pa, pa, Erik, au strigat și ceilalți, în timp ce el se întorcea, și pornea iute spre partea de școală repartizată profesorilor.

Capitolul 11

Prietenii mei au pălăvrăgit vrute și nevrute cât timp am parcurs restul distanței până la dormitoare. Toată lumea a ignorat cu grijă faptul că tocmai dăduserăm nas în nas cu fostul meu prieten și că fusese o scenă stânjenitoare, chiar îngrozitoare. Sau cel puțin pentru mine fusese stânjenitoare și îngrozitoare.

Nu puteam să sufăr să mă simt în felul ăsta. Îl făcusem pe Erik să-mi dea papucii, dar îmi era dor de el. La nebunie! Și încă îmi plăcea. La nebunie! Desigur, se purta nașpa acum, dar mă prinsese făcând dragoste cu un alt bărbat, hm, de fapt, cu un alt vampir. De parcă ar conta asta. Pe scurt, eu cauzasem dezastrul și era al naibii de frustrant că nu știam cum să repar treaba asta, pentru că eu țineam încă la Erik.

— Ce părere ai despre el, Z?

— Despre el?

Erik? Ce naiba să cred în afară de faptul că era fantastic și că mă umplea de frustrare și... și mi-am dat seama că Damien nu mă întrebase despre Erik abia când s-a încruntat și mi-a aruncat o privire în care se citea mesajul „cască urechile“.

— Ce? am spus într-o pornire de geniu.

— Puștiul cel nou, Stark, a oftat Damien. Ce părere ai despre el?

— Pare simpatic, am spus eu ridicând din umeri.

— Simpatic și „bucată“, a intervenit Shaunee.

— Exact așa cum ne place nouă, a încheiat Erin.

— Tu ai petrecut mai mult timp cu el decât noi. Tu ce părere ai despre el? l-am întrebat pe Damien, ignorându-le pe gemene.

— E de treabă, dar pare distant. Presupun că nu-i ajută prea mult nici faptul că nu poate avea coleg de cameră din cauza Ducesei. Enormă ființa aia, a spus Damien.

— Mă, e nou băiatul. Știm cu toții ce înseamnă asta. Poate că așa reacționează el în asemenea situații, am încercat eu o explicație.

— Este ciudat că un puști cu un asemenea talent extraordinar nu este dornic să-l folosească, a spus Damien.

— Poate că are motive pe care noi nu le cunoaștem, am zis și gândul mi-a zburat la comportamentul relaxat și încrezător al lui Stark atunci când îi înfruntase pe vampiri în legătură cu câinele lui, dar apoi nonșalanța lui pălise când Neferet îl făcuse să creadă că voia să concureze. În momentul acela devenise ciudat, poate chiar se speriasse. Uneori poate fi înfricoșător să ai puteri neobișnuite, mi-am spus mai mult mie decât lui Damien, dar el mi-a zâmbit și și-a înfipt umărul în umărul meu.

— Cred că tu ai ceva experiență în domeniu, a spus el.

— Cre'că, i-am zâmbit și eu, încercând să alung starea nașpa pe care mi-o cauzase întâlnirea cu Erik.

Telefonul lui Shaunee a scos un sunet, semn că primise un mesaj.

— Ooo, geamăno! E bucățica de Cole Clifton. El și cu T.J. vor să știe dacă suntem dispuse să participăm la un maraton Bourne în dormitorul băieților, a zis ea.

— Geamăno, m-am născut pregătită pentru un maraton Bourne, a răspuns Erin.

Apoi gemenele au chicotit și au dat din șolduri, lucru care ne-a făcut pe noi, ceilalți, să ne dăm ochii peste cap.

— A, sunteți și voi invitați, ne-a spus Shaunee.

— Iupii, a exclamat Jack. Nu am apucat să-l văd pe ultimul. Cum se numea?

— Ultimatumul lui Bourne, a răspuns Damien imediat.

— Așa e, a zis Jack și l-a prins de mână. Ce te mai pricepi tu la filme! Le știi pe toate.

— Ei, nu chiar pe toate, a spus Damien îmbujorat. Cel mai mult îmi plac filmele vechi, clasice. Pe vremea aia, în filme chiar jucau staruri, precum Gary Cooper, Jimmy Stewart, James Dean. În ziua de azi, prea mulți actori sunt..., a continuat și apoi s-a oprit brusc.

— Ce e? a întrebat Jack.

— James Stark, a spus el.

— Ce-i cu el? am întrebat și eu.

— James Stark se numește personajul pe care îl interpretează James Dean în filmul ăla vechi, Rebel fără cauză. Îmi părea mie cunoscut numele lui, dar credeam că e doar din cauză că e atât de cunoscut.

— Geamăno, tu ai văzut vreodată filmul ăsta? a întrebat-o Erin pe Shaunee.

— Nu, geamăno. Nu prea.

— Hm, am făcut.

Eu îl văzusem, normal, cu Damien și mă întrebam dacă tipul avusese numele ăsta înainte să fie Însemnat sau dacă, asemenea multora, își alesese un nou nume când își începuse viața de novice. Dacă așa se întâmplase, chestia asta spunea ceva destul de interesant despre personalitatea lui.

— Deci, Z, vii și tu? a pătruns prin balmăjeala mea interioară glasul lui Damien.

Mi-am înălțat privirea și am văzut patru perechi de ochi întrebători care clipeau la mine.

— Dacă vin?

— Alo, Zoey! Vii cu noi în dormitorul băieților să vedem filmele din seria Bourne? a întrebat Erin.

Răspunsul meu a ieșit de la sine:

— A, la asta vă referiți! Nu.

Mă bucuram că prietenii mei nu mai erau ofițați pe mine, dar chiar nu aveam chef să umblu brambura. De fapt, mă simțeam de parcă aș fi fost bătută. În doar câteva zile fusesem Impregnată de un bărbat/vampir cu care îmi pierdusem virginitatea, dar care nu mă iubise, după care fusese omorât cu brutalitate. Le frânsesem inima iubiților mei, amândurora.

Aproape că izbucnise un război, care apoi fusese oprit. Oarecum. Cea mai bună prietenă a mea nu mai era zombi, dar nici novice „normală” sau vampir și nici puștii alături de care trăia ea. Dar nu le puteam spune prietenilor mei, nici unuia în afară de Afrodita, despre novicii ciudați cu semiluni roșii, pentru că era mai bine ca Neferet să nu știe ce știam noi. Și acum Erik, unul dintre cei doi foști iubiți ai mei cărora le frânsesem inima, avea să fie proful meu de artă teatrală, ca și cum revenirea lui în Casa Noptii nu era și așa o lovitură de teatru.

— Nu, am spus cu mai multă hotărâre. Cred că am să dau o fugă până la Persefona, să văd ce face.

Da, îmi dădeam seama că fusesem la ea în grajd cu puțin timp în urmă, dar nu mi-ar fi prins deloc rău încă o doză de căldură și de liniște în prezența ei.

— Ești sigură? a întrebat Damien. Noi chiar vrem să vii.

Ceilalți prieteni ai mei au dat din cap și mi-au zâmbit, topind și ce mai rămăsese din ghemul de frică ce mi se instalase în stomac de când se ofticaseră pe mine.

— Mersi, da' nu prea am chef să bântui în seara asta, m-am scuzat.

— Cum..., a spus Erin.

— ... spui tu, a continuat Shaunee.

— Hai, pa, a încheiat Jack.

Mă gândeam că Damien avea să-mi dea tipica îmbrățișare de „la revedere”, dar, în schimb, i-a spus lui Jack:

— Luați-o voi înainte și vă prind și eu din urmă. O conduc pe Zoey până la grajduri.

— Bună idee, a spus Jack. Eu îți fac rost de floricele.

— Îmi ții și loc? a întrebat Damien cu un zâmbet.

Jack i-a zâmbit și el larg la rândul lui și i-a dat un sărut rapid și dulce.

— Întotdeauna.

Apoi gemenele și Jack au luat-o într-o direcție, și eu și Damien am pornit în cealaltă, iar eu am sperat că asta nu spunea nimic despre direcțiile în care aveau s-o ia viețile noastre.

— Să știi că nu e musai să mă conduci la grajduri, i-am spus. Nu sunt chiar așa de departe.

— Nu ai zis tu mai devreme că te-a atacat ceva și ți-a lăsat semne pe mână când veneai de la grajduri spre cantină?

— Mă gândeam că nu mă credeți, am spus eu ridicând din sprâncene.

— Hai să spunem că m-au convins viziunile Afroditei. Când termini comunicarea intimă cu calul tău, dacă vrei, poți să mă suni de pe mobil. Eu și Jack ne vom preface că suntem mult mai poponari decât în realitate și venim să te luăm.

— Să fim serioși. Voi nu sunteți ceea ce eu aș numi niște lelițe emotive.

— Eu nu, dar Jack cam așa e.

Am râs amândoi. Mă pregăteam să pornesc o discuție despre cum trebuie să fie Zoey tot timpul cu cineva, când deodată cioara a început să croncăne. De fapt, acum că eram conștientă și ascultam, croncănitul părea mai degrabă un orăcăit, dar asta nu-l făcea mai puțin stresant.

Hm, poate că „stresant” nu era cuvântul potrivit care să descrie sunetul ăsta. „Înfiorător”, ăsta se potrivea mai bine.

— Ai auzit și tu, nu? am întrebat.

— De corbul ăla vorbești? Îhî.

— Corb? Eu credeam că e cioară.

— Nu, nu cred. Dacă nu greșesc, ciorile croncăne. Strigătul corbului seamănă mai mult cu orăcăitul broaștelor. Damien a făcut o pauză, iar pasărea a mai orăcăit de câteva ori. Acum părea să fie mai aproape, iar sunetul ăsta nașpa mi-a făcut pielea de găină. Mda, categoric e corb.

— Nu-mi place. Și de ce face atâta gălăgie? E iarnă. Nu se poate să se împerecheze acum, nu? În plus, e noapte. N-ar trebui să doarmă la ora asta?

În timp ce vorbeam, priveam în întuneric, dar nu vedeam niciuna dintre păsările alea cretine și gălăgioase, chestie nu tocmai neobișnuită. Mă înțelegeți, ele sunt negre și e noapte. Dar corbul ăla părea să umple cerul dimprejurul meu și strigătul lui aspru avea ceva care îmi dădea fiori.

— Nu le cunosc prea bine obiceiurile, a spus Damien și m-a privit cu atenție. De ce te supără atât de tare?

— Mai devreme am auzit bătăi de aripi când m-a atacat chestia aia. Și, în plus, e înfricoșător. Tu nu simți?

— Nu.

Am oftat și mi-a trecut prin cap că avea să-mi spună să fac ceva cu stresul ăsta și cu imaginația, dar el, în schimb, a făcut o afirmație care m-a surprins:

— Dar ai mai multă intuiție decât mine, așa că dacă tu spui că simți că e ceva aiurea la pasărea aia, te cred.

— Mă crezi?

Ajunseserăm la treptele grajdului, m-am oprit și m-am întors spre el.

M-a întâmpinat cu un zâmbet plin de o căldură familiară.

— Bineînțeles că te cred. Cred în tine, Zoey.

— Încă? am întrebat.

— Încă, a spus el cu hotărâre. Și să știi că-ți apăr spatele.

În clipa aceea, corbul pur și simplu s-a oprit din orăcăit, iar fiorii pe care îi simțisem au părut să se risipească.

A trebuit să-mi dreg glasul și să clipesc cu putere înainte să pot spune:

— Mersi, Damien.

Apoi Nala a miorlăit la mine cu glasul ei de bătrânică morocănoasă, grăsună și roșcată, a apărut din întuneric și s-a frecat de picioarele lui Damien.

— Salut, fetița, a spus el scărpinând-o sub bărbie. Se pare că a venit să preia postul de gardian al lui Zoey.

— Mda, chiar ai fost schimbat din post, am încuviințat.

— Dacă ai nevoie de mine când vrei să te întorci, sună-mă, că nu mă deranjează, a spus el și m-a strâns tare în brațe.

— Mersi, am zis din nou.

— Cu plăcere, Z.

Mi-a zâmbit încă o dată, iar apoi s-a făcut nevăzut pe alee, fredonând melodia Seasons of Love din Rent.

Zâmbeam încă atunci când am deschis ușa laterală ce ducea spre holul care separa arena sportivă de grajduri. Mirosul dulce de fân și de piele de cal care plutea deja dinspre grajdul din dreapta, amestecat cu ușurarea pe care o simțeam pentru că prietenii mei nu mai erau supărați pe mine, mă făceau să simt deja că încep să mă relaxez. Stresul ăsta, Dumnezeule! Trebuia să mă apuc de yoga sau mai știu eu ce, probabil, mai degrabă de „mai știu eu ce“ decât de yoga. Dacă mai stăteam în tensiunea asta, mai mult ca sigur aveam să fac ulcer sau, și mai rău, riduri.

Tocmai dădeam să pun mâna pe ușa grajdului, când deodată am auzit un „pac“ ciudat, urmat de un „poc“ înfundat, care veneau dinspre stânga. Mi-am aruncat privirea într-o parte și am văzut că ușa arenei sportive era deschisă. O altă serie de „pac“ și „poc“ mi-a stârnit curiozitatea și, ca de obicei, în loc să-mi bag mințile în cap și să intru în grajd cum voiam, am intrat în arenă.

Să vă explic: arena sportivă este în mare un teren de fotbal interior, care nu e totuși un teren de fotbal, doar un soi de teren cu o pistă de jur-împrejur. Înăuntru se joacă fotbal și se fac diverse chestii pe pistă. Nu prea mă pricep eu nici la una, nici la alta, dar știu cel puțin teoretic. E acoperit,

pentru ca novicii să nu aibă probleme cu soarele, și de-a lungul zidurilor se înșiruie felinare tolerate de ochii noștri. În seara asta majoritatea felinarelor erau stinse, așa că ceea ce mi-a atras atenția spre partea opusă a arenei a fost următorul „pac“, nicidecum priveliștea.

Acolo stătea Stark, cu spatele la mine, cu arcul în mână și fața la o țintă din aceea rotundă, cu diferite culori pentru diferite zone ale ținte. Centrul de culoare roșie fusese înțepat de o săgeată ciudat de groasă. Am mijit ochii, dar nu am văzut prea bine în lumina slabă, iar ținta era foarte departe de Stark, ceea ce însemna că era și mai departe de mine.

Nala a mârâit gros și am remarcat că grămada blondă de lângă Stark era Ducesa, care stătea tolănită, aparent dormitând picioarele lui.

— Ce mai câine de pază, i-am șoptit Nalei.

Stark și-a trecut dosul mâinii peste frunte, de parcă și-ar fi șters sudoarea de pe față, și și-a rotit umerii, relaxându-i. Chiar și de la distanța asta părea încrezător și puternic. Părea mult mai profund decât restul tipilor din Casa Noptii. De fapt, era mult mai profund decât adolescenții din specia umană în general și nu puteam să nu găsesc fascinantă chestia asta. Stăteam acolo și încercam să întocmesc un top al tipilor marfă în care să se încadreze, când a apucat o altă săgeată din tolba de la picioarele lui, s-a întors într-o parte, a înălțat arcul și cu o mișcare teribil de rapidă, a expirat și pac! a dat drumul la încă o săgeată, care a pornit glonț, direct spre mijlocul ținte aflate la distanță și poc!

Mi-am dat seama cu uimire de ce săgeata din centrul ținte părea atât de mare. Nu era o singură săgeată, ci o grămadă de săgeți care se înfipseaseră una în cealaltă în același loc de pe țintă. Șocată de-a dreptul, mi-am întors din nou privirea spre Stark, care stătea încă pe poziție, și atunci mi-am dat seama în ce top al tipilor marfă își avea locul: în cel al băieților răi.

Da, de parcă asta îmi trebuia mie acum, să mă gândesc că un băiat rău era fascinant! La naiba, în momentul de față nu trebuia să gândesc despre niciun băiat că era fascinant, doar jurasem să stau departe de băieți. Total și definitiv! Tocmai mă pregăteam să mă întorc și să ies în vârful picioarelor, când glasul lui m-a oprit.

— Știu că ești acolo, a spus Stark fără să mă privească.

De parcă ăsta ar fi fost semnul pe care îl aștepta, Ducesa s-a ridicat, a căscat și a venit veselă spre mine, agitându-și coada și aruncându-mi un „ham“ în semn de salut. Nala și-a arcuit spatele, dar nu a scuipat și nici nu a sâsâit, ba chiar a lăsat-o pe cățeaua labrador să o adulmece, după care i-a strănutat drept în față.

— Bună, i-am salutat pe amândoi și am mângâiat-o pe Ducesa pe cap.

Stark s-a întors spre mine cu tentativa aia de zâmbet arogant pe față și începeam să înțeleg că probabil aceea era expresia lui obișnuită. Însă am remarcat că părea mai palid decât la cină. Era greu să fii elevul cel nou și de regulă chestia asta îți măcina nervii, chiar dacă erai „cool“ și „marfă“.

— Mă duceam la grajduri și am auzit ceva aici. Nu voiam să te întrerup.

A ridicat din umeri și a dat să spună ceva, dar apoi a trebuit să se oprească și să-și dregă glasul, de parcă n-ar mai fi vorbit de mult. A tușit ușor răgușit și într-un final a spus:

— Nu-i nimic. De fapt, mă bucur că ai venit. Asta mă scutește să mai vin eu să te caut.

— A, îți trebuie ceva pentru Ducesă?

— Nu, ea e bine. Mi-am adus o grămadă de lucruri de-ale ei. De fapt, voiam să stau de vorbă cu tine.

Nu, nu eram deloc moartă de curiozitate sau măgulită de faptul că spusese că vrea să stea de vorbă cu mine. Cu mult calm și cu nonșalanță, am spus:

— Ia zi, ce vrei?

În loc să-mi răspundă, mi-a pus o întrebare:

— Semnele astea deosebite pe care le ai înseamnă că ai o afinitate față de toate cele cinci elemente?

— Mda, am spus și am încercat să nu scrâșnesc din dinți. Uram din tot sufletul ca puștii nou-sosiți să-mi pună întrebări legătură cu harurile mele. Aveau tendința fie să mă privească cu venerație, fie să se poarte cu mine ca și cu o bombă gata să sară în aer în orice clipă. Indiferent de

situație, era taaare neplăcut și absolut deloc măgulitor sau fascinant.

— În Casa Noptii din Chicago era o preteasă care avea o afinitate față de foc și chiar putea să facă diferite chestii să ia foc. Tu poți să folosești în felul ăsta elementele?

— Nu, eu nu pot să fac apa să ia foc sau alte chestii din astea ciudate, am evitat eu un răspuns direct.

S-a încruntat și a clătinat din cap, trecându-și din nou mâna peste frunte. Am încercat să nu bag în seamă faptul că asuda într-un fel foarte sexy.

— Nu întreb dacă poți să faci lucruri ciudate cu ajutorul elementelor, vreau doar să știi dacă ești suficient de puternică încât să le controlezi.

Chestia asta mi-a abătut atenția de la cât de drăguț era.

— Uite care e faza. Știu că ești nou pe aici, dar asta chiar nu te privește.

— Asta înseamnă că probabil ești destul de puternică.

Am făcut ochii mici la el și i-am spus:

— Repet, nu te privește. Dacă ai nevoie de mine la ceva ce te privește, de exemplu, să mă întreb unde găsești provizii pentru cățea, caută-mă. Cât privește restul, eu am tăiat-o.

— Stai puțin, a spus el, apropiindu-se de mine. Știu că pare că mă dau șmecher, dar am motive să te întreb asta.

Renunțase la tentativa aia de zâmbet sarcastic, iar privirea lui nu trăda curiozitate morbidă, genul „hai să vedem cât de ciudată e Zoey“, ci aducea mai degrabă cu un tip drăguț, palid, care chiar voia să afle ceva.

— Bine, mă rog. Sunt destul de puternică.

— Și chiar poți să controlezi elementele. De exemplu, dacă se întâmplă ceva rău, poți să te folosești de ele ca să te protejezi pe tine și pe cei la care ții?

— Gata, m-am enervat! Mă ameninți?

— La dracu, da' de unde? a spus el iute, ridicând mâna cu palma întinsă, de parcă s-ar fi predat.

Desigur, era greu să nu remarci că în mâna cealaltă ținea încă arcul cu care lansase săgeți în mijlocul țintei. A văzut că privirea mi se oprește pe arc și s-a aplecat ușor să-l lase jos, la picioare.

— Nu ameninț pe nimeni, doar că nu prea mă pricep să explic. Uite care-i faza, vreau să-ți povestesc despre harul meu.

A rostit cuvântul „har“ cu atâta stânjenală, încât am înălțat din sprâncene și l-am repetat:

— Har?

— Așa se numește sau, cel puțin, așa îl numesc ceilalți. E motivul pentru care sunt atât de tare la chestia asta, a spus Stark și a făcut un semn din bărbie spre arc.

Nu am spus nimic, am ridicat doar din sprâncene, așteptând nerăbdătoare, trebuie spus, ca el să continue.

— Harul meu este că nu pot să ratez, a spus el într-un târziu.

— Nu poți să ratezi? Și? Ce legătură are asta cu mine sau cu afinitatea mea față de elemente?

A clătinat din nou din cap și a spus:

— Nu înțelegi. Întotdeauna nimeresc ținta, dar asta nu înseamnă că întotdeauna vizez ținta.

— Stark, nu înțeleg o iotă.

— Îmi dau seama. Ți-am spus că nu prea mă pricep la explicații. Și-a trecut mâna prin păr, zburându-l ca pe o coadă de rățoi. Mai bine îți dau un exemplu. Ai auzit vreodată de un vampir pe nume William Chidsey?

Am dat din cap că nu:

— Nț, dar asta nu trebuie să te mire. Sunt însemnată de numai câteva luni, așa că nu prea sunt la curent cu politica vampirescă.

— Will nu avea treabă cu politica. Era arcaș. Aproape două sute de ani a fost campion indiscutabil la tirul cu arcul, mai tare decât toți vampirii.

— Adică din toată lumea, pentru că vampirii sunt cei mai tari arcași, am spus.

—Mda, a încuviințat el din cap. În orice caz, Will i-a spart pe toți timp de aproape două sute

de ani, cel puțin până acum o jumătate de an.

Am meditat o clipă.

— Acum o jumătate de an... asta ar însemna până în vară. Atunci se ține versiunea vampirească a Olimpiadei, nu?

— Mda, se numește Jocurile de Vară.

— Bun, deci tipul ăsta, Will, e bun la tirul cu arcul. Se pare că și tu ești. Îl cunoști bine?

— L-am cunoscut. A murit. Dar așa e, îl cunoșteam destul de bine, a spus Stark, a făcut o pauză, după care a adăugat: A fost mentorul și prietenul meu cel mai bun.

— Îmi pare rău, am spus jenată.

Capitolul 12

— Ai spus că l-ai omorât? am întrebat eu, convinsă că nu auzisem bine.

— Mda, asta am spus și am făcut-o din cauza harului meu, a răspuns Stark pe un ton rece, ca și când nu era mare lucru ce spunea el, dar în ochii lui se citea altceva. Durerea pe care am citit-o acolo era atât de mare, încât a trebuit să-mi feresc privirea. Ca și când durerea aceea i-ar fi fost la fel de evidentă și Ducesei, cățeaua labrador s-a dus la stăpânul ei și s-a așezat alături, lăsându-se grea pe el, privindu-l drăgăstoasă și scâncind ușor. Stark s-a aplecat instantaneu și i-a mângâiat capul moale, continuând să vorbească: S-a întâmplat în timpul Jocurilor de Vară. Era exact înainte de finală. Eu și Will conduceam detașat și era clar că medaliile de aur și de argint aveau să fie ale noastre.

Nu s-a uitat la mine în timp ce vorbea, ci a fixat cu privirea arcul, în timp ce mâna lui continua s-o mângâie pe Ducesa pe cap. Ciudat, Nala s-a strecurat tăcută spre el și a început să se frece de piciorul lui, nu ăla de care se sprijinea Ducesa, și să toarcă ușor, ca un motorăș. Apoi a continuat să vorbească:

— Ne încălzeam pe margine, pe porțiunile alea lungi și subțiri separate de niște perdele albe de pânză. Will era în dreapta mea. Îmi amintesc că am întins arcul și că eram mai concentrat decât fusesem vreodată în viața mea. Voiam din tot sufletul să câștig. S-a oprit din nou și a clătinat din cap. Gura s-a strâmbat plină de autoironie. Asta conta cel mai mult pentru mine, medalia de aur. Așa că am întins arcul și m-am gândit: „Orice ar fi, vreau să lovesc ținta și să-i bat pe Will.” Am lansat săgeata având în ochi mijlocul țintei, dar în mintea mea îmi imaginam că îl înving pe Will. Stark și-a lăsat capul să cadă și a oftat furtunos. Săgeata a pornit drept spre țintă în mintea mea, dar l-a lovit pe Will în inimă și l-a omorât pe loc.

Am simțit că mi se învârte capul.

— Dar cum a fost posibil? Era lângă țintă?

— Nicidecum, stătea la mai puțin de zece pași de mine, în dreapta. Eram separați doar de prelata aia albă. Eram întors spre înainte când am țintit și am tras, dar nu a contat, săgeata i-a străpuns pieptul, a spus el și durerea pe care i-o trezea încă această amintire i-a provocat o grimasă. S-a întâmplat atât de lepede, a fost totul ca prin ceață, apoi am văzut cum sângele lui a împroșcat pânza albă care ne separa și a murit.

— Stark, poate că nu ai fost tu de vină, poate o fi fost vreun soi de magie ciudată.

— Așa m-am gândit și eu la început sau, cel puțin, așa am sperat. Ca atare, mi-am verificat harul.

— Ai mai omorât pe cineva? am întrebat eu cu un nod în stomac.

— Nu! L-am verificat pe obiecte. De exemplu, pe un mărfar care trecea zilnic pe lângă școală, cam pe la aceeași oră. Știi tu, din alea ca pe vremuri, cu locomotivă mare, neagră și cu vagon roșu de serviciu. Încă mai circulă prin Chicago o grămadă. Am imprimat o fotografie a vagonului de serviciu și am prins-o pe o țintă în școală. Mă gândeam să țintesc vagonul și să trag.

— Și? l-am îndemnat când am văzut că tace.

— Săgeata a dispărut, dar numai pentru o vreme. A doua zi am găsit-o când am așteptat lângă șine. Se înfipsea într-o margine, în vagonul adevărat.

— La naiba! am exclamat.

— Vezi tu, a continuat el venind spre mine, așa încât stăteam foarte aproape unul de altul, și aruncându-mi privirea aceea intensă a lui. De-asta voiam să-ți spun despre mine și de-asta trebuia să aflu dacă ești destul de puternică încât să îi protejezi pe cei la care ții.

Stomacul meu, deja ghem, a făcut o tumbă.

— Ce ai de gând să faci?

— Nimic! a strigat el, făcând-o pe Ducesă să scâncească din nou, iar pe Nala să se oprească din tors și freat și să-l privească. Stark și-a dres glasul și a făcut un efort vizibil să-și vină în fire. Nu am de gând să fac nimic, dar nici nu aveam de gând să-l omor pe Will și uite că am făcut-o.

— Atunci nu știai ce puteri ai, dar acum știi.

— Bănuiam, a spus el încet.

— A, a fost tot ce mi-a trecut prin cap să spun.

— Mda, a spus el strângând din buze înainte să continue. Mda, știam că era ceva ciudat cu harul meu. Ar fi trebuit să-mi ascult instinctul și să fiu mai atent. Dar nu am făcut niciuna din două, iar acum Will e mort. Așa că vreau să știi care e faza cu mine în cazul în care o dau iar în bară.

— Stai un pic! Dacă înțeleg bine, tu ești singurul care știe ce anume țințești, pentru că se întâmplă în mintea ta.

A pufnit sarcastic.

— Așa s-ar spune, dar nu așa merge chestia asta. Odată credeam că totul e în regulă dacă mă antrenez un pic. M-am dus în parcul de lângă Casa Noptii. Nu era nimeni primprejur să mă distragă, mă asiguraseram de asta. Am găsit un stejar mare și bătrân și am prins ținta de el, unde am crezut eu că era centrul.

Mă privea de parcă se aștepta la un răspuns, așa că am dat din cap:

— Adică în centrul trunchiului?

— Exact, în asta credeam că țințesc, în ceva ce era centrul copacului. Dar știi la ce i se spune uneori centrul copacului?

—Nu, nu prea mă pricep la copaci, am servit eu o scuză stupidă.

— Nici eu. Am căutat mai apoi. Vampirii străvechi, cei cu afinități față de pământ, considerau centrul copacului ca fiind inima lui. Credeau că uneori animalele, sau chiar și oamenii, puteau reprezenta inima unui copac anume. Deci, am tras și mă gândeam să nimeresc centrul sau inima copacului.

A tăcut și și-a coborât privirea spre arc.

— Pe cine ai omorât? l-am întrebat cu blândețe. Fără să mă gândesc ce făceam, am ridicat mâna și mi-am odihnit-o pe umărul lui. Nici măcar nu știu sigur de ce l-am atins, poate pentru că părea să aibă nevoie de o atingere și poate din cauză că, în ciuda faptului că recunoscuse că reprezintă un pericol, încă eram atrasă de el.

Mi-a atins mâna cu mâna lui și umerii i-au căzut.

— O bufniță, a spus el cu glas întretăiat. Pur și simplu, săgeata i-a străpuns inima. Stătea pe o creangă aproape de trunchiul stejarului. A țipat fără încetare până a ajuns la pământ.

— Bufnița era inima copacului, am șoptit încercând să mă împotrivesc dorinței nebune de a-l lua în brațe ca să-l consolez.

— Da, și eu am omorât-o, a spus el, apoi și-a înălțat privirea și m-a privit în ochi. Mi se părea că nu mai văzusem niciodată o privire atât de copleșită de regret și, pe când cele două animale de la picioarele lui îl consolau și cel puțin Nala era mult mai spontană decât de obicei, mi-a trecut prin cap că poate Stark avea și alte haruri în afară de cel cu nimeritul a tot ce țintea, dar mi-am băgat mințile în cap și nu am spus nimic. Asta îi mai lipsea acum, să-și facă griji și din cauza altor haruri. Stark a continuat:

Vezi, sunt periculos chiar și când nu vreau.

— Da, cred că înțeleg, am spus grijulie, încercând încă să-l liniștesc cu atingerea mea. Poate că ar trebui să pui deoparte a arcul și săgețile, cel puțin până reușești să devii stăpân pe harul pe care îl ai.

— Da, asta ar trebui să fac, știu, dar dacă nu mă antrenez, dacă mă țin departe de tir și încerc

să uit că există, mă simt de parcă aş smulge o parte din mine, simt că moare ceva în adâncul meu. Și-a luat mâna de pe a mea și s-a dat înapoi, ca să nu ne mai atingem. Ar trebui să știi și tu partea asta. Sunt un laș pentru că nu suport durerea pe care mi-o provoacă.

— Nu ești laș pentru că vrei să eviți durerea, am spus iute, urmând îndemnul glăsciorului care îmi șoptea în minte. Asta înseamnă că ești uman.

— Novicii nu sunt umani, a spus el.

— Hm, nu sunt prea sigură de asta. Eu cred că tot ce are cineva mai bun în el este uman, fie că sunt novici, fie vampiri.

— Întotdeauna ești așa de optimistă?

— Da' de unde? am spus râzând.

De data asta zâmbetul lui era mai puțin sarcastic și mai sincer.

Nu pari întruchiparea pesimismului, dar adevărul e că nu te cunosc de prea mult timp.

I-am zâmbit larg la rândul meu și i-am spus:

— Ei, nu sunt nici chiar așa sau, cel puțin, nu așa eram pe vremuri. Zâmbetul mi-a pălit. Cred că se poate spune că în ultima vreme n-am mai fost la fel de optimistă ca de obicei.

— Ce s-a întâmplat în ultima vreme?

— Mai multe decât vreau să-mi amintesc, am spus eu, clătinând din cap.

Mi-a căutat privirea și am fost uimită de înțelegerea care i se citea în priviri. Apoi m-a uimit și mai tare apropiindu-se din nou de mine și dându-mi o șuviță de păr de pe față.

— Știu să ascult dacă simți nevoia să vorbești. Uneori părerea unuia din afară poate fi un lucru bun.

— Nu ai prefera să nu mai fii unul din afară? am întrebat eu, străduindu-mă să nu fiu prea leșinată de apropierea corpului lui și de ușurința cu care părea să-mi intre pe sub piele.

A ridicat din umeri, iar zâmbetul acela sarcastic și-a făcut din nou apariția.

— E mai simplu așa. Țasta e unul dintre motivele pentru care nu m-am supărat că mă mută din Casa Noptii în care fusesem.

— Chiar voiam să te întreb despre asta, am spus și am făcut o pauză. Prefăcându-mă că trebuie să fac câțiva pași ca să meditez, m-am depărtat un pic de el, în timp ce mintea mea oscila între cât de atrasă mă simțeam de el și cum să fac să-i conduc întrebările în așa fel încât să nu-i determin să gândească lucrurile pe care nu ar trebui să le gândească, mai ales că era și Neferet prin preajmă. Te deranjează dacă te întreb ceva despre venirea ta aici?

— Poți să mă întrebi orice, Zoey.

Mi-am înălțat privirea spre ochii lui căprui și am simțit că în afirmația lui era ceva mai mult decât părea la prima vedere.

— Bun. Te-au mutat din cauza incidentului cu Will?

— Cred că da, nu sunt sigur. Toți vampirii de la fosta mea școală ar spune că Marea Preoteasă de aici a cerut să fiu transferat la Casa asta a Noptii. Se întâmplă uneori, când novicii au haruri care îi fac interesanți pentru alte școli, a spus el cu un râs forțat. Știu sigur că școala noastră a tot încercat să vă fure actorul ăla tare pe care îl aveți... cum îl cheamă? Erik Night?

— Da, așa îl cheamă. Nu mai e novice, a suferit Transformarea.

Nu aveam niciun chef să mă gândesc la Erik în timp ce mă simțeam atât de atrasă de Stark.

— A, în orice caz, Casa voastră nu l-a lăsat să plece și nici el nu voia. Casa mea nu s-a luptat să mă păstreze, iar eu nu aveam niciun motiv să stau. Așa că, atunci când am aflat că mă voiau aici în Tulsa, le-am spus că nu mai particip nici mort la concursuri. Nu a părut să conteze pentru ei, pentru că tot mă voiau aici, așa că iată-mă. Sarcasmul lui se topise și pentru un moment a părut dulce și nesigur pe sine. Încep să mă bucur că m-au vrut așa de tare aici în Tulsa.

— Îhî, am spus cu un zâmbet, nedumerită de cât de apropiată mă simțeam de el. Încep și eu să mă bucur foarte tare că Tulsa te-a vrut.

În momentul acela m-am prins de tot ce-mi povestise și am avut o premoniție cumplită; a trebuit să-mi dreg glasul înainte să-i pun următoarea întrebare.

— Știu toți vampirii cum a murit Will?

I-am văzut din nou durerea în priviri și mi-a părut rău că a trebuit să întreb.

— Probabil. Toți vampirii de la școala mea de dinainte știau și, știi cum sunt, e greu să-i ascunzi ceva vreunui dintre ei.

— Mda, știi cum sunt, am spus moale.

— Auzi, am simțit o chestie ciudată între tine și Neferet, așa e?

M-a surprins la faza asta.

— Ăă, ce vrei să spui?

— Se simțea o tensiune între voi două. E ceva ce ar trebui să știi despre ea?

— E puternică, am spus cu grijă.

— Da, m-am prins de asta. Toate Marile Preotese sunt puternice.

Am ezitat un pic, apoi am zis:

— Ce-ar fi dacă ți-aș mai spune că nu este tocmai ceea ce pare și că trebuie să fii atent cu ea și atât deocamdată. Aaa, și are foarte multă intuiție, aproape că citește gândurile.

— E bine de știut. O să am grijă.

Am hotărât să bat în retragere din fața puștiului ăstuia nou-venit, care pe de o parte părea profund și încrezător în sine, și pe de alta, era evident vulnerabil și mă fascina al naibii de tare, și mă făcea să uit că spusesem gata cu sexul. Sex?! Voiam să spun băieți. Gata cu băieții. Și cu sexul. Cu băieții. Of, Doamne!

— Trebuie să plec. Mă așteaptă calul să-l țesal, am spus brusc.

— Nu e bine să lași un animal să te aștepte, uneori sunt foarte pretențioși, a zis Stark, apoi i-a zâmbit Ducesei și i-a mângâiat urechile.

M-am întors să plec, dar m-a prins de încheietură și și-a plimbat mâna în jos, trecându-și degetele printre ale mele.

— Mersi că nu te-a șocat povestea mea, a spus el încet.

— Din nefericire, la ce săptămână am avut, harul ciudat pe care îl ai pare aproape normal, i-am răspuns cu un zâmbet.

— Din nefericire, mă bucur să aud asta.

Apoi mi-a luat mâna și mi-a sărutat-o. Hodoronc-tronc, ca și când asta ar fi făcut în fiecare zi. Nu știam ce să spun. Ce trebuie să faci atunci când un tip îți sărută mâna? Spui „mersi“? Îmi venea să-l sărut și eu și mă gândeam că nu trebuie să gândesc asta. L-am privit în ochi și atunci m-a întrebat:

— O să le povestești celorlalți despre mine?

— Vrei să le povestesc?

— Dacă nu e nevoie, nu.

— Atunci nu am să spun nimic dacă nu e nevoie, am zis.

— Mersi, Zoey, a încheiat el. M-a strâns de mână, mi-a zâmbit și mi-a dat drumul.

Am rămas o clipă pe loc și l-am privit cum își lua arcul și se ducea spre locul în care se afla tolba de piele cu săgeți. Fără să mă mai privească, a luat o săgeată din tolba, a țintit și a tras exact în centrul țintei încă o dată. Pe bune, era cumplit de misterios și de sexy, dar eu o s-o tai naibii de-aici! M-am întors și, pe când îmi spuneam că trebuie să-mi țin hormonii în frâu și mă pregăteam să ies, l-am auzit tușind prima oară. Am înmărmurit și am sperat că, dacă mă opream un pic, avea să-și dreagă vocea cum o făcuse și mai devreme și următorul sunet avea să fie cel al unei săgeți care lovește ținta.

Însă Stark a tușit din nou, iar de data asta am auzit gălgâitul cumplitului lichid din fundul gâtului, apoi am simțit mirosul, mirosul ademenitor și cumplit de sânge proaspăt și am scrâșnit din dinți supărată pe dezgustătoarea mea dorință.

Nu voiam să mă întorc, voiam să fug din clădire, să chem pe cineva să-l ajute și să nu mai pun niciodată piciorul aici, pentru că nu voiam să fiu martoră la ce avea să se întâmple în continuare.

— Zoey! m-a strigat el cu glas gălgâitor și copleșit de frică.

Am făcut un efort și m-am întors.

Stark căzuse deja în genunchi, era aplecat de la mijloc și vedeam că scuipa sânge proaspăt

pe nisipul fin, de aur, de pe podeaua arenei. Ducesa scâncea cumplit și, deși se îneca cu sânge, Stark a întins mâna să mângâie câinele uriaș și printre accese de tuse îl auzeam șoptindu-i că totul o să fie bine.

Am fugit spre el.

Când am ajuns lângă el, a căzut și am reușit să-l prind și să-l așez la mine în poală. Am smuls de pe el tricoul cu mânecă lungă și am șters cu tricoul sângele care îi țâșnea din ochi, nas și gură.

— Nu vreau să se întâmple acum, mi-a zis el, a făcut o pauză și a tușit iar sânge, pe care am continuat să îl șterg. Abia te-am găsit, nu vreau să te părăsesc așa de curând.

— Sunt lângă tine, nu ești singur, am spus eu străduindu-mă să par calmă și să-l liniștesc, dar în adâncul meu mă prăbușeam. „Te rog, nu-l lua! Te rog, salvează-l!“ țipam în mintea mea.

— Bine, mi-a răspuns el cu respirația întretăiată și a tușit din nou, iar din nas și din gură i se strecurau firușoare de sânge proaspăt. Mă bucur că ești tu. Dacă trebuie să se întâmple, mă bucur că tu ești cu mine.

— Șș, am făcut. Am să cer ajutoare.

Am închis ochii și am făcut prima chestie care mi-a trecut prin minte, l-am chemat pe Damien. M-am gândit intens la aer, la vânt și la briza dulce a verii și-am simțit dintr-odată un vânticel cald și nedumerit jucându-se pe fața mea. „Adu-l pe Damien aici și să aducă și ajutoare!“ i-am ordonat vântului. S-a învârtit în jurul meu ca o micuță tornadă, după care s-a făcut nevăzut.

— Zoey! m-a strigat Stark și apoi a tușit iar și iar.

— Nu vorbi. Nu-ți irosi forțele, i-am spus ținându-l strâns cu o mână, în timp ce cu cealaltă îi dădeam la o parte părul ud de pe fața asudată.

— Plângi, a spus el. Nu plânge!

— Nu... nu mă pot abține, i-am răspuns.

— Nu ar fi trebuit să-ți sărut doar mâna..., dar m-am gândit că mai e timp, a spus șoptit, cu respirația gălgâitoare și oboșită... acum e prea târziu...

L-am privit în ochi și am uitat cu totul de restul lumii. În momentul acela știam doar că îl țin pe Stark în brațe și că foarte, foarte curând aveam să-l pierd.

— Nu e prea târziu, i-am spus. M-am aplecat și mi-am lipit buzele de ale lui. Stark m-a cuprins cu brațele, încă destul de puternic încât să mă țină strâns. Lacrimile mi s-au împletit cu sângele lui, iar sărutul nostru a fost absolut minunat și cumplit, dar mult prea scurt.

Și-a desprins buzele de ale mele, a întors capul și-a tușit iar sânge vital pe jos.

— Șșș, l-am liniștit cu obrazii scăldați de lacrimi. L-am ținut strâns și i-am șoptit: Sunt aici, sunt lângă tine.

Ducesa a scâncit de-ți rupea inima și s-a așezat aproape de stăpânul ei, privindu-i vădit speriată fața plină de sânge.

— Zoey, ascultă-mă înainte să mă sting.

— Bine, nu-ți face griji, te ascult.

— Promite-mi două lucruri, a spus el slăbit. A tușit și a trebuit să se aplece din nou. L-am ținut de umeri și când s-a așezat din nou la mine în brațe tremura și era așa de alb la față încât părea aproape translucid.

— Orice, am spus.

A întins spre mine o mână plină de sânge și mi-a atins obrazul.

— Promite-mi că n-ai să mă uiți.

— Promit, am spus, sprijinindu-mi obrazul de palma lui. A încercat să-mi șteargă lacrimile cu un deget tremurător, iar asta m-a făcut să plâng și mai tare. Nu aș putea să te uit.

— Și promite-mi că ai să ai grijă de Ducesa.

— De câine? Dar eu...

— Promite-mi, a spus deodată cu un glas plin de forță. Nu-i lăsa să o dea unor necunoscuți. Cel puțin, pe tine te cunoaște și știe că țin la tine.

— Bine, promit. Nu-ți face griji, am răspuns.

După ce i-am făcut ultima promisiune, Stark a părut să se prăbușească în sine.

— Mersi. Mi-aș fi dorit să..., a lungit ultimul cuvânt și a închis ochii. A întors capul în poala mea și mi-a cuprins talia cu brațul. Lacrimi roșii i-au scăldat fața în tăcere și a rămas nemișcat. Singura parte a corpului care i se mai mișca era pieptul, care îi fremăta în timp ce încerca să respire, în ciuda sângelui care îi umplea plămâni.

În clipa aceea mi-am adus aminte și m-a cuprins speranța. Chiar dacă era greșit din partea mea, Stark trebuia să știe.

— Stark, ascultă-mă! - Nu a dat niciun semn că m-ar auzi, așa că l-am zgâlțâit de umeri. - Stark!

A întredeschis ochii.

— Mă auzi?

Abia i-am sesizat mișcarea ușoară a capului și buzele pline de sânge s-au înălțat ușor, o biată umbră a zâmbetului sarcastic și plin de sine de odinioară.

— Sărută-mă din nou, Zoey, a șoptit.

— Trebuie să mă ascuți, am spus și m-am aplecat, ca să-i pot vorbi direct la ureche. Se poate să nu fie sfârșitul. În Casa Noptii de aici novicii mor și renasc sub o altă formă.

A deschis ochii mai mult.

— Se poate să nu mor?

— Nu de tot. S-a mai întâmplat ca novicii să reînvie.

Așa s-a întâmplat cu cea mai bună prietenă a mea.

— Să ai grijă de Duch. Dacă pot, am să mă întorc la ea și la tine...

Cuvintele lui s-au înecat în pârâiașele de sânge care i-au țâșnit din gură, nas, ochi și urechi.

Nu mai putea vorbi, iar tot ce mai puteam să fac eu era să-l țin în brațe în timp ce viața se scurgea din el. Pe când Stark trăgea anevoie, pentru ultima oară, aer în piept, Damien, urmat de Dragonul Lankford, de Afrodita și de gemene, a dat năvală în arena sportivă.

Capitolul 13

Afrodita a fost prima care a ajuns la mine. M-a ajutat să mă ridic, iar trupul neînsuflețit al lui Stark mi-a căzut greu din poală.

— Ai sânge la gură, mi-a șoptit ea și mi-a dat un șervețel din geantă.

M-am șters la gură și apoi la ochi, chiar înainte ca Damien să vină în fugă la mine.

— Vino cu noi. Te ducem în cameră să te schimbi, a spus Damien.

S-a așezat lângă mine și m-a prins bine de cot cu o mână. Afrodita era în partea cealaltă și mă strângea și ea ca într-o menghină de celălalt cot, în timp ce gemenele se țineau una pe cealaltă de talie și se străduiau să nu plângă.

Câțiva Fii ai lui Erebus veniseră cu o targă neagră și pătură. Afrodita și Damien încercau să mă scoată din clădire, dar m-am opus. Am privit plângând în tăcere cum războinicii au ridicat trupul năclăit de sânge al lui Stark și l-au întins pe targă. Apoi l-au acoperit în întregime cu pătura.

În clipa aceea Ducesa și-a înălțat botul spre cer și a început să urle.

Era un sunet cumplit, care a umplut noaptea scăldată în sânge de suferință, de singurătate și de gol suflesc. Gemenele au izbucnit imediat în plâns și am auzit-o pe Afrodita punând:

— Of, mărită zeiță, e îngrozitor!

Damien a șoptit și el:

— Biata fetiță..., apoi a început și el să plângă încetișor.

Nala se ghemuisse lângă căteaua suferindă și o privea în ochii mari și triști, de parcă n-ar fi știut ce să facă. Nici eu nu știam ce să fac. Mă simțeam amorțită, deși nu mă puteam opri din plâns, dar mă pregăteam să mă smulg din strânsoarea prietenilor mei și să mă duc la Ducesa, ca să înțeleg ceea ce mi se părea imposibil, când Jack a dat buzna în arena sportivă. A alunecat, s-a oprit și a rămas cu gura căscată de uimire. Și-a dus o mână la gât și pe cealaltă la gură, încercând în mod inutil să-și rețină strigătul de groază. Și-a plimbat privirea de la trupul acoperit de pe targă la nisipul

plin de sânge și, în sfârșit, la cățeaua cuprinsă de durere. Damien m-a strâns de mână suspinând și apoi mi-a dat drumul ca să se ducă la prietenul lui, moment în care Jack, ignorând pe toată lumea, a alergat la Ducesa și s-a lăsat în genunchi în fața ei.

— Draga mea! Mi se rupe inima de mila ta! i-a spus cățelei.

Ducesa a lăsat botul în jos și l-a privit îndelung pe Jack. Nu știam că și câinii plâng, dar vă jur că Ducesa plângea, și de la coada ochiului i se prelingeau lacrimi pe față și pe bot, lăsând dăre întunecoase și umede.

Jack plângea și el, dar i-a spus Ducesei cu glas dulce și hotărât:

— Dacă vii cu mine, n-am să te las singură.

Labradorul mare și gălbui a pășit încetișor, de parcă ar fi îmbătrânit cu câteva zeci de ani în câteva minute, și și-a odihnit capul pe umărul lui Jack.

Printre lacrimi, l-am văzut pe Dragonul Lankford atingându-l ușor pe Jack pe spate.

— Du-o la tine în cameră. Am să-l sun pe veterinar, ca să-i dea ceva de dormit. Stai cu ea, suferă așa cum ar suferi și o pisică dacă i-ar muri vampirul. Este o fetiță devotată.

Dragonul a continuat cu tristețe:

— Va fi o pierdere grea pentru ea.

— Am... am să stau cu ea, a spus Jack ștergându-și fața cu o mână și mângâind-o pe Ducesa cu cealaltă.

Apoi a cuprins cu amândouă mâinile gâtul câinelui uriaș, în timp ce războinicii luau cadavrul lui Stark din arena sportivă.

În timp ce păraseau clădirea, și-a făcut apariția și Neferet, aprinsă la față și cu respirația întretăiată.

— Nu se poate! Cine e?

— Este novicele care a sosit astăzi, James Stark, a spus Dragonul.

Neferet s-a dus la targă și a dat pătura la o parte. Toată lumea se uita la Stark, dar eu nu am găsit curajul să-i privesc fața împietrită, așa că nu mi-am desprins privirea de la Neferet. Am fost singura care a văzut aerul triumfător și bucuria pură, nedisimulată de pe fața ei. Apoi a inspirat adânc și și-a reluat aerul preocupat de Mare Preoteasă, îndurerată de pierderea unui novice.

Eu simțeam că-mi vine să vărs.

— Duceți-l la morgă. O să mă ocup de el așa cum trebuie, a spus Neferet. Fără să mă privească, mi-a zis brusc: Zoey, ai grijă să se ocupe cineva de câine, apoi le-a făcut semn războinicilor să continue și i-a urmat pe când ieșeau din arenă.

Pentru un moment am amuțit. Lipsa ei de omenie, la care se adăuga faptul că Stark murise, mă zguduise. Cred că o părticică din mine, mai ales într-un moment ca ăsta, când se petrecuse ceva îngrozitor, încă își dorea ca ea să mai fie femeia care crezusem că e atunci când o cunoscusem, mama care avea să mă iubească așa cum eram eu.

I-am privit ducând cadavrul lui Stark și m-am șters la ochi cu dosul mâinii. Erau oameni care aveau nevoie de mine, oameni cărora le făcusem promisiuni. Era vremea să-mi asum faptul că Neferet devenise o scorpie și să termin cu slăbiciunea asta.

M-am întors spre Damien.

— Stai cu Jack în seara asta. Are nevoie de ajutorul tău mai mult decât mine.

— Te descurci? m-a întrebat el.

— Am eu grijă de ea, a spus Afrodita.

— Și noi, au spus gemenele într-un glas.

Damien a dat din cap, m-a strâns tare în brațe și apoi s-a dus la Jack. S-a ghemuit lângă prietenul lui și lângă cățea și, la început ezitant, dar apoi cu mai multă încredere și căldură, a început s-o mângâie pe Ducesa.

— Ești plină de sânge, știi asta? mi-a spus Afrodita, distrăgându-mi atenția de la emoționanta scenă cu Damien și Jack încercând să consoleze cățeaua lui Stark.

M-am uitat la mine. Nu mai simțisem mirosul de sânge după ce îl sărutasem pe Stark. Mi-l scosesem din minte pentru ca dulceața lui să nu mă înnebunească, și eram surprinsă să văd că hainele mele erau înnegrite și lipicioase de sângele lui.

— Trebuie să dau jos hainele astea, am spus cu un glas mult mai tremurat decât voiam. Trebuie să fac un duș.

— Hai, te las să-mi vizitezi spa-ul, a spus Afrodita.

— Spa? am întrebat stupid, incapabilă să pricep ce naiba spunea. Stark tocmai murise în brațele mele și ea voia să mă duc la spa?

— Nu știai că mi-am refăcut dușul din baie?

— Poate că Z vrea să facă duș la ea în cameră, a comentat Shaunee.

— Exact, poate că vrea să aibă împrejur lucrurile ei, a spus și Erin.

— Mda, mă rog, dar poate că nu vrea să-și aducă aminte că ultima oară când a făcut duș singură la ea în cameră ca să scape de sângele de pe ea a fost după ce i-a murit în brațe cea mai bună prietenă, a spus Afrodita. Apoi a adăugat plină de sine: în plus, bag mâna în foc că nu are duș Vichy, pentru că numai eu am așa ceva în campusul ăsta.

— Duș Vichy? am repetat cu sentimentul că sunt protagonista unui coșmar.

— E un paradis, a oftat Shaunee.

Erin i-a aruncat Afroditei o privire cercetătoare și a zis:

— Ai așa ceva la tine în baie?

— Ei, avantajul de a fi putred de bogată și foarte, foarte alintată, a răspuns Afrodita.

— Ăă, Z, a spus Erin ușurel, mutându-și privirea de la Afrodita la mine. Poate că ar fi bine să te duci la spa-ul ei. Un duș Vichy este demențial dacă vrei să scapi de stres. Shaunee și-a șters ochii și a mai suspinat un pic.

— Și știm cu toții că te-ai ales cu ceva stres în seara asta.

— Bine. Mă duc la Afrodita în cameră să mă spăl, am spus și am ieșit pe ușă crispată, flancată de Afrodita și de gemene.

Tot drumul până la dormitoare am simțit sărutul lui Stark pe buze, în timp ce orăcăitul corbilor răsuna în noapte.

*

Dușul Vichy s-a dovedit a fi patru capete imense de duș (două pe tavan și două pe pereții placați cu marmură din dușul Afroditei) care îmi turnau tone de apă fierbinte și mângâietoare pe tot corpul și spălau sângele lui Stark. Am privit apa cum apa roșie devine roz, apoi transparentă, și într-un fel absența sângelui lui m-a făcut să încep din nou să plâng.

Părea absurd, pentru că îl cunoșteam de foarte puțin timp, dar simțeam absența lui Stark ca pe un gol în suflet. Cum era posibil? Cum de-i simțeam atât de mult lipsa când nici nu-l cunoscusem bine? Sau poate că îl cunoscusem, poate că între unii oameni au loc anumite lucruri la un nivel care depășește scurgerea timpului și ceea ce consideră societatea ca fiind potrivit. Poate că ceea ce se petrecuse între mine și Stark în cele câteva minute din arena sportivă fusese de ajuns pentru ca sufletele noastre să se recunoască.

Oare să fi fost suflete-pereche, oare era posibil?

Când a început să mă doară capul de la atâta plâns și în sfârșit lacrimile mi-au secătuit, am ieșit greoaie din duș. Afrodita avea un halat mare alb atârnat de ușa băii și m-am strecurat în el înainte să intru în camera ei de fițe. Deloc surprinzător, gemenele plecaseră.

— Ia și bea, a spus Afrodita și mi-a dat un pahar de vin roșu.

— Mersi, dar nu prea îmi place alcoolul, am zis eu clătinând din cap.

— Bea, nu e doar vin.

— A..., am făcut și am sorbit cu grijă, de parcă mi-ar fi fost frică să nu explodeze. Și chiar așa s-a întâmplat, dar în adâncul meu. Are sânge, am spus, dar nu pe un ton acuzator. Ea știa că îmi dădusem seama ce însemna comentariul cu „nu e doar vin“.

— O să te ajute să te simți mai bine, a spus Afrodita. Și mai am ceva.

Pe o măsuță de lângă șezlong se afla o cutie deschisă de styrofoam, genul în care ți se pune mâncarea la pachet, din care se ițeau un cheeseburger mare și grăsos de la Goldie's și o porție și mai mare de cartofi prăjiți, alături de o cutie de cola, doldora de cafeină și de zahăr.

Am înghițit ultima picătură de vin îndoit cu sânge și, uimindu-mă pe mine de cât de înfometată eram, am început să devorez cheeseburgerul.

— De unde știai că îmi plac sandviciurile de la Goldie's?

— Cui nu-i plac? Fac foarte rău la sănătate, așa că m-am gândit că o să ai nevoie de unul.

— Mersi, am spus cu gura plină.

Afrodita s-a strâmbat la mine, a luat cu delicatețe un cartof prăjit de pe farfuria mea, apoi s-a trântit la ea în pat. M-a lăsat să mănânc liniștită un timp, apoi, cu o voce atipic de ezitantă, m-a întrebat:

— Și ia zi, l-ai sărutat înainte să moară?

Nu puteam s-o privesc și, dintr-odată, sandviciul a început să aibă gust de carton.

— Îhî, l-am sărutat.

— Te simți bine?

— Nu, am spus ușor. S-a întâmplat ceva între noi și..., am ezitat pentru că nu-mi găseam cuvintele.

— Ce ai de gând să faci cu el?

Mi-am înălțat privirea spre ea.

— A murit, ce să mai..., m-am oprit eu brusc. Cum de uitasem? Desigur, faptul că murise nu însemna neapărat că s-a terminat, cel puțin nu în Casa asta a Noptii, nu de ceva timp încoace. Apoi mi-am amintit și de restul poveștii. I-am spus, am informat-o pe Afrodita.

— Despre ce?

— Că e posibil să nu fie sfârșitul. Înainte să se stingă, i-am spus că în ultima vreme au murit novici, după care au înviat sau au suferit un alt fel de Transformare.

— Ceea ce înseamnă că, dacă învie pe bune, unul dintre primele lui gânduri te va avea pe tine drept țintă și faptul că ai spus că se poate să nu se sfârșească totul atunci. Să sperăm că Neferet nu e pe fază ca să-l audă.

Mi s-a strâns un pic stomacul, în parte de speranță, în parte de teamă.

— Tu ce-ai fi făcut în locul meu? L-ai fi lăsat să moară în brațele tale fără să-i spui nimic?

— Nu știu, a zis ea cu un oftat. Probabil că nu. Ții la el, nu?

— Da, chiar țin. Habar n-am de ce. Sigur e, ăă, vreau să spun era, un tip marfă. Dar, înainte să moară, mi-a spus niște chestii și într-un fel ne-am legat.

Am încercat să-mi amintesc ce-mi spusese Stark, dar totul era învălmășit din cauză că îl sărutasem și îl văzusem sângerând în brațele mele. M-am cutremurat și am luat o înghițitură mare de cola.

— Și, deci, ce ai de gând să faci cu el? a insistat ea.

— Afrodita, habar n-am! Ce-ar trebui să fac? Să mă duc la morgă și să le spun Fiilor lui Erebus să mă lase să intru și să stau lângă el până învie?

În timp ce spuneam asta, mi-am dat seama că exact asta îmi doream să pot face.

— Probabil că nu e o idee prea bună, mi-a răspuns ea.

— Nu știm ce se întâmplă, cât de repede sau dacă se întâmplă, am spus și apoi am făcut o pauză, ca să gândesc. Stai puțin, ai spus că l-ai văzut pe Stark într-una dintre viziunile în care muream eu, nu?

— Îhî.

— Ce avea pe față? O semilună albastră, o semilună roșie sau desene roșii complet colorate?

— Habar n-am, a spus după un moment de ezitare.

— Cum nu știi? Ai spus că l-ai recunoscut din viziunea ta.

— Așa e. Îmi amintesc de ochii lui și de gura aia a lui care te bagă în păcat.

— Nu mai vorbi așa despre el, am izbucnit.

Chiar părea să se simtă vinovată.

— Scuze, n-am avut nici o intenție nasoală. Chiar ți-a intrat la inimă, nu?

— Da, mi-a intrat la inimă. Hai, încearcă să-ți aduci aminte cum arăta în viziunea ta.

Și-a mușcat gânditoare buzele și a spus:

— Nu-mi amintesc mare lucru, nu l-am zărit decât un pic.

Inima îmi bătea iute, iar capul mi se învârtea de la valul de speranță care mă copleșise.

— Asta înseamnă că nu e mort pe bune. Sau cel puțin nu e mort de tot. Ți-a apărut într-o viziune din viitor, așa că trebuie să fie viu în viitor. Învie!

— Nu neapărat, a spus ea cu blândețe. Zoey, viitorul e fluid, se schimbă permanent. Ți-am zis doar că pe tine te-am văzut murind de două ori. O dată singură, pentru că erai izolată de prietenii tăi, care acum au redevenit cei trei mușchetari tembeli, a spus ea, s-a oprit și apoi a continuat: Scuze. Știi că ai trecut prin multe rahaturi în seara asta. Nu voiam să par așa de răutăcioasă. Dar uite care e faza. Acum că gașca de toci..., ăă, din cauză că nu mai ești izolată, probabil că viziunea în care erai singură și mureai este depășită. Vezi, viitorul s-a schimbat. Când am avut viziunea aia în care apărea Stark, poate că în momentul ăla avea să trăiască. Dar toate astea se poate să se fi schimbat acum.

— Dar nu e musai, nu?

— Da, nu e musai, a încuviințat ea fără chef. Dar nu te agăța prea tare de chestia asta. Sunt doar tipa cu viziunile, nu expertă în învierea novicilor.

— Atunci avem nevoie de un expert în morți ambulanți, am spus eu încercând să nu par prea optimistă, deși îmi dădeam seama după privirea tristă a Afroditei că nu mă ascundeam prea bine.

— Mda, mă enervează să recunosc, dar ai dreptate. Trebuie să vorbești cu Stevie Rae.

— Mă duc la mine în cameră s-o sun și îi spun să vină mâine la Street Cats. Crezi că poți să-i dai de lucru lui Darius cât vorbesc eu cu ea?

— Pardon, am să fac mult mai mult de atât. N-o să-și vadă chipul de treburi, s-a pisicit ea.

— Îh, cum spui tu. Numai să nu văd sau să aud eu, am zis cuprinsă de optimism și mi-am înșfăcat cutia cu cola.

— Se rezolvă, va fi plăcerea mea să țin totul în intimitate.

— Mă faci să mă repet, îih, am spus pornind spre ușă. Cum ai scăpat de gemene? Trebuie să repar mâine ceva daune?

— Simplu. Le-am spus că, dacă rămân, o să ne facem una alteia pedichiura și că eu sunt prima la rând.

— Mda, acum înțeleg de ce au tăiat-o.

Dintr-odată, Afrodita a devenit serioasă.

— Zoey, vorbesc serios. Nu-ți face prea multe iluzii în privința lui Stark. Știi că, deși învie, se poate să nu mai fie la fel. Stevie Rae spune că novicii cu semiluni roșii sunt mai bine acum, și așa și e, dar nu sunt normali și nici ea nu e.

— Știu asta, Afrodita, dar eu tot cred că Stevie Rae e în regulă.

— Iar eu tot cred că trebuie să acceptăm că avem păreri diferite despre ea. Vreau doar să ai grijă. Stark nu e...

— Șșt! am făcut, întrerupând-o. Lasă-mă să sper măcar un pic că mai are o șansă.

Afrodita a încuviințat ușurel din cap:

— Știu asta și de-aia îmi fac griji.

— Sunt prea ruptă să mai discut pe tema asta acum, am spus.

— Bine, înțeleg. Dar gândește-te la ce ți-am zis. Am dat să deschid ușa și a adăugat: Vrei să rămâi aici în noaptea asta? Așa n-ai fi singură.

— Nu, da' mersi oricum. Și nu sunt singură într-un dormitor plin de novici. Cu mâna pe mânerul ușii, mi-am aruncat privirea peste umăr, spre Afrodita. Mersi că ai avut grijă de mine. Chiar mă simt mai bine, mult mai bine.

A dat stânjenită din mână, un fel de „n-ai pentru ce“, apoi, redevenind ea însăși, a spus:

— Nu-ți face griji. Numai nu uita, atunci când oi fi regină, că îmi ești datoare.

*

Stevie Rae nu a răspuns la telefon, ci mi-a intrat direct robotul zglobiu și cu accent de la țară. Nu am lăsat niciun mesaj. Ce era să spun? „Salut, Stevie Rae, sunt eu, Zoey. Auzi, azi mi-a murit un novice în brațe în valuri de sânge și aș vrea să știu ce urmează acum. O să reînvie sub

forma unui zombi monstruos însetat de sânge, o să ajungă doar să fie ciudat cum zici că sunt novicii tăi sau rămâne așa mort cum e? Aș vrea să aflu, pentru că, deși abia l-am cunoscut, chiar țin la el. Hai pa și să mă suni!“ Nt, nu merge așa.

M-am trântit greoi pe pat și tocmai începeam să-mi doresc să-și facă apariția Nala, când ușița pentru pisică s-a deschis și fetița mea morocânoasă a traversat camera miorlăăând, a sărit la mine în pat și mi s-a încolăcit pe piept, lipindu-și fețișoara de gâtul meu și torcând ca la concurs.

— Ce mă bucur să te văd! i-am spus, am mângâiat-o pe urechiușe și am sărutat-o pe pata albă de pe năsuc. Cum se simte Ducesa?

A clipit la mine, a strănutat, apoi s-a lipit din nou cu capul de mine și a mai tors un pic. Am luat asta drept semn că Jack și Damien aveau grijă de ea.

Simțindu-mă mai bine acum, când Nala mă învăluia în torsul ei magic, am încercat să mă pierd în cartea pe care o citeam, Ink Exchange, de autoarea mea preferată de cărți cu vampiri din momentul ăsta, Melissa Marr, dar nici măcar zânele ei super nu-mi puteau ține atenția trează.

La ce îmi zbură gândul? La Stark, desigur. Mi-am atins buzele, simțindu-i încă sărutul. Ce naiba aveam? De ce-l lăsam pe Stark să mă afeceteze așa de tare? Mă rog, murise în brațele mele și fusese îngrozitor, de-a dreptul îngrozitor. Dar între noi era ceva mai mult de atât sau cel puțin așa credeam. Am închis ochii și am oftat. Nu-mi mai trebuia să mai țin și la altcineva. Nu-i uitasem pe Erik și pe Heath.

Mă rog, de fapt, adevărul era că nu-i uitasem nici pe Loren.

Nu, nu eram îndrăgostită de el, dar nu reușisem să uit durerea pe care mi-o provocase. Încă îmi sângera inima și nu eram pregătită să mai las vreun tip acolo, înăuntru. Mi-am amintit de felul în care Stark își împletise degetele cu ale mele și de senzația buzelor lui pe pielea mea.

Rahat! Cred că nu mi-a anunțat și mie nimeni inima că nu e pregătită pentru un alt tip, am șoptit.

Dacă învia Stark?

Sau, și mai rău, dacă nu învia?

Mi se luase să-i tot pierd pe cei din jurul meu. De sub pleoapa închisă mi s-a strecurat o lacrimă, dar mi-am șters-o iute. M-am ghemuit pe-o parte și mi-am apăsat fața de ghemul moale care era Nala. Eram ruptă și avusesem o zi de tot rahat. Măine o să pară totul mai promițător, o să vorbesc cu Stevie Rae și ea o să mă ajute să mă dumiresc ce trebuie să fac cu Stark.

Dar nu mă lua somnul. Mintea continua să-mi dea ture, concentrându-se pe greșelile pe care le făcusem și pe oamenii pe care îi rănisem. Oare Stark murise drept pedeapsă pentru faptul că îi rănisem pe Erik și pe Heath?

Nu! mi-a strigat rațiunea. E o tâmpenie! Nyx nu face de-astea. Dar conștiința mea vinovată îmi tot șoptea gânduri negre. Nu se poate să rănești pe cineva așa de rău cum i-ai rănit pe Erik și pe Heath și să scapi nepedepsită.

Termină! mi-am spus. În plus, Erik nu părea chiar așa de distrus azi. De fapt, a părut ca un netrebnic și în niciun caz ca un om cu inima frântă.

Nu, nici asta nu era în regulă. Erik și cu mine tocmai ne îndrăgosteam unul de celălalt când am dat-o eu în bară cu faza cu Loren. Și ce mă așteptam să facă Erik? Să vină plângând la mine și să mă implor să mă întorc la el? Ce naiba! Îl rănisem și nu se purta ca un netrebnic, ci doar încerca să-și pună inima la adăpost din calea mea.

Nu trebuia să-l văd pe Heath ca să aflu că îi frânsesem și lui inima. Îl cunoșteam destul de bine încât să-mi dau seama cât de rău îl rănisem. Era în viața mea de când ne îndrăgostiserăm prima oară unul de celălalt, la școala primară. Fusese mereu alături de mine încă din faza de amarezare copilărească, până la aceea cu prietenul meu/prietena mea de la generală, apoi cea cu ieșitul împreună la liceu și, în ultimul rând, mai de curând, faza cu Impregnatul și suptul sângelui, și altele de genul. „Altele de genul“ este un mod mai plăcut de a spune că Impregnatul și băutul sângelui unei ființe umane declanșează receptorii sexuali din creierul novicelui și al ființei umane, așa că mă gândisem să fac mai mult cu Heath decât să-i sug sângele. Da, îmi dau seama că sună scârbos, dar măcar sunt cinstită cu mine însămi.

Deci, Heath și cu mine ne Impregnaserăm unul de celălalt, dar apoi făcusem dragoste cu Loren și în timpul actului mă Impregnasem de el (încă mi se pare ciudat când mă gândesc că nu mai sunt virgină, a se citi „tulburător și înfricoșător”), ceea ce făcuse să se rupă Impregnarea dintre mine și Heath, iar asta se întâmplase într-un mod dureros și oribil, dacă e adevărat ce mi-a spus Loren. De atunci nu am mai vorbit cu Heath.

Și Stark care se gândea că e laș că vrea să evite durerea... Da' de unde, dacă e să-l compar cu mine. Mă întrebam dacă legătura pe care o simțisem între mine și Stark ar fi rezistat aflându-mi trecutul. El fusese destul de sincer cu mine, dar eu nu-i spuseseam mai nimic despre mine. Și era o grămadă de spus. Asta ca să nu mai vorbesc de treburile lăsate neterminate.

Îl evitasem pe Heath pentru că știam că-l rănisem și, cum tot eram sinceră cu mine însămi, trebuia să recunosc că un alt motiv pentru care îl evitasem avea legătură cu faptul că mi-era teamă de reacția lui.

Dacă mi-era ceva clar despre Heath era faptul că era un tip de încredere. Puteam lua de bun că era nebun după mine, că era prietenul meu (uneori fie că voiam asta, fie că nu) încă clin clasa a treia și că întotdeauna fusese alături de mine.

Dintr-odată mi-am dat seama că aveam nevoie de Heath. Mă simțeam rănită, dărâmată și în ceață și simțeam nevoia să știu că nu îi pierdusem pe toți... că unul dintre ei chiar mă iubea, chiar dacă nu meritam.

Telefonul meu era pus la încărcat pe noptieră. L-am deschis și am scris un sms iute, ca să nu am timp să dau înapoi.

„Ce faci?”

Trimit mai întâi un mesaj simplu și, când îmi răspunde, dacă îmi răspunde, văd ce decurge din asta.

M-am cuibărit la loc lângă Nala și am încercat să adorm.

După o veșnicie, mi s-a părut mie, m-am uitat la ceas. Era aproape 8:30 de dimineață. Bun, deci Heath dormea. Era încă în vacanța de iarnă și, dacă nu trebuia să se trezească și să se ducă la școală, dormea până la prânz. Pe bune. Deci doarme, mi-am repetat cu încăpățănare.

„Înainte nu ar fi contat chestia asta”, și-a continuat mintea mea imediat prelegerea. Înainte mi-ar fi scris imediat, într-o secundă și m-ar fi implorat să ne întâlnim undeva. Niciodată nu ar fi dormit dacă primea un mesaj de la mine.

Poate că ar trebui să-l sun.

Da, și să-mi spună că nu vrea să mă mai vadă niciodată? Mi-am mușcat buzele cu un sentiment de greață. Nu, nu puteam să fac așa ceva, nu după ce se întâmplase în noaptea asta. Nu aș fi suportat să-mi spună răutăți, ar fi fost suficient de rău să le citesc.

Asta dacă-mi răspundea!

M-am lipit de Nala și am încercat să mă concentrez pe motorașul ei sforăitor, ca să-l las să înece liniștea mormântală a telefonului.

„Măine”, mi-am spus pe când începea să mă fure somnul. „Dacă nu am vești de la el mâine, îl sun.”

Chiar înainte să mă ia somnul de tot, jur că am auzit orăcăitul îngrozitor al unui corb în dreptul geamului meu.

Capitolul 14

Nu fusese nevoie să-mi pun ceasul să sune la cinci în seara aceea (oră la care pentru mine este dimineață, mai țineți minte că pentru novici ziua și noaptea sunt inversate, adică la noi școala începe la opt seara și se termină la trei dimineața). Stătusem trează, mângâind-o pe Nala și încercând să nu mă gândesc la Stark sau Heath, sau Erik, până când am auzit ceasul.

Am pornit năucă prin cameră și am tras pe mine o pereche de blugi și un pulover negru. M-am privit în oglindă; concluzia: Îih! Trebuie să dorm și eu în noaptea asta, pentru că deja cearcănele mele făcuseră și ele cearcăne.

Nala tocmai își arcuise spatele și sâsâia la ușă, când cineva s-a apucat să bată.

— Zoey! Vrei să te grăbești naibii odată?

Am deschis ușa și m-am pomenit cu o Afrodita nemulțumită, îmbrăcată cu o fustiță neagră din lână, minusculă și foarte drăguță, trebuie spus, cu un pulover violet-închis și încălțată cu niște cizme negre super, dintre care una lovea iritată podeaua.

— Ce? am întrebat.

— Știu că mă repet, dar ești înceată ca un grăsan în patru labe, mi-a spus ea.

— Afrodita, ești o acritură. Știu că și eu mă repet la faza asta, am spus și am încercat să clipesc tare, ca să scap de ceața din ochi și din creier. Și nu sunt înceată, sunt gata, am adăugat într-un final.

— Ba nu. Nici măcar nu ți-ai acoperit Semnul.

— Fir-ar să fie, am uitat de..., am spus și ochii mi s-au oprit instantaneu pe fruntea ei, de pe care lipsea cu desăvârșire Semnul novicilor.

— Mda, unul dintre puținele avantaje pe care le am de când mă prefac că sunt novice e că nu-mi mai fac griji că trebuie să-mi ascund Semnul când ies din campus, mi-a spus Afrodita pe un ton indiferent, dar în priviri i se citea suferința.

— Nu uita ce ți-a spus Nyx, încă te consideră deosebită.

— Deosebită, vezi să nu, mi-a răspuns dându-și ochii peste cap. Hai, te grăbești? Ne așteaptă Darius și trebuie să treci pe la Shekinah să-i spui că eu merg cu tine.

— Și trebuie să-mi servesc bolul de cereale, am spus după ce mi-am acoperit cu fard desenele complicate ale Semnului meu.

— Nu e timp de așa ceva, a zis Afrodita în timp ce coboram în grabă scările. Trebuie să ajungem la Street Cats înainte să închidă și s-o taie la casele lor cretine de indivizi din clasa de mijloc.

— Ba tu ești o ființă umană cretină, i-am șoptit.

— Pardon, sunt o ființă umană deosebită, m-a pus la punct tot în șoaptă, apoi a continuat: Când vine Stevie Rae să se întâlnească cu noi? Nu se supără dacă întârziem un pic, nu?

— Rahat! am spus în șoaptă. Nu am reușit s-o prind azi-noapte.

— Nici nu mă miră. E o acoperire de toată jena în tunelurile alea. Îi explic eu lui Darius de ce întârzii, tu sun-o. Să sperăm că de data asta o prinzi.

— Bine, am spus.

— Salut, Z! a strigat Shaunee, în timp ce Afrodita și cu mine treceam pe lângă bucătărie.

— Cum te mai simți? Mai bine? a întrebat Erin.

— Da, mersi, fetelor, am răspuns eu și le-am zâmbit.

Gemelele erau mai mult decât zglobii și se pare că era nevoie de ceva mai mult decât o confruntare cu moartea ca să le sperie pentru un timp.

— Perfect. Ți-am făcut rost de o cutie de „Contele Ciocula“, a spus Erin.

— Auziți, Die Tembelen Gemenen, vreți să punem de o ședință de pedichiură în seara asta? Putem să tragem un chef monstru, strâns unite în jurul nodulului ăstuia nașpa care mi-a crescut la piciorul drept, le-a spus Alrodita, și-a ridicat cizma dreaptă cu toc cui și s-a prefăcut că vrea să descheie fermoarul.

— Ți-am pregătit și ție micul dejun, Afrodita, i-a răspuns Erin.

— Îhî, ți-am pregătit un bol de cereale „Contele Târfula“, a continuat Shaunee.

— Ha, ha, m-am stricat de râs, nu alta. Zoey, mă duc după Darius și ne întâlnim în parcare. Grăbește-te, mi-a mai spus, și-a scuturat pletele și a plecat, rupându-se în figuri.

— O urâm din tot sufletul, au strigat Erin și Shaunee odată.

— Știu, am oftat. Dar a fost tare drăguță cu mine azi-noapte.

— Probabil pentru că are tulburări serioase de personalitate, a remarcat Erin.

— Mda, cred că e una din ăia cu dublă personalitate, a intervenit și Shaunee. A, poate o bagă în spital cât de curând!

— O idee genială, geamăno. Ce-mi place că mereu vezi partea plină a paharului! a spus Erin.

— Uite, Z, ia niște cereale, mi-a oferit Shaunee.

Am oftat la vederea apetisantei cutii cu cerealele mele preferate.

— Nu am timp să mănânc, tre' să ajung la Street Cats și să văd ce fac cu acțiunile caritabile în comunitate.

— Încearcă să-i convingi să organizați un târg meseriaș de vechituri, a sugerat Erin.

— Îhî, trebuie să umblăm ca lumea în dulapuri, să ne pregătim de schimbarea de sezon, și poate vindem hainele vechi ca să facem loc pentru alea noi, a completat Shaunee.

— Hm, nu e rea deloc ideea. În plus, ar putea amenaja târgul înăuntru, ca să nu ne supere soarele, am continuat eu.

— Geamăno, hai să dăm iama în încălțări, a propus Shaunee.

— Hai, geamăno, a încuviințat Erin. Am auzit că sezonul viitor se poartă nuanțele sidefate. Am ieșit din clădirea dormitoarelor însoțită de pălăvrăgeala gemenelor pe tema încălțărilor noi.

Fiul lui Erebus postat afară nu era Darius, dar era la fel de mare și de înfiorător și mi-a adresat un salut respectuos rapid. I-am răspuns și eu, apoi am pornit grăbită pe alee spre clădirea principală a școlii, salutând din cap novicii care se perindau pe acolo. Mi-am deschis telefonul și am format numărul telefonului cu cartelă pe care i-l dădusem lui Stevie Rae acum câteva zile. Din fericire, de data asta a răspuns din prima.

— Salut, Zoey!

— Slavă Domnului! Nu i-am spus pe nume, dar tot încet am vorbit. Am încercat să te sun mai devreme, dar n-am reușit să dau de tine.

— Scuze, Z. E nasoală acoperirea în tuneluri.

Am oftat. Trebuie să facem ceva în privința asta, dar în momentul de față nu aveam timp să mă gândesc la asta.

— Nu contează. Poți să vii la Street Cats acum, repede? E important.

— Street Cats? Unde e asta?

— E la intersecția dintre străzile 60 și Sheridan, clădirea aia drăguță de cărămidă, din spatele restaurantului Charlie's Chicken. Poți să ajungi?

— Cred că da. Trebuie să iau autobuzul, așa că se poate să-mi ia ceva timp. Stai puțin, nu poți să vii tu să mă iei?

Am dat să-i spun de ce nu puteam să o iau eu cu mașina și, de asemenea, de ce era important să vorbesc cu ea astăzi, dar pe fundal am auzit în telefon un țipăt, urmat de un râs de-a dreptul înfiorător.

— Ăă, Zoey, tre' să te las, a spus Stevie Rae.

— Stevie Rae, ce se întâmplă?

— Nimica, a spus ea mult prea iute.

— Stevie Rae..., am dat să vorbesc, dar m-a întrerupt.

— Nu mănânc pe nimeni. Serios. Da' trebuie să închid ca să mă asigur că tipul care ne-a adus pizza nu-și amintește mare lucru despre livrarea asta. Ne vedem la Street Cats, pa, pa!

Și dusă a fost. Am închis telefonul și mi-am dorit să pot închide ochii, să mă chircesc în poziție fetală și să mă culc la loc. În schimb, am trecut prin ușile mari de lemn ce aminteau de cele ale unui castel, de la intrarea clădirii principale a Casei Noptii. Nu avem ceea ce s-ar numi biroul directorului, ci o zonă de care se ocupă o tânără femeie-vampir căreia îi zicem domnișoara Taylor. Nu este secretară, ci o slujitoare a lui Nyx. Damien mi-a explicat că, pregătindu-se să devină preoteasă, trebuie să se pună în slujba unei Case a Noptii, drept urmare, o vedeai răspunzând la telefoane, făcând fotocopii și diverse servicii profilor, asta când nu trebuia să pregătească și capela pentru ritualuri și alte chestii de genul ăsta.

— Bună, Zoey, m-a salutat ea cu un zâmbet dulce.

— Bună seara, domnișoară Taylor. Trebuie s-o anunț pe Shekinah cine merge cu mine la Street Cats, dar habar n-am unde s-o găsec.

— A, și-a instalat biroul în sala de consiliu, asta când nu predă. Dar încă nu a început prima oră, așa că acolo o găsești.

— Mulțumesc, am strigat, în timp ce porneam în grabă pe hol la stânga și apoi în sus pe scările circulare care duceau la bibliotecă și la sala de consiliu de vizavi de ea. Nu știam dacă să intru pur și simplu sau nu și tocmai ridicasem mâna să bat, când am auzit vocea limpede lui Shekinah:

— Poți să intri, Zoey.

— Doamne, vampirii ăștia erau chiar îngrozitori când știau ei dinainte că urma să bați. Mi-am îndreptat spatele și am intrat.

Shekinah purta o rochie neagră care părea din catifea, cu simbolul lui Nyx brodat cu fir argintiu pe piept, silueta unei femei cu brațele înălțate, cuprinzând cu mâinile o lună. Mi-a zâmbit și am fost din nou uimită de frumusețea ei exotică și de aerul de maturitate și de înțelepciune care o înconjura.

— Bucuroasă de întâlnire, Zoey, mi-a spus ea.

— Bucuroasă de întâlnire, am răspuns instantaneu.

— Cum te simți? Am auzit că azi-noapte a murit unul dintre novicii noștri, iar tu ai fost martoră la asta.

Am înghițit în sec și am spus:

— Da, eram cu Stark atunci când a murit. Și mă simt bine, atât cât se poate.

— Te simți în stare să mergi în vizită la Street Cats? Îmi dau seama că poate fi o primă întâlnire dificilă.

— Știu, dar tot vreau să mă duc. Mi-e mai simplu dacă-mi fac de lucru.

— Prea bine. Tu te cunoști mai bine.

— Aș vrea s-o iau pe Afrodita cu mine, dacă nu vă deranjează.

— Este novicea cu afinitatea față de pământ, nu?

Am dat iute, nervoasă din cap și am spus:

— Da, Nyx i-a dat afinitatea față de pământ.

Hai că nu era chiar o minciună!

— Pământul este o influență benefică. De regulă, cei care au această afinitate sunt cu picioarele bine înfipite în pământ și de încredere. Ai făcut o alegere excelentă, tânără preoteasă.

Am încercat să nu afișez un aer vinovat. Afrodita cu picioarele pe pământ și de încredere? Cum ar spune gemenele, mai scutește-mă!

— Mă așteaptă împreună cu Darius, așa că ar fi bine să plec.

— O clipă, a spus Shekinah și și-a coborât privirea spre o foaie de hârtie pe care o ținea în mână, apoi mi-a dat-o. Acesta este noul tău orar. Cu încuviințarea mea, Neferet te-a mutat de la sociologie vampirească nivel inițial, la nivel superior, ca pentru elevii de clasa a șasea. S-a uitat atentă la Semnul meu neobișnuit, colorat complet, deși categoric sunt încă novice. Și desigur, nimeni, nici vampir, nici novice, nu a avut niciodată desenul așa întins ca al meu pe gât, umeri, spate și talie. Shekinah nu le vedea și pe astea, dar privirea ei de cunoscătoare spunea că era conștientă că sunt acolo. Ești prea dezvoltată să rămâi la un asemenea nivel ușor la cursul de sociologie. Am sentimentul, și Marea ta Preoteasă este de acord, că va trebui să cunoști detalii despre viața de vampir pe care un elev normal de clasa a treia nu are nevoie să le cunoască.

— Da, doamnă, e tot ce-am reușit să spun.

— Faptul că te-am mutat la nivelul avansat ți-a schimbat întrucâtva orarul. Te-am învoit până după prânz. Ai grijă să te întorci până atunci și să mergi la orele la care te-am înscris.

— Așa am să fac. A, vreți să aveți dumneavoastră grijă să fie învoită și Afrodita?

— M-am ocupat deja.

Am înghițit în sec și am spus:

— Mersi. Aă, mulțumesc.

Ca de obicei, intuiția fantastică a vampirilor îmi dădea amețeli.

— Mă gândeam să le spun celor de la Street Cats că Fiicele Întunericului vor să sprijine organizarea unui târg de vechituri și banii să le revină lor. Vi se pare în regulă?

— Este o idee minunată. Sunt convinsă că Fiicele și Fiii Întunericului vor avea lucruri interesante de vânzare.

Gândul mi-a zburat la munții de încălțăminte de firmă ai gemenelor, la colecția lui Erik de figurine din Războiul stelelor (cine știe, poate că depășise faza asta acum că devenise vampir „adult”) și la obsesia lui Damien pentru colierele din fire împletite de cânepă, și a trebuit să-i dau dreptate.

— Da, interesant e un cuvânt potrivit pentru a descrie lucrurile astea.

— Te însărcinez pe tine să hotărăști cum vrei să procedezi cu acțiunea caritabilă. Sunt de acord că este o idee bună să interacționăm mai mult cu populația locală. Izolarea duce la ignoranță, iar ignoranța duce la frică. Deja am început colaborarea cu poliția locală pentru rezolvarea crimelor și le împărtășesc opinia că poate fi lucrarea unui grup mic de ființe umane cu probleme. Am îndoieli că e bine să vii acum în contact cu ființele umane, dar cred că ideea ta e așa de bună încât merită să ne asumăm riscul.

— Și eu cred la fel.

— Și vei fi ocrotită în compania lui Darius.

— Da, e ca un munte, am spus pe negândite, apoi am roșit din cauza comparației stupide pe care o făcusem.

Însă Shekinah a zâmbit.

— Așa e, și mie îmi amintește de un munte.

— Bine, vă anunț cum merge cu Street Cats.

— Te rog să treci mâine pe la mine, să-mi spui cum a fost. Apropo, am hotărât ca mâine să organizez un ritual special de Anul Nou, în care ne vom concentra pe alungarea energiei negative din școală. După moartea celor doi profesori și, acum, a acestui biet novice, școala are nevoie de o purificare puternică și serioasă. Am auzit că ești familiarizată cu ritualurile de purificare pentru că ai fost crescută în spiritul moștenirii tale amerindiene.

— Da! am strigat, incapabilă să-mi disimulez uimirea. Bunica mea încă mai respectă tradiția cherokee.

— Bun. Atunci contez pe tine și pe grupul tău de tineri foarte talentați pentru ritualul de purificare. Mâine este Revelionul, așa că hai să începem ritualul la miezul nopții. Vom întâmpina noul an cu o purificare totală lângă zidul estic.

— Zidul estic? Dar acolo..., am spus, cuprinsă de greutate.

— Da, acolo a fost găsit trupul profesoarei Nolan. Este, de asemenea, un loc de o mare forță, așa că ar trebui să fie locul principal în care să faci purificarea.

— Nu asta a făcut Neferet când a ținut acolo ritualul?

Neferet ținuse un fel de slujbă de înmormântare pentru profa Nolan în locul în care fusese găsit cadavrul ei. Tot atunci, Neferet făcuse o vrajă puternică asupra școlii, ca să știe când intră și iese cineva din Casa Noptii.

— Purificarea și ocrotirea sunt două lucruri diferite, Zoey. În acel moment, Neferet se concentra pe ocrotire, o reacție admirabilă la o asemenea tragedie. Până acum am avut timp să ne limpezim mințile și este vremea să privim spre viitor. De aceea, trebuie să purificăm trecutul. Înțelegi?

— Cred că da, am spus.

— Abia aștept să te văd formându-ți cercul, a continuat ea.

— Și eu, am tras o minciună.

— Fii vigilentă și înțeleaptă astăzi, Zoey.

— Am să mă străduiesc, am promis, apoi am salutat-o respectuos, am făcut o plecăciune și am plecat.

Așadar, mâine trebuia să mă ocup de un ritual de purificare a întregii școli din care îmi lipsea elementul pământ, deși toată lumea credea că Afrodita avea încă afinitatea față de pământ. Hm, de fapt toată lumea credea că era încă novice. Măiculiță! Am dat de naiba, din nou.

Capitolul 15

Ca să nu mă ia amețea de tot din cauza ritualului de purificare, m-am uitat la noul meu orar în timp ce goneam spre parcare. Hm, Shekinah avusese dreptate, faptul că mă mutase la un nivel superior de sociologie vampireas-că îmi dăduse peste cap orarul, amestecându-mi primele patru ore și mutându-mi ora de artă teatrală de la ora a doua la a cincea, chiar înainte de singura oră care rămăsese neschimbată, ora de echitație.

Demențial! am mormăit în barbă. Așadar, în afară de ritualul ăla nașpa, mai am și o oră cu Erik la care să mă gândesc.

Încercam să-mi țin stomacul gol la locul lui, când i-am zărit pe Afrodita și pe Darius stând lângă un Lexus negru super. Hm, de fapt, l-am zărit pe Darius și teancul lui de mușchi. Afrodita stătea în umbra aruncată de el și-i clipea dulce.

— Scuze că a durat atât, am spus în timp ce mă așezam pe bancheta din spate.

Afrodita s-a strecurat cu grație pe locul din dreapta:

— Stai liniștită, nu te stresa pe tema asta.

Mi-am dat ochii peste cap. Adică acum n-avea nimic dacă întârziam? Doamne, vedeam prin fata asta ca printr-un neglijeu.

— Aă, Afrodita, am rostit dulce, în timp ce Darius ieșea lin din curtea școlii. Nu uita să-ți treci în calendar ora douăsprezece mâine noapte.

— Ce e? m-a întrebat ea și mi-a aruncat o privire peste umăr în care se vedea clar că ar fi vrut să mă fac nevăzută pe bancheta tapițată, ca să poată fi singură cu Darius.

— Poți să treci „mâine, miezul nopții tu, eu, Damien, gemenele, ritual de formare cerc și purificare în fața întregii școli”.

A făcut mari ochii albaștri și în ei i se citi spaima.

— O să fie..., a dat ea să spună, cu respirația întretăiată și aproape cuprinsă de isterie.

— Distractiv! am strecurat cuvântul, înainte să aud ceva de genul „un dezastru total”.

— Îl aștept cu nerăbdare, a intervenit Darius zâmbindu-i cu căldură Afroditei. Forța cercului vostru este unică.

Am văzut-o pe Afrodita străduindu-se să-și vină în fire, așa că atunci când i-a întors lui Darius zâmbetul, a părut din nou ea însăși, adică insinuantă și ușor curviști-nă, și a spus:

— Da, se poate spune că este și unic.

— Nu am cunoscut niciodată atâția novici plini de har, a spus Darius.

— Dragule, nici nu bănuiești cât de plină de har sunt eu, i-a răspuns ea respirând sexos, aplecându-se spre el și râzând ușor.

„Mda”, am gândit în timp ce stăteam la locul meu și-mi mușcam obrazul văzând cum Afrodita flirta la greu și un pic vomitiv cu Darius. Nici el și nici restul lumii, cu excepția Afroditei și a lui Stevie Rae, chiar n-au habar ce se întâmplă cu noi. Hm, nu că noi trei am fi știut exact ce se întâmplă, cu atât mai puțin ce urma să facem când va trebui să formăm cercul din care lipsea unul dintre cele cinci elemente. Mi-am amintit ce se întâmplase când Afrodita încercase să invoce pământul la ea în cameră și mi-am dat seama că avea să-i fie mai mult decât evident oricui dintre cei prezenți că ea nu mai avea nici o afinitate față de pământ. Cum o să explicăm noi chestia asta?

Damien și gemenele aveau probabil să se office iar pe mine pentru că le ascusesem și chestia asta. Minunat!

Aveam nevoie de o diversiune în timpul formării cercului, ca să nu remarce nimeni detaliul cu lipsa afinității. M-am răzgândit, mai degrabă am nevoie de o vacanță. Sau de o doză puternică de advil.

Mi-am scotocit prin geantă în căutarea unui advil, dar n-am găsit niciunul, normal, că doar medicamentele nu-și fac prea bine efectul asupra novicilor, așa că probabil nici nu mi-ar li potolit durerea de cap. Se pare că nu aveam parte nici de diversiune, ci totul conducea spre ideea că urma să capăt, ca de obicei, și mai multe necazuri și bătăi de cap și, cireașa de pe tort, un episod furios de diaree.

Darius a găsit fără mare greutate clădirea organizației Street Cats. Era o clădire pătrătoasă de cărămidă, cu un aer intim și cu ferestre mari în față, pline de chestii despre pisici. Mi-am spus să nu uit să iau ceva pentru Nala din magazinul lor. Pisica mea era și așa morocănoasă, fără să aibă motive să creadă că o înșelasem (în traducere, miroseam a un milion de alte pisici), darămite dacă nici măcar nu-i aduceam un cadou.

Darius ne-a ținut ușa mie și Afroditei și am intrat în clădire în zona magazinului luminată la greu. Vă dați seama că aveam cu toții ochelari de soare, dar tot ne deranja lumina. Mi-am aruncat privirea spre Afrodita devenită mai nou ființă umană. Mă rog, măcar pe doi dintre noi ne deranja soarele.

— Bun venit la Street Cats. E prima oară când ne vizitați?

Mi-am mutat privirea de la Afrodita la...

Călugăriță?!

Am clipit cuprinsă de uimire și am simțit nevoia să mă frec la ochi. Călugărița mi-a zâmbit de pe locul ei din spatele mesei și m-a privit cu o pereche de ochi căprui-închis plini de viață, scânteietori, desenați pe un chip palid, pe care se întipăriseră vizibil anii scurși, dar care era surprinzător de neted și încadrat de o scufie din aceea neagră de călugăriță, cu alb pe margine.

— Domnișoară? m-a îndemnat ea, fără ca zâmbetul să-i pălească.

— A, ăă, îhî. Adică da, este prima oară când vin la Street Cats, am spus ca o tembelă.

Mintea îmi pornise în galop. Ce căuta aici o călugăriță? Apoi, cu coada ochiului, am surprins o altă siluetă cu rasă neagră trecând pe acolo și mi-am dat seama că mai erau și alte măicuțe pe hol, în zona magazinului. Măicuțe? Chiar era o întregă mănăstire de măicuțe aici? Oare nu aveau să se urce pe pereți aflând că niște vampiri novici vor să facă acțiuni caritabile pentru organizația lor?

— Excelent. Întotdeauna sunt bine-veniți cei care ne vizitează pentru prima oară. Cu ce vă poate ajuta organizația noastră?

— Nu știam că surorile benedictine sunt implicate în organizația Street Cats, a spus Afrodita spre surprinderea mea.

— Sigur. Ne ocupăm de doi ani de organizație. Pisicile sunt niște ființe pline de spirit, nu credeți?

— Pline de spirit? a pufnit Afrodita. Erau ucise pentru că erau considerate apropiatele vrăjitoarelor și uneltele diavolului. Dacă le taie vreuna neagră drumul, oamenii cred că aduce ghinion. La asta vă referiți când spuneți că sunt ființe pline de spirit?

Când am auzit cât de lipsită de respect fusese, mi-a venit să-i dau una, dar călugărița nu s-a tulburat deloc.

— Nu credeți că e din cauză că au fost întotdeauna asociate cu femeile? Mai ales cu cele considerate practicante de magie albă. Așa că, firește, într-o societate dominată în general de bărbați, un anume gen de oameni ar vedea ceva sinistru la ele.

Am simțit-o pe Afrodita cum tresare.

— Asta cred și eu și mă miră că și dumneavoastră credeți același lucru, s-a destăinuit ea.

Am remarcat că Darius, care se prefăcuse că se uită la produse, se opri și asculta cu vădit interes discuția lor.

— Domnișoară, faptul că am broboadă pe cap nu face din mine o îmbrobodită. Și îți garantez că am avut mai multe probleme cu dominația masculină decât tine, a răspuns femeia, iar zâmbetul a mai îndulcit asprimea cuvintelor.

— Broboadă se numește! m-am trezit spunând și apoi am simțit că mă aprind la față.

— Exact așa se numește.

— Scuze. N-am mai... n-am mai întâlnit niciodată o călugăriță, am spus și am roșit și mai tare.

— Nu mă miră. Nu suntem prea multe. Eu sunt sora Maria Angela, stareță a micii noastre mănăstiri și responsabilă organizației Street Cats, a spus ea și s-a întors zâmbind spre Afrodita. Ne-ai recunoscut ordinul pentru că ești catolică, fiica mea?

Afrodita a râs ușor.

— Nici gând, dar sunt fiica lui Charles LaFont.

Sora Maria Angela a dat din cap, semn că înțelege.

— A, primarul nostru. Atunci, desigur, ești familiarizată cu munca de binefacere a ordinului nostru. Apoi a ridicat din sprâncene când a înțeles ce altceva mai însemna faptul că Afrodita era singura fiică a primarului orașului Tulsa. Ești vampir novice.

Nu părușe prea speriată, dar am hotărât că era momentul să-i spun călugăriței că Satana le călcase lăcașul. Am inspirat adânc, i-am întins mâna și am spus iute:

— Da, Afrodita este novice, iar eu sunt Zoey Redbird, vampir novice și lider al Fiicelor Întunericului.

Am așteptat explozia, dar nu a avut loc.

Măicuța Maria Angela s-a gândit un pic înainte să răspundă. Apoi mi-a strâns mâna cu mâna ei puternică și caldă și a spus:

— Bun venit, Zoey Redbird! M-a privit cu atenție, apoi și-a mutat privirea la Afrodita și la Darius, a înălțat din sprâncenele cărunte și a spus: Pari destul de matur pentru un novice.

Darius și-a plecat ușor capul, respectuos.

— Aveți spirit de observație, Preoteasă. Sunt vampir adult, Fiu al lui Erebus.

Minunat! îi spusese preoteasă. Am așteptat din nou un moment de panică, dar acesta se lăsa așteptat.

— A, înțeleg. Ești escorta novicelor, a spus și s-a concentrat din nou asupra mea. Asta înseamnă că sunteți niște tinere importante, dacă vă bucurați de o asemenea atenție.

— După cum am spus, eu sunt liderul Fiicelor Întunericului și...

— Suntem importante - m-a întrerupt din nou Afrodita dar nu este singurul motiv pentru care Darius ne însoțește, în ultimele două zile au fost uciși doi vampiri, iar Marea noastră Preoteasă nu ne lasă să plecăm din campus neînsoțite.

M-am uitat urât la Afrodita. Nu prea era stilul ei să-și dea drumul la gură.

— Au fost uciși doi vampiri? Auzisem doar de unul.

— Poetul nostru laureat a fost omorât acum trei zile, am zis eu, incapabilă să-i rostesc numele.

Măicuța Maria Angela părea mâhnită.

— Ce vești cumplite. Îl vom pune și pe el pe lista noastră de rugăciuni.

— V-ați ruga pentru un vampir? m-am auzit spunând și am simțit cum mă îmbujorez iar.

— Desigur, și eu, și surorile mele.

— Scuze. Nu vreau să fiu nepoliticoasă, dar nu credeți că toți vampirii suntem sortiți pieirii pentru că ne închinăm unei zeițe? am întreat.

— Copila mea, eu cred că Nyx a voastră este o altă întruchipare a Fecioarei Maria, măicuța noastră binecuvântată. De asemenea, cred cu înflăcărare în vorbele din Matei 7.1, care spune așa: „Nu judecați ca să nu fiți judecați.”

— Păcat că Oamenii Credinței nu cred același lucru, am spus.

— Unii da, copila mea. Încearcă să nu-i bagi pe toți în aceeași oală. Nu uita că „nu judecați” se aplică tuturor. Spuneți-mi, cu ce poate ajuta Street Cats Casa Noptii?

Încă mi-era greu să accept faptul că măicuța nu avea nici o problemă cu vampirii, dar m-am scuturat și am strâns suficientă concentrare cât să spun:

— În calitate de lider al Fiicelor Întunericului, m-am gândit că ar fi o idee bună să ne implicăm în ajutorarea unei organizații caritabile locale.

Măicuța Maria Angela a zâmbit din nou cu căldură.

— Și, desigur, te-ai gândit la salvarea pisicilor.

I-am zâmbit și eu la rândul meu.

— Da. Adevărul este că nu am fost însemnată de prea mult timp și mi se pare ciudat că, deși școala noastră este chiar în mijlocul orașului Tulsa, suntem izolați de oraș. Nu mi se pare normal.

Mi se părea foarte abordabilă și am constatat că mă deschid în fața ei.

— De-aia am venit eu aici...

Am surprins-o cu coada ochiului pe Afrodita încruntându-se și am adăugat în grabă:

— Noi, de-asta am venit noi aici. Ne-am gândit că ar fi bine să ne oferim voluntari, ca să vă ajutăm și să strângem bani pentru organizație. De exemplu, să sponsorizăm un târg de vechituri și să vă dăm banii pe care îi câștigăm.

— Întotdeauna ducem lipsă de bani și de voluntari cu experiență. Ai pisică, Zoey?
Am zâmbit larg.

— De fapt, Nala mă are pe mine și, dacă ar fi aici, v-ar spune chiar ea asta.

— Da, chiar ai pisică. Tu, războinice?

— Nefertiti, cea mai frumoasă pisică bălțată din lume, m-a ales acum șase ani, a spus Darius.

— Și tu?

Afrodita părea stânjenită și dintr-odată am realizat că nu văzusem niciodată nici o pisică în preajma ei.

— Nu, eu nu am, a spus Afrodita. Când ne-am uitat toți trei fix la ea, a ridicat jenată din umeri. Nu știu de ce, dar pe mine nu m-a ales nici o pisică.

— Nu-ți plac? a întrebat călugărița.

— Ba da, cred că da, dar se pare că ele nu mă plac pe mine, a recunoscut Afrodita.

— Ha, am făcut amuzată și am încercat, prea mult poate, să nu se vadă că mă distram, sub privirile tăioase ale Afroditei.

— Nu-i nimic, a spus domol măicuța Maria Angela. Se găsește de muncă pentru un voluntar dornic să ajute.

*

Dumnezeule, călugărița nu glumea când vorbea de muncă. I-am spus că aveam vreo câteva ore la dispoziție, după care trebuia să mergem înapoi la școală, și ne-a băgat în priză. Afrodita a făcut echipă cu Darius, evident încântată de rolul care îi revenise, să îi dea de lucru războinicului cât mă întâlneam eu cu Stevie Rae (care, apropo, încă nu-și făcuse apariția), iar măicuța Maria Angela i-a trimis pe amândoi în sala pisicilor, să le curețe lădițele cu nisip și să le pieptene blănița alături de alte două măicuțe de serviciu, măicuța Bianca și măicuța Fatima, pe care măicuța Maria Angela ni le-a prezentat cu naturalețe, de parcă ar fi fost absolut normal ca novicii și vampirii (cu Semnele acoperite) să se ofere voluntari comunității. Nu sunt chiar așa de lentă în gândire, așa că am înțeles repede că aceste femei credincioase erau alt fel de „credincioase” decât oribilul de taică-miu vitreg și adulteriorii ăia de Oameni ai Credinței. (Da, mulțumiți-i lui Damien pentru vocabularul meu bogat!)

Din nefericire, măicuța Maria Angela m-a trimis să inventariez iadul. Se pare că măicuțele tocmai primiseră un transport cu jucării pentru pisici, un transport uriaș, o cutie imensă, cu peste două sute de jucării pisicești, care cu pene, care cu blană, și măicuța mi-a ordonat să înregistrez fiecare jucărioară de pisică enervant de zglobie în baza lor de date. A, și m-a mai învățat repede cum funcționează casa lor de marcat „fistichie”, o citez pe ea, după care mi-a aruncat serioasă: „Avem deschis până seara târziu; tu te ocupi de magazin”, după care a dispărut în biroul ei din zona chioșcului, vizavi de spațiul unde se aflau pisicile care așteptau să fie adoptate.

Mă rog, nu se poate spune că m-a pus pe mine „șefă” acolo. O vedeam prin fereastra mare care acoperea aproape tot zidul din partea aceea a încăperii, ceea ce însemna că și ea mă vedea pe mine. Era superocupată cu telefoanele și alte treburi care îi solicitau privirea, dar îi simțeam destul de des ochii ațintiți asupra mea.

Totuși, trebuie să recunosc că era super faptul că măicuța Maria Angela, o femeie care se presupune că trebuia să fie mireasa lui Dumnezeu, ne accepta cu o asemenea ușurință. Chestia asta mă făcea să mă întreb dacă nu cumva, după cum spusese călugărița, îi băgasem pe nedrept pe toți credincioșii (mai puțin pe cei ai lui Nyx) în aceeași oală. Nu prea îmi place să recunosc că greșesc, mai ales că în ultima vreme a trebuit să fac de multe ori chestia asta, dar femeile astea cu broboadă pe cap îmi dăduseră de gândit.

Așa că meditam pe teme religioase mult mai profunde decât îmi era obiceiul și eram băgată

până în gât la propriu în lucrșoare pentru pisici, când ușa s-a deschis cu un clinchet zglobiu și hop! Stevie Rae.

Ne-am zâmbit larg una alteia și nici nu vă închipuiți cât de demențial a fost să văd că cea mai bună prietenă a mea nu mai e moartă și nici măcar ne-moartă. Arăta ca Stevie Rae a mea, cu părul blond cărlionțat, cu gropițe în obraji și cu nelipsiții ei Mugi Roper, cu cămașa descheiată și, din nefericire, băgată în pantaloni. Da, chiar o iubesc pe fata asta. Recunosc, stă cam prost cu gustul pentru modă. Dar nu, nu aveam de gând să las măgăriile specifice Afroditei să mă facă să mă îndoiesc de cea mai bună prietenă a mea.

— Z! Dumnezeule, ce dor mi-a fost de tine! Ai aflat? a spus ca pe nerăsuflăte, cu adorabilul ei accent din Oklahoma.

— Ce să aflu?

— Despre...

A dat să spună, dar a fost întreruptă de o lovitură ascuțită în geamul de la biroul măicuței Maria Angela. Aceasta a ridicat din sprâncenele cărunte. Am arătat spre Stevie Rae și am dat din buze: „prietenă mea“. Călugărița și-a schițat o semilună pe frunte cu degetul și apoi a arătat din nou spre Stevie Rae, care căsca gura deloc atractiv la ea. Am dat voinicește din cap, iar stareța a dat și ea iute din cap la mine, mi-a zâmbit și i-a schițat un gest de bun venit lui Stevie Rae, după care și-a văzut de telefoanele ei.

— Zoey! a șoptit Stevie Rae. E călugăriță.

— Da, am spus pe un ton normal. Știi. Măicuța Maria Angela e șefa aici. Mai sunt două în sala pisicilor, cu Afrodita și Fiul lui Erebus, căruia îi dă de lucru cu un flirt de-ți întoarce stomacul pe dos.

— Îhh! Ce scârboasă e fata asta când flirtează. Dar, să revenim, călugărițe? a spus ea și a clipit cuprinsă de nedumerire. Ele știu că suntem novici și altele?

Mi-am închipuit că se referea la ea când spunea „și altele“, așa că am dat din cap. Vă dați seama că nu aveam de gând să încerc să le explic călugărițelor despre vampirii cu semiluni roșii.

— Mda. Se pare că nu au nici o problemă cu noi, pentru că ele sunt de părere că Nyx este o altă variantă a Fecioarei Maria. În plus, pare-se, călugărițele nu prea îi judecă pe ceilalți.

— Mda, sunt de acord cu chestia cu judecatul, dar să fim serioși, Nyx și Fecioara Maria? Maaamă, e cea mai ciudată chestie pe care am auzit-o în ultima vreme.

— Înțeleg că e al naibii de ciudată, pentru că îmi închipui că ai auzit o grămadă de chestii ciudate cât ai fost moartă și apoi zombi, am spus.

Stevie Rae a dat solemn din cap și a explicat:

— E așa de ciudat încât, cum zice taică-miu, mi-a luat mau’.

Am clătinat din cap, am zâmbit larg și am luat-o în brațe:

— Fată, nebuno, mi-a fost dor de tine!

Capitolul 16

Îmbrățișarea ne-a fost curmată de o mare de chicoteli de-ale Afroditei, care răsunau pe hol dinspre sala pisicilor, iar noi ne-am dat ochii peste cap.

— Ce spuneai că face acolo și cu cine?

Am oftat și am spus:

— Nu ni s-a dat voie să plecăm din campus decât însoțite de un Fiu al lui Erebus, așa că războinicul ăsta, Darius se numește...

— Presupun că e marfă dacă Afrodita se hlizește în felul asta.

— Da, chiar e. În orice caz, Darius a zis că ne însoțește el pe mine și pe Afrodita. Ea s-a oferit să-i dea de lucru ca să putem sta noi de vorbă.

— Cred că îi e așa de greu..., a spus Stevie Rae sarcastică.

— Să fim serioase, știm cu toții că e cam târfuliță, am contrazis-o eu.

— Ești blândă cu ea.

— Încerc să fiu amabilă, m-am explicat.

— A, bine. Și eu. Deci, îi dă de lucru bucatăricii ăleia de războinic ca să putem sta noi de vorbă.

— Da și...

S-au mai auzit două lovituri în geam și ne-am înălțat privirea spre măicuța Maria Angela: „Mai încet cu vorba și mai multă muncă!” a spus ea suficient de tare încât să auzim prin geam.

Am dat amândouă energic din cap, de parcă ne-ar fi fost frică de ea. Și pe bună dreptate, cui nu-i e frică de călugărițe?

— Tu caută prin cutia aia și scoate șoriceii cu picățele gri și roz umpluți cu iarba mâței și dă-mi-i mie. Eu îi scanez ca să-i inventariez, am spus ținând în mână un aparat ciudat, ca un pistol, pe care călugărița mă învățase cum să-l mânuiesc. Mai vorbim cât număr eu jucărioarele pentru pisici.

— Bine, a spus Stevie Rae și a început să scoțoască prin cutia imensă de la UPS.

— Spuneai ceva de niște vești? am întrebat-o înregistrând cu un clic șoriceii pe care mi-i dădea, de parcă m-aș fi jucat de-a trasul la țintă.

— A, da! N-o să-ți vină să crezi! Vine Kenny Chesney în concert la BOK, stadionul ăla nou. M-am uitat la ea. Și m-am uitat iar, și m-am tot uitat, fără să spun nimic.

— Ce e? Știi că îmi place Kenny Chesney.

— Stevie Rae, am reușit să spun într-un final. Cu toate porcăriile care se întâmplă, nu înțeleg cum de mai ai timp de obsesia cu cretinul ăla de cântăreț de muzică country.

— Zoey, retrage ce-ai spus. Nu e un cretin.

— Bine, retrag ce-am spus. Tu ești cretina.

— Așa da, s-a învoit. Dar când mi-oi da seama cum să fac să am acces la internet în tuneluri ca să pot să-mi cumpăr bilete online, să nu te prind că vrei și tu unul.

— Calculatoare în tuneluri? am spus și am clătinat din cap.

— Călugărițe la Street Cats? a contraatacat ea.

Am inspirat adânc.

— Bine, am înțeles. Treburile sunt cam ciudate acum. Hai să dăm un reset. Ce-ai mai făcut tu? Mi-a fost dor de tine.

Încruntarea lui Stevie Rae a lăsat instantaneu locul unui zâmbet aducător de gropițe în obraji.

— Bine. Da' tu? Mi-a fost și mie al naibii de dor de tine.

— Eu am fost stresată și cam în ceață, am spus. Dă-mi jucării din alea mov cu pene. Cred că am terminat cu șoriceii gri cu roz.

— Hm, sunt o grămadă de pene mov, așa că suntem acoperite pentru o vreme.

A început să-mi dea jucării din alea alungite și ciudățele. Nici prin gând nu-mi trecea să-i iau ceva de genul ăsta Nalei; cred că dacă punea ochii pe așa ceva, se înfoia toată.

— Și ia zi, ce fel de stres și ceață? Chestiile obișnuite sau din alea mai nasoale?

— Mai nasoale, normal. I-am căutat privirea și am spus foarte încet: Noaptea trecută mi-a murit un novice în brațe. Se numea Stark. M-am oprit, iar Stevie Rae a tresărit, de parcă vorbele mele o răniseră fizic. Dar trebuia să continui. Ai idee dacă o să reînvie?

Stevie Rae nu a spus nimic o vreme și am lăsat-o să-și adune gândurile, în timp ce-mi dădea jucării de pisici. Într-un final, și-a ridicat privirea spre mine:

— Aș vrea să pot spune că o să reînvie, că o să fie bine, dar nu știu.

— Cât durează până se află?

A clătinat din cap vizibil supărată.

— Nu știu! Nu-mi aduc aminte. În perioada aia nu-mi spunea nimic trecerea zilelor.

— Ce-ți amintești? am întrebat cu blândețe.

— Îmi amintesc că m-am trezit și că muream de foame, Zoey. Era cumplit. Simțeam nevoia să beau sânge. Era și ea acolo și mi-a dat, a spus Stevie Rae, iar acest gând a făcut-o să se strâmbe. De la ea, ei i-am băut sângele când m-am trezit.

— Neferet? i-am spus numele în șoaptă.

Stevie Rae a dat din cap.

— Unde erai?

— În morga aia îngrozitoare. Știi, e într-o laterală a școlii, lângă zidul sudic, lângă pini.

Unde e chestia aceea de incinerat.

M-am cutremurat. Știam de chestia cu incineratul, toți știam. Acolo se presupune că se dusesse trupul lui Stevie Rae.

— Și apoi ce s-a mai întâmplat? Ăă, vreau să spun după ce te-ai hrănit.

— M-a dus în tuneluri, pe mine și pe ceilalți. Venea des pe la noi. Uneori ne aducea chiar oameni ai străzii ca să ne hrănim.

Stevie Rae și-a ferit privirea, dar nu înainte să-i zăresc durerea și vina care i se citeau în ea. Ce suflet frumos, ce față bună! Trebuie să fi fost îngrozitor pentru ea să-și amintească cum era când își pierdea umanitatea puțin câte puțin.

— Mi-e greu să mă gândesc la asta, Zoey. Și mi-e și mai greu să vorbesc despre așa ceva.

— Știu, și îmi pare rău, dar e important. Trebuie să știu ce se întâmplă dacă Stark reînvie.

Stevie Rae m-a privit drept în ochi și dintr-odată i-am simțit răceala în glas, de parcă ar fi fost o străină.

— Nu știu ce o să se întâmple. Uneori, nici măcar nu știu ce o să mi se întâmple mie.

— Dar tu acum ești altfel, te-ai Transformat.

S-a schimbat la față și i-am văzut mânia din priviri.

— Da, m-am Transformat, dar nu e așa de simplu ca la vampirii obișnuiți. Eu încă trebuie să aleg umanitatea și uneori nu e o alegere așa de simplă cum crezi tu, a spus și m-a privit mai atent.

Ai zis că pe puști îl cheamă Stark? Nu-mi amintesc de nimeni cu numele ăsta.

— Era nou. Tocmai se transferase de la Casa Noptii din Chicago.

— Cum era înainte să moară?

— Era băiat bun, am spus instantaneu, dar apoi m-am oprit, pentru că am realizat că, de fapt, nu știam ce fel de tip era, și pentru prima oară m-am întrebat dacă nu cumva atracția pe care o simțisem față de el influențase felul în care îl priveam. Recunoscuse că-și omorâse mentorul. Cum de trecusem chestia asta cu vederea cu atâta ușurință?

— Ce e, Zoey?

— Tipul începuse să-mi placă. Rău de tot, dar nu-l cunoșteam prea bine, am spus într-un final și brusc n-am mai avut chef să-i spun lui Stevie Rae totul despre Stark.

Expresia i s-a mai împlânzit și a părut din nou cea mai bună prietenă a mea.

— Dacă ții la el, va trebui să te duci la morgă și să-l scoți de acolo. Ține-l undeva câteva zile și vezi dacă reînvie. Dacă se întâmplă asta, o să-i fie foarte foame când se trezește și probabil o să fie și un pic nebun. Va trebui să-i dai de mâncare, Zoey.

Mi-am trecut o mână tremurătoare pe frunte.

— Bine... bine... găsesc eu o soluție. Trebuie să găsesc o soluție.

— Dacă reînvie, adu-l la mine. Poate să stea cu noi, a spus Stevie Rae.

— Bine, am repetat, copleșită. Chestia e că se întâmplă atâtea în momentul ăsta în Casa Noptii... E altfel decât înainte.

— În ce fel? Spune-mi și poate te ajut eu să găsești soluție.

— Păi, de exemplu, a venit Shekinah.

— Îmi pare cunoscut numele ăsta. E ceva mare, nu?

— E ceva mare de tot, adică liderul tuturor Marilor Preotese vampir. Și i-a cam spus-o lui Neferet de față cu membrii Consiliului.

— Mamă, ce mă oftic că am ratat faza asta!

— Îhî, a fost super, dar mi se cam înmuieră picioarele. Închipuie-ți cât de înspăimântătoare e chestia asta dacă Shekinah este suficient de puternică încât s-o pună pe Neferet la locul ei.

Stevie Rae a dat din cap.

— Și Shekinah ce-a zis?

— Știi că Neferet închisese școala, deși anunțase încheierea vacanței de iarnă și chemase pe toată lumea înapoi.

— Îhî, a dat Stevie Rae din nou din cap.

— Ei, Shekinah a redeschis-o. M-am apropiat mai tare de Stevie Rae și am redus și mai tare sonorul, deși vorbeam în șoaptă, și am continuat: Și a renunțat la război.

— Maaamăăă, cred că a ofțicat-o tare de tot pe Neferet, mi-a șoptit și Stevie Rae la rândul ei.

— Exact. Shekinah pare de treabă, cel puțin din câte îmi dau eu seama. Dar vezi la ce mă refer când spun că are o putere înfricoșător de mare?

— Mda, dar în același timp se pare că ai de partea ta pe cineva care e mai tare decât Neferet. A oprit războiul, deci e o chestie bună.

— E o chestie bună, dar Shekinah vrea să organizeze un mare ritual de purificare în școală și eu sunt cea care îl ține, eu și grupul meu de novici supertalentați. Știi tu: gemenele, adică apă și foc, Damien, omul cu aerul, și, ține-te bine, Afrodita, care, normal, întruchipează pământul.

— Ăă, a făcut Stevie Rae. Ăă, Z, Afrodita mai are afinitatea față de pământ?

— Nici urmă, am lămurit-o.

— Poate să se prefacă?

— Da' de unde!

— A încercat?

— Îhî. Zboară lumânarea verde ca din pușcă. Nu numai că nu mai are afinitatea față de pământ, dar nu mai are nici măcar amintirea afinității.

— Atunci avem o problemă, a fost de acord Stevie Rae.

— Îhî. O problemă pe care sunt convinsă că Neferet o s-o prezinte ca și când ar fi din cauza mea. Sau, și mai rău, din cauza Afroditei, a lui Damien și a gemenelor.

— Nașpa. Aș vrea să vă pot ajuta, a spus, apoi s-a înseninat. Aa, poate că pot! Dacă vin și eu pe furiș și mă ascund în spatele Afroditei? Pun pariu că, dacă te concentrezi asupra mea când invocî pământul și mă concentrez și eu asupra pământului în același timp, lumânarea se va aprinde și totul va părea aproape normal.

Am deschis gura să-i spun „mersi, dar altă dată“. Ar fi fost prea simplu să o prindă și apoi toată lumea să afle despre ea. Dar apoi am închis gura. Ce era așa de rău dacă se afla de Stevie Rae? Nu că se ascundea și participa la ritual fără știrea nimănui, normal, dar că se afla de existența ei. Căldura familiară din adâncul meu îmi spunea că, poate, de data asta eram pe drumul cel bun.

— Se poate să meargă.

— Pe bune? Vrei să mă pitești? S-a făcut, spune-mi unde și când să vin.

— Dar dacă nu te pitești? Dacă te dăm în fapt?

— Zoey, eu țin la Damien, dar nu sunt gay. N-am mai avut eu oficial prieten de o grămadă de vreme, dar tot mă ia cu călduri și cu amețală când mă gândesc ce simpatic e Drew Partain. Mai știi că-i plăcea de mine înainte să mor și să mă țcănesc?

— În primul rând, da, îmi amintesc că Drew te plăcea. În al doilea rând, nu mai ești moartă și țcănită, așa că probabil te-ar mai plăcea, dacă ar ști că ești vie. Și acum vine „în al treilea rând“: Când am spus că ar trebui să te dăm în fapt, nu am vrut să zic să recunoști că ai fi gay, ci că ești tu, am spus și am făcut un gest spre desenul stacojiu complet colorat de pe față, pe care și-l ascunsese cu grijă înainte să iasă printre oameni.

Stevie Rae m-a privit cu gura căscată, de-a dreptul șocată.

— Nu se poate să afle despre mine, a spus ea într-un final, cu glas înăbușit.

— De ce nu? am întrebat eu calm.

— Pentru că, dacă află despre mine, află și despre ceilalți.

— Așa, și?

— Păi, ar fi nașpa, a completat ea.

— Și de ce, mă rog?

— Zoey, după cum am mai spus, nu sunt novici normali.

— Stevie Rae, ce contează?

A clipit la mine.

— Nu înțelegi. Nu sunt normali și nici eu nu sunt normală.

Am privit-o îndelung, meditând la ceea ce știam, că Stevie Rae își primise umanitatea înapoi și, ceva ce cam bănuiam, dar nu voiam să recunosc, că, deși își recăpătase umanitatea, avea încă în adâncul ei zone întunecoase pe care nu le înțelegeam.

Știam că trebuie să fac o alegere. Fie aveam încredere în ea, fie nu. Și când a venit vorba să fac alegerea, a fost foarte simplu.

— Știi că nu mai ești cum erai, dar eu am încredere în tine. Cred în umanitatea ta și așa o să fie întotdeauna.

— Ești sigură? a întrebat Stevie Rae gata-gata să plângă.

— Absolut.

A inspirat adânc și a spus:

— Bun, atunci ce plan ai?

— Nu m-am gândit prea mult la asta, dar eu cred că vampirii și novicii ar trebui să știe despre tine și despre ceilalți, mai ales acum, că a mai murit un novice. Nu știm tot ce am vrea despre tine, dar suntem destul de sigure că, cine știe cum, Neferet v-a creat sau cel puțin a deschis o ușă ciudată ca să puteți fi creați, nu?

— Așa cred. Adevărul e că eu tot îmi mai fac griji că novicii ar putea fi controlați sau cel puțin influențați de ea, deși acum sunt diferiți, iar ea ne-a cam lăsat în pace.

— Și atunci nu e rău că Neferet e singurul vampir adult care știe de existența voastră? Mai ales dacă mai are vreun control asupra voastră? Mai ales acum când e posibil să se mai nască un novice cu semilună roșie? Apoi mi-a mai venit un gând. Stark avea un talent anume. Niciodată nu rata ce țintea cu arcul și cu săgeata. Nici măcar o dată.

— Sigur ar vrea să se folosească de el, a spus Stevie Rae. Bag mâna în foc că înainte să mă Transform eu, se folosea de ceilalți sau cel puțin așa încerca, a continuat ea și a ridicat din umeri în semn de scuză. Îmi pare rău că nu-mi amintesc ce mi s-a întâmplat înainte de Transformare, și puștii ceilalți spun că nici ei nu prea își amintesc din perioada aia. Nu pot decât să bănuiesc mare parte.

— Ei, din puținul pe care l-am văzut eu, mi-e clar că Neferet nu avea intenții bune.

— Asta nu e nici o surpriză, Z, a încuviințat ea.

— Îmi dau seama, dar de-aia spun eu că trebuie să afle și ceilalți vampiri despre voi. Dacă ieșiți la iveală, e logic că o să-i fie mai greu lui Neferet să se folosească de voi pentru mașinațiunile ei ciudate de cuceritoare a lumii.

— Asta are de gând?

— Habar n-am, dar nu pare să fie străină de chestia asta.

— Așa e, a încuviințat Stevie Rae.

— Zi, ce părere ai?

O vreme nu a răspuns, iar eu mi-am ținut gura și am lăsat-o să mediteze. Era o chestie importantă. Din câte știam noi, cei în genul lui Stevie Rae și ai novicilor cu semiluni roșii nu existaseră înainte. Dacă Stark nu murise și reînvia sub forma unui novice cu semilună roșie, Stevie Rae avea să fie prima dintr-un nou soi de vampiri, și când erai primul la ceva, aveai o mare răspundere. Eu, una, știam asta.

— Se poate să ai dreptate, a spus ea într-un târziu, cu o voce abia șoptită. Dar mi-e frică. Dacă vampirii normali or să ne considere niște ciudați?

— Nu sunteți niște ciudați, am spus eu, mult mai convinsă decât eram în realitate. Nu am să permit să vi se întâmple nimic, nici ție, nici lor.

— Promiți?

— Promit. În plus, e la fix. Shekinah e mai puternică decât Neferet și geme școala de Fii ai lui Erebus.

— Și în ce fel mă ajută pe mine chestia asta?

— Dacă Neferet o ia pe câmpii, se ocupă ei de ea.

— Zoey, nu vreau să te folosești de pretextul ăsta ca să o ataci direct pe Neferet, a spus Stevie Rae, pălind dintr-odată.

Cuvintele ei m-au șocat.

— Nu asta fac! am spus tare, apoi am continuat mai încet: nu m-aș folosi de tine în felul

ăsta!

— Nu spun că ai face-o special ca să te răzbuni pe Neferet, ci doar că nu cred că e o idee prea bună să-i declari război pe față, și nu cred că are așa de mare importanță că sunt acolo și Fiii lui Erebus și Shekinah. Problema lui Neferet nu e doar obișnuita nebulie. Știi asta în adâncul sufletului. Nu-mi aduc aminte ce știu despre asta, dar e periculoasă. Foarte, foarte periculoasă. S-a schimbat ceva în ea și te asigur că nu e de bine.

— Ce n-aș da să-ți aduci aminte tot ce ți s-a întâmplat!

Stevie Rae a făcut o grimasă.

— Uneori și eu îmi doresc asta, dar alteori chiar mă bucur că nu-mi amintesc. Ce mi s-a întâmplat mie, Zoey, nu e prea plăcut.

— Știi, am spus cu seriozitate.

Am numărat la jucărioare de pisici în tăcere pentru o vreme, amândouă adâncite în gânduri sumbre. Nu puteam să nu mă gândesc la cât de cumplit fusese momentul în care Stevie Rae îmi murise în brațe și cât de cumplit fusese apoi când era zombi și când se străduia să nu-și piardă complet umanitatea. M-am uitat la ea și am văzut că își mușca nervoasă buzele, în timp ce căuta și alte jucărele cu pene mov prin cutie. Părea speriată și puștoaică și, în ciuda forței și a responsabilităților pe care le dobândise, mult prea vulnerabilă.

— O să fie bine, i-am spus ușor. Promit. Nyx sigur e băgată în treaba asta.

— Adică zeița e de partea noastră?

— Exact. Așa că mâine la miezul nopții ținem ritualul de purificare lângă zidul estic. Nu era cazul să mai precizez că era un loc plin de forță, dar și un loc al morții. — Crezi că poți să vii în campus și să te ascunzi prin apropiere până când invoc eu pământul?

— Mda, a spus ea fără chef și era evident că nu era încă sută la sută de acord cu mine. Dacă vin, crezi că ar trebui să-i aduc și pe ceilalți?

— Asta hotărăști tu. Dacă tu crezi că așa e cel mai bine, atunci eu sunt de acord.

— Trebuie să mă gândesc la chestia asta și să stau de vorbă cu ei.

— Bine, nici o problemă. Am încredere în judecata ta, tu hotărăști dacă vii și dacă îi aduci și pe novici.

Mi-a zâmbit larg.

— Mă bucur că spui asta, Z.

— Și să știi că vorbesc serios.

Apoi, deși îmi zâmbise și părea încă atât de îngrijorată și de nehotărâtă ce să facă, am schimbat subiectul cât timp ea se gândea la asta.

— Vrei să mai auzi și alte exemple de „chestii mai nasoale“?

— Categorie.

— Când termin aici, mă întorc la ore și, deși mi s-a schimbat orarul semestrul ăsta, tot trebuie să ajung la artă teatrală azi, curs pe care îl predă cel mai nou profesor din Casa Noptii, un tip popular și care mă urăște de moarte: Erik Night.

— Ei, na! a exclamat Stevie Rae.

— Îhî, și nu mă aștept să primesc calificativul A la cursul asta.

— Există o posibilitate să-ți dea A, să știi, a spus ea cu un rânjet răutăcios.

— Las-o moale. Am terminat cu sexul. Caput! Ia-ți gândul. Mi-am băgat mințile în cap. În plus, e foarte urât din partea ta să spui că m-aș culca cu cineva doar ca să îmi dea calificativul A.

— Nu, Z. Nu voiam să spun să te culci cu Erik ca să-ți dea A. Mă gândeam să-ți dea un A mare stacojiu, ca să ți-l coși pe piept.

— Ce? am întrebat eu, în ceață ca de obicei.

A oftat și mi-a explicat:

— Ca în Litera stacojie. Eroina trebuia să-și pună litera A pe piept pentru că făcuse prostii și se culcase cu diverși. Zoey, mai pune și tu mâna pe o carte.

— A, da. Mersi pentru analogie, mă simt mult mai bine acum.

— Nu te supăra pe mine, a spus și a aruncat spre mine o jucărioară de pisică cu pene. Glumeam și eu.

Încă mă încruntam la ea când i-a sunat telefonul. Stevie Rae s-a uitat să vadă numărul și a oftat. Și-a aruncat iute privirea spre măicuța Maria Angela, care stătea cu capul drept înaintea monitorului, și apoi a răspuns.

— Salut, Venus, care e treaba? a spus ea cu o veselie voită. A făcut o pauză și a ascultat, timp în care i-a mai pierit veselia. Nu! Ți-am spus că o să mă întorc repede și apoi mâncăm ceva.

A mai făcut o pauză, s-a mai încruntat nițel și apoi, ferindu-se un pic de mine și coborând glasul, a zis:

— Nu! Am spus că o să mâncăm ceva, nu pe cineva. Stați cumiți acolo. Vin și eu în scurt timp. Pa, pa.

Stevie Rae s-a întors înapoi spre mine, cu un zâmbet fals arborat pe fața îngrijorată.

— Ce spuneai?

Stevie Rae, te rog, spune-mi că puștii ăia nu mănâncă oameni.

Capitolul 17

— Normal că nu mănâncă oameni! mi-a răspuns Stevie Rae pe un ton uimit, așa încât am văzut scufia măicuței Maria Angela ridicându-se de la calculator și întorcându-se spre noi încruntată.

I-am făcut cu mâna, am zâmbit și am ridicat jucărioare de pisică. Ea ne-a privit lung, dar în curând fața i s-a destins într-un zâmbet cald și și-a reîntors atenția asupra monitorului.

— Stevie Rae, ce se întâmplă de fapt cu copiii ăia? am întrebat în timp ce inventariam și alte monstruoziități cu pene mov.

A ridicat din umeri mult prea nonșalantă.

— Chestia e că sunt cam hămesiți, atâta tot. Știi cum sunt copiii, mereu le e foame.

— Și de unde își iau mâncarea?

— În general, de la tipii care livrează pizza, a explicat ea.

— Mănâncă tipi care livrează pizza? am șoptit disperată.

— Nu! Sunăm de pe un mobil și dăm adresa uneia dintre clădirile din centru din apropiere de gară și de intrarea în tunelurile noastre. În general spunem că facem ore suplimentare la Performing Arts Center sau că stăm într-unul dintre lofturile Tribune și apoi așteptăm să vină tipul cu pizza.

A ezitat.

— Și? am îndemnat-o nerăbdătoare.

— Apoi îi ieșim în întâmpinare tipului când vine spre clădire, luăm pizza și eu îl fac să uite că ne-a văzut, apoi el pleacă la treaba lui, iar noi mâncăm pizza, nu pe tip, a spus ea pe nerăsuflăte.

— Vrei să spui că furați pizza?

— Mnda, dar e mai bine decât să-i mâncăm pe tipii care livrează pizza, nu?

— O fi, am spus și mi-am dat ochii peste cap. Și furați sânge de la banca de sânge din centru?

— Repet, e mai bine decât să-i mâncăm pe tipii care livrează pizza.

— Vezi, astea sunt alte motive pentru care trebuie să dăm pe bune chestia cu tine.

— Pentru că furăm pizza și sânge? Chiar trebuie să le spui vampirilor? Cred că o să avem și așa destule probleme fără să mai aduci în discuție și detaliile astea.

— Nu pentru că furați, ci pentru că nu aveți bani sau orice altă modalitate legală - am spus privind-o pătrunzător - prin care să vă întrețineți.

— Mai că îmi doresc să vină Afrodita înapoi cu mine. E plină de bani și are mai multe cărți de credit, a mormăit Stevie Rae.

— Atunci o să trebuiască să o suporti, am spus eu.

Stevie Rae s-a încruntat și a adăugat:

— Ce mi-ar plăcea să mă joc un pic prin creierul ăla al ei, așa cum fac cu tipii cu pizza. I-aș da o doză zdravănă de amabilitate și am trăi fericiți până la adânci bătrâneți.

— Stevie Rae, nu poți să continui să trăiești în tunelurile alea.
— Da' mie îmi plac, a spus ea cu îndărătnicie.
— Sunt nasoale, umede și pline de mizerii, am spus.
— Acum arată mai bine decât ultima oară când le-ai văzut tu și ar arăta și mai bine dacă le-am mai repara un pic.

Am fixat-o cu privirea.

— Hai, bine, poate un pic mai mult!

— Mă rog. Ideea e că ai nevoie de banii, de puterea și de protecția pe care ți le poate oferi școala.

Stevie Rae mi-a susținut privirea și dintr-odată a părut mai matură decât o văzusem vreodată.

— Banii, puterea și protecția școlii nu i-au ajutat nici pe profa Nolan, nici pe Loren Blake și nici măcar pe Stark.

Nu știam ce să spun. Avea dreptate, dar încă simțeam în adâncul meu că oamenii, mai ales oamenii-vampiri, trebuiau să afle că ea și novicii cu semiluni roșii există.

Am oftat și am spus:

— Bine, știu că nu e un plan sută la sută bun, dar eu cred sincer că lumea trebuie să afle de voi.

— Când spui „sincer” vrei să spui că Nyx îți transmite un sentiment din ăla care îți spune ție că trebuie să faci ceva?

— Îhî, am spus.

Oftatul ei a fost mult mai adânc și mai plin de grijă și de stres decât al meu. Dumnezeu, cine ar fi zis că se poate?

— Bine, vin mâine. Mă bazez pe tine, Zoey, că o să ai grijă să iasă totul bine.

— Așa am să fac.

Am lansat în gând o rugăciune către Nyx: „Mă bazez pe tine, așa cum se bazează ea pe mine...”

*

Când Stevie Rae și cu mine am terminat cu aparent interminabilul inventar al jucăriilor de pisici mi-am aruncat ochii la ceas și am realizat că aveam să întârziem la școală dacă nu băgăm viteză. Și, desigur, Stevie Rae trebuia să se întoarcă la grupul ei de novici înainte ca aceștia să se dedea și la alte feluri de furturi decât furtul de pizza. Așa că ne-am spus iute la revedere și am confirmat că ne vedeam a doua zi, când venea s-o arătăm tuturor. Părea un pic palidă, dar m-a îmbrățișat și mi-a promis că o să vină. Apoi am băgat capul în biroul măicuței Maria Angela.

— Scuzați-mă, doamnă.

Nu prea știam eu cum să mă adresez unei măicuțe când voiam să fiu megarespectuoasă și trebuia să-i distrag atenția când ea era adâncită în trimisul de mesaje pe mess, pare-se, de pe laptop. „Doamna” păru-se să dea roade, pentru că și-a ridicat capul spre mine cu același zâmbet pe față.

— Ai terminat cu inventarul, Zoey?

— Da, și trebuie să ne întoarcem la școală.

Măicuța Maria Angela s-a uitat la ceas și a făcut ochii mari de uimire.

— Doamne sfinte! Nu știam că s-a făcut așa de târziu. Și am uitat că la voi noaptea și ziua sunt inversate.

Am dat din cap și am spus:

— Trebuie să vi se pară tare ciudat.

— Pur și simplu am să consider că sunteți nocturni, cam ca iubitele noastre feline. Știi, și ele preferă noaptea. Apropo, ce-ai spune dacă ne-am prelungi programul sâmbătă noaptea și să fie asta ziua voastră de voluntariat?

— Este extraordinar. Am să-i spun și preotesei noastre, ca să mă asigur, și vă sun. A, și vreți

să continui cu ideea târgului de vechituri?

— Da. Am dat telefon la Consiliul director al bisericii noastre și după o scurtă discuție au fost de acord că e o idee bună.

Am sesizat asprimea din glasul ei și felul în care spatele ei drept s-a îndreptat și mai tare.

— Nu toată lumea acceptă novicii, nu?

Privirea aspră i s-a mai îmblânzit.

— Nu-ți face griji în privința asta, Zoey. Deseori mi-am creat singură calea și sunt obișnuită să dobor cu maceta bălăriile și alte obstacole supărătoare.

Am făcut ochii mari și nu m-am îndoit nici o clipă că era posibil să nu fi fost doar o metaforă. Apoi ceva din ce spusese ea m-a făcut să întreb:

— Când ați spus că a trebuit să vorbiți cu Consiliul director al bisericii, voi ați să spuneți că sunt oameni din biserică dumneavoastră sau din altă parte?

— Nu sunt din mănăstirea noastră, ceea ce nu e tocmai o biserică, pentru că singura noastră congregație este formată din măicuțe benedictine. Consiliul bisericii despre care vorbeam este format din mai mulți lideri ai bisericilor locale.

— Cum ar fi Oamenii Credenței?

S-a încruntat și a spus:

— Da. Oamenii Credenței sunt destul de bine reprezentați în Consiliu, asta dovedind importanța congregației lor.

— Pun pariu că ei erau bălăriile pe care a trebuit să le doborâți, am mormăit.

— Pardon, Zoey? Nu am înțeles ce ai spus, a rostit ea cu ochii mijiți ștregărește și cu un zâmbet pe care încerca fără succes să și-l ascundă.

— Nimic, gândeam cu glas tare.

— Prost obicei, poate să te bage în mari neazuri dacă nu ai grijă, a spus ea cu un zâmbet larg.

— Mie îmi spuneți? am replicat. Deci, sunteți sigură că târgul de vechituri e o idee bună? Știți, dacă e prea mare deranjul, găsim noi altă posibilitate de a...

Măicuța Maria Angela a ridicat mâna și m-a redus la tăcere, apoi a spus:

— Discută cu Marea ta Preoteasă și vedeți în ce zi din luna viitoare vă aranjează să organizați târgul de vechituri. Noi ne adaptăm la programul vostru.

— Bine, am spus mândră că ideea mea cu munca în slujba comunității dădea rezultate. Dar acum mă duc s-o iau pe Afrodita și plecăm. Am fost învoite numai de la prima parte a orelor și tre' să ne ducem înapoi.

— Cred că prietenii tăi au terminat de ceva timp, dar au fost cam... - a făcut o pauză și ochii i-au licărit din nou - distrați.

— Pofțim? am spus șocată.

Era bine că măicuța Maria Angela nu era speriată de ideea de novici și de vampiri în general, dar să nu o deranjeze flirtul scârbos al Afroditei cu Darius era prea liberal chiar și pentru mine.

Se vede că măicuța ghicise la ce mă gândeam după fața pe care am făcut-o, pentru că a râs, m-a întors de umeri și m-a împins ușor afară din biroul ei spre adăpostul pisicilor.

— Du-te și ai să vezi la ce mă refer, a spus ea.

Complet în ceață, am luat-o pe holul mic care ducea spre încăperea în care se aflau pisicuțele disponibile pentru adopție. Nu era nici o măicuță prin preajmă, dar, cum era de așteptat, Afrodita și Darius stăteau într-un colț al „locului de joacă al pisicilor“, băgați unul într-altul, ca niște porumbei, cu spatele la mine. Făceau ceva (îhh!) cu mâinile. De fapt, păreau că fac o grămadă de chestii cu mâinile (de două ori îhh!). Mi-am dres glasul cu putere, dar în loc să sară care încotro vinovați, cum ar fi trebuit, Darius s-a uitat peste umăr la mine și a zâmbit larg, iar Afrodita (târfulița) nici măcar nu s-a întors să vadă cine intrase. Dumnezeule, dacă era o călugăriță sau mama cuiva?

— Scuze că vă întrerup într-un așa moment de relaxare, dar trebuie să plecăm, am spus sarcastică.

Afrodita s-a întors în sfârșit, cu un oftat din suflet, și a zis:

— Bine, hai să mergem, dar o iau și pe ea cu noi.

Atunci am văzut ce făceau ei cu mâinile.

— E o pisică! am strigat eu.

Afrodita și-a dat ochii peste cap.

— Pe bune? Ca să vezi, o pisică la Street Cats!

— O pisică urâtă, am continuat.

— Nu-i zice așa, i-a luat ea imediat apărarea, în timp ce se chinuia să se ridice, ținând bine în brațe pisica enormă și albă. Darius a prins-o de cot ca să nu cadă în fund. Nu e urâtă, e unică, și sunt sigură că e și foarte scumpă.

— E, na, e pisică de la Street Cats, costă doar cât e taxa de adopție, la fel ca oricare alta.

Afrodita a mângâiat distrată pisica și ea a închis mărgelutele de ochi de pe fața îngrămadită și a început să toarcă, dând din când în când rateuri, ca un motor stricat, ceea ce însemna probabil că era plină de gheme de blană. Afrodita nu a băgat în seamă torsul ciudat și a zâmbit drăgăstoasă spre fața turtită.

— Malefica este sigur o persană de rasă pură care a ajuns într-o asemenea situație cumplită pentru că este singura supraviețuitoare a unei tragedii înfiorătoare.

Afrodita și-a încrețit năsucul perfect și și-a plimbat o privire mândră pe cuștile curate, în care erau pisici de toate mărimile și formele.

— Nu are ce căuta într-un loc ordinar ca ăsta.

— Ai spus că o cheamă Malefica? Nu așa se numește vrăjitoarea cea rea din Frumoasa din pădurea adormită?

— Da, și Malefica era mult mai interesantă decât dulceaga aia de prințesă Aurora. În plus, îmi place numele ei, transmite forță.

Am întins mâna să mângâi ghemul uriaș de blană albă. Malefica a mijit ochii la mine și a mârâit amenințătoare. „Malefic“ înseamnă rău, am spus și mi-am tras mâna, să nu mă înhațe.

— Da, și cuvântul „rău“ transmite forță, a încuviințat Afrodita trimițându-i bezele bestiei.

— Are ghearele tăiate? am întrebat.

— Nt, a răspuns Afrodita cu veselie. Poate să scoată și ochii cu ghearele alea imense.

— Ce plăcere, am spus.

— Cred că e unică și frumoasă ca noua ei stăpână, a intervenit Darius.

Am remarcat că, atunci când a mângâiat-o pe Malefica, pisica a mijit ochii, dar nu a mârâit.

— Iar eu cred că vă e afectată judecata, dar, mă rog. Hai s-o tăiem, că mor de foame. Nu am mâncat nimic de dimineață, am ratat și masa de prânz, așa că trebuie să iau ceva repede în drum spre școală.

— Eu mă duc să iau lucrurile Maleficei, a spus Darius pornind cu pași mari spre o margine a încăperii, unde se afla o punguță frumușică pe care scria cu caractere cursive drăguțe „Pentru pisicuța ta“.

— Ai plătit-o? am întrebat.

— Sigur, a spus măicuța Maria Angela din prag. Am remarcat că umbla cu grijă prin preajma Afroditei și a Maleficei, ținându-se departe de ghearele animalului. Este minunat că s-au găsit una pe cealaltă.

— Vreți să spuneți că nimeni nu s-a mai putut atinge de pisică? am întrebat.

— Nici măcar o singură persoană, a încuviințat măicuța Maria Angela cu un zâmbet larg. Cel puțin, nu înainte ca adorabila Afrodita să treacă pragul adăpostului. Măicuțele Bianca și Fatima au spus că este aproape un miracol felul în care Malefica s-a atașat imediat de Afrodita.

Afrodita a zâmbit sută la sută sincer, și lucrul ăsta a făcut-o să pară mai tânără și sfâșietor de frumoasă.

— Mă aștepta pe mine, a spus ea.

— Da, a încuviințat călugărița. Așa este. Vă potriviți, a mai zis ea, apoi ne-a privit și pe mine, și pe Darius și a continuat: Cred că și Street Cats, și Casa Noptii se potrivesc și mai cred că ne așteaptă lucruri bune în viitor. Apoi a ridicat mâna dreaptă deasupra noastră și a spus: Maica noastră binecuvântată să vă ocrotească!

I-am mulțumit măicuței Maria Angela și am simțit nevoia să o strâng în brațe, dar

costumația ei, rasa ei neagră ca o rochie și broboada de pe cap nu prea îndemneau la îmbrățișări. Așa că, în loc de asta, mi-am tras un zâmbet exagerat și i-am făcut cu mâna în timp ce ieșeam din clădire.

— Te agitai ca o fraieră, a spus Afrodita în timp ce aștepta ca Darius să-i deschidă portiera și să le ajute pe ea și pe pisica ei cu coada nervoasă și cu fața turtită să urce pe bancheta din față a mașinii Lexus.

— Eram politicoasă și, în plus, îmi place, am recunoscut eu deschizându-mi singură portiera. M-am strecurat pe bancheta din spate și, după ce mi-am pus centura de siguranță, am privit în ochi mâța care stătea întinsă pe pieptul și pe umărul Afroditei, așa încât atârna pe deasupra scaunului și se holba la mine. Ăă, Afrodita, nu ar trebui s-o pui în vreo cușcă sau ceva de genu'?

— Dumnezeule! Ce rea și urâcioasă ești! Normal că nu o pun în cușcă, a spus Afrodita și a mângâiat bestia, făcând să plutească în jur păr alb de pisică.

— Dumnezeule, las-o baltă! Mă gândeam doar la siguranța pisicii, am mințit eu. De fapt, mă gândeam la siguranța mea, pentru că Malefica îmi dădea impresia că i-ar plăcea să servească la cină o bucată consistentă din Zoey. Și mi-am adus aminte. Băi, mor de foame. Apoi i-am spus lui Darius: Trebuie să oprim iute pe undeva să mănânc ceva.

— Eu sunt de acord. Ce vrei? m-a întrebat el.

Mi-am aruncat privirea la ceasul de pe bord. Incredibil, era trecut de unsprezece noaptea.

— Dată fiind ora, nu sunt prea multe deschise.

Am auzit-o pe Afrodita șoptindu-i ceva Maleficei despre ființele astea umane cretine care se duc devreme la culcare, dar nu am băgat-o în seamă. M-am uitat primprejur și am încercat să-mi aduc aminte ce fast-food-uri mai de Doamne-ajută (adică, dintre Taco Bueno sau Arby's și McDonald's sau Wendy's) erau prin preajmă. În momentul acela, o aromă adorabilă și familiară s-a strecurat în mașină prin geamurile lăsate. Deja începuse să-mi lase gura apă când am zărit sigla imensă cu galben și roșu de alături.

— O, hai să mergem la Charlie's Chicken!

— Sunt oribil de grăsoase, s-a plâns Afrodita.

— Tocmai de-aceea sunt delicioase. Mă duceam cu Heath acolo tot timpul. Acoperă toate grupele alimentare esențiale: grăsime, piure și cola.

— Ești dezgustătoare, a decis Afrodita.

— Hai că plătesc eu, am liniștit-o.

— S-a rezolvat, a căzut ea de acord.

Capitolul 18

Darius s-a oferit să stea el în mașină cu Malefica în timp ce eu mă duceam cu Afrodita să mâncăm, ceea ce mi s-a părut că depășea limita datoriei.

— E prea bun pentru tine, i-am spus Afroditei.

Pentru cât era de târziu, era foarte aglomerat la Charlie's și stăteam îngrămădite ca niște oi împreună cu restul turmei, în sfârșit ne-am așezat la coadă în spatele unei femei obeze cu dinții varză și al unui chelios care mirosea a picioare nespălate.

— Bineînțeles că e prea bun pentru mine, a spus Afrodita.

Am clipit uimită la ea și i-am spus:

— Poftim? Cred că nu am auzit bine.

— Tu crezi că nu știi că mă port îngrozitor cu prietenii mei? a pufnit ea. Pardon, sunt egoistă, nu proastă. Probabil că lui Darius o să i se ia de porcăriile mele în câteva luni. Îl părăsesc eu înainte să mă părăsească el pe mine, dar cel puțin mă distrez un picuț cu el până atunci.

— Ți-a trecut prin cap să fii drăguță cu el și să nu-l supui la porcăriile tale obișnuite? Afrodita mi-a căutat privirea.

— Sincer, m-am gândit și eu la asta și e posibil să mă hotărâsc să schimb foaia cu Darius. A făcut o pauză, apoi a adăugat: M-a ales.

— Cine?

— Malefica.

— Mda, te-a ales. E pisica ta. Așa cum Nala m-a ales pe mine, iar pisica lui Darius, cum i-o zice...

— Nefertiti, m-a ajutat Afrodita.

— Așa, Nefertiti, l-a ales pe el. Ce mare șmecherie? Așa se întâmplă tot timpul. Pisicile își aleg novicii sau uneori vampirii. Majoritatea vampirilor primesc una la un moment dat...

Dintr-odată mi-a picat fisa de ce o impresionase atâta pe Afrodita faptul că o alesese pisica.

— Asta înseamnă că-i aparțin cuiva, a spus ea încetiu, într-un fel sau altul, încă mai aparțin - a făcut o pauză, și vorbea așa de încet încât a trebuit să mă aplec spre ea ca s-o aud - încă mai aparțin chestiei ăsteia cu vampirii. Asta înseamnă că nu sunt o neavenită.

— N-ai cum să fii o neavenită, i-am șoptit și eu. Ești o Fiică a Întunericului, faci parte din școală și, lucrul cel mai important, îi aparții lui Nyx.

— Dar de când s-a întâmplat chestia asta - a spus și și-a trecut mâna peste frunte, unde nu avusese nevoie de niciun fel de machiaj ca să-și acopere Semnul, căci nu mai era la locul lui - de când cu faza asta nu prea am mai simțit că fac parte din ceva. Însă Malefica a schimbat lucrurile.

— Hm, am rostit eu mai mult decât surprinsă de sinceritatea Afroditei.

Apoi s-a scuturat și, cu aerul aceleiași Afrodite pe care o cunoșteam cu toții și n-o puteam înghiți, a spus:

— Da' mă rog. Viața mea tot un mare rahat e. Și după ce mănânc ieftinătura asta grăsoasă cu tine, probabil că o să mă umplu de coșuri.

— Lasă, fată, că puțină grăsime e bună pentru păr și unghii, c-am ca vitamina E, i-am spus eu și am lovit-o ușor pe umăr. Fii atentă că o să comand și pentru tine.

— Pot să cer ceva dietetic?

— Să fim serioși, nu găsești nimic dietetic la Charlie's.

— Au suc dietetic, a răspuns ea.

I-am privit sarcastică trupul de mărimea 34.

— Nu e de tine.

Întrucât era mâncare rapidă, nu a durat mult să ne ia comanda. Afrodita și cu mine am găsit o masă relativ curată și am început să ne îndopăm cu pui prăjit plin de grăsime și cu cartofi prăjiți îmbăiați în ketchup. Acum, să nu mă înțelegeți greșit! Deși mă îndesam cu pui și cartofi prăjiți pentru că trebuia să mergem înapoi la școală și era urât din partea noastră să facem rădăcini pe-aici cât timp Darius stătea cu pisica infernală a Afroditei, am savurat fiecare mușcătură. Chestia e că după câteva luni de mâncare excelentă și foarte hrănitoare de la cantina Casei Noptii, papilele mele simțeau nevoia de niște mâncare dezgustător de delicioasă și nesănătoasă. Ah, ce bunătate! Serios vorbesc!

— Să știi că am vorbit cu Stevie Rae, am spus printre mușcăături.

— Da, mi s-a părut mie că am auzit o lălăială în camera cealaltă. Afrodita a luat cu delicatețe un copan de pui și a strâmbat din nas când a văzut că mai pun sare pe cartofii și așa sărați. O să te umfli ca un balon.

— Dacă mă umflu, mă îmbrac în trening până dau afară toată urina, am spus cu un zâmbet larg, în timp ce luam o mușcătură uriașă de pui.

— Ești dezgustătoare, a zis ea și s-a cutremurat. Nu pot să cred că suntem prietene, ceea ce dovedește că trec printr-o criză. Mă rog. Ce fac Stevie Rae și menajeria ei?

— Hm, nu prea am vorbit despre ea și ceilalți puști, am răspuns eu, nedorind să-i spun Afroditei că Stevie Rae recunoscuse că este ceva schimbat la ea.

— Deci, din moment ce n-ați vorbit prea mult despre smintiți, presupun că ați vorbit despre Stark.

— Îhî. Nu e bine.

— Normal că nu. Puștiul a murit sau poate a „ne-murit“. Niciuna dintre situații nu e prea roz. În cât timp a zis Stevie Rae că învie? Sau așteptăm până începe să se împută și atunci presupunem că nu mai învie?

— Nu mai vorbi așa despre el!

— Scuze, am uitat că aveai o chestie cu el. Ce a zis Stevie Rae?

— Din nefericire, nu a putut să-mi dea prea multe detalii. Nu-și amintește mare lucru de dinainte de Transformare. Sfatul ci a fost să-i fur corpul și să văd dacă învie și, dacă învie, trebuie să se hrănească imediat.

— Să se hrănească? Te referi la un sandvici și la niște cartofi prăjiți sau la dat drumul la sânge?

— E corectă a doua variantă.

— Îhh! Știu că ești băgată până în gât în chestia cu băutul de sânge, dar pe mine tot mă scârbește.

— Și pe mine mă scârbește, dar nu poți să ignori efectele pe care le are, am recunoscut stânjenită.

Mi-a aruncat o privire lungă și cercetătoare.

— În cartea de sociologie spune că seamănă mult cu sexul. Poate chiar mai bine de atât. Am ridicat din umeri.

— O să trebuiască să te străduiești mai mult de atât. Vreau detalii.

— Da, bine. Seamănă mult cu sexul.

A făcut ochii mari și a spus:

— Și e bine?

— Da, dar ce decurge din asta nu e întotdeauna bine, am continuat eu, gândul mi-a zburat la Heath și am hotărât că e vremea să schimb subiectul. În orice caz, ideea e că trebuie să văd cum fac să pun mâna pe corpul lui Stark, posibil temporar neînsuflețit, și să-l ascundem undeva unde putem, teoretic, să îl supraveghem ca să vedem dacă învie. Apoi îl hrănim...

— Aă, sigur nu vrei să spui că îl hrănești tu? Eu, una, zic pas, nu vreau dinții tipului ăluia în gâtul meu.

— Ba da, vreau să spun că eu îl hrănesc. Și asta era o chestie care mă tenta la greu, deși bineînțeles că nu aveam de gând să o discut cu Afrodita. Habar n-am cum să fac ca să-l fur și să-l ascund.

— Hm, o să fie greu de mutat, mai ales că, presupun, Neferet o cu ochii pe el.

— Presupui bine, cel puțin asta a zis Stevie Rae, am răspuns cu și am luat o înghițitură zdravănă de cola.

— Se pare că ai nevoie de o cameră video pentru bebeluși, a decis Afrodita.

— Pofim?

— Știi, o cameră din aia ascunsă de care folosesc mamele bogate ca să-și urmărească bebelușii cât timp ele se înfundă într-un bar și se umflă de Martini la unșpe dimineața.

— Afrodita, tu ești dintr-o altă lume.

— Mulțumesc, a spus ea. Pe bune, e posibil să meargă cu o cameră din asta. Aș putea să cumpăr una de la RadioShack. Nu-i așa că Jack se pricepe la electronică?

— Da, am încuviințat.

— Ar putea s-o instaleze la morgă, și tu ții monitorul la tine în cameră. A, sau poate iau genul ăla cu monitor portabil, ca să-l poți lua la tine.

— Pe bune?

— Absolut.

— Super! Mă băga în sperieți gândul că trebuie să-l aduc pe Stark la mine în dulap.

— Îh, ce scârboșenie!

Am mestecat vesele o vreme, apoi Afrodita a continuat:

— Ce a mai spus țărăncuța?

— De fapt, am discutat despre tine, am spus eu mândră de mine.

— Despre mine? a întrebat Afrodita și a mijit ochii.

— Sincer, doar un pic. În general, am vorbit să ia locul pământului mâine la ritualul de purificare.

— Adică să se ascundă în spatele meu și să încerce să dea impresia că eu invoc pământul,

dar de fapt să o facă ea?

— Ăă, nu, nu tocmai. Adică să te dai tu deoparte și s-o lași pe Stevie Rae să-și ia locul în cerc.

— De față cu toată lumea?

— Îhî.

— Glumești, nu?

— Nî.

— Și se bagă ea în treaba asta?

— Îhî, am spus cu o încredere pe care nu o simțeam de fapt.

Afrodita a mestecat în tăcere o vreme, după care a dat ușor din cap.

— Bine, am înțeles. Sper să te scape Shekinah de belele.

— De fapt, să ne scape, și asta te include și pe tine, pe mine, pe Stevie Rae, pe novicii cu semiluni roșii și pe Stark, asta dacă învie. Îmi închipui că, dacă află toată lumea despre ei, o să-i fie greu lui Neferet să-i mai folosească în scopurile ei malefice.

— Sună a film de serie B.

— Poate că sună ieftin, dar nu e așa. Vorbesc al naibii de serios. Și ar fi bine să facem toți așa, pentru că Neferet asta îmi dă fiori. A încercat să pornească război împotriva ființelor umane și nu cred că a renunțat la el. În plus - am adăugat șovăielnic - am un sentiment nașpa.

— Pe dracu'! Ce fel de sentiment?

— Hm, sincer, am încercat să nu-l bag în seamă, dar am un sentiment nasol în legătură cu Neferet încă de când ni s-a arătat Nyx.

— Zoey, fii serioasă. De luni de zile ai un sentiment nașpa în legătură cu Neferet.

Am clătinat din cap.

— Nu în felul ăsta. Acum e diferit, e mai rău și simte și Stevie Rae la fel. Am șovăit din nou, apoi am adăugat. Și după chestia aia care a sărit la mine ieri, mi-e frică de noapte.

— De noapte?

— De noapte, am repetat.

— Zoey, suntem ființe ale nopții. Cum se poate să-ți fie frică de noapte?

— Habar n-am! Știu doar că am sentimentul că ceva e cu ochii pe mine. Tu ce simți?

— În legătură cu ea? a întrebat ea cu un oftat.

— În legătură cu noaptea, cu Neferet, mă rog! Spune-mi dacă ai simțit ceva energii negative.

— Nu știu. Nu prea m-am gândit la energii și la altele de genul ăsta. Am cam fost ocupată cu ale mele.

Mi-am făcut de lucru cu puiul și cu cartofii ca să nu o strâng de gât.

— Ce-ar fi să te gândești un pic la asta? Mă înțelegi, e un pic cam important. Am coborât glasul, deși toată lumea era prea ocupată să se îndoape cu propriile mâncăruri grăsoase ca să mai fie atentă și la noi. Doar ai avut viziunile alea în care eram omorâtă. Două, și în cel puțin una dintre ele apărea Neferet.

— Mda, poate că asta explică „sentimentul nașpa“ pe care îl ai în legătură cu ea, a spus Afrodita și a făcut un semn în aer, să marcheze ghilimelele. Și faptul că ți-am spus că văd cum mori nu poate să te ajute să scapi de el.

— Mie mi se pare că e ceva mai mult de atât. Mi s-au întâmplat multe în ultimele luni, și până de curând nu mi-a fost niciodată frică. Vreau să spun, așa de frică încât să mă scap pe mine. Am...

Vorbele mi-au fost curmate de un râset familiar, care m-a făcut să mă uit spre ieșirea sălii de mese, și am simțit că rămân fără aer, de parcă mi-ar dat cineva una în stomac.

Avea o tavă pe care ducea mâncarea lui preferată, meniul numărul 3, cu o porție enormă de cartofi prăjiți și o porție micuță, ca pentru copii, știți la care mă refer, la alea de care iau fetele când au întâlnire cu un tip, ca să dea impresia că nu mănâncă mult, după care se duc acasă și golesc frigiderul când sunt singure. Fata care era cu el nu avea nimic în mâini, dar își ținea o mână în buzunarul lui din față (buzunar! din față!!) și încerca, în joacă, să strecoare un teanc de bancnote în el. Chestia e că el se gădilă rău de tot, motiv pentru care, deși era anormal de palid și avea la ochi

cearcăne ca niște vânătași, râdea ca prostul în timp ce ea îi zâmbea insinuant.

— Ce-ai pățit? a întrebat Afrodita.

Când am rămas nemișcată și mută, s-a răsucit pe scaun ca să vadă la ce mă holbam.

— Aaa, ăla nu e... cum îl cheamă...? Fostul tău prieten din specia umană?

— Heath, abia am putut să-i șoptesc numele.

Ar fi trebuit să fie imposibil. Eram în partea cealaltă a încăperii și nu avea cum să mă audă, dar imediat ce i-am rostit numele, a ridicat capul, privirea i s-a oprit asupra mea și i-am văzut zâmbetul pălind. S-a cutremurat, pe bune că s-a cutremurat, de parcă l-ar fi durut faptul că mă vedea. Tipa de lângă el s-a oprit din joaca ei cu buzunarul, s-a uitat în direcția în care privea el și, când m-a văzut, a făcut ochii mari. Heath și-a mutat rapid privirea de la mine la ea și mai repede l-am văzut decât l-am auzit spunând: „Trebuie să vorbesc cu ea.“ Tipa a dat serioasă din cap, a luat tava și s-a dus la masa cea mai îndepărtată de mine cu puțință. Apoi Heath a pornit ușor spre noi.

— Bună, Zoey, m-a salutat el cu un glas așa de chinuit, încât mi-a părut un străin.

— Bună, am răspuns.

Îmi simțeam buzele împietrite și fața în același timp aprinsă și rece.

— Ești bine? Nu ești rănită sau ceva de genul ăsta? a întrebat el cu o seriozitate care îi dădea aerul unui adult.

— Sunt bine, am reușit să spun.

A expirat puternic, de parcă și-ar fi ținut respirația zile în șir, și-a întors ochii și s-a uitat în gol, ca și când n-ar fi suportat să mă privească. În curând, a părut să-și vină în fire și m-a privit din nou.

— S-a întâmplat ceva într-una dintre nopțile astea..., a început să spună, dar s-a oprit și și-a întors sugestiv privirea spic Afrodita.

— A, ăă, Heath, ea e, ăă, prietena mea din, ăă, Casa Noptii, Afrodita, m-am bâlbâit, abia reușind să vorbesc.

Heath s-a uitat de la Afrodita la mine, întrebător.

Văzând că tac, Afrodita a oftat și a spus pe obișnuitul ei ion sarcastic:

— Zoey vrea să spună că n-are nimic dacă vorbești de față cu mine despre Impregnare și altele de genul ăsta. A făcut o pauză și a ridicat din sprâncene la mine. Văzând că eu continui să tac, a insistat: Poate să vorbească de față cu mine, nu, Zoey? N-am zis nimic, iar ea a dat din umeri și a continuat și ea: Asta dacă nu cumva vrei să discutați între patru ochi. Nu mă deranjează, să știi. Eu aștept în mașină și...

— Nu! Poți să rămâi. Heath, poți să vorbești de față cu Afrodita, am reușit să spun din spatele barierei de cuvinte pe care durerea mi-o instalase în gât.

Heath a dat din cap și și-a ferit iute privirea de mine, dar nu înainte să văd suferința și dezamăgirea care i-au întunecat ochii căprui-deschis.

Știam că voia să stea de vorbă cu mine între patru ochi. Dar nu puteam să fiu singură cu el și să-l rănesc. Încă nu, nu la așa de puțin timp după ce îl pierdusem pe Loren, pe Erik și pe Stark. Nu aș fi putut suporta să-l aud spunându-mi cât de mult mă urăște și cât de rău îi părea că fuseserăm vreodată împreună. Nu ar fi spus toate astea de față cu Afrodita. Îl cunoșteam pe Heath. Mi-ar fi dat papucii, dar, spre deosebire de Erik, nu mi-ar fi spus răutăți de față cu toată lumea și nu mi-ar fi făcut o scenă. Părinții lui îl crescuseră bine. Era un gentleman desăvârșit și așa avea să rămână întotdeauna.

Când m-a privit, avea din nou aceeași expresie neutră.

— Bine. După cum spuneam, s-a întâmplat ceva într-una dintre nopțile trecute. Cred că s-a destrămat Impregnarea dintre noi.

Am reușit să dau din cap.

— Deci, s-a dus. Pe bune?

— Da, pe bune.

— Cum s-a întâmplat? a întrebat el.

Am inspirat adânc și am spus:

— S-a rupt când m-am Impregnat de altcineva.

Mă privise cu capul ușor lăsat și, când am spus asta, a ridicat brusc capul de parcă l-aș fi lovit.

— Ai fost cu un alt om?

— Nu!

Și-a încleștat fălcile, apoi le-a descleștat și a spus:

— Atunci e novicele ăla de care mi-ai spus? Tipul ăla, Erik?

— Nu, am spus ușor.

De data asta nu și-a mai ferit privirea, nu a făcut niciun efort să-și ascundă durerea din priviri sau din glas.

— E altcineva? Altul decât tipul de care mi-ai spus deja?

Am deschis gura să-i spun că așa era, că fusese un altul, dar că nu mai era, că fusese o mare greșeală, dar nu m-a lăsat să vorbesc.

— Te-ai culcat cu el.

Nu fusese o întrebare, dar am dat oricum din cap. Știa deja, nu avea cum să nu știe.

Impregnarea dintre noi fusese puternică și, deși nu simțise cu ajutorul ei ce se întâmplase între mine și Loren, ar fi ghicit că trebuie să se fi întâmplat ceva de proporții care să rupă legătura pe care o avuseserăm.

— Cum ai putut, Zo, să faci asta? Cum ai putut să-mi faci asta, mie, nouă?

— Îmi pare rău, Heath. Nu am vrut să te fac să suferi. Am vrut doar...

— Nu! a spus și a ridicat mâna de parcă ar fi putut să-mi oprească cuvintele. Nu ai vrut să mă faci să sufăr pe dracu'! Te iubesc încă din școala primară. Mă doare să știu că ești cu altcineva, nu are cum să fie altfel.

— Și tu ești cu altcineva în seara asta, a intervenit Afrodita, iar cuvintele rostite cu calm au părut să sfâșie aerul dintre noi trei.

Heath s-a întors spre ea cu ochi scăpărânzi.

— M-am lăsat convins de o prietenă să ies din casă după nu știu câte zile. O prietenă, a repetat el. Apoi s-a întors din nou spre mine și am observat cât de palid și de bolnav părea.

— E Casey Young, o mai ții minte? A fost și prietena ta.

Mi-am aruncat privirea spre masa la care Casey stătea singură, cu un aer stânjenit. Nici măcar nu observasem că era ea când au intrat. Acum îi recunoșteam părul castaniu bogat, ochii frumoși de culoarea mierii și fața drăguță, pistruiată. Heath avea dreptate, îmi fusese prietenă. Nu cea mai bună prietenă, precum Kayla, dar ieșeam împreună. Heath o tratase întotdeauna ca pe o soră mai mică. Ea îl plăcea, dar niciodată nu-mi dăduse senzația că vrea să-mi fure prietenul, așa cum simțisem de multe ori la, zice-se, cea mai bună prietenă a mea, Kayla. Casey m-a văzut că o privesc și mi-a făcut ezitantă și tristă cu mâna. Am reușit și eu să-i fac ușor cu mâna.

— Tu știi ce pățește ființa umană când se destramă Impregnarea?

Cuvintele lui Heath mi-au readus atenția asupra lui. Nu mai părea distant sau trist. Vorbise pe un ton tăios, de parcă și-ar fi tăiat fiecare cuvânt din suflet.

— Îi... îi provoacă durere ființei umane, am spus.

Durere? E puțin spus. Zoey, la început am crezut că ai murit. Și când m-am gândit la asta, mi-am dorit să mor și eu, și cred că o parte din mine chiar a murit în momentul ăla.

— Heath, i-am șoptit numele de-a dreptul îngrozită de ceea ce-i făcusem. Îmi pare...

Dar nu terminase de vorbit.

— Dar știam că nu ai murit pentru că am simțit și eu ceva din ce simțeau tu, a rostit el cu o grimasă. Ceva din ce te făcea el pe tine să simți. În momentul ăla nu știam nimic, decât că am un gol în suflet, în locul în care fuseși tu, și încă simt că parcă lipsește o parte din mine, o parte importantă. Sufăr neîncetat, zi de zi, a spus el închizând ochii ca să alunge durerea și a clătinat din cap. Nici măcar nu m-ai sunat.

— Am vrut să te sun, am spus tristă.

— A, stai puțin că mi-ai trimis un mesaj azi de dimineață! Mersi, a spus el sarcastic.

— Heath, voiam să stau de vorbă cu tine, dar nu puteam. Eram..., am făcut o pauză, meditând la felul în care puteam să-i explic faza cu Loren în doar câteva propoziții și în public. Dar

nu se putea explica, nu în felul ăsta și mai ales nu aici. Așa că nu am reușit să spun decât:

Am greșit, îmi pare rău.

A clătinat din nou din cap.

— Nu e de ajuns că-ți pare rău, Zo. Cel puțin, nu de data asta și nu în situația asta. Mai știi că ai spus că te iubesc și te doresc atât de mult doar din cauza Impregnării noastre?

— Da, i-am răspuns și m-am ținut bine să aud de la el adevărul, că nu mă iubise niciodată, că nu mă dorise și că se bucura că scăpase de mine și de cretina și dureroasa aia de Impregnare.

— Când ai spus asta, ți-am zis că te înșeli. Și încă te înșeli. M-am îndrăgostit de tine în clasa a treia. Te iubeam atunci și te iubesc și te doresc și acum, probabil că așa o să fie veșnic, a spus Heath cu ochii licărindu-i de lacrimi. Dar nu vreau să te mai văd niciodată, pentru că e prea dureros să te iubesc, Zoey.

Heath a pornit alene înapoi spre Casey. Când a ajuns la masa ei, a spus ceva mult prea încet ca să mai aud. A dat din cap și apoi, fără să-mi mai arunce vreo privire, Casey l-a luat de braț, și-au lăsat mâncarea neatinsă pe masă și Heath a ieșit din viața mea.

Capitolul 19

Nu am spus nimic când Afrodita m-a apucat de braț, m-a ridicat în picioare și m-a scos din Charlie's Chicken. Darius s-a uitat la noi și a ieșit din mașină într-o milionime de secundă.

— Unde este pericolul? a izbucnit el.

Afrodita a clătinat din cap.

— Nu e niciun pericol, sunt probleme cu fostul. Hai s-o tăiem!

Darius a mârâit și a intrat înapoi în mașină. Afrodita m-a pus pe bancheta din spate. Nu am realizat că plângeam până când Afrodita, jonglând cu pisica mârâitoare, mi-a întins peste banchetă un teanc de batistuțe.

— Îți curg muci și ți se întinde machiajul ca dracu', a spus ea.

— Mersi, am mormăit și mi-am suflat nasul.

— Se simte bine? a întrebat Darius uitându-se la mine în oglinda retrovizoare.

— Îi trece. În mod normal, porcăria cu foștii prieteni e nașpa. Ce i s-a întâmplat ei nu a fost deloc normal, și asta e de două ori mai nașpa.

— Nu mai vorbi despre mine ca și când n-aș fi de față, am spus eu, apoi mi-am tras nasul și m-am șters la ochi.

— Deci, crezi că o să te simți mai bine? a repetat Darius, de data asta către mine.

— Dacă zice că nu, te duci înapoi și îl omori pe prostul ăla? l-a întrebat Afrodita.

Am fost uimită să constat că din gură mi s-a strecurat un mic hohot de râs.

— Nu vreau să-l omori și cred că o să mă simt mai bine.

Afrodita a ridicat din umeri.

— Cum vrei, dar eu cred că tipului nu i-ar prinde rău să dea colțu'. Apoi l-a tras pe Darius de braț și a arătat spre complexul comercial de care ne apropiam. Dragule, vrei să tragi lângă RadioShack? Mi-a cam făcut figuri porcăria aia de iPod Touch și vreau să-mi iau altul.

— Ești de acord? m-a întrebat Darius.

— Nici o problemă. Am nevoie de ceva timp ca să-mi revin înainte să ajungem la școală. Dar, ăă, vrei te rog să stai cu mine în mașină?

— Desigur, Preoteasă, a spus Darius, iar zâmbetul amabil pe care i l-am zărit în oglinda retrovizoare m-a făcut să mă simt vinovată.

— Mă întorc în două secunde. Ai tu grijă de Malefica, a spus Afrodita, a aruncat pisica imensă spre Darius și apoi efectiv a rupt-o la fugă spre RadioShack.

După ce a aranjat bestia sâsâitoare a Afroditei, Darius și-a aruncat privirea spre mine peste spătarul banchetei.

— Aș putea să stau de vorbă cu băiatul dacă vrei.

— Nu, dar mersi, i-am răspuns, mi-am suflat iar nasul și mi-am șters fața. Avea tot dreptul să

fie nervos. Am dat-o în bară.

— Ființele umane care au o relație cu un vampir pot fi excesiv de sensibile, a spus Darius, alegându-și cuvintele cu grijă. Este dificil să fii consortul uman al unui vampir, mai ales al unei Mari Preotese puternice.

— Nu sunt vampir și nu sunt nici Mare Preoteasă, am spus copleșită. Sunt doar novice.

Darius a ezitat, întrebându-se, pare-se, cât de multe ar trebui să-mi spună. Numai când s-a întors Afrodita cu pachetul ei iPodul Touch, chipurile, a vorbit în sfârșit.

— Zoey, nu trebuie să uiți că Marile Preotese nu se nasc peste noapte. Încep să se formeze încă de când sunt novice. Puterea lor se construiește din timp, puterea ta se construiește și ea, Preoteasă. Ești departe de a fi o novice normală și așa va fi întotdeauna. Așa că acțiunile tale vor avea puterea de a-i afecta profund pe ceilalți.

— Știi, tocmai începeam să controlez situația asta de ființă deosebită, iar acum simt că mă copleșește.

Afrodita și-a așezat-o din nou pe Malefica în poală, apoi s-a răsucit pe scaun ca să mă privească în ochi:

— Mda, nu-i chiar așa de meseriaș să fii deosebit, nu?

Mă așteptam să-mi arunce un rânjel din acela de-al ei sarcastic, de scârbă, dar în priviri i se citea înțelegerea.

— Ești de treabă, am spus.

— Asta pentru că ai o influență negativă asupra mea, mi-a răspuns ea. Dar încerc să privesc partea plină a paharului.

— Partea plină?

— Partea plină a paharului e că aproape toată lumea crede încă faptul că sunt o cotoroanță infernală, mi-a replicat zâmbind veselă și îndesându-și nasul în piscică.

— Eu cred că ești fantastică, a comentat Darius și s-a întins ca s-o mângâie pe Malefica, timp în care animalul s-a pus pe tors.

— Iar tu ai categoric dreptate, a spus ea, apoi s-a aplecat, strivind pisica nemulțumită între ei, și l-a sărutat zgomotos pe obraz.

M-am prefăcut că icnesc și că vomit în batistuță, dar, când Afrodita mi-a făcut cu ochiul, i-am zâmbit și chiar m-am simțit un pic mai bine. Cel puțin s-a terminat, mi-am spus. Erik mă urăște, Stark a murit și, chiar și dacă învie, o să-l ajut doar să se adapteze la lumea puștilor zombi, nimic mai mult. Așa că, după faza asta nasoală cu Heath, chiar că am terminat cu problemele cu băieții mult timp de aici înainte.

*

Normal că am întârziat la artă teatrală. Cum mi se schimbase orarul, trecusem la un nivel avansat, dar nu avea importanță. La liceul South Intermediate eram la cursul avansat când am fost Însemnată și îmi plăcea teatrul, mă refer la ăla de pe scenă, nu din afara ei. Vă dați seama, asta nu înseamnă că eram o actriță prea bună, dar încercam și eu. Normal, schimbând orarul, mă trezisem într-o clasă cu elevi noi. Stăteam în prag și încercam să văd unde să mă așez, dorindu-mi din tot sufletul să nu-l întrerup pe Erik (profu' Night?) din prelegerea despre piesele lui Shakespeare.

— Așază-te pe undeva, Zoey, a spus Erik fără să-mi arunce măcar o privire. Vorbise pe un ton expeditiv și oficial, și chiar un pic plictisit. Cu alte cuvinte, vorbise exact ca un profesor. Habar n-am de unde știuse că bântuiam în pragul ușii.

Am pornit iute prin sală și m-am așezat în prima bancă goală pe care am găsit-o. Din nefericire, era în față. Am dat din cap spre Becca Adams, care stătea chiar în spatele meu. A dat și ea din cap spre mine, dar era evident distrasă de nevoia pe care o simțea de a se holba la Erik. Nu o cunoșteam prea bine pe Becca. Era blondă și drăguță, cum era regula cu novicii în Casa Noptii (se pare că raportul era de o puștoaică „normală“ la cinci blonde) și de curând intrase în rândurile Fiicelor Întunericului. Mi se pare că o văzusem umblând cu câteva dintre fostele prietene ale Afroditei, dar nu aveam niciun fel de părere despre ea, nici bună, nici rea. Desigur, faptul că lungea

gâtul pe după mine și îi curgeau balele la Erik nu mi-o făcea tocmai simpatică.

Gata! Erik nu mai e prietenul meu. Nu pot să mă supăr că umblă alte fete după el. Nu trebuie să bag în seamă chestia asta. Poate am să încerc chiar să mă împrietenesc cu ea, ca să arăt tuturor că am uitat de el. Mda, o să...

— Salut, Z!

Cole Clifton, tipul extrem de blond, de drăguț și de înalt care ieșea acum cu Shaunee (chestie care însemna că e și foarte curajos), m-a salutat șoptit și vesel, punând capăt bălmăjelijilor mele interioare.

— Salut, i-am răspuns, zâmbindu-i larg.

— A, excelent. Mersi că te-ai oferit voluntar, Zoey.

Ce? am clipit nedumerită la Erik.

Zâmbea rece și mă privea cu ochi de un albastru pal.

— Vorbeai, așa că am presupus că te oferi voluntar să-mi fii parteneră în improvizația din Shakespeare.

Am înghițit în sec.

— A, hm, eu..., am încercat să scap naibii de improvizația asta, dar când privirea lui a devenit batjocoritoare, de parcă abia ar fi așteptat să dau înapoi ca ditamai fraiera, m-am răzgândit. Nu aveam de gând să-l las pe Erik Night să mă facă de râs și să mă hăituiască tot semestrul. Așa că mi-am dres glasul și m-am îndreptat mai tare pe scaunul meu.

— Mi-ar face plăcere să mă ofer voluntar.

Uimirea care i-a fulgerat privirea și care a făcut să se deschidă larg ochii ăia imenși și albaștri mi-a dat pentru o clipă un sentiment de triumf. Însă momentul s-a risipit imediat ce a spus:

— Bun. Atunci vino încoace și ia-ți foaia cu replicile tale.

Ah, rahat, rahat, de trei ori rahat!

— Bine.

Erik și cu mine stăteam pe scena care dădea spre sala de artă teatrală.

— După cum vă explicam înainte să apară Zoey cu întârziere și să ne întrerupă, improvizațiile din Shakespeare sunt o minunată modalitate prin care puteți exersa descrierea personajelor. Știu că este neobișnuit, pentru că, de regulă, nu se improvizează din Shakespeare. Actorii respectă cuvintele dramaturgului, de aceea poate fi interesant să schimbăm scenele celebre, a spus și a arătat spre textul scurt pe care îl țineam în mâna transpirată. Acesta este începutul scenei dintre Othello și Desdemona...

— Othello? am chițăit și am simțit cum stomacul mi se face un ghem de greață. Din monologul lui Othello îmi recitase Erik, cu ochii și glasul copleșite de dragoste, de față cu toată școala.

— Da, a spus și m-a privit în ochi. Te deranjează?

Da!

— Nu, am trântit eu o minciună. Am întrebat și eu, atâta tot.

Dumnezeule! Chiar mă pune să improvizez o scenă de dragoste din Othello? Nu-mi dădeam seama dacă mă lua din ce în ce mai tare cu greață de la stomac pentru că îmi doream asta sau dimpotrivă.

— Bun. Deci știi despre ce e piesa, nu?

Am încuviințat din cap. Normal că știam. Othello, maurul (în traducere, un tip de culoare) se însurase cu Desdemona (o tipă foarte albă). Fuseseră tare îndrăgostiți până când Iago, un tip nașpa, invidios pe Othello, s-a hotărât să creeze impresia că Desdemona îi pusese coarne lui Othello. Până la urmă, o strânger pe Desdemona de gât și tipa moare.

Rahat!

— Bine, a repetat el. Deci scena pe care improvizăm este de la finalul piesei. Othello îi spune Desdemonei ce a aflat. Începem prin a citi versurile din piesă. Le-am copiat eu în scenariu. Când întreb dacă ți-ai făcut rugăciunea, începi să improvizezi. Apoi încearcă să te ții de subiect, dar folosește limbajul din zilele noastre. Ai înțeles?

Din nefericire, înțelesesem.

— Da.

— Bine, hai să începem.

Și atunci, așa cum văzusem de atâtea ori, Erik Night a intrat în pielea personajului și a devenit una cu el. S-a întors dinspre mine și a început să spună replicile lui Othello, și am remarcat ca lăsase textul din mână și că cita din memorie:

Ce fac acum o fac după dreptate.
N-am să v-o spun, voi stele preacurate.
Dreptatea e acum de partea mea.
Nici Cerul sfânt nimic nu va putea.
Îi voi vărsa înșelătoru-i sânge,
O! Pielea-aceasta albă ca zăpada...

Jur că se schimbase fizic și, în ciuda emoției și a jenei pe care le simțeam copleșindu-mă, pentru că știam că avea să se transforme într-o scenă în public și extrem de stânjenitoare, îi apreciam talentul enorm.

Apoi s-a întors spre mine și abia puteam gândi din cauza bătăilor inimii când mi-a pus mâinile pe umeri.

... Nici lui Prometeu
Cu focul lui divin. Când am cules
Dintr-o grădină-un trandafir ales,
El pe tulpină nu mai poate crește,
Și-oricât l-aș adăpa, se veștejește,
Ce dulce-i trandafirul pe tulpină!

Apoi, spre uluiala mea, Erik s-a aplecat și m-a sărutat pe gură. Sărutul lui era aspru și tandru, arzând de mânie și de trădare, dar, cu toate astea, părea că nu vrea să-și mai desprindă buzele de ale mele. Mi-a luat respirația, mi s-a făcut greață și mi se învârtea capul.

Doamne, cât de mult voiam să fiu iar prietena lui!

Mi-am venit în fire în timp ce el spunea replicile după care trebuia să încep eu.

Plâng, plâng duios! Dar lacrimile mele
Sunt sub pecetea aprigelor stele.
În suflet simt un chin dumnezeiesc:
La moarte ce-am iubit să osândesc.
Ah! Se trezește!

— Ai venit, Othello?

Mi-am ridicat ochii din foaia mea spre Erik, am clipit și am încercat să dau impresia că sărutul lui mă trezise din somn.

— Da, Desdemona.

Dumnezeule! Nu-mi venea să cred ce replici urmau. Am înghițit în sec, chestie care m-a făcut să par fără suflare.

— Culcă-te, stăpâne.

— Ți-ai spus obișnuita rugăciune? În astă-seară?

Chipul frumos al lui Erik era crispat și înspăimântător, și jur că nu mă prefăceam că eram speriată.

— Da, stăpâne, am citit iute ultimele rânduri din scenariu.

— Bine, pentru că trebuie să ai sufletul curat pentru ce urmează să ți se întâmple în astă-noapte! a improvizat el, având încă aerul lui Othello cel nebun de gelozie.

— Ce s-a întâmplat? Habar n-am despre ce vorbești.

Nu-mi era greu să improvizez pe tema asta. Uitasem de oră și de toți cei care ne priveau, tot ce vedeam înaintea ochilor era Erik, alias Othello, și știam frica și tristețea pe care le încerca Desdemona la gândul de a-l pierde.

— Gândește-te mai bine! a scrâșnit el din dinți. Dacă este ceva ce regreti, trebuie să ceri iertare acum. Nimic nu va mai fi ca înainte, nu după ce se va întâmpla în noaptea asta.

Își înfipsea așa de tare degetele în umerii mei, încât știam ca o să-mi lase vânătăi, dar nici n-am tresărit, ci am continuat să privesc cu atenție în acei ochi pe care îi cunoșteam așa de bine, încercând să-l găsesc încă acolo pe acel Erik care mai ținea încă la mine, în timp ce scenariul, de care și uitasem, îmi tremura în mâinile lipsite de vlagă.

— Dar nu știu ce vrei să spui! am strigat, încercând să nu uit că eu nu eram Desdemona, că ea chiar nu era vinovată de nimic.

— Adevărul! a tunat cu o privire sălbatică. Vreau să recunoști cât m-ai trădat!

— Dar nu e adevărat! Simțeam că lacrimile îmi podidesc ochii. Nu te-am trădat în inima mea, niciodată nu te-am trădat în inima mea.

Othello al lui Erik a alungat totul din lumea mea, pe Heath, pe Stark, pe Loren. Nu mai eram decât noi doi și dorința mea de a-l face să înțeleagă că nu voisem să-l trădez și că încă nu voiam să-l trădez.

— Atunci ai inima neagră și stearpă, pentru că m-ai trădat cu adevărat.

Mâinile lui mi-au urcat de pe umeri spre gât și știam că îmi simțea sângele pulsând ca o pasăre speriată.

— Nu! Am făcut greșeli! Mi-am frânt și mie inima, nu doar odată, ci de trei ori.

— Așa că mi-ai frânge-o și pe a mea în același timp?

Și-a strâns degetele în jurul gâtului meu și am văzut că și el avea lacrimi în ochi.

— Nu, stăpâne, am spus, încercând să mă țin cât de cât de personajul Desdemonei. Vreau să mă ierți și...

— Să te iert! a strigat el, întrerupându-mă. Cum aș putea să fac asta? Te-am iubit și tu m-ai înșelat cu un altul.

— Sunt minciuni, am spus clătinând din cap.

— Recunoști că nu mi-ai turnat decât minciuni? a spus și m-a strâns și mai tare de gât.

— Nu! am zis eu cu răsuflarea întretăiată. Nu asta am vrut să spun. Înțelegi totul anapoda. Ce a fost între mine și el a fost o minciună. El era minciuna. Ai avut dreptate în privința lui.

— Prea târziu, a spus el cu glasul îngroșat. Ai realizat asta prea târziu.

— Nu trebuie să fie prea târziu. Iartă-mă și mai dă-mi o șansă. Nu lăsa să se termine totul între noi așa.

Am văzut chipul lui Erik traversat de mai multe emoții. Am văzut mânie, și chiar ură, dar era și tristețe, și poate ceva ce părea a fi o speranță care aștepta liniștită undeva, în ochii lui albaștri ca un cer fierbinte de vară.

Dar dintr-odată tristețea și speranța i-au dispărut de pe chip.

— Nu! Te-ai purtat ca o târfă, acum îți primești răsplata ca o târfă ce ești!

Avea o privire de nebun și mi s-a părut parcă și mai înalt când s-a aplecat asupra mea. S-a apropiat, și-a desprins o mână de pe gât, ca să mă țină strâns aproape de el. Mâna cealaltă era destul de mare încât să-mi cuprindă tot gâtul. În timp ce strângea, trupurile noastre erau lipite unul de altul și am simțit un val nebunesc de dorință. Știam că nu era în regulă, că era ciudat, dar inima îmi bătea din cauza a ceva mai mult decât frica sau emoția. L-am privit adânc în ochi și am simțit, pe lângă pasiunea mea, groaza Desdemonei și, judecând după rigiditatea trupului lui, am știut că simțea și el același lucru. El era Othello, înnebunit de gelozie și de mânie, dar era în același timp și Erik, tipul care se îndrăgostise de mine și pe care îl rănisem atât de tare când mă găsisem cu un alt tip.

Avea fața atât de aproape de a mea, încât îi simțeam răsuflarea dezmiertându-mi pielea. Mirosul lui îmi era familiar, și tocmai această familiaritate m-a făcut să mă hotărâsc. În loc să mă feresc de el sau să continui cu improvizația și să „leșin“ în brațele lui, prefăcându-mă moartă, l-am cuprins cu brațele și l-am tras aproape de mine, reducând mica distanță dintre buzele noastre.

Am pus toată ființa mea în sărutul acela, toată durerea și pasiunea, și iubirea pentru el în acel

sărut, iar gura lui s-a deschis în întâmpinarea mea și mi-a răspuns la pasiune cu pasiune, la durere cu durere, la iubire cu iubire.

Și atunci a sunat cretinul ăla de clopoțel.

Capitolul 20

Dumnezeule!! Clopoțelul a fost ca o alarmă de incendiu. Erik s-a desprins de mine, iar elevii au izbucnit în urale și într-un cor de strigături mârânești, gen „u-hu“ și „ce tare!“ Aș fi căzut de pe picioare dacă nu m-ar fi ținut Erik de mână.

— Fă o plecăciune, mi-a șoptit. Zâmbește.

I-am urmat îndemnul și, cum-necum, am făcut o plecăciune și m-am forțat să zâmbesc, de parcă nu aș fi trecut printr-un cataclism interior. În timp ce puștii ieșeau în șir indian, Erik și-a reluat tonul profesoral.

— Nu uitați să aruncați o privire peste Iulius Cezar. Măine facem improvizație din piesa asta. V-ați descurcat foarte bine astăzi.

Când a ieșit pe ușă și ultimul elev, am spus:

— Erik, trebuie să stăm de vorbă.

Mi-a dat drumul la mână de parcă I-ar fi ars.

— Mai bine ai pleca, să nu întârzii și la ora următoare.

Apoi mi-a întors spatele și a intrat în biroul sălii de artă teatrală, trântind ușa în urma lui.

Mi-am mușcat buzele cu putere ca să nu izbucnesc în lacrimi în timp ce țâșneam din sala de artă teatrală, îmbujorată din cauza umilinței pe care o suferisem. Ce naiba se întâmplase adineauri? Hm, o chestie era sigură, deși era doar o chestie, și anume că Erik Night era încă interesat de mine. Desigur, poate că ținta interesului lui era dorința de a mă strânge de gât, dar totuși. Cel puțin, nu era așa de matur și de indiferent cum se ținea. Mă dureau buzele de la intensitatea săruturilor noastre. Mi-am dus mâna la gură și mi-am trecut delicat un deget pe buza de jos.

Am pornit fără să mă uit la novicii care treceau pe lângă mine în drum spre ore și nici măcar n-am fost atentă la locul în care mă aflam până când orăcăitul unui corb n-a răzbătut dinspre crengile unui copac de lângă alee.

M-a luat cu tremur, m-am oprit brusc și mi-am aruncat privirea spre copacul năpădit de umbre. Sub privirea mea, faldurile nopții au fremătat și s-au scurs asemenea seului care se prelinge pe o lumânare neagră. Avea ceva, ceva din copacul ăla îmi înmuia genunchii și îmi dădea dureri de stomac.

De când devenisem eu așa o victimă, o fetiță speriată?

— Cine ești? am strigat în noapte. Ce vrei?

Mi-am îndreptat spatele, sătulă de jocul ăsta cretin de-a v-ați ascunselea. Poate că am inima frântă din cauza lui Heath, sunt nedumerită din cauza lui Stark și poate că sunt incapabilă să fac ceva în privința porcăriei întâmplare cu Erik, dar pe tema asta chiar că puteam să fac ceva. Aveam să merg până acolo, la copacii aceia, și aveam să invoc vântul ca să scuture chestia care mă privea de acolo de sus și să-i tăbăcesc fundul. Mă săturasem să mă mai simt ciudat, înspăimântată și absolut deloc eu însămi și...

Înainte să ies de pe alee, Darius a părut să se materializeze lângă mine. Dumnezeule, pentru un tip imens, se mișca al naibii de iute și de silențios.

— Zoey, trebuie să vii cu mine, a spus el.

— Ce s-a întâmplat?

— Afrodita.

Mi s-a strâns stomacul atât de tare, încât am crezut că o să mi se facă rău.

— Nu e pe moarte, nu?

— Nu, dar are nevoie de tine imediat.

Nu a fost nevoie să spună mai multe. Crisparea de pe fața lui și seriozitatea din glas spuneau totul. Nu era pe moarte, așa că probabil avea o viziune.

— Bine, vin, am spus și am luat-o în grabă spre dormitoare, încercând să țin pasul cu Darius. Războinicul s-a oprit o clipă și mi-a aruncat o privire așa de pătrunzătoare, încât îmi venea să intru în pământ.

— Ai încredere în mine? m-a întrebat pe nepusă masă.

Am dat din cap că da.

— Atunci relaxează-te și gândește că ești în siguranță cu mine.

— Bine.

Habar n-aveam despre ce vorbea, dar nu am protestat când m-a prins de braț.

— Nu uita să fii relaxată, a spus el.

Am deschis gura să spun încă o dată „bine“ (și poate să-mi dau ochii peste cap la el), dar am simțit că îmi iese aerul din plămâni obligat-forțat atunci când Darius a pornit ca o torpilă, luându-mă și pe mine cu el. A fost cea mai ciudată chestie pe care am trăit-o vreodată și nu era puțin lucru, pentru că avusesem parte de o grămadă de experiențe ciudate în ultimele câteva luni. Dar mă simțeam ca pe o bandă rulantă, numai că „banda rulantă“ era aura lui Darius sau ceva de genul ăsta, iar deplasarea era așa de rapidă, încât lumea dimprejurul nostru era ca o ceață.

În câteva secunde ne aflam în fața dormitoarelor fetelor și nu exagerez.

— Rahat! Cum ai făcut chestia asta?

Gâfâiam un pic și, imediat ce mi-a dat drumul la braț, am început să-mi împrăști înnebunită părul de pe față. Era de parcă aș fi mers pe un Harley cu viteză supersonică.

— Fiii lui Erebus sunt luptători puternici, cu multe talente, mi-a răspuns el enigmatic.

— Hm. Pe bune?

Îmi venea să spun că păreau în același timp desprinși din Stăpânul Inelelor, dar nu voiam să fiu nepoliticoasă.

— E în camera ei, a spus el și mai că m-a împins în sus pe scări spre dormitor, apoi mi-a luat-o înainte și mi-a deschis ușa. Mi-a spus să te aduc imediat.

— Și chiar asta ai făcut, i-am aruncat peste umăr. — A, te duci tu după Lenobia, să-i spui de ce nu sunt la oră?

— Desigur, Preoteasă, a spus el.

Apoi s-a făcut iar nevăzut. Măiculiță! Am luat-o iute prin clădirea dormitoarelor, simțindu-mă încă la capătul puterilor. Sala principală era pustie, toată lumea, cu excepția mea și a Afroditei, era la ore, așa că am putut s-o iau la fugă pe scări spre camera Afroditei fără să trebuiască să răspund la o grămadă de întrebări de la fete prea curioase. Am ciocănit de două ori la ușa Afroditei, apoi am deschis-o.

Singura lumină din încăpere venea de la o lumânare mică. Afrodita stătea pe patul ei cu genunchii la piept, cu coatele sprijinite de ei și cu fața afundată în palme. Lângă ea stătea Malefica, sub forma unui ghem alb și pufos. Când am intrat în cameră, pisica s-a uitat la mine și a mârâit ușor.

— Te simți bine? am întrebat.

Corpul i-a fost cuprins de un fior, a ridicat capul cu un efort vizibil și a deschis ochii.

— Dumnezeu! Ce s-a întâmplat? Am luat-o iute spre ea și am aprins veioza Tiffany de pe noptieră. Când Malefica s-a agitat și a sâsâit amenințătoare, i-am spus: — Încearcă numai și te zbor pe fereastră, și invoc ploaia să te mureze de nu te vezi!

— Malefica, stai liniștită. Zoey e o urâcioasă, dar nu-mi face niciun rău, a spus ea obosită.

Pisica a mârâit și s-a așezat din nou în formă de ghem alb. Mi-am întors atenția asupra Afroditei. Avea ochii atât de injectați, încât albul lor era roșu de tot. Nu roz și inflammat, ca și când ar fi fost alergică la polen și tocmai ar fi trecut pe un câmp plin cu așa ceva, ci roșii ca sângele, de parcă i-ar fi fost plini de sânge, iar acesta le-ar fi dat culoarea purpurei.

— Asta a fost chiar nasoală, a spus ea cu un glas cumplit, tremurat, și era înspăimântător de albă la față. P... poți să-mi uluci de la frigider o sticlă de apă Fiji?

Am mers iute la frigiderul micuț și am înșfăcat o sticlă de apă din el. Apoi am trecut pe la baie de unde am luat o cârpă cu broderie de aur. (Mamă, ce bogată e!) Am turnat iute niște apă rece de izvor pe cârpă și am pornit înapoi spre ea.

— Bea niște apă și apoi închide ochii și pune-ți asta pe față.

— Arăt oribil, nu?

— Îhî.

A luat mai multe înghițituri din sticla de apă Fiji, ca și când ar fi fost moartă de sete, apoi și-a pus cârpa pe ochi și s-a lăsat pe spate pe maldărul de perne de firmă, cu un oftat de om sfârșit. Malefica s-a uitat la mine cu ochi răi și mijiți, dar nu am băgat-o în seamă.

— Ai mai pățit vreodată chestia asta la ochi?

— Adică dacă m-au mai durut ca dracu'?

Am ezitat, apoi m-am hotărât să-i spun pur și simplu. În niciun caz nu avea să se ferească de oglinzi, așa că în curând avea să vadă cu ochii ei.

— Adică dacă au mai luat vreodată culoarea sângelui.

Am văzut că a tresărit de uimire și și-a dus mâna spre cârpă, dar aceasta i s-a oprit și s-a prăbușit la loc pe pat, iar umerii i-au căzut.

— Nu e de mirare că Darius s-a speriat și a fugit după tine de parcă îl alergau toți dracii.

— Sunt sigură că o să treacă. Probabil că ar trebui să îți ochii închiși un timp.

— Mă apucă nervii dacă nenorocitele astea de viziuni încep să mă urâțească, a zis ea cu un oftat din suflet.

— Afrodita, am spus și am încercat să nu mi se simtă în voce că zâmbesc. Ești prea drăguță să fii vreodată urâtă. Oricum, nouă asta ne-ai spus de cel puțin un catralion de ori.

— Ai dreptate. Chiar și cu ochii roșii, arăt mai bine decât tot restul lumii. Mersi că mi-ai amintit. Ca să vezi cât de tare m-a stresat porcăria asta de viziune, de-mi trece măcar prin cap să-mi fac griji pe tema asta.

— Apropo de viziunea asta de căcuță, n-ai vrea mă pui și pe mine la curent?

— Știi, n-o să te topești sau mai știi eu ce dacă înjuri și tu un pic. Sfântă zeiță, „căcuță“ e un cuvânt de toată jena.

— N-ai vrea să nu te îndepărtezi de subiect?

— Bine, dar să nu dai vina pe mine dacă o să-ți spună lumea că ești jenantă și stresantă. Pe birou la mine e o bucată de hârtie pe care e scris un poem. O vezi?

M-am dus la măsuța de machiaj tip birou scump și, cum era de așteptat, o singură foaie de hârtie stătea stingheră pe lemnul lustruit și am luat-o.

— O vād, am spus.

— Bun. Trebuie să o citești și sper să înțelegi tu ce naiba vrea să zică. Eu nu mă pricep la poezie pentru că e de rahat și mă plictisește.

A accentuat cuvântul „rahat“, dar n-am băgat-o în seamă și m-am concentrat asupra poemului. Când m-am uitat bine la el, am simțit fiori pe piele și mi s-a ridicat părul pe mâini de parcă ar fi bătut un vânt rece.

— Tu ai scris asta?

— Da, cum să nu. Nici măcar nu-mi plăcea Dr. Seuss când eram mică. De unde dracu' să scriu eu poemul ăsta?

— Nu am vrut să zic dacă tu l-ai compus, ci dacă tu l-ai scris, fizic.

— Te-ai prostit? Da, Zoey, eu am scris pe hârtie poemul pe care l-am văzut în viziunea mea nașpa și dureroasă. Și nu, nu am compus eu, ci eu l-am copiat. Acu' ești mulțumită?

M-am uitat la ea cum se lasă înapoi pe perne în mijlocul baldachinului scump cu patru stâlpi, cu cârpa cu broderie de aur pe față, mângâindu-și cu o mână pisica îngrozitoare, și am clătinat iritată din cap. Arăta ca o divă scârboasă și nenorocită.

— Știi, în momentul ăsta aș putea să te asfixiez cu perna și nimeni nu ți-ar simți lipsa. Până te găsește cineva, deja pisica asta urâcioasă te mănâncă pe tine și orice urmă a crimei mele.

— Malefica nu m-ar mânca niciodată, ci te-ar mânca pe tine dacă ai încerca să faci vreo tâmpenie. În plus, Darius chiar mi-ar simți lipsa. Citește naibii odată poemul ăsta și spune-mi ce înseamnă!

— Tu ești aia cu viziunile, tu ar trebui să știi ce înseamnă diverse chestii, am spus și mi-am întors din nou atenția către poem. Ce avea scrisul ăla de-mi dădea așa un sentiment ciudat?

— Exact, eu am viziuni, nu le interpretez. Sunt doar oracolii cea atractivă. Tu ești Marea Preoteasă în devenire, sau ai uitat? Așa că descurcă-te!

— Bine, bine. Stai să citesc cu glas tare. Uneori ajută să înțelegi mai bine poemele când le auzi.

— Mă rog, tu treci la faza cu înțelesul.

Mi-am dres glasul și am început să citesc:

Străbunul somn de veghe doarme,
Când sânge sacru, puternic, mustește din pământ,
Semnul grăit-a; Regina Tsi Sgili-l cheamă la arme,
Iar el se-nalță din al său mormânt.

Când mâna morții din strânsoare-l va scăpa,
El, crâncenă splendoare, cumplită-nfățișare,
În fruntea lor din nou se va-ntrupa,
Femeile-mblânzi-va mâna-i distrugătoare.

Cântecul lui Kalona sună dulce,
Prin foc și gheață vărsăm sânge.

Când am terminat am făcut o pauză și am încercat să înțeleg ce însemna și de ce mă speria așa de tare.

— Cam dă fiori, nu? a spus Afrodita. Adică, sigur nu e genul cu floricele pe câmpii și pupături eterne.

— Categorie nu e așa. Bun, hai să vedem. Ce e chestia cu pământul, cu puterea și când mustește de sânge?

— Habar n-am.

— Hm, am spus, mușcându-mi buzele în timp ce mă gândeam. Ăă, pământul poate să dea senzația că mustește de sânge când e ucis cineva și se scurge sângele în pământ.

— Și poate faza cu puterea are legătură cu cel care e ucis, de exemplu un om puternic.

— Sau un vampir puternic. Ca atunci când am găsit cadavrul profei Nolan.

Nota șmecheroasă din glasul Afroditei fusese înăbușită de această amintire.

— În momentul ăla pământul părea că sângerează.

— Mda, așa e. Așa că poate are ceva de-a face cu tipa asta, regina Tsi Sgili care moare sau e ucisă, pentru că o regină este categoric un om puternic.

— Cine naiba e regina asta Tsi etc., etc.?

— Îmi pare cunoscută. Pare a fi un nume cherokee. Mă întreb dacă...

Cuvintele mi-au fost întrerupte de icnetul de uimire care mi-a fost smuls imediat ce am realizat de ce scrisul ăla mă făcuse să mă simt atât de ciudat.

— Ce? a întrebat Afrodita și s-a ridicat din nou în capul oaselor, și-a luat cârpa de pe ochi și și i-a mijit la mine. Ce-ai pățit?

— Scrisul, mi s-a strecurat printre buzele înghețate. Este scrisul bunicii mele.

Capitolul 21

— E scrisul bunicii tale? a întrebat Afrodita. Ești sigură?

— Absolut.

— Dar e imposibil. Am scris tâmpenia asta acum câteva minute.

— Uite care-i faza, aproape că m-am teleportat aici cu Darius, și ar fi trebuit să fie imposibil, dar așa a fost.

— Da, ciudato, sigur că nu există ce vezi tu în Star Trek.

— Ai recunoscut faza cu teleportarea, așa că și tu ești o ciudată, am spus mândră de mine.

— Nu, doar că sunt înconjurată de ciudați.

— Sunt sigură că e scrisul bunicii mele, dar stai așa. Am o scrisoare de la ea la mine în cameră. Mă duc s-o iau. Poate că ai dreptate... - am spus, am ridicat din sprâncene la ea și am adăugat - ... de data asta, și doar îmi amintește de scrisul ei. Am dat să ies iute din cameră, dar mi-a trecut un alt gând prin cap și m-am oprit un moment, cât să-i arăt Afroditei poemul. Țasta e scrisul tău obișnuit?

A luat hârtia de la mine și a clipit de câteva ori ca să-și limpezească vederea. I-am citit uimirea pe față și am știut ce avea să spună:

— Drace! Cum să fie scrisul meu?

— Imediat mă întorc.

Am încercat să nu mă gândesc prea mult la ce se petrecea, în timp ce porneam iute pe hol spre camera mea, am deschis vijelios ușa și am fost întâmpinată de miorla-aau-ul morocănos și uimit al Nalei, căreia îi întrerupsesem somnul de frumusețe.

Mi-a luat doar o secundă să înșfac ultima felicitare pe care mi-o trimisese bunica. O aveam pe birou (versiunea mult mai ieftină a celui din camera Afroditei). Pe față era o imagine cu trei călugărițe (călugărițe!) firoase. Dedesubt scria: „Vestea bună e că se roagă pentru tine“, iar înăuntru continua: „Vestea proastă e că sunt doar trei“. Încă mai chicoteam un pic în timp ce porneam iar iute spre camera Afroditei și mă întrebam dacă măicuța Maria Angela ar considera felicitarea amuzantă sau jignitoare. Aș fi pariat pe amuzantă și mi-am spus să nu uit s-o întreb la un moment dat.

Afrodita scosese deja mâna când m-am întors la ea în cameră.

— Bun, stai să mă uit.

I-am dat felicitarea și m-am uitat împreună cu ea la textul scurt scris de bunica. Apoi a apropiat hârtia cu poemul și ne-am uitat când la una, când la alta, ca să comparăm scrisul.

— Ce chestie ciudată! a spus Afrodita, clătînând din cap când a constatat asemănarea izbitoare dintre cele două scrisuri. Jur că am scris poemul ăsta acum mai puțin de cinci minute, dar ăsta e categoric scrisul bunicii tale, nu al meu, a zis și m-a privit. Părea al naibii de albă la față în comparație cu roșul sângieru îngrozitor din ochi. Ar fi bine s-o suni.

— Da, o sun, dar mai întâi vreau să știu tot ce-ți amintești despre viziunea asta.

— Te deranjează dacă închid ochii și îmi pun iar cârpa pe față cât timp vorbesc?

— Nu, chiar o să-ți mai pun apă proaspătă pe ea. Apropo, mai bea din sticlă, pentru că arăți, ăă, rău.

— Nici nu mă mir. Chiar mă simt rău, a recunoscut ea și a înghițit și restul de apă Fiji, în timp ce eu am clătît iar cârpa.

După ce am împăturit-o și i-am dat-o înapoi, și-a pus-o pe ochi și s-a trântit la loc pe perne, mângâind-o distrată pe Malefica torcătoare.

— Ce n-aș da să știu ce e cu chestia asta, a spus.

— Eu cred că știu.

— Pe bune? Te-ai prins ce vrea să spună poemul?

— Nu, nu la asta m-am referit, ci la faptul că de aici ni se trage sentimentul nașpa pe care l-am avut eu și Stevie Rae în legătură cu Neferet. Pune ceva la cale, ceva mai important decât obișnuitele ei porcării. Cred că ea e tartorul a tot ce se întâmplă de când a fost omorât Loren.

— Nu m-aș mira să fie așa, dar trebuie să-ți spun că Neferet nu apărea în viziunea mea.

— Povestește.

— Hm, a fost scurt și neobișnuit de clar, dacă mă gândesc la felul în care au fost viziunile mele în ultima vreme. Era o zi frumoasă de vară. Nu-mi dau seama cine era, dar am văzut o femeie care stătea în mijlocul unui câmp, ba nu, era mai degrabă o pășune. Nu foarte departe, vedeam o faleză și auzeam apa unui pârâiaș sau a unui râuleț curgând prin apropiere. Femeia stătea pe un pled alb cu găurele. Mă gândeam că nu e o idee prea bună să stea pe pământ pe un pled alb, pentru că o să se păteze de la iarbă.

— Ba nu s-a pătat, am rostit eu cu buzele amorțite și înghețate din nou. E din bumbac și se

spală ușor.

— Vrei să spui că știi despre ce vorbesc?

— Este pledul bunicii.

— Atunci, probabil că cea care ținea poemul era bunica ta. Nu i-am văzut fața, de fapt, nu am văzut-o prea bine. Stătea cu picioarele încrucișate și mă simțeam de parcă aș fi stat în spatele ei și m-aș fi uitat peste umărul ei. Numai că, imediat ce am văzut poemul, n-am mai văzut nimic altceva, toată atenția mi-a rămas concentrată asupra lui.

— De ce l-ai copiat?

A ridicat din umeri.

— Habar n-am. Simțeam nevoia, atâta tot, așa că l-am scris în timp ce aveam viziunea. Apoi mi-am revenit, m-am uitat la Darius, i-am spus să te aducă și cred că am leșinat.

— Atât?

— Ce altceva mai vrei? Am copiat porcăria aia de poem.

— Dar, de regulă, viziunile tale sunt avertismente despre chestii foarte nașpa care sunt pe cale să se întâmple. Unde e avertismentul în treaba asta?

— N-a fost niciunul. De fapt, nu am avut niciun sentiment nasol. Toată chestia era cu poemul. Câmpul era super, adică pentru un loc din natură. După cum spuneam, era o zi frumoasă de vară și totul părea fain-frumos până când mi-am revenit din viziune și au început să mă doară capul și ochii ca naiba.

— Ei, lasă că am eu un sentiment destul de nașpa încât să ne ajungă amândurora, am spus și mi-am scos telefonul din geantă. M-am uitat la ceas. Era aproape ora trei dimineața. Rahat! Bunica dormea dusă. În același timp am realizat că aveam să pierd toate orele pe ziua de azi, mai puțin scena cu Erik de față cu toată lumea la ora de artă teatrală. Minunat! Am oftat din rărunchi. Știam că bunica avea să înțeleagă, speram doar că aveau să înțeleagă și profii mei.

A răspuns de la primul apel.

— O, Pasăre Zoey! Ce mă bucur că ai sunat!

— Bunico, îmi pare rău că te sun așa de târziu. Știu că dormi și nu-mi place să te trezesc, m-am scuzat.

— Nu, u-we-tsi-a-ge-ya, nu dormeam. M-am trezit cu multe ore în urmă din cauza unui vis în care apăreai tu și de atunci sunt trează și mă rog.

Familiarul cuvânt cherokee pentru „fiică” mi-a dat un sentiment de dragoste și de siguranță și dintr-odată mi-am dorit ca plantația ei de levănțică să nu fie la o oră și jumătate de Tulsa. Îmi doream s-o pot vedea acum și s-o las să mă ia în brațe și să-mi spună că toate or să se rezolve, exact cum făcea când eram mică și stăteam cu ea după ce s-a măritat mama cu cretinul de taică-miu vitreg și a devenit o nevestă superbisericoasă.

Dar nu mai eram mică și bunica nu mai putea să-mi alunge problemele cu o îmbrățișare. Deveneam Mare Preoteasă și lumea conta pe mine. Nyx mă alesese și trebuia să învăț să fiu puternică.

— Drăguță, ce este, ce s-a întâmplat?

— Nimic, bunico, sunt bine, am asigurat-o iute, pentru că nu puteam să sufăr să-i aud îngrijorarea din glas. Numai că Alrodita a mai avut o viziune și apăreai și tu în ea.

— Iar sunt în pericol?

Nu mi-am putut reține un zâmbet. Păruse îngrijorată și supărată când se gândise că se poate să fie ceva în neregulă cu mine, dar când era doar ea în pericol, părea tare și gata să înfrunte lumea. Ce mult o iubesc pe bunica!

— Nu, nu cred, am răspuns.

— Nici eu, a spus și Afrodita.

— Afrodita spune că nu ești în pericol, cel puțin nu în clipa asta.

— Hm, asta-i bine, a zis bunica pe un ton hotărât.

— Absolut, dar, bunico, chestia e că de data asta nu înțelegem la ce se referă viziunea Afroditei. De regulă, apare un avertisment foarte clar, dar de data asta nu te-a văzut decât pe tine cu o hârtie în mână pe care era un poem și a simțit că trebuie să copieze poemul ăla.

Nu am suflat o vorbă despre faptul că îl copiase cu scrisul bunicii, pentru că mi se părea că devin și mai ciudate lucruri care erau și așa ciudate.

— Și așa a făcut, dar nu are sens și nu ne spune nimic niciuneia dintre noi.

— Poate că ar trebui să mi-l citești mie, poate că eu îl recunosc.

— Da, așa ne-am gândit și noi. Bun, fii atentă.

Afrodita a ridicat pe nevăzute hârtia pe care era poemul, iar eu am început să citesc:

Străbunul somn de veghe doarme
Când sânge sacru, puternic, mustește din pământ
Semnul grăit-a; Regina Tsi Sgili cheamă la arme

Aici bunica m-a oprit.

— Se pronunță t-si s-gi-li, a spus ea, accentuând ultimul cuvânt cu un glas chinuit și abia șoptit.

— Bunico, te simți bine?

— Continuă, u-we-tsi-a-ge-ya, mi-a spus, redevenind ea însăși. Am continuat să citesc și am repetat ultimul rând cu pronunția corectă:

Semnul grăit-a; Regina Tsi Sgili cheamă la arme
Iar el se-nalță din al său mormânt.

Când mâna morții din strânsoare-l va scăpa,
El, crâncenă splendoare, cumplită-nfățișare
În fruntea lor din nou se va-ntrupa
Femeile-mblânzi-va mâna distrugătoare.

Cântecul lui Kalona sună dulce,
Prin foc și gheață vărsăm sânge.

Bunica a respirat greoi și a strigat:

— O, Mare Spirit, ocrotește-ne!

— Bunico! Ce e?

— Mai întâi Tsi Sgili și apoi Kalona. E rău, Zoey. E foarte, foarte rău.

Frica din glasul ei mă speria de-a dreptul.

— Ce e aia Tsi Sgili și Kalona? De ce e așa de rău?

— Știe poemul? a întrebat Afrodita, ridicându-se în capul oaselor și luându-și cârpa de pe față. Am observat că ochii ei începeau să pară mai normali și că își mai recăpătase culoarea din obraji.

— Bunico, te deranjează dacă te pun pe difuzor?

— Nu, sigur că nu, Pasăre Zoey.

Am apăsat pe buton și m-am dus să mă așez pe pat lângă Afrodita.

— Gata, ești pe difuzor, bunico. Nu suntem aici decât eu și cu Afrodita.

— Afrodita și cu mine, m-a corectat ea instantaneu.

— Scuze, bunico, „Afrodita și cu mine“.

— Doamnă Redbird, recunoașteți poemul? a întrebat Afrodita.

— Draga mea, poți să-mi spui „bunico“. Nu, nu-l recunosc, adică nu l-am mai citit până acum, dar am auzit de el sau, cel puțin, am auzit mitul transmis din generație în generație de neamul meu.

— De ce te-a speriat chestia cu Tsi Sgili și Kalona? am întrebat.

— Sunt demoni cherokee, spirite din cele mai rele. Bunica a șovăit și am auzit pe fundal că scotocea ceva. Zoey, am să aprind mănunchiul de ierburi înainte să continuăm discuția despre creaturile astea. Am să folosesc salvie și levănțică și am să vântur fumul cu o pană de porumbel în

timp ce vorbim. Pasăre Zoey, îți sugerez să faci același lucru.

Dintr-odată m-a cuprins uimirea. Arderea de ierburi era practică de sute de ani în ritualurile cherokee, mai ales când se impunea curățirea, purificarea sau protecția. Bunica se îmbălsăma cu fum de ierburi și se purifica în mod regulat, crescusem cu credința că era o modalitate prin care aducea mulțumire Marelui Spirit și prin care îmi mențineam spiritul curat, dar niciodată în viața mea bunica nu simțise nevoia să ardă ierburi când pomenea pe cineva sau ceva.

— Zoey, ar trebui să faci și tu asta acum, a spus bunica serios.

Capitolul 22

Ca întotdeauna, când bunica îmi spunea să fac ceva, mă executam.

— Bine, am plecat. Am un mănunchi de ierburi la mine în cameră. Dau o fugă să-i iau.

— I-am aruncat Afroditei o privire, a dat din cap la mine și a fluturat din mână spre ușă.

— Ce ierburi? a întrebat bunica.

— Salvie albă și levănțică. E cel pe care îl țin în sertarul cu tricouri, am spus.

— Bine, bine. E bine așa. Este personal, dar magia lui încă nu a fost răspândită. Bravo.

Am venit iute înapoi în camera Afroditei.

— M-am ocupat eu de partea cu suportul, a spus Afrodita și mi-a dat un bol de culoarea lavandei, decorat cu struguri în relief și cu o viță-de-vie care pleca în vârtejuri în jurul lui. Era superb și părea scump și vechi. A ridicat din umeri.

— Mda, e scump.

Mi-am dat ochii peste cap și am spus:

— Gata, am și bolul, bunico.

— Ai pană? De la o pasăre care transmite liniște, ca porumbelul, sau de la o pasăre care oferă protecție, de exemplu șoimul, sau un vultur ar fi mai potrivit.

— Ăă, nu, bunico. Nu am pene pe aici, am spus și m-am uitat întrebătoare la Afrodita.

— Nici eu n-am, a răspuns ea.

— Nu contează, ne descurcăm. Ești gata, Pasăre Zoey?

Am agitat mănunchiul din ierburi uscate legate strâns, până când flacăra s-a stins și din el a început să plutească alene fumul. Apoi l-am pus în bolul purpuriu și l-am așezat între noi.

— Sunt gata. Fumegă exact cum trebuie.

— Agită-l împrejurul tău. Fetelor, trebuie să vă concentrați amândouă pe ocrotire și pe spirite pozitive. Gândiți-vă la zeița voastră și la cât de mult vă iubește.

Am făcut ce ne-a zis bunica și am captat amândouă delicat fumul în jurul nostru cu mâinile în timp ce îl inspiram încetișor.

Malefica a strănutat, a mârâit, a sărit de pe pat și s-a făcut nevăzută în baia Afroditei. Nu pot să spun că-mi părea rău că a plecat.

— Acum ține bolul aproape de tine și ascultă-mă cu atenție, a spus bunica. Am auzit-o inspirând de trei ori pentru purificare, apoi a continuat: Mai întâi de toate trebuie să știți că Tsi Sgili sunt vrăjitoare cherokee, dar nu vă lăsați păcălite de termenul „vrăjitoare“, pentru că ele nu urmează obiceiurile pașnice și frumoase ale cultului Wicca și nu sunt nici preotesele înțelepte care o slujesc pe Nyx, pe care le cunoașteți și le respectați. O Tsi Sgili trăiește ca o paria, departe de trib. Sunt cu totul și cu totul malefice. Le place să ucidă, se delectează cu moartea. Au puteri nemaiîntâlnite, conferite de frica și de durerea victimelor lor. Se hrănesc din moarte și pot să tortureze și să ucidă cu ane li sgi.

— Nu știu ce înseamnă asta, bunico.

— Asta înseamnă că citesc gândurile și pot ucide cu mintea.

Afrodita s-a uitat la mine, privirile ni s-au petrecut și îmi era evident că ne gândeam la același lucru: Neferet poate citi gândurile.

— Cine este regina asta despre care se vorbește în poem? a întrebat Afrodita.

— Nu știu nimic despre nici o regină Tsi Sgili. Sunt ființe solitare și nu cunosc ierarhii, dar

nu mă pricep prea bine la asta.

— Și Kalona este una dintre Tsi Sgili? am întrebat.

— Nu. Kalona este mai rău, mult mai rău. Tsi Sgili sunt rele și periculoase, dar sunt umane și pot fi accesibile, asemenea oricărei ființe umane. Bunica a făcut o pauză și am auzit că mai inspira de trei ori ca să se purifice. Când a vorbit din nou, a făcut-o pe un ton scăzut, de parcă îi era teamă să nu o audă cineva. Nu părea tocmai speriată, ci precaută și foarte, foarte serioasă.

— Kalona era tatăl Imitatorilor de corbi, Kalanu Akyeliski, și nu era uman. Îi numim demoni pe el și pe descendenții lui malefici, dar nu este corect. Cred că felul cel mai corect în care îl pot descrie pe Kalona este drept un înger.

Când bunica a rostit cuvintele „Imitatori de corbi“, m-a luat cu fiori, apoi am realizat ce altceva mai spusese și am clipit uimită.

— Înger? Ca ăia din Biblie?

— Nu ar trebui să fie personaje pozitive? a întrebat și Afrodita.

— Așa ar trebui. Nu uitați că și tradiția creștină spune că Lucifer era unul dintre cei mai radioși și mai mândri îngeri, dar a căzut.

— Așa e, uitasem de asta, a spus Afrodita. Deci Kalona ăsta era un înger care a căzut și s-a transformat într-un personaj negativ?

— Într-un fel, da. În vechime, îngerii umblau pe pământ și se împreunau cu oamenii. Multe popoare au legende despre vremurile astea. În Biblie sunt numiți nephilimi, grecii și romanii îi numeau zei din Olimp, dar indiferent de numele care li s-a dat, toate legendele cad de acord în două privințe: mai întâi, că erau frumoși și puternici, apoi că s-au împreunat cu ființele umane.

— Are logică, a spus Afrodita. Dacă erau așa de cool, normal că femeile din specia umană voiau să umble cu ei.

— Da, erau ființe excepționale. Poporul cherokee vorbește despre un înger anume, frumos peste poate. Avea aripi de culoarea nopții și putea lua forma unei ființe care semăna cu un corb uriaș. La început neamul nostru l-a primit ca pe un zeu coborât pe pământ. Îi cântam cântece și dansam pentru el, recoltele ne erau bogate și femeile, fecunde.

Dar puțin câte puțin lucrurile s-au schimbat și chiar nu știu de ce. Sunt legende prea vechi și prea multe dintre ele s-au pierdut în negura vremii. Eu presupun că este greu ca un zeu să trăiască printre noi, indiferent cât de frumos e.

Cântecul pe care îmi amintesc că îl cânta bunica mea spune că îngerul Kalona s-a schimbat când a început să se culce cu fecioarele tribului. Legenda pomenește că, după ce s-a culcat prima oară cu o fecioară, a înnebunit, simțea nevoia să aibă femei, râvnea neîncetat la ele și în același timp le ura pentru dorința și nevoia pe care i le trezeau.

Afrodita a pufnit și a spus:

— Pun pariu că el era ăla care simțea dorință, nu ele. Nimeni nu-și dorește un afemeiat, indiferent cât de marfă e.

— Ai dreptate, Afrodita. Cântecul bunicii mele spune că fecioarele și-au întors fața de la el și atunci s-a transformat într-un monstru. S-a folosit de puterea lui divină pentru a ne stăpâni bărbații în timp ce ne pângărea femeile. Și, în tot acest timp, ura lui față de femei creștea cu o intensitate care era și mai înspăimântătoare din cauza obsesiei lui față de ele. Am auzit vorbind mai demult o tătăduitoare bătrână și spunea că, pentru Kalona, femeile cherokee erau ca apa și aerul, și hrana, viața lui, deși ura faptul că avea nevoie disperată de ele.

A făcut din nou o pauză și parcă-i și vedeam aerul dezgustat de pe chip reflectându-i-se în glas în timp ce își continua povestea:

— Femeile pângărite au rămas însărcinate, dar majoritatea au dat naștere unor mortăciuni, greu de recunoscut ca fiind pruncii vreunei specii de pe pământ. Însă, din când în când, unul dintre prunci trăia, deși era evident că nu era uman. Legendele spun că pruncii lui Kalona erau corbi cu ochi și mădulare de om.

— Îhh, corp de cioară și picioare și ochi de om? Ce scârboșenie, a spus Afrodita.

M-a luat cu fiori.

— Am tot auzit o grămadă de corbi în ultima vreme. Cred că unul dintre ei a încercat să mă

atace. L-am lovit și m-a zgâriat pe mână.

— Ce? Când? a izbucnit bunica.

— I-am tot auzit noaptea. Mi se părea ciudat că fac atâta gălăgie. Și... și noaptea trecută, ceva ce nu reușeam să văd s-a agitat pe lângă mine, ca o pasăre invizibilă și rea. Am lovit-o, apoi am fugit în școală și am invocat focul ca să alunge frigul pe care îl lăsase.

— Și a mers? L-a alungat focul? a întrebat bunica.

— Da, dar de atunci încocoace mă tot simt privită.

— Imitatorii de corbi, a spus bunica cu un glas dur ca oțelul. Krau spiritele copiilor demoni ai lui Kalona.

— I-am auzit și eu, a spus Afrodita palidă din nou. Chiar mă gândeam ce stresanți au fost în ultimele câteva nopți.

— De când a fost omorâtă profa Nolan, am spus.

— Cred că tot atunci am început și eu să-i observ.

— Dumnezeu, bunico! Se poate să fi avut de-a face cu moartea profei Nolan și a lui Loren?

— Nu, nu cred. Imitatorii de corbi și-au pierdut trupul, nu le-a mai rămas decât spiritul, și sunt foarte puțin periculoși, doar pentru cei bătrâni și pe patul morții. Cât de tare te-au rănit la mână, drăguță?

Mi-am coborât instantaneu privirea spre mâna mea fără niciun semn.

— Nu prea rău. Zgârietura a dispărut în doar câteva minute.

Bunica a ezitat, după care a spus:

— N-am mai auzit ca un Imitator de corb să poată răni un om tânăr și plin de viață. Sunt creaturi rele, spirite ale întunericului cărora le face plăcere să îi necăjească pe cei vii și să-i chinuie pe cei aflați pe patul morții. Nu cred că pot cauza moarte unui vampir sănătos, dar ar putea fi atrași în Casa Noptii de moartea acelor vampiri și au devenit, se pare, mai puternici datorită acestora. Ai grijă, sunt niște creaturi cumplite, și prezența lor este întotdeauna de rău augur.

În timp ce bunica vorbea, privirea îmi rătăcise înapoi la poem și citeam întruna versul:
„Când mâna morții din strânsoare-l va scăpa.“

— Ce s-a întâmplat cu Kalona? am întrebat brusc.

— Până la urmă, dorința lui nestăpânită față de femeile l-a dus la pierzanie. Războinicii triburilor au încercat ani de zile să-l înfrângă, dar pur și simplu nu au putut. Era o creatură plămădită din mit și magie, și numai mitul și magia îi puteau veni de hac.

— Și ce s-a întâmplat? a întrebat Afrodita.

— Femeile Ghigua au convocat un sfat secret al tămăduitoarelor din toate triburile.

— Ce sunt femeile Ghigua? am întrebat.

— Este numele cherokee pentru Femeia Preaiubită a tribului. Este o tămăduitoare plină de har, meșteră la vorbe și deseori apropiată de Marele Spirit. Fiecare trib alege una și aceasta face parte din sfatul femeilor.

— De fapt, sunt Mari Preotese? am întrebat.

— Da, se poate spune și așa. Așa că o Ghigua a convocat tămăduitoarele și s-au întâlnit în taină în singurul loc în care Kalona nu avea să tragă cu urechea, într-o peșteră în inima pământului.

— De ce nu le auzea acolo? a întrebat Afrodita.

— Kalona avea o aversiune față de pământ, pentru că era o făptură a cerurilor, acela era lăcașul său.

— Și de ce Marele Spirit, sau mai știu eu ce, nu l-a trimis înapoi acolo? am întrebat.

— Liberul arbitru, a explicat bunica. Kalona a fost liber să-și aleagă singur calea, asemenea ție și Afroditei.

— Uneori liberul ăsta arbitru e de tot rahat, am spus.

Bunica a râs, și glasul vesel, familiar mie, m-a făcut să mă relaxez un pic.

— Așa e uneori, u-we-tsi-a-ge-ya. Dar de data asta liberul arbitru al femeilor Ghigua ne-a salvat neamul.

— Ce au făcut? a întrebat Afrodita.

— Cu ajutorul magiei, au creat o fecioară atât de frumoasă, încât să-i fie imposibil lui Kalona să reziste.

— Au creat o fată? Adică au transformat pe cineva prin magie?

— Nu, u-we-tsi-a-ge-ya, vreau să spun că au creat o fecioară. Ghigua cu cel mai mare talent la olărit a plămădit din lut o fecioară și i-au pictat un chip frumos peste poate. Ghigua țesătoare, cea mai dibace din toate triburile i-a țesut păr lung și negru, care îi cădea în valuri pe talia mlădioasă. Ghigua croitoreasă i-a făcut o rochie albă ca lumina lunii pline și toate femeile au împodobit-o cu scoici, mărgelile și pene. Ghigua cea mai iute de picior i-a mângâiat picioarele și a înzestrat-o cu sprinteneală și Ghigua cea mai pricepută cântăreață din toate triburile i-a șoptit vorbe dulci și blânde, dându-i cel mai dulce glas din câte existau.

Toate femeile Ghigua și-au crestat palmele și au făcut din sângele lor cerneala cu care i-au desenat pe trup simboluri ale puterii care reprezentau cele șapte Elemente Sacre: miazănoapte, miazăzi, răsărit, apus, înaltul cerului, inima pământului și spiritul. Apoi s-au prins de mâini în jurul frumoasei păpuși de lut și, folosindu-se de puterile lor împreunate, i-au dat viață.

— Bunico, cred că glumești! Vrei să spui că femeile au adus la viață o păpușă? am întrebat eu.

— Așa spune legenda, a răspuns ea. Drăguța mea, de ce e mai greu de crezut povestea asta decât aceea că o fată are puterea de a invoca toate cele cinci elemente?

— Hm, am făcut și am simțit că mă îmbujorez când m-a muștră. Cred că ai dreptate.

— Normal că are dreptate. Acum taci și las-o să spună și restul poveștii, a comentat Afrodita.

— Scuze, bunico, am mormăit.

— Pasăre Zoey, nu trebuie să uiți că magia există cu adevărat, a spus bunica. Este periculos să uiți asta.

— Am să țin minte, am asigurat-o și mă gândeam ce ironie era că tocmai eu mă puteam îndoi de puterea magiei.

— Ca să continui, a spus bunica, atrăgându-mi din nou atenția asupra poveștii. Femeile Ghigua i-au dat viață și o misiune femeii pe care au botezat-o A-ya.

— A, știu cuvântul ăsta. Înseamnă „eu“, am spus.

— Bravo, u-we-tsi-a-ge-ya. Au botezat-o A-ya pentru că fiecare pusese o parte din ea la alcătuire, pentru fiecare dintre femeile Ghigua era „eu“.

— E tare, a spus Afrodita.

— Femeile Ghigua nu au spus nimănui despre A-ya, nici soților lor, nici fiicelor lor, nici fiilor, nici taților lor. A doua zi la răsărit au scos-o din peșteră și au dus-o într-un loc de lângă un pârâu unde venea Kalona în fiecare dimineață să se îmbăieze și îi șopteau tot timpul ce trebuie să facă.

Așa că ședea acolo, în peticul de lumină matinală, își pieptăna părul și cânta un cântec feciorelnic când a văzut-o Kalona și, cum anticipaseră femeile, a fost cuprins de dorința obsedantă de a și-o face a lui. A-ya a făcut ce fusese creată să facă. A fugit de Kalona cu o iuțeală magică și Kalona a urmat-o. Dornic de ea, abia a șovăit un pic la gura peșterii în care aceasta a dispărut, și le-a văzut pe femeile Ghigua urmându-l și nici nu le-a auzit cântul magic și blând. Kalona a prins-o pe A-ya în măruntaiele pământului, însă frumoasa fecioară, în loc să țipe și să se împotrivescă, l-a primit cu brațe delicate și trup ademenitor. În clipa în care a pătruns-o, trupul catifelat și primitor a redevenit ce fusese înainte, țărână și spirit al femeii. Brațele și picioarele ei s-au transformat în lutul care îl ținea, spiritul ei, în nisipul mișcător care l-a făcut prizonier, în timp ce femeile Ghigua cântau și invocau pe Maica Gea să ferece peștera, prinzându-l pe Kalona în capcana eternă a îmbrățișării A-yei. Și acolo a rămas până în ziua de azi, bine ferecat la sânul Geei.

Am clipit de parcă tocmai aș fi ieșit după mult timp din apă și privirea mi s-a oprit asupra poemului care zăcea pe pat lângă bolul de culoarea lavandei.

— Și cu poemul ce e?

— Povestea nu se sfârșește cu întemnițarea lui Kalona. În momentul în care mormântul lui a fost pecetluit, fiecare fiu al său, cumplitii Imitatori de corbi, au început să cânte un cântec cu glas

omenesc, în care îi promiteau lui Kalona că într-o bună zi avea să revină și descriau răzbunarea cumplită pe care avea s-o reverse asupra ființelor umane, mai ales a femeilor. În zilele noastre nu prea se mai cunosc amănunte despre cântecul Imitatorilor de corbi. Chiar și bunica mea cunoștea numai fragmente din el și doar din versurile pe care i le șoptea bunica ei. Puțină lume voia să-și amintească de acest cântec. Credeau că aduce ghinion să meditezi la asemenea grozăvii, deși o parte însemnată din el a dăinuit, fiind transmisă din mamă în fiică, și în el, vă spun sigur, se vorbea despre Tsi Sgili și despre pământul însângerat, și despre felul în care tatăl lor de o frumusețe monstruoasă avea să se ridice din nou din morți. Bunica a ezitat în timp ce eu și Afrodita priveam îngrozite poemul. Într-un târziu a spus: Mă tem că poemul din viziunea ta este cântecul pe care îl cântau corbii. Și cred că este un avertisment că zeul Kalona este pe cale să se întoarcă.

Capitolul 23

— Este un avertisment, a spus Afrodita solemn. Toate viziunile mele sunt avertismente despre o tragedie care ar putea avea loc, și asta nu este o excepție.

— Cred că aveți dreptate, le-am spus Afroditei și bunicii.

— Și viziunile Afroditei nu sunt avertismente care, dacă sunt luate în seamă, pot preveni accidente cumplite? a întrebat bunica.

Afrodita părea să se îndoiască, așa că am răspuns eu în locul ei, cu o siguranță pe care nu prea o simțeam:

— Da, așa e. Viziunea ei te-a salvat, bunico.

— Și pe mulți alți oameni care ar fi murit și ei acolo pe pod în acea zi, a spus bunica.

— Tot ce trebuia să facem era să vedem cum să împiedicăm să aibă loc accidentul așa cum l-a văzut ea, deci asta e tot ce trebuie să facem și cu avertismentul ăsta, am spus.

— Sunt de acord, Zoey. Afrodita e mijlocul prin care Nyx vă transmite avertismente.

— Și în același timp vrea să ne ajutați, a remarcat Afrodita. Pe dumneavoastră v-am văzut citind poemul. A ezitat, m-a privit și am încuviințat din cap, înțelegând ce altceva voia să-i spună bunicii. Când am copiat poemul, era scrisul dumneavoastră.

Am auzit cum bunicii i se tăia respirația.

— Ești sigură?

— Mda, am confirmat. Am luat chiar și o scrisoare de-a ta și am verificat încă o dată.

Categoric e scrisul tău.

— Atunci trebuie să recunosc faptul că Nyx vrea să joc și eu un rol în asta, a zis bunica.

— Nici nu mă mir, am spus. Ești singura femeie Ghigua pe care o cunoaștem.

— O, drăguță! Nu sunt o femeie Ghigua. Întreg tribul votează pentru asta și, în plus, nu a mai existat oficial nici o femeie Ghigua de generații întregi.

— Eu v-aș vota, a spus Afrodita.

— Și eu, am adăugat. Și pun pariu că și Damien și gemenele. În plus, noi cam formăm un trib.

Bunica a râs.

— Nici prin gând nu mi-ar trece să mă opun voinței tribului.

— Ar trebui să veniți aici, a spus Afrodita deodată.

Am privit-o uimită și a dat ușor din cap, dar tare serioasă. Mi-am ascultat instinctul și mi-a fost clar, nu fără o strângere de inimă, că Afrodita avea dreptate.

— A, mulțumesc Afrodita, dar nu pot. Nu-mi place să-mi părăsesc plantația de levănțică.

Vorbim la telefon și ne trimitem mesaje ca să îi dăm de cap.

— Bunico, ai încredere în mine? am întrebat-o.

— Sigur că am încredere în tine, fiica mea, a răspuns ea fără ezitare.

— Trebuie să vii aici, am spus pur și simplu.

A amuțit în telefon și mai că o vedeam meditănd.

— Îmi strâng câteva lucruri, a zis ea într-un final.

— Aduceți și niște pene din alea, a spus Afrodita. Pun pariu că o să trebuiască să mai ardem ierburi.

— Am să aduc, copilă, a încuviințat bunica.

— Vino acum, bunico, am spus și nu puteam să sufăr sentimentul presant care mă copleșise.

— În noaptea asta, Pasăre Zoey? Nu pot să aștept câteva ore până se face dimineață?

— În noaptea asta. Parcă pentru a-mi întări spusele, Afrodita și cu mine am auzit strigătul dătător de fiori, adânc, al unui corb. Era așa de tare, de ziceai că se afla în sufrageria ei caldă și ordonată, lângă ea. Bunico, ești bine?

— Sunt spirite, u-we-tsi-a-ge-ya. Nu pot să-mi facă rău decât dacă sunt pe moarte, și te asigur că nu sunt nici măcar pe aproape de moarte, a spus ea hotărâtă.

Mi-am amintit de frica paralizantă pe care mi-o treziseră dungile înțepătoare care îmi apăruseră pe mână și nu eram prea convinsă că avea sută la sută dreptate.

— Grăbește-te, bunico. O să mă simt mai bine cu tine aici, am încheiat eu.

— Și eu, a spus Afrodita.

— Ajung acolo în mai puțin de două ore. Te iubesc, Pasăre Zoey.

— Și eu te iubesc, bunico.

Mă pregăteam să închid telefonul, când bunica a adăugat:

— Și te iubesc și pe tine, Afrodita. Se poate să fie a doua oară când îmi salvezi viața.

— La revedere. Ne vedem curând, a spus Afrodita.

Am închis telefonul și, spre uimirea mea, am văzut-o pe Afrodita, care deja își recăpătase aproape complet albastrul pal al ochilor, cu lacrimi în ochi și îmbujorată. A văzut că mă uit la ea și și-a șters ochii stânjenită.

— Ce? Îmi place un pic bunica ta. Ce e rău în asta?

— Știi, încep să cred că în adâncul tău se ascunde o Afrodită chiar de treabă.

— Hai, nu te înmuia toată. Imediat ce dau de ea, o înec în cadă.

Am râs.

— Nu crezi că ar trebui s-o iei din loc? Ai o grămadă de treburi.

— Ce? am făcut.

A oftat și a spus:

— Trebuie să aduni gașca de točilari, să-i pui la curent cu treaba cu poemul și altele și să vezi unde o instalezi pe bunica ta, ceea ce înseamnă că trebuie să stabilești cu Shekinah, pentru că nu cred că vrei să dai ochii cu Neferet, și mai e și faza cu camera de filmat pe care trebuie să-l pui pe Jack s-o instaleze în morgă. Hai, succes!

— Rahat, ai dreptate. Și cât timp eu fac toate astea, tu ce învârți?

— Eu mă odihnesc ca să fiu proaspătă și să-mi pun mintea prodigioasă la contribuție ca să dezleg misterul cu poemul.

— Deci, te bagi la somn?

— Cam așa ceva, dar tu nu te întrista. Am reușit să chiulim la toate orele azi, a spus ea.

— Ba tu ai reușit să tragi chiulul pe toată linia, eu am reușit să ajung la singura oră pe care o predă fostul meu, exact la timp cât să fac o improvizație jenantă și de tot râsul cu el în fața clasei.

— Mamăăă! Vreau detalii!

— Ia-ți gândul, i-am aruncat peste umăr pe când ieșeam pe ușă.

*

N-a fost prea greu să dau de Damien și de gemene. Erau în sala principală a dormitoarelor și se îndopau cu covrigei și cu cartofi la cuptor (îhh! Ce porcărie că vampiriiăștia ne obligau să mâncăm sănătos). Mi-a fost clar că discutau despre mine, căci au amuțit cu toții când m-au văzut și apoi au început toți să balmăjească în același timp.

— A, iubire, tocmai am auzit despre faza cu Erik de la ora de artă teatrală, a spus Damien și m-a bătut ușor, încurajator pe braț.

— Mda, dar n-am auzit suficient, a intervenit Shaunee.

— Avem nevoie de amănunte chiar de la sursă, a spus Erin.

— Și tu ești sursa, a încheiat Shaunee.

Am oftat.

— Am făcut o scenă de improvizație, m-a sărutat, toată lumea a înnebunit, când a sunat de ieșire au plecat cu toții, cu am rămas, nu m-a băgat în seamă, sfârșit.

— Nu, nu, nu, nu scapi tu doar cu câteva detalii, a intervenit Erin.

— Da, mai multe ne-a spus Becca. Știi, geamăno, eu chiar cred că fata aia are bucurii la Erik al nostru, a spus Shaunee.

— Pe bune, geamăno? Să-i facem un bine lui Z a noastră și să-i scoatem aleia ochii? a întrebat Erin. N-am mai scos cuiva ochii de ani de zile.

— Sunteți atât de prozaice, a remarcat Damien. Erik și Zoey s-au despărțit; sau ați uitat?

— Pardon da' vocabularul tău mă pro-calcă pe pro-nervi, a replicat Erin.

— Pro-exact! a spus Shaunee.

— Rahat! Vreți să terminați cu ciondăneala? Se întâmplă chestii nașpa rău, care-mi fac viața amoroasă de tot rahatul să pară și mai ridicolă decât e. Acum mă duc să-mi iau o cola și am să fac pe dracu-n patru să dau de niște chipsuri pe bune în bucătărie. Cât timp eu mă ocup de asta, voi mișcați-vă fundurile în camera Afroditei, că trebuie să ne gândim la niște chestii.

— Chestii? Ce fel de chestii?

— De-alea înfricoșătoare și de sfârșit de lume cu care suntem atât de obișnuiți, am spus.

Damien și gemenele m-au privit câteva secunde, apoi au mormăit toți trei:

— Marfă! Ne băgăm și noi.

— A, Damien, am spus. Ia-l și pe Jack, e și el implicat în asta.

Mai întâi, Damien a părut surprins, apoi vesel și apoi un pic trist.

— Z, are ceva dacă o aduce și pe Ducesă? Nu-l scapă cățeaua niciun pic din ochi.

— Da, poate să vină cu ea. Dar avertizează-l că Afrodita și-a luat pisică și că e clona ei ciudată și blănoasă.

— Îhh, s-au pornit gemenele.

Am clătinat din cap și am dispărut în bucătărie, hotărâtă să nu-i mai las pe niciunul dintre ei să-mi facă probleme.

— Dumnezeule, mi se face rău! a spus Jack și și-a făcut aer, palid rău la față, aruncând întruna priviri spre ferestrele acoperite cu perdele grele. Ducesa, care stătea înghesuită în camera Afroditei între noi și pisica ei mârâitoare, s-a sprijinit de el și a scheunat.

Jack a fost primul care a rupt lunga tăcere așternută după ce eu și Afrodita i-am pus la curent cu viziunea ei, cu poemul și cu povestea bunicii despre Tsi Sgili, Imitatorii de corbi și Kalona.

— N-am mai auzit de ani de zile o poveste atât de înspăimântătoare ca asta, a șoptit Shaunee aproape fără suflu. Jur că e mai înspăimântătoare și decât toate filmele din seria Saw, toate la un loc.

— Dumnezeule, geamăno! Pe mine Saw IV m-a băgat în sperieți, a spus Erin. Dar ai dreptate, chestia asta cu Kalona e și mai nașpa. Și cred că a fost o idee bună să o chemi aici pe bunica ta, Z.

— Sunt de acord, geamăno, s-a băgat și Shaunee în vorbă.

— Z, a spus Jack, numai când mă gândesc la corbii ăia oribili orăcâind la bunica ta cea drăguță în timp ce stă în căsuța ei de pe plantația de levănțică, departe, în pustietate, parcă mă ia cu tremurat.

— Drăguț, a remarcat Afrodita. De parcă Zoey n-ar fi destul de speriată și fără să simți tu nevoia să răsucești cuțitul în rană.

— O, Dumnezeule! Scuză-mă, Zoey! a spus Jack cuprins deodată de remușcări, prinzându-l pe Damien de o mână timp ce cu cealaltă o mângâia pe Ducesă, cu aerul că era gata-gata să izbucnească în lacrimi.

Mă așteptam ca gemenele să se burzuluiască la Afrodita, ca de obicei, dar au făcut un schimb rapid de priviri și apoi s-au întors spre mine.

— Scuze, Z, a spus Erin.

— Da, cotoroața, ăă, Afrodita, vreau să spun, are dreptate. Nu ar fi trebuit să te speriem cu

chestia cu bunica ta, a intervenit și Shaunee.

— Ei na! Tocmai mi-au dat dreptate Die Tembelen Gemenen? A zis Afrodita și și-a lipit dosul mâinii de frunte, prefăcându-se a leșină.

— Dacă te simți mai bine așa..., a spus Shaunee.

— Află că încă ne stai în gât, a încheiat Erin.

— Vreți să nu scăpați din vedere faptul că Ducesa a trecut printr-o grămadă de porcării ieri?

M-am ghemuit în fața marelui labrador gălbui și i-am cuprins fața cu palmele. În ochi i se vedeau calmul și înțelepciunea, ca și când ar fi înțeles deja mult mai mult decât am reuși noi să înțelegem vreodată. Ești mai bună decât oricare dintre noi, nu?

Ducesa m-a lins pe față și am zâmbit. Îmi amintea de Stark cel plin de viață și de încredere și m-a cuprins speranța că poate avea să se întoarcă la cățeaua lui (și la mine). Și deși asta mi-ar fi complicat și mai tare existența, în același timp mă făcea să simt că lucrurile nu erau așa de înspăimântătoare cum credeam eu. Atunci Damien mi-a spulberat iluziile.

— Dă-mi să văd poemul.

Tipic pentru premiantul clasei, a intrat direct în subiect, trecând cu vederea o parte însemnată a dramei.

Ușurată că mai aveam încă un creier care încerca să-i dea de cap, m-am ridicat și i-am dat poemul.

— În primul rând, să știi că e greșit să-l numești poem, a spus Damien.

— Bunica a zis că e cântec, am explicat.

— De fapt, nu e nici cântec, cel puțin după părerea mea.

Aveam mare respect față de părerile lui Damien, mai ales pe teme cu potențial academic, așa că am spus:

— Dacă nu e nici poem și nici cântec, atunci ce e?

— Este o profeție, a spus el.

— La dracu'! Are dreptate, a strigat Afrodita.

— Spre tristețea mea, trebuie să-i dau dreptate, a zis Shaunee.

— Nenorociri și moarte, într-un limbaj să te crucești... Mda, categoric e o profeție, a spus

Erin.

— Profeție cam ca aia din Stăpânul Inelelor, despre întoarcerea regelui? a întrebat Jack.

— Da, exact așa, a spus Damien și i-a zâmbit.

Apoi s-au uitat cu toții la mine.

— Cred că așa e, am spus și eu ce m-am priceput.

— Bine, hai să ne apucăm s-o descifrăm, a continuat Damien și a început să studieze profeția. Bun, deci are rimă abab cdcd ee și e formată din trei strofe.

— Contează chestia asta? am întrebat. Adică, acum îi zicem profeție, nu poem, și întrebarea mea e dacă ne interesează chestia asta cu abab?

— Hm, nu sunt foarte sigur, dar e scrisă sub formă de poem și bănuiala mea e că trebuie să aplicăm regulile din poezie ca s-o descifrăm.

— Da, are logică, am spus.

— Strofele din poezie corespund în general paragrafelor din proză, fiecare dintre ele are un subiect propriu, deși trebuie să se potrivească cu restul pentru a forma un întreg.

— Ce băiat mi-am tras! s-a minunat Jack cu un zâmbet larg și a îmbrățișat-o pe Ducesa.

— Mamă, ce deștept e băiatul ăsta, a spus Shaunee.

— Îl duce mintea, a intervenit și Erin.

— Numai când mă uit la el mă ia cu durere de cap, a spus Afrodita.

— Deci, trebuie să luăm mai întâi fiecare strofă în parte, nu? am întrebat eu.

— N-ar fi rău, a răspuns Damien.

— Citește cu glas tare, a spus Afrodita. A fost mai ușor de înțeles când Zoey l-a citit cu voce tare.

Și-a dres glasul și a citit prima strofă cu vocea lui excelentă.

Străbunul somn de veghe doarme.
Când sânge sacru, puternic, mustește din pământ,
Semnul grăit-a; Regina Tsi Sgili-l cheamă la arme,
Iar el se-nalță din al său mormânt.

— Este evident că „străbunul“ se referă la Kalona, a spus Damien.

— Și Afrodita și cu mine am tras deja concluzia că pământul ar putea musti de sânge din cauza cuiva care este omorât, de exemplu profa Nolan. Am făcut o pauză și am înghițit în sec. Ar fi trebuit să adaug „și Loren“, dar nu reușeam să-mi fac curaj și să-i rostesc numele.

— Când am găsit-o era... era atât de mult sânge peste tot prin iarbă, încât nu îl înghițise pământul, așa că dădea impresia că pământul mustea de sânge, și-a amintit Afrodita cu glas tremurător.

— Mda, chiar se putea spune că mustea pământul de sânge, i-am dat dreptate. Și, dacă omul sau vampirul care fusese omorât era puternic, asta ar explica referirea la putere.

— Da, merge, mai ales dacă adaugi următoarele două versuri. E evident că toată chestia asta este pusă la cale de Regina Tsi Sgili, a avansat ideea Damien, s-a oprit, și-a încrețit fruntea, apoi a adăugat: știi, referirea asta ar putea să fie o păcăleală. Tsi Sgili pune la cale sau este cauza a ceea ce se întâmplă, dar sângele ei puternic este cel care face pământul să mustească de sânge și îl deșteaptă din somnul lui.

— Îh, ce scârboșenie, a spus Shaunee.

— Și cine e regina Tsi Sgililor? a întrebat Erin.

— Nu știm sigur. Bunica nu știa. De fapt, nu știe mare lucru despre Tsi Sgili, decât că sunt periculoase și că se hrănesc pe seama morții, am spus.

— Bine, atunci trebuie să fim atenți la o posibilă regină, a spus Damien.

— Deși habar n-avem cine ar putea fi ea? a întrebat Shaunee.

— Ba avem ceva habar, a spus Erin. Bunica lui Zoey a spus că Tsi Sgili se hrănesc pe seama morții, deci trebuie să fie cineva care devine mai puternic după ce moare cineva.

— Bunica lui Zoey a mai spus că deseori Tsi Sgili au ceva care se numește... ăă... ane li... cum îi zicea, Zoey? a întrebat Afrodita.

— Ane li sgi, am lămurit-o. Asta înseamnă că pot citi gândurile. Am inspirat adânc și am continuat în trombă. Cred că știm cu toții un vampir anume căruia i s-ar potrivi descrierea asta.

— Neferet, a șoptit Damien.

— Bun, știm cu toții că nu e ce pare a fi, a spus Erin.

— Dar oare asta înseamnă că este atât de malefică după cum pare a fi o Tsi Sgili? a întrebat Shaunee.

Afrodita și cu mine am făcut schimb de priviri, apoi m-am hotărât și am dat din cap.

— S-a îndepărtat de calea lui Nyx, a explicat Afrodita.

Gemelele au rămas fără suflu. Jack a strâns-o pe Duceasă în brațe și jur că tipul a scâncit ușurel, ca un cățel.

— Ești sigură? a întrebat Damien cu voce tremurătoare.

— Da, suntem sigure, am spus.

— Atunci sunt mari șanse ca regina din profeție să fie Neferet.

Mi se întorcea stomacul pe dos pe măsură ce piesele puzzle-ului compuneau o imagine din ce în ce mai clară.

Neferet s-a schimbat de când au murit profa Nolan și Loren.

— Mărită zeiță! Vrei să spui că a avut o legătură cu crimele alea cumplite? a strigat Jack cu glasul întretăiat.

— Nu știu dacă a avut vreo legătură cu ele sau pur și simplu a profitat de efectele pe care le-au produs, am spus și mi-a revenit în memorie scena dintre Neferet și Loren la care fusesem martoră cu puțin timp înainte ca el să fie omorât. Fuseseră împreună, era evident, și el fusese îndrăgostit de ea, dar ea se folosisese de el ca să-mi vină de hac, își pusese iubitul să mă seducă și să mă împregneze. Cum era posibil să-l iubească și să-l pună să facă treaba asta?

Dar dacă felul în care știa ea să iubească era la fel de aiurea cum devenise ea? însemna asta că putea ucide ce pretindea că iubește?

— Dar toți am crezut că Oamenii credinței aveau legătură cu crimele, a spus Shaunee.

— Poate că asta voia regina Tsi Sgilor să credem, a spus Damien evitând să rostească numele lui Neferet, chestie care mi s-a părut deșteaptă.

— Ai dreptate. Mai întâi au fost crimele alea, apoi Afrodita a avut niște viziuni nasoale, una după alta, în care eu eram omorâtă și Neferet era implicată în cel puțin una dintre ele, apoi mai are încă o viziune și iese la iveală profetia asta? E prea mare coincidența. Poate că ideea era să arate ca o crimă provocată de intoleranța religioasă, am spus și gândul mi-a zburat la călugărițele de treabă pe care le cunoscusem și care mă făcuseră să mă mai gândesc dacă toți creștinii sunt niște cretini înguști la minte, chitiți să se ia de toată lumea care crede în altceva.

— Când, de fapt, era o crimă comisă din dorința de a-și arăta puterea, a spus Afrodita.

Pentru că Neferet vrea să-l aducă la viață pe Kalona.

— Hai mai bine să îi zicem „regina“ pentru moment, nu? am spus iute.

Toată lumea a încuviințat din cap, iar Afrodita a ridicat din umeri:

— N-am nimic împotriva.

— Stai puțin. Profetia ne-ar putea spune că moartea reginei face posibilă trezirea la viață a lui Kalona. Hai să spunem că o cunoaștem pe regina asta și, dacă e cine credem noi, n-o văd pe ea să se sacrifice ca să lase pe altcineva la putere, a spus Damien.

— Poate că știe doar o parte a profetiei. Bunica a spus că nimeni nu a immortalizat cântecul Imitatorilor de corbi, că numai părțile din el se mai păstrează, deci se poate spune că s-a pierdut de un milion de ani.

— A, a făcut Afrodita.

Ne-am uitat cu toții la ea.

— Ce e? am întrebat.

— Hm, poate greșesc, dar dacă, cine știe cum, Kalona iese din mormânt sau cum vreți să-l numiți? Stă acolo de o grămadă de vreme. Dacă cumva pământul care îl ține în strânsoarea lui îl scapă din mână? E nemuritor. Poate că poate să iasă de acolo și să intre în mințile oamenilor. Nyx poate să facă așa ceva, poate să ne șoptească diverse chestii. Dacă poate și el să facă treaba asta?

— Șoptă! Asta a spus Nyx, că Neferet ascultă de șoptele altcuiva, am spus și m-au cuprins fiorii la gândul ăsta și la sentimentul care îmi spunea că suntem pe drumul cel bun.

— Ar fi logic ca cei la mintea cărora are cel mai repede acces să fie cei deschiși pe moarte și spre rău, a spus Damien.

— De exemplu, la Tsi Sgili, a spus Erin.

— Mai ales la regina lor, a completat Shaunee.

— A, rahat! am exclamat.

Capitolul 24

— Bun, hai să trecem la următoarea strofă, a spus Damien, apoi a citit:

Când mâna morții din strânsoare-l va scăpa,
El, crâncenă splendoare, cumplită-nfățișare,
În fruntea lor din nou se va-ntrupa,
Femeile-mblânzi-va mâna-i distrugătoare.

— Și apoi, normal, distihul de la sfârșit, a recitat Damien finalul:

Cântecul lui Kalona sună dulce,
Prin foc și gheață vărsăm sânge.

— Din nefericire, mare parte din restul profeției nu e prea complicat de înțeles, a spus Erin. Ne-am holbat cu toții la ea și a continuat: Bine, recunosc, pentru că mă strângeți cu ușa, că am învățat și eu ceva la cursul de poezie de semestrul trecut. Așa că hăituiți-mă! în orice caz, cu excepția primului vers, tot ce spune e că o să dea iar iama în femei când s-o elibera.

— Dar în primul vers se spune cum se eliberează, a zis Damien. Mâna morții îl scapă din strânsoare și, dacă ne gândim la prima strofă, mâna aia o să cauzeze o vărsare de sânge atât de nasoală, încât pământul o să mustească de sânge.

— Exact, și în prima strofă pare-se că persoana care o să facă pământul să mustească de sânge este regina Tsi Sgili. Dacă e cine credem noi, atunci chestia asta nu se potrivește pentru că nu e moartă, am spus.

— Nu se poate să fie doar un simbol? Pentru că, pe bune, cum poate ceva care e deja mort să facă ceva să sângereze? Pur și simplu nu are logică, motiv pentru care niciodată nu mi-a plăcut poezia, a spus Afrodita. În plus, hai să presupunem că toată zăpăceala se referă la o singură persoană și că Tsi Sgili asta e moartă și sângerează, deși morții nu sângerează sau, cel puțin, nu prea mult timp după ce mor.

— O, nu! am spus realizând deodată la ce se referea profeția, și m-am așezat pe pat pentru că mi se înmuieră genunchii.

— Zoey, ce-ai pățit? m-a întrebat Damien și mi-a făcut aer cu hârtia.

— Dacă vomțiți la mine în pat, te omor, a spus Afrodita.

Nu am băgat-o în seamă și l-am apucat pe Damien de un braț.

— E Stevie Rae, ea a fost moartă și acum e ne-moartă. Sângerează, sângerează o grămadă. În plus, poate să citească gândurile, pe lângă puterile importante pe care i le dă pământul. Dacă ea e regina?

— Și are desen roșu. Exact ca-n povestea cu tipa aia tare pe care au făcut-o femeile Ghigua pentru Kalona, a spus Erin.

— Da, e o legătură aici, a recunoscut Shaunee.

— Stevie Rae! Dumnezeu! Stevie Rae! a exclamat Jack, chiar mai palid decât mine.

— Știu, dragule, știu. Nu e un mizilic, a spus Damien.

Afrodita mi-a căutat privirea:

Trebuie să fiu de acord cu teoria că ar putea fi Stevie Rae.

— Nu se poate. Stevie Rae era cumplită când își pierdea umanitatea, a zis Damien ușurel, meditănd la asta. Dar s-a Transformat, și acum a redevenit ea însăși. Nu cred că poate fi ea regina Tsi Sgili, pentru că ea nu e malefică.

Afrodita s-a uitat chiorâș la mine, apoi a spus:

— Uite care e faza, Stevie Rae nu mai e ca înainte.

— Și e logic să fie așa, pentru că a trecut prin multe, am spus iute. Indiferent de situație, nu eram dispusă să cred că Stevie Rae era rea. Altfel, da, dar rea în niciun caz. Apoi mi-a trecut prin cap alt gând: Se poate ca unul dintre ceilalți puști dezgustători să fie Tsi Sgili. Tu ai spus chiar că sunt încă..., m-am oprit când am realizat într-un sfârșit că Afrodita îmi făcea semn să-mi țin gura, timp în care Damien și gemenele se holbau la mine cu gura deschisă.

— N-ai uitat că nu toată lumea știe de puștii ceilalți, nu? a spus Afrodita. Apoi și-a dat ochii peste cap către prietenii mei rămași perplecși. Ups! Ei, o las pe Zoey să se descurce. Hai, spune-le tocilarilor despre ciudați, Z!

Rahat, am uitat că nu știau de novicii cu semiluni roșii. Am hotărât să fiu directă și să le spun adevărul și numai adevărul și să scap odată. Și dacă o dădeam în bară, mă puneam și eu pe plâns.

— Bun, vă mai amintiți de ceilalți puști care au murit?

Au dat din cap destul de reținuți.

— Mă refer la nasolul de Elliot și la Elizabeth Fărănumedefamilie și, mă rog, mai erau și alții.

Au dat din nou din cap.

— Ei bine, nu au murit, au pățit ce a pățit și Stevie Rae, numai că altfel. Pe bune că e greu

de explicat, am spus și am ezitat, încercând să găsesc cuvintele potrivite. Dar, în esență, sunt încă în viață, semilunile lor albastre s-au făcut roșii și stau în tuneluri cu Stevie Rae.

— În mod paradoxal, scumpul de Jack a fost cel care m-a salvat:

— Vrei să spui că asta e încă o chestie pe care nu puteai să ne-o spui pentru că nu voiai ca din greșeală să ne gândim la ea, și Neferet, care categoric nu e dintre personajele pozitive, să tragă cu urechea la creierul nostru și să afle că știi?

— Jack, îmi vine să te sărut, am spus.

— Hi, hi, a chicotit Jack și i-a „ciufulit” Ducesei urechile.

Apoi mi-am mutat privirea de la el la ceilalți prieteni ai mei. Oare gemenele și Damien aveau să treacă cu ușurință peste încă un lot de minciuni de-ale mele? Cei trei au făcut un schimb prelung de priviri.

Damien a vorbit primul:

— Neferet e în spatele chestiei ăsteia cu puștii morți și deveniți zombi, nu?

Am ezitat, dornică să-i țin departe de adevăr cât de mult posibil.

— Da, a spus Afrodita și m-a scutit de necesitatea de a face o alegere. Categoric, Neferet e în spatele chestiei ăsteia. De-aia nu a vrut Zoey să vă spună despre ceilalți puști. Neferet e periculoasă, ea a vrut să vă ferească de pericol. A făcut o pauză și m-a privit. Dar acum e prea târziu, trebuie să afle.

— Mda, am spus ușurel. Trebuie să aflați cu toții.

— Bine, a spus Damien cu hotărâre. S-a întins și l-a prins pe Jack de mâna cu care nu o mângâia pe Ducasă. E timpul să aflăm totul. Suntem pregătiți și nu ne e frică.

— Cel puțin, nu foarte tare, a spus Jack.

— Îhî, știi doar ce amatoare suntem de bârfe de calitate, a zis Erin.

— Și aici avem niște bârfe de primă mână de la o sursă din interior, a intervenit și Shaunee.

— Die Tembelen Gemenen, bârfa asta trebuie s-o țineți pentru voi, a spus Afrodita, evident dezgustată.

— E, na, de parcă noi n-am ști, a replicat Shaunee.

— Acum nu, dar mai târziu o să fie o bârfă cumplit de bună, a spus Erin.

— Bine, le-a întrerupt Damien. Spune-ne, Zoey.

Am tras aer în piept și am vărsat tot. Despre prima dată când crezusem că văd „fantomă” și care, până la urmă, se dovediseră a fi nasolul de Elliot și Elizabeth Fărănumedefamilie (în care trebuise să arunc cu foc ca s-o liniștesc de tot, ca să pot apoi să-i scot pe Heath din tuneluri), care de fapt erau zombi. Le-am spus de tuneluri și despre ce s-a întâmplat când l-am salvat pe Heath. Le-am spus de Stevie Rae, totul, le-am spus chiar și despre faptul că era posibil ca Stark să devină zombi.

Când am terminat, asupra prietenilor mei se așternuse o tăcere mormântală.

— Mamă! a exclamat Jack și a privit-o pe Afrodita. Și deci tu ești singura care știa despre chestia asta pentru că, cine știe cum, vampirii nu-ți pot citi gândurile?

— Da, a răspuns ea, și-a îndreptat spatele și și-a tras privirea aia arogantă, semn că se pregătea ca toți să sară pe ea, să-i spună că acum, că știau și ei totul, ea putea să iasă din peisaj.

— Trebuie să-ți fi fost foarte greu, mai ales că eram atât de răutăcioși cu tine, a spus Jack.

Afrodita a clipit uimită.

— Mda, a spus și Damien. Scuze pentru unele dintre chestiile pe care ți le-am spus. Tu îi erai o bună prietenă lui Zoey chiar și când noi nu eram.

— Subscriu, a spus Shaunee.

— Din nefericire, subscriu și eu, a spus și Erin.

Afrodita părea de-a dreptul șocată. I-am zâmbit larg și i-am făcut iute cu ochiul. Nu am spus tare, dar se vedea treaba că devenea și ea membră a găștii de tocilari.

— Bun, acum că știți totul, avem o grămadă de treabă, am zis. Toți și-au îndreptat atenția asupra mea. După cum a spus Stevie Rae, trebuie să ne asigurăm că, dacă Stark se trezește, nu se întâmplă de față cu Neferet, care așteaptă să-l transforme într-o slugă de-a ei.

— Îhh, s-a strâmbat Shaunee.

— Ce scârboșenie! Tipul chiar era bine, a zis Erin.

— Poate că încă e bine, a spus Jack, apoi a răsuflat zgomotos și a pus mâna pe urechile Ducesei. Și dacă ai de gând să vorbești despre el, cred că fie ar trebui să-i zicem J.S. sau să-i spunem numele pe litere, știți, din respect pentru Ducesa.

Am privit-o pe aceasta în ochii ei căprui. Pentru o clipă, le-am căzut prizonieră și jur că am văzut în ei suferință și o bunătate adâncă, fără margini.

— Bine, o să-i spunem doar inițialele, am încuviințat, ușurată că, poate dacă îi spuneam doar inițialele, nu aveam să mă mai gândesc că tocmai despre el vorbeam, și atunci nu aveam să-mi mai amintesc cât de tare ne legaserăm unul de celălalt chiar înainte să moară.

— Așa că, în loc să încercăm să șterpelim... ăă... corpul lui J.S. și să-l ascundem în dulapul lui Z sau mai știu eu pe unde, eu, desigur, am avut o idee mai bună, a spus Afrodita și a făcut o pauză, ca să se asigure că toată lumea era atentă la ea. Am luat o cameră video pentru bebeluși.

— A, super! a exclamat Jack. Am văzut ceva de genul ăsta zilele trecute la Dr. Phil. Doamne, era cumplit! O bonă îngrozitoare și, dacă îmi permiteți, grasă și prost îmbrăcată, a fost filmată de o cameră din asta cum îl zvânta în bătaie pe un biet copilaș.

— Deci, știi despre ele? a întrebat Afrodita.

— Îhî, a răspuns el.

— Bine, pentru că trebuie să te strecuri în morgă, să instalezi camera și apoi să îi aduci înapoi lui Zoey monitorul. Crezi că te descurci? a întrebat Afrodita.

Jack s-a albit la față.

— Morgă? Adică acolo unde țin cadavrele?

— Nu te mai gândi așa la ea, am spus iute. J.S. poate că doarme, mai puțin chestia cu respiratul.

— A, a făcut Jack, deloc convins.

— Te descurci? am întrebat teribil de ușurată că nu mă pricepeam la electronică și că nu putea să-mi revină mie sarcina asta.

— Da, mă descurc, pe bune, a spus Jack hotărât și a cuprins-o pe Ducesa cu brațul pe după gât.

— Bun, atunci problema e rezolvată. Cel puțin până se trezește, dacă se trezește, dar speram să am ceva zile la dispoziție până să trebuiască să îmi bat capul cu toate implicațiile. De fapt, îmi era greu să mă gândesc la Stark, așa că am schimbat iute subiectul. Trebuie să ne întoarcem la profeție. Tare mi-e teamă că versul în care spune „mâna morții“ se referă la Stevie Rae.

— Eu tot nu cred că Stevie Rae poate fi implicată în renașterea îngerului ăstuia căzut, a spus Damien.

— Dar mai sunt și alți vampiri din ăștia de tip nou, nu? a întrebat Jack.

— Nu sunt tocmai vampiri, am explicat. Stevie Rae este singura care s-a Transformat complet. Dar sunt câțiva novici de tip nou.

— Are mai multă logică să fie unul dintre ei, a spus Damien.

— Exact. Stevie Rae nu s-ar băga în cârd cu un tip malefic, a spus Erin.

— No, nici o șansă, i-a dat Shaunee dreptate.

Afrodita s-a uitat la mine și am rămas amândouă tăcute.

— Da, da' Zoey a spus că puștii ceilalți sunt, hm, dezgustători, a spus Jack.

— Așa și e, a confirmat Afrodita. Sunt ca - a făcut o pauză, apoi chipul i s-a luminat - sunt cam ca niște muncitori în construcții, îh!

— Afrodita, nu văd care e problema cu muncitorii în construcții, am spus exasperată.

— Ce? Aud ce spui, dar nu înțeleg o iotă.

Mi-am dat ochii peste cap.

— Adevărul e că, în prezent, novicii cu semiluni roșii ar putea fi dezgustători numai în lumea ciudată a Afroditei. Nu l-am mai văzut pe niciunul de când s-a Transformat Stevie Rae și ea mi-a spus că e totul sub control și că și-au recăpătat umanitatea, așa că am să mă abțin de la critici.

— Fie că sunt dezgustători sau doar disprețuiți pe motive de clasă socială de domnișoara Gossip Girl, eu cred că trebuie să fim cu ochii pe ei, a spus Damien. Trebuie să aflăm ce fac, cu cine vorbesc, ce gândesc. Dacă aflăm toate astea, vom ști în același timp dacă demonul ăsta încearcă să

ajungă la vreunul dintre ei și să se folosească de ei în scopuri abominabile.

— Abo... ce? a spus Shaunee.

— Minabil și mai cum? a intervenit și Erin.

— Înseamnă îngrozitor de rău, le-a șoptit Jack gemenelor.

— Atunci e bine că vine Stevie Rae cu novicei ei cu semiluni roșii mâine la ritual, am anunțat.

Prietenii mei au rămas fără suflare.

M-am uitat la Afrodita, care a oftat.

— Nu mai am afinitatea față de pământ, a recunoscut ea. Apoi și-a dus dosul mâinii la frunte și și-a șters-o, întinzând semiluna safirie falsă pe care și-o desenase acolo. Nu mai sunt novice, sunt ființă umană.

— Mă rog, nu tocmai o ființă umană obișnuită, am adăugat, încă are viziuni, cum ne arată fără dubiu profeția pe care a copiat-o. Și încă mai este importantă pentru Nyx, am spus și i-am zâmbit Afroditei. Am auzit-o pe zeiță spunând asta cu gura ei.

— Asta sună ciudat rău! a spus Jack.

— E de-a dreptul pervers, a zis Shaunee.

— Și nu se referă la sex, a completat Erin.

— Deci, asemenea lui Stevie Rae și noviceilor cu semiluni roșii, Afrodita este ceva de tip nou, a spus Damien gânditor.

— Așa se pare, am încheiat eu.

— Lucrurile se schimbă, a reluat Damien ușurel. Ordinea lumii merge spre o fază nouă.

M-a luat cu fiori.

— Și asta e bine sau rău?

— Nu cred că putem ști încă, a răspuns el. Dar cred că o să aflăm în curând.

— E înspăimântător, a spus Jack.

Mi-am privit prietenii, care păreau cu toții speriați și nesiguri, și știam că asta nu avea să ne fie util. Trebuia să fim puternici, uniți și să credem unii în ceilalți.

— Eu nu cred că este înspăimântător. Când am spus asta, știam că e ditamai minciuna, dar pe măsură ce vorbeam, începeam să cred din ce în ce mai tare. O Transformare poate fi o chestie ciudată, chiar perversă. Le-am zâmbit larg lui Damien și lui Jack și mi-au zâmbit la rândul lor șovăielnici. Dar e nevoie de Transformare pentru ca lucrurile să evolueze, pentru ca noi să evoluăm. Gândiți-vă, dacă nu era Transformarea asta, Stevie Rae ar fi moartă. Când mă copleșesc toate astea, mă gândesc așa. În plus - am spus și i-am privit pe toți - ne avem unul pe celălalt. Și Transformarea nu e așa de rea când nu treci singur prin ea.

Încrederea din ce în ce mai mare de pe chipurile lor m-a făcut să mă gândesc că poate, într-o bună zi, aveam să devin o Mare Preoteasă bunicică.

— Și care e planul? m-a întrebat Damien.

— Tu și cu Jack trebuie să instalați camera video pentru bebeluși în morgă. Credeți că puteți să faceți chestia asta fără să vă prindă cineva? am întrebat.

— Cred că putem să creăm o diversiune, a spus Jack ușurel, plimbându-și privirea de la Ducesa la Malefica; cât timp a durat „întâlnirea“, pisica mârâise amenințătoare din baie la cătea. Dacă putem conta pe ajutorul Afroditei.

— Bine. Dacă pisica mea o să înfulece cățeaua, nu vreau să aud o vorbă despre chestia asta, chiar dacă S-t-a-r-k se trezește și se enervează că de ce are labradorul lui botul ferfeniță.

— Încearcă și tu să creezi o diversiune, nu o baie de sânge, am spus.

— Așa rămâne, au zis într-un glas Damien și Jack.

— Am să mă duc la Shekinah să-i spun că bunica vine în vizită și că trebuie să stea într-una dintre camerele de oaspeți, am decis eu.

— Iar noi o să stăm la un kilometru de Neferet, a zis Erin.

— Subscriu, a spus și Shaunee. Și ar trebui să subscriem cu toții, mai puțin Z și Afrodita.

Mă pregăteam să deschid gura să-i dau dreptate, când Afrodita ne-a șocat pe toți exclamând: „Nu!“

— Cum adică nu? Trebuie să ne ferim de Neferet. Dacă începe să tragă cu urechea la ce gândim noi, va ști că știm cu toții despre Stevie Rae și despre puștii ceilalți. — Și dacă chiar este ea regina Tsi Sgililor, va fi pusă în temă că am aflat care e treaba cu ea, cu Imitatorii de corbi și chiar cu Kalona, a confirmat Damien complet exasperat.

— Stai puțin. Spune-mi de ce crezi că nu ar trebui s-o evite pe Neferet, am întrebat-o pe Afrodita.

— Simplu. Dacă gașca de tocilari o evită, Neferet o să înceapă sigur să le asculte gândurile și o să asculte ca lumea. Dar dacă Damien, Jack și Die Tembelen Gemenen se poartă, ca de obicei, ca niște habarniști? Dacă nu o evită, ba poate chiar o caută, o salută, îi pun întrebări despre teme și se prefac că nu le convine faptul că mâncarea e prea sănătoasă?

— Nici n-ar trebui să ne prefacem pe tema asta, a spus Jack.

— Exact, și cât sunt prin preajma lui Neferet, hai să zicem că Jack nu se gândește decât la cât de stresant e să ai pe cap un câine trist, Damien se gândește la teme și la ce ochi drăguți are Jack. Iar gemenele se gândesc cum să facă să iasă tiptil din școală, ca să prindă reducerile de final de sezon de la Saks la încălțăminte, care, apropo, încep săptămâna viitoare.

— Pe bune? Încep deja? a exclamat Shaunee.

— Aș fi băgat mâna în foc că or să fie devreme anul ăsta. Din cauza furtunii ăleia cretine de zăpadă trebuie să crească vânzările, așa că s-a zis cu programul obișnuit de reduceri, a spus Erin.

— Geamăno, avem o problemă, o mare problemă, a intervenit Shaunee.

— Vezi, dacă adunătura de tocilari și de ciudați se poartă ca niște capete seci, așa cum crede Neferet în adâncul sufletului că sunt, nu o să intre în mai multe detalii, a încheiat Afrodita.

— Chiar crezi că Neferet ne consideră niște capete seci? a întrebat Damien.

— Neferet mă subestimează la greu și logic ar fi să vă subestimeze și pe voi, am fost eu de acord.

— Dacă e adevărat, avem un mare avantaj, a realizat Damien.

— Asta până își dă seama de greșeală, a intervenit Afrodita.

— Hai să sperăm că durează ceva timp, am spus. Bun, eu mă duc după Shekinah. De acum înainte, cred că trebuie să stăm împreună cât de mult posibil. Știi că bunica a spus despre Imitatorii de corbi că sunt doar spirite, dar sunt aproape sută la sută sigură că unul dintre ei m-a atacat ieri, și chiar m-a durut, să știți. Pe lângă asta, îmi dau un sentiment nașpa. Bunica a mai spus că le pot face rău oamenilor în vârstă aflați pe patul morții. Ei bine, dacă cumva Kalona devine mai puternic, și la fel și ei? Dacă pot să le facă rău și oamenilor nu prea în vârstă și nici pe patul morții?

— Mă bagi în sperieți, a spus Jack.

— E bine, pentru că dacă ești speriat, o să fii mai atent, am declarat eu.

— Nu prea vreau să-mi fie frică și să dau târcoale pe lângă morgă, a recunoscut Jack.

— Nu uita, poate că doar doarme, l-a îmbărbătat Damien și l-a cuprins pe Jack cu brațul. Hai s-o ducem pe Ducesa în camera mea și să punem la cale planul cu diversiunea. S-a întors spre Afrodita. Tu vii cu noi, nu?

— O să vă folosiți de pisica mea, a spus ea cu un oftat.

Nu era o întrebare, dar băieții au dat din cap și au rânjit.

— Ei bine, atunci vin cu voi. O lăsăm aici pe Malefica până când treaba e aranjată.

— Absolut, a spus Damien.

M-am uitat la gemene.

— Nu e cazul să vă spun să stați împreună, nu?

— Nț, a făcut Erin.

— Auziți, dar dacă noi mai facem rost de ce ne trebuie pentru mănunchiurile de ierburi? a propus Shaunee.

— Bună idee. Nu poate fi rău să ne tămâiem camerele, am spus.

— De..., a început Shaunee.

— ...mențial, a continuat Erin.

— Dar stați un pic, a intervenit Jack. Poate avem nevoie și de voi ca să punem la cale diversiunea.

— Știi că Belzebut nu e un pisoi prea cuminte, a spus Shaunee.
Jack a rânjit și a dat din cap:
— Tocmai de-aia e perfect!
— Biata Ducesa, a compătimit-o Erin.
— Tu, Z, ce-o să faci? m-a întrebat Jack.
— Mă duc la Shekinah și îi spun că bunica o să vină aici. Mi-am aruncat ochii la ceas. De fapt, cred că trebuie să ajungă din clipă în clipă.
— Bun, deci știm cu toții ce avem de făcut, așa că hai să-i dăm drumul, a dat Damien startul. Pe când porneam cu toții spre ușă, Afrodita a rămas mai în urmă.
— Auziți, vin și eu imediat. Se pare că o să cam umblăm împreună ceva timp.
— În ce rahat te-ai băgat de data asta, i-am spus cu un zâmbet.
Și-a dat ochii peste cap, și-a scos o oglinjoară din geantă și, cu o mână de artistă, și-a pus la loc desenul; în timp ce ieșeam în urma ei din cameră, dinspre ea se răspândea un șuvoi de mormăieli:
— Mmnda... viziuni cretine de la care mi se înroșesc ochii, tocilari pe post de prieteni, creaturi străvechi și malefice... Abia aștept să văd ce mai e în program...

Capitolul 25

Pe când mergeam pe aleea care ducea de la dormitoarele fetelor spre clădirea principală a școlii, am tras concluzia că n-ar fi prea înțelept din partea mea să mă duc la Shekinah crispată și stresată, așa că am inspirat de câteva ori ca să mă curăț și să mă calmez, să-mi adun gândurile și mi-am spus să mă relaxez și să mă bucur de noaptea frumoasă și neașteptat de caldă pentru anotimpul ăsta. Lumina felinarelor arunca umbre drăguțe pe copacii iernatici și pe tufișuri, și un vânt domol aducea aromă de scorțișoară și de pământ dinspre covorul de frunze căzute pe jos. Grupuri de puști mergeau încoace și încolo între cele două clădiri, majoritatea la dormitoare sau spre zona marginașă a clădirii în care se afla cantina, și vorbeau și râdeau împreună. Mai mulți mi-au strigat „bună” și unii m-au salutat respectuos. În ciuda problemelor pe care le aveam, realizez că eram optimistă pentru că nu eram singură în treaba asta. Prietenii mei erau alături de mine și, după mult timp, în sfârșit știau totul. Nu mai mințeam și nici nu încercam să fug, spuneam adevărul și eram foarte, foarte fericită datorită acestui lucru.

Nala a pășit din umbră și a venit la mine, aruncându-mi un „miorla-aau” și o privire încărcată de reproș. Fără să stea prea mult pe gânduri, mi s-a aruncat în brațe și a trebuit să fac un efort ca s-o prind.

— Fată! Ai putea și tu să anunți! am spus, dar până la urmă i-am sărutat pata albă de pe botic, gădilând-o în urechi. Am mers pe aleea pătată de umbre, îndepărtându-mă de partea campusului înțesată de elevi spre zona mai liniștită, în care se aflau biblioteca și dormitoarele profesorilor. Noaptea era chiar plăcută și cerul limpede de Oklahoma era împânzit de stele scânteietoare. Nala și-a cuibărit capul pe umărul meu și torcea fericită, dar deodată am simțit-o crispându-se.

— Nala? Ce-ai pățit...?

Și deodată am auzit. Era un singur corb care orăcăia și care părea atât de aproape, încât aș fi reușit să-i văd în umbrele adormite ale nopții de lângă copacul cel mai apropiat. Țipătul a fost reluat de un altul și apoi de încă unul și încă unul. Zgomotul ăsta banal era teribil de înfricoșător și am înțeles de ce li se spunea Imitatori de corbi, pentru că, deși îi puteai lua cu ușurință drept păsări normale, dacă îi ascultai cu mai multă atenție, în strigătul lor suspect de pământesc azeai ecoul morții, al fricii și al nebuliei. Briza până mai atunci călduță și dulce a lăsat locul unui vid de gheață, de parcă tocmai aș fi pășit într-un mausoleu, și mi-a înghețat sângele în vine.

Nala a săsăit prelung și amenințător și se uita fix peste umărul meu în întunericul care învăluia stejarii bătrâni, uriași, care de obicei erau atât de familiari și de primitivi, dar nu și în noaptea asta. În noaptea asta erau adăpost pentru monștri. Instantaneu am grăbit pasul și îi căutam

îneebunită din priviri pe puștii care cu numai câteva clipe în urmă păreau să mă împresoare. Însă Nala și cu mine am urmat cotul făcut de alee și ne-am trezit complet singure cu noaptea și cu tot ceea ce ascundea ea.

Corbii au orăcăit din nou, iar zgomotul ăsta mi-a ridicat părul pe brațe și pe ceafă. Nala a mârâit din gât și a sâsâit din nou. În jurul meu se auzeau zbateri de aripi, atât de aproape de mine încât simțeam vântul rece pe care îl creau în jurul meu. În clipa aceea am simțit mirosul. Duhneau a carne stricată și a puroi, o duhoare cadaverică și grețoasă, și în gât am simțit o amăreală provocată de frică.

Noaptea s-a umplut și de alte orăcăieli și vedeam deja o pată de întuneric în bezna umbrelor fremătătoare. Am surprins ceva trecând fulgerător, ceva ascuțit și ca un cârlig. Cum de era posibil să aibă ciocuri care luceau în lumina blândă a felinarelor dacă erau doar spirite? Cum era posibil ca spiritele să miroasă a mortăciune în putrefacție? Și dacă nu mai erau doar spirite, ce însemna asta? M-am oprit, neștiind dacă ar trebui să fug în continuare sau să mă întorc. Și în timp ce stăteam acolo, înghețată de panică și de nehotărâre, pata neagră de lângă copacul cel mai apropiat a tremurat și s-a aruncat asupra mea. Inima îmi bubuia dureroasă și eram în pragul unei panici care mă îngheța. Nu puteam decât să gâfâi de groază în timp ce se apropia. Cu aripile cumplite care trimiteau valuri de aer rece și duhnind a putred, creatura s-a repezit la mine. Îl vedeam, pe fața transformată a păsării vedeam ochii umani... și brațele... brațele unui om cu mâini diforme, groțesti, înălțate, sub forma unor gheare jerpelitate și murdare. Creatura a deschis ciocul coroiat și a țipat la mine, cu limba ei bifurcată întinsă.

— Nu! am strigat și m-am dat înapoi din fața ei, ținând bine în brațe pisica sâsâitoare. Pleacă! am spus, m-am întors și am fugit.

Atunci m-a prins și i-am simțit mâinile cumplite de reci înfipte în umerii mei. Am țipat și am scăpat-o pe Nala, care s-a ghemuit la picioarele mele și mârâia la creatură. Aripile ei cumplite m-au cuprins, ținându-mă prizonieră acolo, și am simțit-o aplecându-se spre mine din spate într-un simulacru de îmbrățișare. Și-a lungit gâtul peste umărul meu și și-a dus ciocul în jurul gâtului meu, în locul în care pulsul mi se zbătea nebunește în gât. Stătea acolo și a deschis ciocul suficient cât să-și lase limba roșie și bifurcată să se strecoare afară și să guste din gâtul meu, de parcă m-ar fi savurat înainte să mă devoreze.

Eram de-a dreptul înghețată de frică. Știam că avea să-mi taie gâtul. Viziunea Afroditei se adevăra, numai că era un demon cel care avea să mă omoare, nu Neferet! Nu! Zeiță, nu! mi-a răsunit un țipăt în minte. Spirite! Găsește pe cineva care să mă ajute!

— Zoey? am auzit deodată vocea lui Damien într-o boare de vânt întrebătoare care se învârteja în jurul meu.

— Damien, ajută-mă..., am reușit să șoptesc întretăiat.

— Salveaz-o pe Zoey! a strigat Damien.

Un val violent de aer a împins creatura din spatele meu, dar tot a reușit să-și treacă ciocul pe gâtul meu. Pe când cădeam în genunchi, mi-am dus mâna la gâtul care mă ustura și mă așteptam să-mi simt sângele curgând fierbinte și gros, dar nu era decât o dungă și durea ca naiba.

Am auzit zbateri de aripi care se regroupau în spatele meu, am sărit în picioare și m-am răsucit. Dar de data asta vântul care îmi mângâia pielea nu mai era rece și cu iz de mortăciune, ci îmi era familiar și plin de forța prieteniei lui Damien. Conștiința faptului că nu eram singură, că prietenii mei nu mă părăsiseră, a străpuns ceața paralizantă a panicii care îmi întunecase gândurile, asemenea sabiei răzbunătoare a unei zeițe și mintea paralizată a început să-mi meargă din nou. Nu mai conta dacă erau spirite, păsări monstruoase sau slugi ale lui Neferet sau ale dorințelor ei bolnave. Aveam eu ac de cojocul lor.

M-am orientat rapid și m-am întors în direcția în care știam cu că era răsăritul. Apoi am ridicat amândouă mâinile deasupra capului, am închis ochii și am blocat bațjocura din glasurile așa-ziselor păsări.

— Vântule! Bate tare, puternic, adevărat și arată-le creaturilor ăstora ce înseamnă să atace pe cineva iubit de zeiță! am spus și mi-am aruncat mâinile înainte spre creaturile care pusese răstăpânire pe noapte. Am văzut-o pe cea mai apropiată, pe cea care încercase să-mi taie gâtul și care

fusese prima luată de pală. Vântul a ridicat-o în sus, apoi a dus-o departe și a izbit-o de zidul de piatră care împrejmuia școala. S-a făcut mototol și apoi a părut să se scurgă în pământ, făcându-se complet nevăzută.

— Toți! am strigat cu un glas puternic, iar frica împrumutase forță și imperiozitate glasului meu. Zboară-i de aici! am spus, mi-am aruncat din nou mâinile înainte și, spre sinistra mea încântare, orăcăielile batjocoritoare ale creaturilor care bătuiău prin copaci s-au transformat în țipete de panică, după care s-au stins complet. Când am fost sigură că s-au dus, mi-am lăsat mâinile tremurătoare pe lângă corp.

— Vântule, îți mulțumesc în numele zeiței mele, Nyx. Te eliberez și, te rog, spune-i lui Damien că acum sunt în siguranță. Sunt bine.

Dar înainte ca vântul să plece, mi-a căutat fața, mi-a mângâiat-o ușor și în ea am simțit ceva mai mult decât prezența lui Damien. În briza zăbovitoare am simțit deodată o undă limpede de căldură, mi-a amintit de Shaunee printr-o ușoară aromă de mirodenii și un aer efervescent, alături de mirosul unei ploii ușoare de primăvară dătătoare de viață, care știam că fusese trimisă de Erin. Cele trei elemente ale prietenilor mei s-au întrepătruns și vântul s-a transformat într-o briză tămăduitoare care mi-a înconjurat gâtul asemenea unei eșarfe de mătase, alinând usturimea de pe gât lăsată de Imitatorul de corbi. Când durerea a dispărut complet, vântul s-a risipit cu delicatețe, luând cu sine căldura focului și atingerea benefică a apei, lăsând în urmă doar pacea nopții și liniștea.

Am ridicat mâna și mi-am trecut degetele pe gât. Nimic. Nu era nici măcar o zgârietură acolo. Am închis ochii și am înălțat în gând către Nyx o rugăciune de mulțumire pentru prietenii pe care mi-i dăduse. Cu ajutorul lor depășisem una dintre viziunile Afroditei în care muream. Trecuse una... mai rămânea încă una...

Am luat-o pe Nala, am lipit-o de mine, am pornit în grabă pe alee, încercând să opresc tremurul care încă îmi scutura corpul.

*

Eram cutremurată și surescitată la maxim și, când instinctul mi-a spus că nu e bine să mă vadă cineva în momentul ăsta, am invocat spiritul în timp ce intram în clădirea școlii și m-am învăluit în liniște și umbră. Așa că am străbătut nevăzută holurile în general pustii ale școlii. Era ciudat să fac chestia asta în școală, dar mi-a dat un sentiment de detașare, ca și când mi-aș fi ascuns nu doar trupul, ci și gândurile și, treptat, pe când mă îndreptam spre sala de consiliu, teama și sentimentul victorios care fremătau în adâncul meu s-au liniștit și am început să respir cu mai multă ușurință.

Deși nu fusese tocmai mâna lui Neferet cea care încercase să-mi taie gâtul, știam în adâncul sufletului că ceea ce tocmai evitasem fusese moartea mea sau, cel puțin, prevestirea acesteia. Dacă Damien ar mai fi fost supărat pe mine, nu cred că aș fi putut să trec de groaza semănată de Imitatorii de corbi și să ajung la elemente ca să mă protejeze. Și, deși nu-mi pusese Neferet cuțitul la gât, nu puteam să nu mă gândesc că era, cum-necum, amestecată în toată treaba asta.

Vă întrebați dacă îmi mai era frică? Normal!

Dar cel puțin respiram încă și eram mai mult sau mai puțin întreagă. (Bine, eram invizibilă în momentul de față, dar totuși.) Puteam să-i înfrâng din nou pe Imitatorii de corbi? În forma pe care o aveau în prezent, o parte spirit și o parte corp, da, cu ajutorul prietenilor mei și al elementelor.

Puteam oare să-i înfrâng dacă erau pe deplin formați și aveau toată forța pe care o puteau aduna?

M-a luat cu tremur; numai gândul ăsta mă umplea de groază.

Așa că am făcut ce ar face orice copil întreg la minte, m-am hotărât să mă gândesc mai târziu la chestia asta. O frântură dintr-un citat mi-a apărut în minte, ajunge zilei răutatea ei, și, pe când mă afundam din plin în minunatul tărâm al negării, i-am dat de lucru creierului încercând să-mi dau seama unde citisem chestia asta.

Am plutit în sus pe scări fără zgomot, spre sala de consiliu care era peste drum de bibliotecă,

unde mă gândeam că aveam să dau probabil de Shekinah. Însă în holul din fața sălii am auzit vocea bine-cunoscută și m-am bucurat peste poate că îmi urmașeam instinctul de a mă face invizibilă.

— Deci recunoști și tu că ai simțit asta? Ai avut sentimentul că ceva nu e în regulă?

— Da, Neferet. Recunosc, am simțit că e ceva ciudat în școală, dar dacă îți aduci aminte, eu m-am opus foarte tare achiziționării campusului de la călugării din Cascia Hali, acum cinci ani.

— Aveam nevoie de o Casă a Noptii în această zonă a țării, a insistat Neferet.

— Și acesta este argumentul care a cucerit Consiliul și l-a convins să o deschidă. Nu am fost de acord cu asta atunci și încă nu sunt de acord. Crimele care au avut loc recent demonstrează pur și simplu că nu ar trebui să fim aici.

— Crimele care au avut loc recent demonstrează că e nevoie de prezența noastră și mai fermă aici și în întreaga lume! a izbucnit Neferet. Am auzit-o inspirând adânc, de parcă s-ar fi străduit foarte tare să se stăpânească. Când a vorbit din nou, glasul ei era mult mai potolit. Sentimentul ciudat despre care vorbeam nu are nimic de-a face cu reticența de a deschide o școală. Este diferit, are ceva malefic și a devenit și mai intens în ultimele luni.

S-a lăsat o tăcere lungă înainte ca Shekinah să-i răspundă:

— Simt ceva malefic aici, dar nu pot să-l definesc prea bine. Pare ascuns, învăluit în ceva necunoscut mie.

— Cred că mie îmi e cunoscut, a spus Neferet.

— Ce bănuiești?

— Am ajuns să cred că e un rău ascuns, învăluit sub forma unui copil, și de aceea va fi foarte greu de dat în vileag, a răspuns ea.

— Nu înțeleg ce vrei să spui, Neferet. Insinuezi că unul dintre novici ascunde ceva malefic?

— Nu vreau să spun asta, dar asta am ajuns să cred, a afirmat Neferet cu glasul copleșit de tristețe, de parcă i-ar fi fost foarte greu să recunoască ceea ce spunea, gata-gata să izbucnească în lacrimi.

Știam că juca teatru.

— Repet întrebarea, ce bănuiești?

— Nu este un „ce“, ci un „cine“. Shekinah, sora mea, mă doare în suflet să spun asta, dar răul profund pe care l-am simțit, pe care l-ai simțit și tu, a început să se formeze și să se intensifice la venirea în Casa Noptii a unei eleve anume, a zis ea. A făcut o pauză și, deși știam ce avea să spună, spre uluiala mea chiar a spus asta: Mă tem că Zoey Redbird ascunde un secret cumplit.

— Zoey! Bine, dar este cea mai talentată novice din istorie. Nu numai că niciodată nu a mai avut o novice puterea celor cinci elemente, dar nici o altă novice nu a mai fost vreodată înconjurată de atâția alți novici deopotrivă de plini de har. Fiecare dintre prietenii ei poate stârni unul dintre elemente. Cum se poate să fie atât de plină de haruri și să ascundă o forță malefică? a întrebat Shekinah.

— Nu știi! a spus Neferet cu glasul întretăiat și îmi dădeam seama că plângea. Sunt mentorul ei. Îți dai seama cât mă doare să gândesc măcar lucrurile acestea, darămite să le mai și spun?

— Ce dovezi ai pentru ceea ce crezi? a întrebat Shekinah și mă bucuram să aud că nu părea prea convinsă că Neferet descoperise ceva.

— Un adolescent care a fost iubitul ei aproape că a fost ucis de către spiritele pe care le-a invocat ea la câteva zile după ce a fost Însemnată.

Am clipit uimită. Heath și cu mine fuseserăm iubiți? Da' de unde, și Neferet știa prea bine asta. Și nu eu invocasem spiritele malefice, ci Afrodita. Așa e, aproape că îl înfulecaseră pe Heath, hm, și pe Erik, dar, cu ajutorul lui Stevie Rae, al lui Damien și al gemenelor, le alungasem.

— Apoi, la mai puțin de o lună, alți doi adolescenți, din nou ființe umane, care să spunem că îi erau prieteni intimi, au fost răpiți și uciși cu brutalitate și găsiți fără picătură de sânge în ei. Un al treilea băiat, o altă ființă umană apropiată ei, a fost și el răpit. Întreaga comunitate a fost înnebunită, și în momentul ăla Zoey l-a „salvat“ pe băiat.

Dumnezeule! Neferet răstălmăcea totul și mințea de înghețau apele! Puștii ăia zombi îngrozitori îi omorâseră pe cei doi fotbaliști de la echipa Union și nu-mi fuseseră absolut deloc

prieteni intimi! Da, îl salvasem pe Heath (of!), dar îl salvasem de slugile ei oribile și amatoare de sânge (nu că ar fi ceva în neregulă la treaba asta).

— Altceva? a întrebat Shekinah. Mă bucuram să constat că glasul ei își păstrase calmul și că nu părea convinsă că Neferet avea dreptate în privința mea.

— Îmi este foarte greu să admit această ultimă parte: Patricia Nolan o considera specială pe Zoey și au petrecut destul de mult timp împreună înainte să fie ucisă.

Îmi zumzăia creierul. Normal că o plăcusem pe profa Nolan și cred că și ea mă plăcea pe mine, dar nu mă considera specială și nici nu petrecusem mult timp cu ea.

Atunci am înțeles de ce urma să mă mai acuze, deși abia îmi venea să cred.

— Și am motive să cred că Zoey devenise iubita lui Loren Blake chiar înainte ca acesta să fie și el ucis. De fapt, sunt sigură că cei doi se Impregnaseră, a izbucnit Neferet, cu un suspin întretăiat.

— De ce nu ai spus nimic despre asta Consiliului? a întrebat Shekinah cu tărie.

— Ce era să le spun? Că eu cred că cea mai plină de har novice dintre toți novicii a intrat în slujba răului? Cum aș putea acuza o fată de așa ceva fără să am probe, ci bazându-mă doar pe coincidențe, presupuneri și instinct?

Ha, exact asta făcea în momentul de față!

— Dar, Neferet, dacă un novice are o relație cu un profesor, este datoria Marii Preotese să pună capăt acestei situații și să aducă faptul în atenția Consiliului.

— Știu, a spus Neferet plângând încă. Am greșit. Ar fi trebuit să spun ceva. Poate că, dacă o făceam, aș fi putut împiedica moartea lui.

S-a lăsat tăcerea, apoi Shekinah a spus:

— Tu aveai o relație cu Loren, nu?

— Da! a suspinat Neferet.

— Îți dai seama că asta ți-ar putea influența negativ părerea despre Zoey?

— Îmi dau seama, a răspuns ea și am auzit-o încercând cu „vitejie” (bleah!) să-și vină în fire. Și este un alt motiv pentru care am ezitat să spun cuiva despre bănuielile mele.

— I-ai citit gândurile? a întrebat Shekinah.

Am așteptat cuprinsă de fiori răspunsul lui Neferet.

— Am încercat, dar nu-i pot citi gândurile.

— Dar prietenilor ei? Celorlalți novici cu afinități.

Rahat, rahat, de trei ori rahat!

— I-am verificat din când în când, dar nu am găsit nimic care să mă îngrijoreze.

Deocamdată.

Am auzit-o pe Shekinah oftând.

— Ce bine că stau aici tot restul semestrului! Am să fiu și eu atentă la Zoey și la ceilalți novici. Se prea poate, și sunt mari șanse în privința aceasta, ca Zoey să fie prinsă în aceste evenimente, pentru că într-adevăr este o tânără foarte puternică și talentată. Se poate ca nu ea să fie cauza, ci să fi fost trimisă de Nyx să alunge răul care nu are nici o legătură cu ea.

— Sper sincer să fie așa, a încheiat Neferet.

Ce mincinoasă împuțită!

— Dar să fim atente la ea, foarte atente, a spus Shekinah.

— Ai grijă ce favoruri îți cere, a avertizat-o Neferet.

Poftim? Favoruri? Nu-i cerusem nici o favoare lui Neferet! Apoi, cu o tresărire, am realizat ce făcea. Îmi strica ploile cu venirea bunicii aici în campus. Târfă!

Și când am înțeles chestia asta, m-a luat cu leșin. De unde știa Neferet că vine bunica?

Deodată, o agitație teribilă de afară a înăbușit răspunsul lui Shekinah. Ascultam de acolo de pe hol și mi-a fost simplu să plutesc spre una dintre ferestrele cu draperii grele. Pentru că era noapte, draperiile erau trase în lături și mi-am aruncat privirea în jos în fața școlii. Ce-am văzut m-a făcut să-mi lipesc mâna la gură ca să nu izbucnesc în râs.

Ducesa lătra înnebunită și alerga după ghemul alb, mârâitor, sâsâitor și urlător care devenise Malefica. Afrodita alerga după câine și-i striga: „Vino! Stai! Fii, naibii, cuminte!” Damien o urma

îndeaproape, agita din mâini și striga: „Ducea! Vino!“ Deodată pisoii gemenilor, uriașul și șmecherul de Belzebut, s-a alăturat cursei, numai că el alerga împrejurul Ducesei.

— Dumnezeule! Belzebut! Dragule! Shaunee a apărut și ea în peisaj și striga cât o țineau plămâni ei sănătoși.

— Belzebut! Ducea! Oprește-te! se tânguia și Erin chiar în spatele gemenei ei.

Deodată, Darius a dat buzna în hol și m-am pitit pe după draperii, neștiind dacă putea să mă zărească dincolo de vălul meu. Se pare că nu m-a remarcat, pentru că s-a dus în fugă în sala de consiliu. Am tras cu ochiul printre draperii și l-am auzit cum îi spunea lui Neferet că era nevoie de ea în curtea școlii, că avea loc o „altercație”. Apoi Neferet a ieșit în grabă din sală și a pornit în jos pe hol, urmându-l pe Darius în dezmățul aseasonat cu lătrături de câine, urlat de pisici și țipete de puști.

Am remarcat că, în toată nebunia aia, nu zărisem nici urmă de Jack.

Asta da diversiune profesionistă!

Capitolul 26

Am dat din nou ascultare instinctului și în loc să alung vălul spiritului lângă sala de consiliu, am luat-o repede pe hol și am refăcut drumul până ce am ajuns la baza scărilor. Apoi am alungat vălul protector, mulțumindu-i spiritului, și am urcat înapoi scările, vizibilă de data asta, spunându-mi: „Fii calmă... poartă-te normal... Neferet e o mincinoasă, iar Shekinah este foarte, foarte înțeleaptă...”

La ușa sălii de consiliu m-am oprit și am bătut de două ori.

— Poți să intri, Zoey! a strigat Shekinah.

Am încercat să nu mă întreb dacă știa că fusesem afară mai devreme. Am arborat un zâmbet și am intrat în sală. Mi-am dus mâna pumn la inimă și m-am înclinat respectuos.

— Bucuroasă de întâlnire, Shekinah.

— Bucuroasă de întâlnire, Zoey Redbird, a spus ea și nu am observat nimic ciudat în vocea ei. Cum a fost vizita la doamnele de la Street Cats?

Am zâmbit larg.

— Știați că organizația Street Cats este condusă de călugărițe benedictine?

Mi-a zâmbit și ea.

— Nu știam, dar mă așteptam ca organizația asta caritabilă să fie condusă de femei. Femeile au avut întotdeauna o strânsă legătură cu pisicile. Au fost preabunele măicuțe deschise la munca voastră de voluntariat?

— Sigur. Au fost foarte drăguțe. A, și cât am stat acolo, Afrodita a adoptat o pisică, deși probabil ar fi mai nimerit să spunem că Malefica a adoptat-o pe Afrodita.

— Malefica? Ce nume neobișnuit.

— Mda, dar i se potrivește, auziți doar toată gălăgia aia de afară, am spus și am dat din cap spre hol și spre fața școlii. Am ascultat amândouă și încă auzeam lătrat de câine, urlat de pisică și țipete de puști. Cred că o să aflați că totul a fost provocat de Malefica.

— Deci, vrei să spui că măicuțele au două motive să-ți fie recunoscătoare, în primul rând pentru munca de voluntariat și în al doilea rând pentru că le-ai ajutat să scape de o felină foarte dificilă?

— Da, exact asta. A, și sora Maria Angela mi-a spus să stabilesc cu dumneavoastră ce dată ne-ar conveni pentru organizarea târgului de vechituri. A spus că or să-și aranjeze orarul în funcție de noi. În plus, or să țină deschis până târziu în fiecare sâmbătă noaptea, ca să ne putem oferi ajutorul o dată pe săptămână.

— Minunat. Am să discut cu Neferet despre data cea mai potrivită pentru școală, a spus Shekinah, a făcut pauză preț de o clipă, apoi a adăugat: Zoey, Neferet e mentorul tău, nu?

În minte mi-au răsunit clopoței care dădeau alarma, dar m-am forțat să mă relaxez. Aveam să-i răspund lui Shekinah cât de cinstit puteam la tot ce mă întreba, că doar nu făcusem nimic rău!

— Da. Neferet e mentorul meu.

— Și te simți apropiată de ea?

— Așa mă simțeam pe vremuri, eram foarte apropiate când am venit aici. De fapt, eu și cu mama nu mai suntem apropiate de câțiva ani și într-un fel simțeam că Neferet era mama pe care mi-aș fi dorit s-o am, am spus sincer.

— Dar s-a schimbat? m-a întrebat cu blândețe.

— Da, am spus.

— Care e motivul?

Am ezitat, ca să-mi aleg cu grijă cuvintele. Voiam să-i spun lui Shekinah cât de mult îndrăzneau din adevăr și, preț de o clipă, mi-a trecut prin cap să-i spun tot, totul despre Stevie Rae și despre profeție și de ce ne temeam noi că se întâmplă, dar instinctul m-a avertizat să nu dezvălui nimic acum, pentru că Shekinah avea să afle mâine adevărul. Până atunci nu voiam ca Neferet să aibă cea mai mică bănuială despre ce avea să se întâmple, despre faptul că urma să recunoască ce făcuse și în ce se transforma.

— Nu sunt sută la sută sigură, am răspuns.

— Tu ce crezi?

— Hm, eu cred că în ultima vreme s-a schimbat, dar nu știu sigur de ce. În parte, se poate să aibă legătură cu niște lucruri personale care au avut loc între noi. Aș prefera să nu vorbesc despre asta, dacă nu vă deranjează.

— Desigur. Îți înțeleg nevoia de a ține pentru tine lucrurile care te privesc personal. Dar, Zoey, trebuie să știi că, dacă ai nevoie, poți veni să vorbești cu mine. Deși acest lucru s-a petrecut acum mult timp, îmi amintesc foarte bine cum e să fii o novice puternică și să simți că ai atâta responsabilitate, încât povara ei devine prea greu de purtat.

— Da, am zis și deodată a trebuit să-mi stăpânesc lacrimile. Exact așa mă simt uneori.

— Privirea ei era încărcată de căldură și de bunătate:

— Dar va fi din ce în ce mai bine, jur.

— Sper din tot sufletul, am spus eu. A, și apropo de „din ce în ce mai bine“, bunica mea ar vrea să vină într-o scurtă vizită. Suntem foarte apropiate. Am vrut să petrec alături de ea câteva zile în vacanța de iarnă, dar știți că vacanța s-a întrerupt. Așa că bunica ar vrea să vină aici, să petreacă ceva timp cu mine. Credeți că e vreo problemă dacă stă în școală?

Shekinah m-a studiat cu atenție.

— Sunt camere pentru invitați în clădirea profesorilor, dar cred că acum sunt toate ocupate din cauza vizitei mele și a aflului de Fii ai lui Erebus.

— Nu ar putea să stea în camera mea? Colega mea de cameră, Stevie Rae, a murit luna trecută și nu am nici o colegă nouă, așa că am un pat gol și tot ce trebuie.

— Nu văd niciun impediment. Dacă bunica ta se simte în largul ei printre atâția novici...

Am zâmbit larg și am spus:

— Bunicii îi plac copiii. În plus, îi cunoaște pe mulți dintre prietenii mei de aici și ei o plac la rândul lor.

— Atunci am să-i anunț pe Fiii lui Erebus și pe Neferet, ca să știe ai permisiunea mea ca bunica ta să te viziteze și să stea în camera ta. Zoey, știi că nu este întotdeauna înțelept să ceri favoruri speciale, chiar dacă ai talente speciale.

I-am susținut privirea Shekinah și am spus:

— Este prima favoare pe care o cer de când am venit în Casa Noptii. Apoi m-am gândit o clipă și m-am corectat. Ba nu. Este a doua. Prima favoare pe care am cerut-o a fost să păstrez câteva dintre lucrurile kolegei mele de cameră după ce a murit.

Shekinah a dat ușor din cap și am sperat din tot sufletul că mă credea. Îmi venea să strig: întrebă-i pe ceilalți profi! Ei știu foarte bine că nu cer tratament preferențial! Dar nu puteam să spun nimic care să-i sugereze lui Shekinah că auzisem discuția ei cu Neferet.

— Foarte bine. Atunci deja ai luat-o pe calea cea bună. Darurile pe care ni le dă zeita nu înseamnă că suntem privilegiați, ci că avem responsabilități.

— Înțeleg, am spus cu hotărâre.

— Cred că se poate să fie așa. Și acum sunt sigură că ai teme și mai e și ritualul pe care îl ții mâine și pe care trebuie să-l pregătești, așa că îți doresc noapte bună și să fii binecuvântată, a încheiat ea.

— Fiți binecuvântată, am salutat eu ceremonios, am făcut o plecăciune și am părăsit încăperea.

Nu fusese prea rău. Desigur, Neferet spunea ditamai minciunile despre mine și era, fără îndoială, o târfă malefică, dar deja știam chestia asta. Shekinah nu era proastă și nu avea să se lase păcălită de Neferet (cum făcuse Loren, mi-a răsunat o șoaptă în minte). Bunica era în drum spre școală și avea să stea cu mine, ca să îi dăm de capăt chestiei ăleia cu profeția. Prietenii mei știau în sfârșit totul, așa că nu mai trebuia să inventez tot timpul scuze și să fug de ei, și ei îmi păzeau spatele, deși numai când mă gândeam la Imitatorii de corbi mă lua cu tremurat. Dar puteam rezolva chestia cu tremuratul dacă îi aveam pe prietenii mei de partea mea. Iar mâine toată lumea avea să afle despre Stevie Rae și despre novicii cu semiluni roșii, și Neferet avea să-și piardă marele avantaj, secretul. Apoi poate că Stark nu era mort pe bune și avea să redevină el însuși. Hai că lucrurile păreau promițătoare! Tocmai deschideam ușa de la intrarea în clădire și rânjeam ca o prostuță, când am dat nas în nas cu Erik.

— A, scuze, nu eram atent..., a început el să spună și a întins mâna să mă prindă înainte să realizeze pe cine era cât pe-acți să dărâme. A, a repetat el, de data asta pe un ton mai puțin amabil. Tu erai.

Mi-am smuls brațul din mâna lui, m-am dat înapoi și mi-am dat părul de pe față. I-am privit ochii de un albastru rece și am simțit de parcă m-aș fi aruncat cu capul înainte în apă înghețată și, sincer, Erik îmi aruncase destulă apă rece în față.

— Uite, vreau să-ți spun ceva, am zis și m-am așezat în fața lui, blocându-i intrarea în clădire.

— Spune.

— Ți-a plăcut să mă săruți astăzi, ți-a plăcut foarte tare.

— Mi-a aruncat un zâmbet disprețuitor și studiat.

— Așa, și? Nu am spus niciodată că nu îmi place să te sărut. Problema e că prea multor tipi le-a plăcut să te sărute.

Am simțit că mă aprind la față.

— Să nu îndrăznești să-mi vorbești așa!

— De ce nu? E adevărat. Te sărutai cu prietenul tău din specia umană, te sărutai și cu mine și te sărutai și cu Blake. După părerea mea, asta înseamnă o grămadă de tipi.

— De când te-ai făcut tu așa de dobitoc? Știai de Heath, niciodată nu am încercat să-l ascund de tine. Știai că mi-era greu, pentru că eram Impregnați și țineam la tine în același timp.

— Mda, și Blake? Pe-asta cum o explici?

— Cu Loren a fost o greșeală! am strigat, depășind granița autocontrolului. Mi se luase ca Erik să mă judece pentru ceva pentru care mă condamnasem eu de o grămadă de ori. Ai avut dreptate. Se folosea de mine. Numai că nu ca să se culce cu mine, așa a făcut el ca să cred că mă iubește. Ai asistat la scena dintre mine și Neferet. Tu știi că aici se petrece ceva mai mult decât crede lumea. Neferet l-a trimis pe Loren, iubitul ei, să mă seducă, să mă facă să cred că mă iubește pentru că sunt deosebită. Am făcut o pauză și mi-am șters furioasă lacrimile care, cine știe cum, începuseră să mi se reverse pe obraji. Dar, în realitate, îmi făcea curte ca să se supere prietenii mei pe mine și să rămân singură, să sufăr și să fiu distrasă, ca să îmi slăbească puterile. Și ar fi mers, dacă Afrodita nu ar fi fost alături de mine. Dar tu nu te-ai deranjat să-mi dai ocazia să-ți explic.

Erik și-a trecut mâna prin părul bogat și brunet.

— L-am văzut făcând dragoste cu tine.

— Știi ce ai văzut, Erik? L-ai văzut folosindu-se de mine. M-ai văzut făcând cea mai mare greșeală a vieții mele. Cel puțin de până acum. Asta ai văzut.

— M-ai rănit, a spus el ușor. Mânia și tonul de dobitoc îi dispăruseră.

— Știu și îmi pare rău. Dar cred că nu era mare lucru între noi, dacă nu putem învăța să ne iertăm unul pe celălalt pentru porcăria asta.

— Crezi că trebuie să mă ierți tu pe mine?

Iar începea să semene a dobitoc. Mi se luase de Erik cel dobitoc ca de mere acre. Am mijit ochii și am izbucnit:

— Da! Trebuie să te iert. Ai spus că ții la mine, apoi mi-ai zis că sunt o târfă. M-ai făcut să mă simt aiurea de față cu prietenii mei, de față cu o clasă plină de elevi. Și ai făcut toate astea pentru că nu știi decât o parte din poveste, Erik! Așa că da, nu ești nici tu Albă ca Zăpada în treaba asta!

Erik a clipit surprins de izbucnirea mea.

— Nu eram conștient că știu doar o parte din poveste.

— Poate că data viitoare ar trebui să te gândești înainte să iei foc fără să cunoști toată povestea.

— Și deci acum mă urăști? m-a întrebat.

— Nu, nu te urăsc. Îți duc dorul.

Ne-am privit unul pe celălalt, neștiind niciunul ce să facem în continuare.

— Și mie mi-e dor de tine, a spus într-un final.

Pentru o clipă mi-a stat inima în loc.

— Poate că reușim să mai stăm de vorbă, am adăugat eu. Adică fără faza cu urlatul.

M-a privit îndelung. Am încercat să-i citesc în priviri, dar nu am văzut acolo decât propria mea nedumerire.

Mi-a sunat telefonul și mi l-am scos din buzunar. Era bunica.

— A, scuze. E bunica, i-am spus lui Erik, apoi am răspuns. Sărut mâna, bunico, ai venit? Am dat din cap când a spus că tocmai intrase în parcare. Bine, ne vedem acolo în câteva minute. Abia aștept să te văd! Sărut mâna!

— A venit bunica ta? a întrebat Erik.

— Mda, am spus zâmbind încă. A venit să stea un timp aici. Știi, cu toată chestia asta cu întreruperea vacanței de iarnă.

— A, da, înțeleg. Bine, o să ne mai vedem pe aici.

— Ăă, vrei să mergi cu mine până în parcare? Bunica spunea că o să-și ia câteva lucruri și probabil că asta înseamnă că și-a adus o geantă cât China, sau zece mai mici, și ne-ar prinde bine ajutorul unui vampir adult, dat fiind că eu sunt doar o novice micuță.

Mi-am ținut respirația, gândind că o dădusem (din nou) în bară și grăbisem prea tare lucrurile cu el. Și, normal a redevenit prudent.

Exact în momentul ăla un vampir îmbrăcat în uniforma Fiilor lui Erebus a ieșit pe ușă din spatele meu.

— Scuză-mă, i-a spus Erik. Ea este Zoey Redbird. Tocmai i-a sosit un vizitator. Poți s-o ajuți să-i aducă bagajele?

Războinicul m-a salutat respectuos.

— Eu sunt Stephan și este o plăcere să vă ajut, tânără Preoteasă.

M-am chinuit să zâmbesc și i-am mulțumit, apoi l-am privit pe Erik.

— Deci, ne vedem mai încolo? am încheiat eu.

— Normal. Ai ore cu mine, a spus, m-a salutat și apoi a intrat în clădire.

Parcarea era aproape, după colțul clădirii principale. Așa că, din fericire, nu a trebuit să merg prea mult cu războinicul într-o tăcere stânjenitoare. Bunica mi-a făcut cu mâna din mijlocul parcării înțesate. I-am făcut și eu cu mâna am pornit spre ea împreună cu Stephan.

— Mamă, sunt o mulțime de vampiri aici, am zis eu privind la toate mașinile alea necunoscute mie.

— Au fost chemați mulți Fii ai lui Erebus în această Casă a Noptii, a răspuns Stephan.

Am dat din cap gânditoare.

Simțeam că mă privește.

— Preoteasă, nu trebuie să vă fie teamă, a afirmat el cu o voce autoritară și calmă.

I-am zâmbit și am gândit: „Dacă ai ști tu...“, dar n-am spus nimic.

— Zoey! Draga mea! Ai venit, a strigat bunica și m-a cuprins cu brațele, și am îmbrățișat-o

și eu tare, inspirând mirosul familiar de levănțică și de-acasă.

— Bunico, ce tare mă bucur că ai venit!

— Și eu mă bucur, drăguță, și eu mă bucur, a spus și m-a îmbrățișat din nou.

Stephan s-a înclinat respectuos în fața bunicii, apoi i-a luat mormanul de bagaje.

— Bunico, ai de gând să stai un an? am întrebat și, râzând, am aruncat o privire peste umăr la imensitatea de bagaje.

— Draga mea, trebuie să fii întotdeauna pregătit pentru tot felul de urgențe.

Bunica m-a luat de braț și am pornit înapoi spre aleea care avea să ne ducă la dormitorul fetelor, urmate îndeaproape de Stephan.

S-a apropiat de mine și mi-a șoptit:

— Școala este înconjurată.

M-a luat cu frică.

— De ce?

— De corbi, a spus cu un aer dezgustat. Sunt peste tot împrejurul școlii, dar niciunul nu e dincoace de zid.

— Pentru că i-am zburat eu de aici, am spus.

— Serios? a șoptit ea. Bravo, Pasăre Zoey!

— Mi-e frică de ei, bunico, i-am șoptit și eu. Cred că își recapătă trupurile.

— Știu, drăguță, știu.

Ne-am lipit una de alta și, tremurând, am mers iute spre camera mea, iar noaptea părea să ne privească.

Capitolul 27

Cum era de așteptat, erau toți, până la ultimul, în dormitorul meu.

— Bunico Redbird! a exclamat Damien și i s-a aruncat în brațe, apoi a urmat un iureș în care Damien i l-a prezentat pe Jack, gemenele au salutat-o la unison și, în sfârșit, Afrodita, stânjenită, dar încântată, a fost îmbrățișată strâns și din inimă de către bunica. În timpul vânzolelii ăsteia, Damien și gemenele m-au băgat la înghesuială.

— Z, te simți bine? a întrebat Damien cu glas scăzut.

— Da, eram îngrijorați, a spus Shaunee.

— Se întâmplă ceva nașpa, a spus și Erin.

— Mă simt bine, am răspuns eu și am aruncat o privire piezișă spre locul în care Jack bălmăjea ceva la bunica despre cât de mult îi place lui levănțica. Mulțumită vouă, mă simt bine.

— Suntem alături de tine, Z. Nu ești singură în treaba asta, a zis Damien.

— Subscriu, au spus gemenele în același timp.

— Zoey, ce văd acolo e un câine? a întrebat bunica atunci când a remarcat că grămada de blană gălbuie întinsă la capătul patului meu chiar se mișca și făcea fiecare pisică din cameră să sâsâie ca la un semn.

— Mda, bunico. E un câine și are o poveste foarte lungă.

— Al cui e? a întrebat bunica, mângâind-o precaută pe Ducesa pe cap.

— Ăă, oarecum a mea. Cel puțin pentru o vreme, a răspuns Jack.

— Poate că e un bun moment să-i povestești bunicii tale despre Stevie Rae și restul, a spus Afrodita.

— Stevie Rae? Of, draga mea, încă îi plângi pierderea?

— Nu tocmai, bunico, am spus ușurel. Sunt foarte multe lucruri de explicat.

— Atunci dă-i drumul. Ceva îmi spune că suntem pe cale să rămânem fără luxul pe care îl reprezintă timpul, a zis bunica.

— Mai întâi de toate trebuie să știi că nu ți-am spus tot pentru că Neferet e implicată, într-un fel nasol. Și citește al naibii de bine gândurile. Așa că, indiferent ce-ți spun eu, e posibil să poată să citească în mintea ta și asta nu e bine deloc, am început.

Bunica a meditat un pic la vorbele mele în timp ce trăgea scaunul de la birou și se instala confortabil.

— Jack, dragule, a spus ea. Aș vrea un pahar cu apă rece. Crezi că poți să-mi faci rost?

— Am eu apă Fiji în frigiderul din camera mea, a sărit Afrodita.

— Ar fi minunată, a încuviințat bunica.

— Du-te și adu. Dar să nu te atingi de nimic altceva, i-a spus Afrodita lui Jack.

— Nici măcar de...

— Nici.

Jack a făcut bot, dar a ieșit iute ca să-i aducă apă bunicii.

— Deci presupun că voi, ceilalți, sunteți la curent cu lucrurile pe care se pregătește Zoey să mi le spună? i-a întrebat bunica atunci când s-a întors Jack.

Au dat cu toții din cap, cu ochii mari, ca niște puișori.

— Și voi cum faceți să nu vă citească Neferet gândurile?

— Deocamdată e totul teoretic, dar noi presupunem că e pentru că ne concentrăm pe lucruri superficiale, prostești, adolescente, a explicat Damien.

— De exemplu, reduceri la pantofi și altele, a zis Erin.

— Mda, prin altele, a se înțelege tipi drăguți sau stresul cu temele, a adăugat Shaunee.

— Atunci n-o să se mai deranjeze să privească mai departe de asta, am încheiat eu. Dar pe noi Neferet ne subestimează.

— Cu tine, bunico, nu cred că ar face aceeași greșeală. Deja știe că tu te conduci după legile cherokee, că ești aproape de spiritul pământului. E posibil să privească mai adânc în mintea ta, indiferent ce îți bâzâie în creier la suprafață.

— Atunci va trebui să-mi limpezesc gândurile și să meditez, așa cum fac din copilărie, a spus bunica și a zâmbit plină de încredere. Nu poate să-mi intre în minte dacă îi blochez eu accesul mai întâi.

— Dar dacă ea este regina Tsi Sgililor?

Zâmbetul bunicii a devenit ezitant.

— Chiar crezi că poate fi așa, u-we-tsi-a-ge-ya?

— Noi credem că poate fi ea, am spus.

— Atunci suntem cu toții într-un mare pericol. Trebuie să-mi spui totul.

Și așa am făcut, cu ajutorul Afroditei, al lui Damien, al gemenelor și al lui Jack am pus-o pe bunica la curent cu totul, deși recunosc că am trecut iute peste partea în care trebuia să spun că Stevie Rae nu era sută la sută ea însăși. Afrodita m-a fulgerat cu privirea la faza asta, dar nu a spus nimic.

Pe măsură ce asculta toate astea, chipul brăzdat de riduri al bunicii devenea din ce în ce mai posomorât. De asemenea, am povestit tuturor despre ultimul atac al Imitatorilor de corbi și am încheiat explicând faptul că era posibil ca moartea lui Stark să nu fie definitivă și că Stevie Rae, Afrodita și cu mine hotărâserăm că, indiferent cât de morbid și de tulburător ar fi părut, trebuia să fim cu ochii pe, ăă, cadavrul lui.

— Așa că Jack trebuia să instaleze camera video pentru bebeluși în morgă, am confirmat. Ai instalat-o, Jack? Am văzut ceva din tacticile voastre diversioniste, am spus, i-am zâmbit Ducesei și i-am „ciufulit“ urechile. A lătrat ușurel și m-a lins pe față. Malefica și Belzebut, care stăteau ghem unul lângă celălalt lângă ușă (se pare că pisicile urâcioase sunt atrase una de cealaltă; mai știi?), au ridicat capul și au sâsâit la unison. Nala, care dormea pe perna mea, abia a deschis ochii.

— A, da, cu toată nebunia asta aproape că și uitasem! a zis Jack și a sărit în picioare, să-și ia borseta, sau „geanta“1, cum îi plăcea lui s-o numească, lăsată pe podea lângă ușă. A venit cu ea înapoi la mine și apoi a scos o chestie ciudată, ca un ecran minuscul de televizor. A învărtit câteva butoane și apoi, cu un rânjet victorios, mi l-a dat. Voila! Așa poți să-i vezi pe tipul care, sper eu, doarme.

Toată lumea s-a strâns în jurul meu și mi-a aruncat priviri peste umăr. Mi-am făcut curaj și am pornit aparatul. Cum era de așteptat, ecranul micuț a lăsat la vedere imaginea alb-negru a unei încăperi mici, cu o chestie mare ca un cuptor într-un capăt, cu un teanc de rafturi de metal atârdate

de colo până colo pe toți pereții din imagine și cu o singură masă metalică (de dimensiunile unui corp) pe care zăcea o siluetă umană acoperită cu un cearșaf.

— Îhh, au făcut gemenele.

— Nasol, a spus și Afrodită.

— Poate ar trebui să-l închidem cât este c-ă-ț-e-a-u-a aici, a spus Jack.

Am închis imediat aparatul, pentru că îmi dădea un sentiment ciudat să spionez morții.

— Este cadavrul băiatului? a întrebat bunica ușor palidă.

Jack a încuviințat din cap.

— Mda. A trebuit să mă uit sub cearșaf ca să fiu sigur, a spus el cu o privire tristă și a început să o mângâie voinicește pe Ducesa. Labradorul uriaș și-a pus capul în poala lui și a oftat, ceea ce a părut să-l liniștească, pentru că Jack a oftat și el și a îmbrățișat câinele, după care a spus: Ei, mi-am zis și eu că doarme.

— Părea mort? a trebuit să întreb.

Jack a dat din nou din cap. A strâns din buze și n-a mai zis nimic.

— E bine ce faci, a spus bunica cu tărie. Puterea lui Neferet se bazează pe secrete. Este percepută ca o preoteasă puternică de-a lui Nyx, o mare forță pusă în slujba binelui. Se ascunde de ceva vreme în spatele fațadei ăsteia, și asta i-a dat libertatea de a comite fapte care, dacă nu greșiți în privința anvergurii lor, sunt atroce.

— Deci ești de acord că e bine să-i arăt lumii întregi pe Stevie Rae și pe novicii cu semiluni roșii? am întrebat.

— Da. Dacă secretul este aliatul răului, atunci hai să le distrugem alianța.

— Bine! am spus.

— Bine! au intervenit și ceilalți.

În momentul ăla Jack a căscat.

— Ups! Scuze. Nu mă plictisiți, s-a explicat.

— Firește că nu, dar e aproape dimineață. Ați avut o zi epuizantă, a spus bunica. Poate că ar fi bine să mergem cu toții la culcare? În plus, băieți, nu cumva s-a dat stingerea și nu aveți voie să fiți în dormitoarele fetelor?

— A! Am și uitat. De parcă mai avem timp acum să ne facem griji din cauza rahatului ăluia de pedeapsă, cu atâtea probleme câte avem! a spus Jack. Apoi a continuat cu un aer mâhnit: Scuze, bunico. Nu am vrut să spun „rahat“.

— Bunica i-a zâmbit și l-a bătut pe obraz:

— Nu ai făcut nimic rău, dragule. Și acum, la culcare!

Deloc surprinzător, cu toții am reacționat imediat la dădăceala bunicii. Jack și Damien au ieșit, târându-și picioarele, urmași de Ducesa.

— Auziți? am strigat înainte să iasă pe ușă. Ducesa nu a pățit nimic pentru că a fost eroina diversiunii, nu?

Damien a clătinat din cap.

— Nț. Am dat vina pe Malefica și, la cât de nebunește s-a purtat pisica aia, nimănui nu i-a trecut o clipă măcar prin cap să se ia de Ducesa.

— Pisica mea nu e nebună, s-a răstit Afrodită. E doar o foarte bună actriță.

Gemenele au fost următoarele care au pornit spre ieșire, au îmbrățișat-o pe bunica și și-au cules motanul adormit.

— Ne vedem la micul dejun, au strigat.

— Apoi bunica și cu mine am rămas singure cu Afrodită, cu Malefica și cu Nala, care dormea buștean.

— Cred că ar trebui să plec și eu, a spus Afrodită. Mâine avem o zi decisivă.

— Poate că ar fi bine să dormi aici în noaptea asta, am sugerat eu.

Afrodită a înălțat din sprâncenele blonde perfecte și a aruncat o privire disprețuitoare spre cele două paturi identice.

Mi-am dat ochii peste cap și i-am spus:

— Ce alintată ești! Poți să dormi tu în patul meu, eu dorm în sacul de dormit.

— A mai dormit Afrodita vreodată până acum în camera ta? a întrebat bunica.

Afrodita a pufnit.

— Da' de unde. Bunico, dacă ai vedea camera mea, ai înțelege de ce prefer să stau acolo.

— În plus, Afrodita are o reputație de cotoroanță urâcioasă, așa că nu doarme în patul altcuiva. N-am mai spus că ar dormi cu dragă inimă în patul unui tip, pentru că nu avea sens să îi dau atâtea detalii bunicii.

— Mulțumesc, a spus Afrodita.

— Dacă stă în camera ta, mai ales că presupun că Shekinah i-a zis deja lui Neferet că am venit, nu ar părea neobișnuit?

— Ba da, am recunoscut fără chef.

— Ar fi mai mult decât neobișnuit, ar fi de-a dreptul bizar, a completat Afrodita.

— Atunci trebuie să te întorci în camera ta, ca să nu-i dăm lui Neferet mai multe motive să fie mai atentă la noi decât e deja, a hotărât bunica. Dar nu vei dormi neprotejată, a continuat ea, s-a ridicat un pic crispată și s-a dus spre muntele ei de bagaje. A început să scormonească prin geanta de mână drăguță, de culoare albastră, pe care îi plăcea s-o numească „geanta pentru vizite nocturne“.

Mai întâi a scos un frumos talisman al viselor. Era un cerc înfășurat în fâșii de piele, cu ață de culoarea levănțicii prinsă în formă de pânză de păianjen, iar în mijlocul ei se afla o piatră netedă de turcoaz de un albastru amuțitor, amintind de cerul verii. Fulgii, care atârnavă în trei șiruri de margini și de partea de jos, erau de culoarea gri perlat a unei porumbițe. Bunica i-a dat talismanul Afroditei.

— Este superb! a spus ea. Serios, îl ador.

— Mă bucur că-ți place, copilă. Știu că multă lume crede că talismanele viselor nu fac decât să păstreze doar visele frumoase sau poate nici măcar asta. Am făcut mai multe în ultima vreme și, când am țesut piatra de turcoaz ocrotitor în mijlocul fiecăruia dintre ele, m-am gândit la necesitatea de a alunga ceva mai mult decât coșmarurile din viața noastră. Ia-l și atârnă-l la fereastră. Fie ca spiritul lui să-ți ocrotească sufletul adormit.

— Mulțumesc, bunico, a spus Afrodita din tot sufletul.

— Și încă ceva. Bunica a scotocit din nou în geantă și apoi a scos o lumânare de un alb cremos. Aprinde asta și pune-o pe noptieră în timp ce dormi. Am rostit vorbe ocrotitoare peste ea la ultima lună plină și am lăsat-o să absoarbă razele lunii toată noaptea.

— Ai fost un pic cam obsedată de ocrotire în ultima vreme, bunico? a întrebat-o Afrodita cu un zâmbet larg. După șapțișpe ani de viață eram deja obișnuită cu felul ciudat prin care bunica știa anumite chestii pe care n-ar fi trebuit să le știe, de exemplu, când aveau să-i vină musafiri sau când se pregătea o tornadă (cu mult înainte să fie inventat detectorul Doppler 8) sau, în cazul ăsta, când aveam nevoie de protecție.

— Înțelept e ca întotdeauna să fii grijuliu, u-we-tsi-a-ge-ya. I-a cuprins Afroditei fața cu mâinile și a sărutat-o ușor pe frunte. Somn ușor, fetița mea, și să ai vise frumoase.

Am privit-o pe Afrodita clipind cu putere și știam că se străduia să nu izbucnească în plâns.

— Noapte bună, a reușit ea să spună și a părăsit camera, făcându-mi cu mâna.

Bunica a tăcut o vreme și s-a uitat fix, gânditoare la ușa închisă. Într-un final, a zis:

— Nu cred că fata asta a avut vreodată parte de căldura iubirii unei mame.

— Din nou ai dreptate, bunico, am spus. Era așa de îngrozitoare pe vremuri, încât nimeni n-o înghițea, mai ales eu, dar cred că în mare măsură se prefăcea. Nu că ar fi perfectă. Este foarte alintată și superficială, și uneori poate fi tare urâcioasă, dar e..., am făcut o pauză, încercând să o transpun pe Afrodita în cuvinte.

— E prietena ta, a terminat bunica în locul meu.

— Știi ceva, mi-e și frică uneori cât de aproape ești de perfecțiune, i-am mărturisit eu.

Bunica a zâmbit șmecherește.

— Știu. Din familie mi se trage. Și acum ajută-mă să atârni talismanul și să aprind lumânarea lunii, și apoi trebuie să dormi.

— Tu nu te culci? Te-am trezit în creierii nopții și spuneai că erai deja trează de câteva ore.

— A, am să dorm un pic, dar am planuri. Nu ies destul de des în oraș și, în timp ce familia mea de vampiri doarme, eu mă duc să fac ceva târguieli și am să-mi ofer un prânz minunat la Chalkboard.

— Mm! Nu am mai călcat pe acolo de când am fost ultima oară împreună.

— Ei, somnoroaso, îți spun eu dacă e la fel de bun cum ținem noi minte și apoi poate prindem o zi ploioasă și mergem din nou împreună.

— Deci, să înțeleg că iei prânzul acolo doar ca să te asiguri că nu s-au lăsat pe tânjeală? am zis eu, trăgând scaunul spre geam, și am căutat un loc de care să agăț talismanul viselor pe care mi-l dăduse bunica.

— Exact. Drăguță, ce vrei să faci cu camera video? a întrebat bunica și a ridicat un ecran micuț. Deși era oprit, umbra cu grijă cu el, de parcă ar fi fost o bombă.

Am oftat.

— Afrodita mi-a spus că are și sonor. Vezi vreun buton pentru sunet?

— Da, cred că așa e, a spus bunica și a apăsat pe un buton care a declanșat o lumină verde.

— Bun, ce-ar fi să lăsăm difuzorul pornit, fără imagine? îl pun lângă patul meu. Dacă se întâmplă ceva, o să aud.

— E mai bine decât să stăm toată noaptea cu ochii pe mort, a spus bunica serioasă, în timp ce pune ecranul mic pe noptiera mea, apoi m-a privit: Drăguță, ce-ar fi să dai un moment perdelele la o parte și să atârni talismanul mai aproape de fereastră? Ne protejăm de exterior, nu de interior.

— A, bine.

Am întins amândouă mâinile ca să trag de draperiile grele. S-au dat în lături și am simțit pumnalul fricii paralizante când am privit drept în fața hidoasă a unei păsări negre uriașe, cu niște ochi roșii de forma celor umani, care străluceau cumplit. Creatura cu mâini și picioare de om era agățată de exteriorul ferestrei mele. Ciocul negru periculos de coroiat i s-a deschis și a lăsat la vedere o limbă roșie, bifurcată. Creatura a scos un „craaa“ batjocoritor și amenințător în același timp.

Nu mai puteam să mă mișc, eram înghețată sub ochii ei roșii anormali, ochi de om într-un cap cumplit de pasăre, creatură care exista numai din cauza unui străvechi violator malefic. Îmi simțeam umerii înghețați acolo unde se agățase mai devreme de mine una dintre creaturile astea. Mi-a revenit în memorie atingerea limbii ei dezgustătoare și usturimea pe care mi-o provocase ciocul ei pe când încercase să-mi taie gâtul.

Când Nala a început să sâsâie și să mârâie, bunica a venit iute lângă mine. Îi vedeam reflexia în geamul întunecat al ferestrei.

— Zoey, trimite vântul la mine! mi-a ordonat ea.

— Vântule, vino la mine! Bunica are nevoie de tine, am strigat, prizonieră încă privirii monstroase a Imitatorului de corbi.

Am simțit vântul zbătându-se pe dedesubt și lângă mine, unde stătea bunica.

— U-no-le! a strigat bunica. Du asta bestiei, alături de avertismentul meu. Am privit-o pe bunica ridicând mâinile și suflând ceea ce avea între palmele făcute căuș exact spre creatura care stătea ghemuită de partea cealaltă a ferestrei. Ahiya'a A-s-gi-na! a strigat ea.

Vântul invocat de mine, dar căruia îi porunca bunica, femeia Ghigua, a smuls pulberea albastră strălucitoare din palmele ei și l-a trimis cu viteză printre crăpăturile fine dintre foile de geam fațetat. Vântul a învărtejit pulberea împrejurul Imitatorului de corbi. Ochii mult prea umani ai bestiei s-au mărit în timp ce grăunții o înconjurau și apoi, pe când vântul o biciuia nemilos, lipindu-i creaturii pulberea de corp, din ciocul deschis a izbucnit un țipăt cumplit și a dispărut cu o zbatere involburată de aripi.

— Trimite vântul departe, u-we-tsi-a-ge-ya, a spus bunica și m-a prins de mână ca să mă liniștească.

— M... mulțumesc, vântule, te eliberez acum, am spus cu glas tremurat.

— Mulțumesc, u-no-le, a murmurat bunica, apoi a spus: Ai grijă să atârni talismanul viselor.

Cu mâini tremurătoare, l-am prins de interiorul galeriei și am tras iute draperiile. Apoi bunica m-a ajutat să mă dau jos de pe scaun. Am ridicat-o pe Nala și ne-am băgat una într-alta,

tremurând ca varga.

— S-a dus... gata, s-a terminat..., șoptea bunica întruna. Nu îmi dădusem seama că plângeam amândouă până când bunica nu m-a mai strâns o dată în brațe și nu s-a dus să caute batistute. M-am prăvălit pe pat și o mângâiam pe Nala.

— Mersi, am spus în timp ce-mi ștergeam fața și îmi suflam nasul. Să-i chem și pe ceilalți? am întrebat.

— Cât de tare or să se sperie dacă îi chemi?

— Or să fie îngroziți, am spus.

— Atunci eu cred că ar fi mai util să chemi iar vântul. Poți să trimiți o rafală puternică împrejurul dormitoarelor, pentru ca, dacă bântuie ceva pe afară, să fie luat de vânt?

— Da, dar mai întâi stai să-mi revin din tremur.

Bunica mi-a zâmbit și mi-a dat părul de pe față.

— Te-ai descurcat bine, u-we-tsi-a-ge-ya.

— M-am speriat, am rămas împietrită, exact ca data trecută!

— Ba nu. Ai privit un demon fără să clipești și ai reușit să invoci vântul și i-ai poruncit să mi se supună, a zis ea.

— Doar pentru că mi-ai spus tu.

— Dar data viitoare nu va mai fi pentru că ți-am spus eu. Data viitoare vei fi mai puternică și vei face singură ce trebuie.

— Ce era pulberea aia albastră pe care ai suflat-o?

— Turcoaz zdrobit. Am să-ți dau și ție un săculeț. Este o piatră cu o foarte mare putere ocrotitoare.

— Ai destul și pentru ceilalți?

— Nu, dar am să-l trec pe lista de cumpărături. Am să iau niște pietre de turcoaz, un mojar și un pistil ca să le macin. Așa am ce face cât timp dormi tu.

— Ce cuvinte erau alea pe care le-ai rostit? am întrebat.

— Ahiya'a A-s-gi-na înseamnă „pleacă, diavole“.

— Și u-no-le înseamnă vânt?

— Da, drăguță.

— Bunico, avea formă fizică sau era doar spirit?

— Cred că e un pic din amândouă. Dar este foarte aproape de a căpăta formă fizică.

— Cu alte cuvinte, Kalona devine din ce în ce mai puternic, am spus.

— Așa cred.

— Bunico, e înfricoșător.

Bunica m-a cuprins în brațe și m-a mângâiat pe cap, cum făcea când eram micuță.

— Nu-ți fie teamă, u-we-tsi-a-ge-ya. Părintele demonului va descoperi că femeile din ziua de azi nu mai sunt așa de ușor de supus.

— Bunico, ai fost cea mai tare.

Mi-a zâmbit și a spus:

— Da, fiica mea, am fost cele mai tari.

Capitolul 28

Sub privirile aprobatoare ale bunicii, am chemat vântul înapoi și l-am făcut să vâjâie în jurul campusului, insistând asupra dormitoarelor. Am ascultat cu atenție, ca să auzim țipetele demonilor, dar nu am auzit decât șuierul liniștitor al vântului. Apoi, moartă de oboseală, mi-am tras pe mine pijamalele și în sfârșit m-am băgat în pat. Bunica a aprins o lumânare ocrotitoare a lunii pline și pentru noi, și m-am ghemuit împreună cu Nala, încântată de sunetul pe care îl scotea peria prin părul lung, de argint, al bunicii pe când își îndeplinea ritualurile nocturne.

Mă lua ușor-ușor somnul când bunica m-a oprit, spunând:

— U-we-tsi-a-ge-ya, vreau să-mi promiți ceva.

— Bine, bunico, am zis eu somnoroasă.

— Indiferent ce se întâmplă, vreau să-mi promiți că nu vei uita cu nici un chip că acest Kalona nu trebuie să se ridice din morți. Nu e nimeni și nimic mai important decât asta.

Un mic firisoare de îngrijorare m-a făcut să mă trezesc de tot.

— Ce vrei să spui?

— Exact ce-am spus. Nu lăsa nimic să te distragă de la scopul tău.

— Vorbești de parcă n-o să fii și tu aici să-mi arăți drumul cel bun, am spus simțind cum mă cuprinde ușor panica.

Bunica a venit la mine și s-a așezat pe marginea patului.

— Am de gând să fiu pe aici foarte mult timp de aici înainte, draga mea, știi doar. Dar chiar și așa, vreau să-mi promiți. Gândește-te că în felul ăsta ajuți o femeie bătrână să doarmă bine.

M-am încruntat la ea.

— Nu ești o femeie bătrână.

— Promite-mi, a insistat.

— Promit. Și acum promite-mi tu că nu o să permiți să ți se întâmple nimic, am spus.

— Am să mă străduiesc; promit, a zis ea cu un zâmbet, întoarce capul, ca să-ți perii părul cât te ia pe tine somnul. Așa o să visezi frumos.

Am oftat, m-am întors pe partea cealaltă și am adormit mângâiată de bunica și învăluită în murmurul cântecului ei de leagăn cherokee.

*

La început am crezut că vocile înăbușite veneau de la camera video și, pe jumătate adormită, m-am ridicat în capul oaselor și am întins mâna după ecranul micuț. Mi-am ținut respirația și am apăsat pe butonul de pornit imaginea, dar am răsuflat ușurată când în imagine mi-a apărut unica masă de acolo cu ocupantul ei neschimbat și acoperit cu un cearșaf. Am oprit imaginea și mi-am aruncat privirea spre patul bunicii, care era însă frumos aranjat. M-am uitat prin cameră zâmbitoare, fără să văd mare lucru. Se pare că bunica făcuse o curățenie de mai mare dragul înainte să iasă la cumpărături și la masa de prânz. Mi-am coborât privirea spre Nala, care a clipit adormită.

— Scuze, dar cred că, din cauza imaginației mele hiperactive, am auzit chestii.

Lumânarea lunii pline ardea încă, deși era mult mai mică decât atunci când adormisem eu. Mi-am aruncat ochii la ceas și am zâmbit. Era doar două după-amiaza și mai aveam câteva ore bune de somn până când trebuia să mă trezesc. M-am întins la loc și mi-am tras plapuma până la gât.

Vocile înăbușite, de data astaacompaniate de câteva bătăi ușoare la ușă, nu erau cu siguranță rodul imaginației mele. Nala a scos un miorla-aau adormit și nu puteam să nu-i dau dreptate.

— Dacă sunt gemenele, care vor să se ducă pe furiș să-și ia încălțăminte la reduceri, le strâng de gât, i-am spus pisicii, care a părut încântată de perspectivă. Apoi mi-am alungat amorteala din gât și am strigat: Da! Intră.

Când ușa, s-a deschis, spre surprinderea mea, am văzut-o pe Shekinah împreună cu Afrodita și cu Neferet. Afrodita plângea. Am sărit în fund și mi-am dat părul încălțit de pe față.

—Ce e?

Au intrat toate trei în cameră. Afrodita s-a așezat lângă mine pe pat. De la ea m-am uitat la Shekinah și, în sfârșit, la Neferet. Tot ce citeam în privirile lor era tristețe, dar am continuat să mă uit fix la Neferet, dorindu-mi să pot vedea dincolo de fațada studiată, dorindu-mi ca toată lumea să vadă.

— Ce e? am repetat.

— Copilă, a început Shekinah cu voce tristă, în care se simțea bunătatea. Bunica ta...

— Bunica! Unde e? Nimeni nu a spus nimic și stomacul mi s-a făcut ghem. Am prins-o pe Afrodita de mână. Spune-mi!

— A avut un accident de mașină. Grav. A pierdut controlul mașinii în timp ce mergea pe Main Street... pentru că o pasăre neagră i-a intrat în parbriz. Mașina a ieșit de pe drum și a intrat într-un stâlp de iluminat. Fața Afroditei era scaldată de lacrimi, dar își stăpânea glasul. E la spitalul

St. John, la terapie intensivă.

Preț de o clipă n-am putut să spun nimic și priveam încontinuu patul gol al bunicii și perna umplută cu levănțică pe care o pusese acolo. Întotdeauna se înconjura cu aroma levănțicii.

— Se ducea la Chalkboard să ia prânzul. Mi-a spus azi-noapte chiar înainte..., m-am oprit când mi-am amintit că vorbisem cu bunica despre faptul că avea să se ducă la Chalkboard să mănânce de prânz chiar înainte să trag draperiile și să-i văd pe oribilul Imitator de corbi. Ascultase ce vorbiseram și știa exact unde avea de gând să meargă bunica azi. Apoi se dusese acolo ca s-o scoată de pe drum și să-i provoace un accident.

— Înainte de ce?

Unui observator neavizat glasul lui Neferet i-ar fi putut părea îngrijorat, glasul unei prietene și al unui mentor. Dar când i-am privit ochii de culoarea smaraldului, am citit în ei premeditarea unui dușman.

— Înainte să mergem la culcare. Mă străduiam să nu arăt cât de tare mă dezgusta Neferet, cât de rea și de smintită știam că era. De-aia știi că mergea acolo. Mi-a spus ce avea de gând să facă astăzi cât dormeam eu. Mi-am luat privirea de la Neferet și am vorbit cu Shekinah. — Trebuie să mă duc la ea.

— Desigur, copilă, a spus Shekinah. Darius așteaptă cu mașina pregătită.

— Pot să merg și eu cu ea? a întrebat Afrodita.

— Deja ai pierdut ieri toate orele și nu...

— Te rog, am întrerupt-o pe Neferet, adresându-mă direct lui Shekinah. Nu vreau să fiu singură.

— Nu ești de acord că familia este mai importantă decât școala? i-a spus Shekinah lui Neferet.

Neferet a ezitat doar o clipă.

— Ba da, desigur. Îmi făceam doar griji ca Afrodita să nu rămână în urmă.

— Am să-mi iau temele cu mine la spital. Nu am să rămân în urmă.

Afrodita i-a aruncat lui Neferet un zâmbet liniștitor, fals ca sânii Pamelei Anderson.

— Atunci așa rămâne. Afrodita o va însoți pe Zoey la spital și Darius va avea grijă de amândouă. Nu te grăbi, Zoey. Și anunță-mă dacă școala poate face ceva pentru bunica ta, a spus Shekinah cu bunătate.

— Mulțumesc.

Nici măcar nu m-am uitat la Neferet când au ieșit amândouă din cameră.

— Curvă împușcată! a izbucnit Afrodita aruncând priviri fulgerătoare spre ușa închisă. De parcă i-ar fi părut ei vreodată că rămân eu în urmă la ceva! Pur și simplu nu poate să sufere faptul că suntem prietene.

— Calm... calm. Trebuie să mă gândesc. Trebuie să mă duc la bunica, dar mai întâi trebuie să mă gândesc și să mă asigur că totul este în ordine aici. Nu pot să uit de promisiunea pe care i-am făcut-o.

Mi-am șters lacrimile de pe față cu dosul mâinii, am dat fuga la dulap și am tras pe mine o pereche de blugi și un tricou cu mânecă lungă.

— Neferet nu poate să sufere faptul că suntem prietene pentru că nu poate să ne citească gândurile. Dar poate să le citească pe ale lui Damien, pe ale lui Jack și pe ale gemenelor, și bag mâna în foc că o să stea cu ochii pe ei azi.

— Trebuie să-i punem în temă, a spus Afrodita.

— Am dat din cap.

— Da, trebuie. Camera asta video nu bate până la spitalul St. John, nu?

— Probabil că nu. Cred că are numai o rază de câteva sute de metri.

— Atunci, până mă îmbrac eu, du-o la gemene în cameră. Povestește-le ce s-a întâmplat și spune-le să-i avertizeze pe Damien și pe Jack în legătură cu Neferet, am spus, apoi am inspirat adânc și am adăugat: Noaptea trecută era un Imitator de corbi atârnat de fereastra mea.

— Sfântă zeiță!

— A fost oribil, am spus cutremurată. Bunica a suflat turcoaz măcinat spre el și am invocat

vântul să o ajute, și așa l-am făcut să dispară, dar nu știu de cât timp asculta ce vorbeam.

— Asta voiai să spui. Imitatorul de corbi știa că bunica ta mergea la Chalkboard.

— El i-a provocat accidentul, am spus.

— El sau Neferet, a completat ea.

— Sau amândoi, împreună. M-am dus spre noptieră și am luat monitorul camerei pentru bebeluși. Du-l gemenelor. Stai așa, am oprit-o înainte să iasă din cameră. M-am dus la geanta albastră pentru vizite nocturne a bunicii și am căutat prin buzunarul cu fermoar pe care îl lăsase deschis. Cum era de așteptat, înăuntru am găsit un săculeț din piele de căprioară. L-am deschis ca să mă asigur și apoi, mulțumită, i l-am dat Afroditei. Aici e pulbere de turcoaz. Zi-le gemenelor să-l împartă cu Damien și cu Jack. Spune-le că are o mare putere de ocrotire, dar că nu aveam prea mult.

A dat din cap și a spus:

— Am înțeles.

— Grăbește-te. Eu o să fiu gata de plecare când vii tu.

— Zoey, o să se facă bine. Au spus că e la terapie intensivă, dar avea centura pusă și e încă în viață.

— Așa și trebuie, i-am zis Afroditei cu ochii plini din nou de lacrimi. Nu știu ce m-aș face dacă nu și-ar reveni.

*

Am parcurs scurtul drum până la spitalul St. John în liniște. Normal, era o zi stresant de însoțită. Așa că, deși aveam cu toții ochelari de soare și mașina Lexus avea geamurile fumurii, lumina ne irita. (De fapt, mă refer la Darius și la mine, pentru că Afrodita părea să se abțină cu greu să nu iasă pe fereastră și să se scalde în razele soarelui.) Darius ne-a lăsat la camera de gardă și ne-a spus că parchează și vine după noi la secția de terapie intensivă.

Deși nu făcusem eu prea mulți purici prin spital, mirosul părea să-mi trezească amintiri deloc plăcute. Nu puteam să sufăr duhoarea de antiseptic despre care știam că era menit să oblojească răni. Afrodita și cu mine ne-am oprit la biroul de informații și o doamnă drăguță în vârstă, cu un halat de culoarea somonului, ne-a indicat drumul spre secția de terapie intensivă.

Trebuie să vă spun că era oribil acolo. Am ezitat, neștiind dacă aveam voie să trecem prin ușile duble batante pe care era scris cu roșu Terapie Intensivă. Apoi mi-am amintit că acolo o țineau pe bunica și am trecut hotărâtă prin ușile intimidante spre iad.

— Să nu te uiți, mi-a șoptit Afrodita pe când picioarele începeau să mă lase, iar privirea îmi era instantaneu atrasă de ferestrele saloanelor în care se aflau pacienții. Pe bune. Pereții saloanelor nu erau deloc pereți, ci ferestre, pentru ca toată lumea să se poată holba la bătrânii muribunzi, cu ploști și altele de genul ăsta. Mergi în continuare spre biroul asistentelor. Or să-ți spună ele despre bunica ta.

— De unde știi atâtea despre chestia asta? i-am șoptit la rândul meu.

— Tata a luat de două ori o supradoză și a ajuns aici.

— Serios? m-am mirat eu.

A ridicat din umeri și mi-a răspuns:

— Tu nu ai lua o supradoză dacă ai fi căsătorită cu mama?

„Cred și eu“, dar mi s-a părut că e mai bine să nu spun cu voce tare. Pe lângă asta, ajunseserăm deja la biroul asistentelor.

— Cu ce vă pot fi de folos? ne-a întrebat o blondă masivă.

— Am venit s-o văd pe bunica, Sylvia Redbird.

— Cine ești?

— Zoey Redbird, am spus.

Asistenta a verificat un tabel și apoi mi-a zâmbit:

Ești trecută aici ca ruda cea mai apropiată. O clipă. Doctorul este acum la ea. Dacă aștepti în sala pentru rude de la capătul holului, am să-i spun că ai venit.

— Nu pot s-o văd?

— Ba da, dar mai întâi trebuie să termine doctorul cu ea.

— Bine, aștept. După ce am făcut câțiva pași, m-am oprit. Nu e singură, nu?

— Nu, de aceea toate saloanele au ferestre în loc de pereți. Pacienții de la terapie intensivă nu sunt niciodată lăsați singuri.

Hm, pentru bunica nu era suficient ca cineva să tragă cu ochiul la ea pe geam.

— Te rog, ai grijă ca doctorul să mă primească imediat, da?

— Desigur.

Afrodita și cu mine am mers în sala pentru rude, care era aproape la fel de sterilă și de înspăimântătoare ca și restul secției.

— Nu-mi place, am spus și, cum nu puteam să stau jos, am început să umblu de colo-colo prin fața unei canapelețe oribile cu flori albastre.

— Are nevoie de mai multă protecție decât cea pe care i-o oferă câteva asistente care trag cu ochiul pe fereastră din când în când, a fost de acord Afrodita.

— Chiar și înainte de ce s-a întâmplat, Imitatorii de corbi aveau puterea de a le face rău oamenilor în vârstă aflați pe moarte. Bunica e bătrână și acum e... e..., m-am împotmolit, incapabilă să rostesc îngrozitorul adevăr.

— E rănită, a spus Afrodita cu tărie. Atâta tot, doar rănită, dar, ai dreptate, acum e vulnerabilă.

— Crezi că m-ar lăsa să chem un tămăduitor?

— Știi vreunul?

— Oarecum. E un tip în vârstă, John Whitehorse, prieten cu bunica de mult. Mi-a spus că e înțelept. Probabil că bunica are numărul lui în agenda mobilului. Sunt sigură că știe el vreun tămăduitor.

— Poate că n-ar fi rău să încerci să aduci unul aici, a spus Afrodita.

— Cum se simte? a întrebat Darius în timp ce străbătea sala pentru rude.

— Nu se știe încă. Îl așteptăm pe doctor. Vorbeam că poate e nevoie să chemăm un prieten de-al bunicii Redbird ca să aducă un tămăduitor aici, care să stea cu ea.

— Nu ar fi mai simplu să o chemăm pe Neferet? E Marea noastră Preoteasă și e și vindecătoare.

— Nu! am izbucnit și eu, și Afrodita în același timp.

Darius s-a încruntat, dar intrarea doctorului ne-a scutit de explicații suplimentare.

— Zoey Redbird?

M-am întors spre bărbatul înalt și subțire și am întins mâna.

— Eu sunt Zoey.

Mi-a luat mâna și mi-a strâns-o respectuos. Avea o strângere fermă și mâinile puternice și fine.

— Sunt doctorul Ruffing. Eu am avut grijă de bunica ta.

— Cum se simte? am întrebat eu, spre surprinderea mea, pe un ton normal, pentru că, de fapt, mă simțeam gătită de frică.

— Hai să luăm loc, a spus doctorul.

Prefer să stau în picioare, am răspuns eu. Apoi am încercat să-i adresez un zâmbet în chip de scuză. Am emoții prea mari să stau jos.

Zâmbetul lui a fost mai reușit și m-am bucurat să-i văd bunătatea pe față.

— Bine. Bunica ta a avut un accident grav. A suferit răni la cap și are brațul rupt în trei locuri. Are o vânătăie pe piept din cauza centurii de siguranță și airbagurile i-au ars fața când s-au deschis, dar amândouă i-au salvat viața.

— O să se facă bine? am reușit să întreb abia șoptit.

— Are mari șanse, dar o să știm mai bine după douăzeci și patru de ore, a spus doctorul Ruffing.

— E trează?

— Nu. I-am indus coma ca să...

— Comă! am spus și am simțit că mă clatin. Dintr-odată, obrajii mi s-au aprins și m-a luat

cu călduri și vedeam punctulețe. În momentul acela, Darius m-a prins de cot și m-a dus spre un scaun.

— Respiră ușor. Încercă să-ți recapeți suflul.

— Doctorul Ruffing stătea ghemuit în fața mea, îmi ținea încheietura cu degetele și îmi lua pulsul.

— Scuze, scuze. Mă simt bine, am spus și mi-am șters broboanele de sudoare de pe frunte. Numai că sună așa de rău ideea cu coma.

— De fapt, nu e chiar așa de rău. I-am indus coma ca să i se poată vindeca creierul, a spus doctorul Ruffing. Sperăm ca în felul ăsta să putem controla inflamarea.

— Și dacă nu puteți?

M-a bătut ușurel pe genunchi, apoi s-a ridicat.

— Hai s-o luăm cu pași mici, câte o problemă o dată.

— Pot s-o văd?

— Da, dar are nevoie de liniște, a spus doctorul și m-a condus spre salonul pacienților.

— Poate să vină și Afrodita cu mine?

— Deocamdată, doar câte o persoană, a răspuns medicul.

— Nu-i nimic, a intervenit Afrodita. Noi te așteptăm aici. Nu uita, să nu-ți fie frică.

Indiferent de situație, e încă bunica ta.

Am dat din cap și mi-am mușcat interiorul obrazului ca să nu plâng.

L-am urmat pe doctorul Ruffing într-o încăpere cu pereți de sticlă, nu foarte departe de biroul asistentelor, și ne-am oprit la ușă. Doctorul m-a privit și a spus:

— E conectată la o mulțime de aparate și de tuburi. Pare mai grav decât este în realitate.

— Respiră singură?

— Da, și are puls regulat. Ești pregătită?

Am dat din cap și mi-a deschis ușa. Când am intrat în salon, am auzit clar zgomotul îngrozitor al unor bătaii de aripi.

— Ați auzit? i-am spus în șoaptă doctorului.

— Ce să aud?

Am privit în ochii lui complet inocenți și mi-a fost foarte clar că nu auzise zgomotul aripilor Imitatorilor de corbi.

— Nimic. Scuze.

M-a atins pe umăr.

— Este grav, dar bunica ta este sănătoasă și puternică și are mari șanse.

Am mers încetișor spre marginea patului ei. Părea așa de mărunțică și de fragilă, încât nu mi-am putut stăpâni lacrimile care au început să-mi scalde obrații. Era vânătă rău la față și arsă. Avea buza spartă și câteva puncte de sutură pe ea și încă într-un loc din barbă, și capul aproape complet acoperit de bandaje. Brațul drept îi era legat cu ghips gros, din care ieșeau niște chestii ciudate ca niște șuruburi.

— Ai vreo întrebare la care pot să-ți răspund? a întrebat doctorul Ruffing ușurel.

— Da, am spus fără ezitare și fără să-mi desprind ochii de la bunica. Bunica mea e cherokee și știu că s-ar simți mai bine dacă aș chema un tămăduitor, am spus, apoi mi-am întors privirea de la fața ei distrusă și m-am uitat la doctor. Nu vreau să fiu nepoliticoasă cu dumneavoastră, dar motivul nu are legătură cu medicina, ci cu partea spirituală.

— Cred că da, dar nu înainte să iasă de la terapie intensivă.

M-am abținut să nu țip la el: „Tocmai, că are nevoie de tămăduitor cât e la terapie intensivă!”

Doctorul Ruffing a continuat să vorbească încetișor, dar părea foarte sincer.

— Trebuie să înțelegi că e un spital catolic și nu le dăm voie decât celor...

— Catolic? l-am întrerupt cuprinsă de un val de ușurare. Deci, o călugăriță ar avea voie să stea cu bunica.

Desigur. Călugărițele și preoții vin adesea în vizită la pacienții noștri.

I-am zâmbit.

- Excelent. Cunosc călugărița cea mai potrivită pentru treaba asta.
- Bine, mai ai și alte întrebări?
- Da, unde pot să găsesc o carte de telefon?

Capitolul 29

Nu știu câte ore au trecut. Îi trimiseseam pe Darius și pe Afrodita înapoi la școală, cu toate protestele lor, dar Afrodita știa că aveam nevoie de ea să se asigure că totul era în regulă acolo, și când i-am amintit de asta am reușit s-o conving să plece. Și i-am promis lui Darius că nu plec de la spital decât dacă îl sun pe el să vină să mă ia, deși școala era la mai puțin de un kilometru și jumătate, așa că îmi era superușor să mă întorc pe jos. Timpul trecea ciudat la secția de terapie intensivă. Nu erau geamuri exterioare și, cu excepția zgomotelor SF pe care le scoteau aparatele de spital, în saloane era întuneric și liniște. Îmi imaginam că era camera de așteptare a morții, chestie care mi-a dat fiori. Dar nu puteam s-o părăsesc pe bunica. Nu aveam de gând s-o părăsesc, nu fără să-mi ia locul cineva gata să se bată cu demonii. Așa că am stat acolo așezată și am așteptat, și am vegheat trupul ei adormit, care se lupta să se vindece.

Stăteam acolo și o țineam de mână, și îi cântam ușurel un cântec de leagăn cherokee pe care îi plăcea să mi-l cânte ca să adorm, când măicuța Maria Angela a intrat în sfârșit în salon, ca o boare.

S-a uitat la mine, apoi la bunica și apoi a deschis brațele. M-am aruncat la pieptul ei, înăbușindu-mi suspinele în materialul moale al veșmântului ei.

— Șș, o să fie bine, copilă. Este în paza Maicii noastre, mi-a șoptit ea bătându-mă ușurel pe spate.

Când în sfârșit am reușit să vorbesc, mi-am înălțat privirea spre ea și mi-a trecut prin gând că nu fusesem niciodată în viața mea atât de fericită să văd pe cineva.

— Vă mulțumesc mult că ați venit, soră.

— M-am simțit onorată că m-ai sunat; îmi pare rău că mi-a luat atât de mult să ajung. Am avut multe de rezolvat înainte să pot pleca din mănăstire, a spus ea.

Ținându-și încă brațul în jurul meu, a pornit înapoi spre patul bunicii.

— Nu-i nimic. Mă bucur că ați venit. Soră Maria Angela, ea este bunica mea, Sylvia Redbird, am spus cu un glas înăbușit. Ea mi-a fost și mamă, și tată, și o iubesc foarte mult.

— Trebuie să fie o femeie cu totul deosebită dacă a câștigat iubirea unei asemenea nepoate.

Mi-am înălțat iute privirea spre sora Maria Angela.

— Cei din spital nu știu că sunt novice.

— Nu ar trebui să conteze ce ești, a răspuns călugărița cu tărie. Dacă tu sau familia ta aveți nevoie de ajutor și de îngrijire, ei ar trebui să ți le ofere.

— Nu merge întotdeauna așa, am spus eu.

Ochii ei plini de înțelepciune m-au studiat:

— Din nefericire, trebuie să-ți dau dreptate.

— Atunci o să mă ajutați fără să le spuneți cine sunt?

— Da, a spus ea.

— Bine, pentru că eu și bunica avem nevoie de ajutorul dumneavoastră.

— Cu ce pot să vă ajut?

Mi-am aruncat privirea spre bunica. Părea să se odihnească liniștită, exact cum făcea de când mă așezasem lângă ea. Nu mai auzisem zbateri de aripi și nu mai simțisem apropierea răului. Totuși, nu prea voiam să o las singură, nici măcar câteva minute.

— Zoey?

Am privit ochii plini de înțelepciune și de bunătate ai extraordinarei călugărițe și i-am spus adevărul gol-goluț.

— Trebuie să stau de vorbă cu dumneavoastră, dar nu aici, unde am putea fi întrerupte sau auzite, și mi-e teamă s-o las pe bunica singură, neprotejată.

M-a privit din nou, deloc tulburată de ciudăţenia cuvintelor mele. Apoi a dus mâna la unul dintre buzunarele veşmântului ei negru voluminos şi a scos de acolo o statueta micuţă, dar frumoasă şi lucrată cu migală, care o reprezenta pe Fecioara Maria.

— Ai fi mai liniştită dacă o las aici pe Maica noastră cu bunica ta cât stăm noi de vorbă?
Am dat din cap.

— Cred că da, soră, am spus fără să încerc să analizez de ce ar trebui să mă simt liniştită în prezenţa unei reprezentări a maicii creştinătăţii pe care o adusesse cu ea o călugăriţă. Mă simţeam doar recunoscătoare că instinctul îmi spunea că pot avea încredere în această călugăriţă şi în „magia“ pe care o purta cu sine.

Sora Maria Angela a pus statueta Măriei pe noptiera bunicii, apoi şi-a plecat capul şi şi-a împreunat mâinile. Am văzul că-şi mişca buzele, dar vorbea aşa de încet, încât nu am auzii nimic. Călugăriţa şi-a făcut semnul crucii, şi-a sărutat degetele şi a atins uşor statueta, apoi am plecat amândouă din salonul bunicii.

— Mai e lumină afară? am întrebat.

M-a privit surprinsă.

— Nu mai e lumină afară de ore bune, Zoey. E trecut de zece noaptea.

Mi-am frecat ochii. Eram ruptă de oboseală.

— Vă deranjează dacă ne plimbăm puţin pe afară? Am multe chestii complicate să vă spun şi o să-mi fie mai simplu dacă simt aerul nopţii în jurul meu.

— E o noapte adorabilă şi răcoroasă. Mi-ar face mare plăcere să mă plimb împreună cu tine.

Am pornit pe culoarele şerpuite ale spitalului St. John şi într-un final am ieşit prin partea dinspre vest, spre strada Utica şi frumoasa fântână arteziană din care se revărsa apă vizavi de spital, la intersecţia dintre Strada 21 şi Utica.

— Vreţi să mergem la fântână? am întrebat.

— Unde vrei tu, Zoey, a spus sora Maria Angela cu un zâmbet.

Am mers până acolo în tăcere. Mi-am rotit privirea împrejur, în căutare de păsări ciudate, ascunse în umbre, şi ascultam să văd dacă se aude zgomotul batjocoritor care trecea cu prea mare uşurinţă drept croncănitul unor simpli corbi. Dar nu se auzea nimic. Singurul lucru pe care îl simţeam în noaptea care ne învăluia era aşteptarea şi nu ştiam dacă e de bine sau e de rău.

Nu foarte departe de fântână se afla o bancă numai bună, care dădea spre statuia albă a Mariei înconjurată de mieluşei şi de ciobănaşi, care împodobeau partea sud-vestică a spitalului.

Mai era şi o statuie frumos colorată a Mariei cu celebrul ei şal albastru, chiar lângă uşa camerei de gardă, în interior. E ciudat că nu remarcasem niciodată câte statui ale Fecioarei Maria erau aici.

Stăteam pe bancă de ceva timp, odihnindu-ne în liniştea răcoroasă a nopţii, când am inspirat adânc şi m-am întors cu faţa spre măicuţa Maria Angela.

— Soră, credeţi în demoni? am întrebat eu hotărâtă să sar direct la jugulară. Nu avea sens să o scald, în plus, nu aveam nici timp şi nici răbdare pentru asta.

A ridicat din sprâncenele cenuşii.

— Demonii? Da, cum să nu? Demonii şi biserica catolică au o istorie lungă şi agitată.

Apoi m-a privit fix, de parcă ar fi fost rândul meu acum. ăsta era unul dintre lucrurile care îmi plăceau cel mai mult la sora Maria Angela. Nu era genul ăla de adult care simte nevoia să termine propoziţiile în locul tău şi care nu suportă să aştepte în linişte cât timp un puşti îşi pune gândurile în ordine.

— Aţi văzut vreunul cu ochii dumneavoastră?

— Nu, niciunul adevărat. Ceva pe aproape da, dar toţi s-au dovedit a fi oameni, fie bolnavi, fie necinstiţi.

— Dar îngeri?

— Dacă eu cred în ei sau dacă ştiu vreunul?

— Amândouă, am spus.

— Da şi nu, în ordinea asta. Deşi aş prefera să întâlnesc un înger, nu un demon, dacă sunt pusă să aleg.

— Nu mai fiți așa de sigură.

— Zoey?

— Vă spune ceva cuvântul „nephilim”?

— Da, se pomenește despre ei în Vechiul Testament. Unii teologi presupun că Goliat fie era nephilim, fie descendent al unuia.

— Și Goliat nu era băiat bun, nu?

— Din câte se spune în Vechiul Testament, nu.

— Bun, trebuie să vă spun o altă poveste, despre un alt nephilim. Nici asta nu e băiat bun. E o poveste care a circulat în sânul neamului bunicii mele.

— Neam?

— E cherokee.

— A, atunci spune-mi, Zoey. îmi plac poveștile amerindienilor.

— Țineți-vă bine broboada, că asta nu e o poveste de spus copiilor înainte de culcare.

Apoi m-am lansat în relatarea pe scurt a poveștii pe care mi-o spusese bunica despre Kalona, Tsi Sgili și Imitatorii de corbi.

În încheierea poveștii i-am povestit despre întemnițarea lui Kalona și despre cântecul pierdut al Imitatorilor de corbi care anunța întoarcerea tatălui lor. Sora Maria Angela a tăcut câteva minute în șir. Când în sfârșit a vorbit, m-a surprins să constat că aceeași fusese și prima mea reacție când auzisem povestea.

— Și vrei să spui că femeile au făcut o păpușă de lut să prindă viață?

Am zâmbit.

— Asta i-am spus și eu bunicii când am auzit povestea.

— Și ce ți-a răspuns bunica ta?

Judecând după expresia ei senină, cred că se aștepta să râd și să spun că bunica îmi explicase că era o poveste sau poate o alegorie religioasă, dar i-am spus adevărul.

— Bunica mi-a amintit că magia există cu adevărat și că strămoșii ei, care sunt de fapt și ai mei, nu erau mai mult sau mai puțin credibili decât o fată care poate invoca și porunci tuturor celor cinci elemente.

— Vrei să spui că acesta este darul tău și motivul pentru care ești destul de importantă încât să te escorteze un războinic până la Street Cats? a întrebat sora Maria Angela.

Citeam în ochii ei că nu voia să îmi spună că sunt o mincinoasă și să ne strice noua formată prietenie, dar nici nu mă credea. Așa că m-am ridicat și am făcut un pas mic departe de bancă, ferindu-mă de lumina aspră a felinarului. Am închis ochii și am inspirat adânc aerul răcoros al nopții. Nu a trebuit să mă gândesc prea mult ca să găsesc răsăritul, s-a întâmplat pur și simplu. M-am întors spre spital, care era peste drum, la răsărit de locul în care mă aflam eu. Am deschis ochii și am spus zâmbind:

— Vântule, mi-ai dat deseori ascultare în ultimele zile. Te prețuiesc pentru fidelitatea ta și îți cer să mai răspunzi încă o dată chemării mele. Vino la mine, vântule!

Nu era aproape nici o adiere de vânt, dar în momentul în care am invocat primul element, o briză dulce și jucăușă a început să șfichiue în jurul meu. Sora Maria Angela era destul de aproape de mine încât să simtă vântul cum mi se supune. A trebuit chiar să-și pună o mână pe broboadă ca să nu-i zboare de pe cap. Am ridicat din sprâncene, apoi m-am întors spre dreapta, cu fața spre miazăzi.

— Focule, seara este răcoroasă și, ca întotdeauna, avem nevoie de căldura ta ocrotitoare. Vino la mine, focule!

Vântul răcoros a devenit deodată cald, fierbinte chiar. Auzeam împrejurul meu trosnetul unui foc care ardea în vatră cu vâlvătaie și mă simțeam de parcă eu și sora Maria Angela ne-am fi pregătit să frigem cârnați la grătar într-o noapte plăcută de vară.

— Dumnezeuule! am auzit-o exclamând cu respirația întretăiată.

Am zâmbit și m-am întors din nou spre dreapta.

— Apă, avem nevoie de tine să ne cureți și să domolești arșița focului. Vino la mine, apă!

Am simțit cu ușurare că arșița s-a topit în mirosul și în mângâierea unei ploii primăvăratică.

Nu mi s-a udat pielea, dar ar fi trebuit, pentru că era ca și cum aș fi aterizat în mijlocul unei furtuni și aș fi fost împresurată, răcorită, renăscând astfel.

Măicuța Maria Angela și-a ridicat fața spre cer și a deschis gura, ca și când ar fi crezut că poate cu adevărat să soarbă o picătură de ploaie.

Am continuat să mă întorc spre dreapta.

— Pământule, întotdeauna mă simt aproape de tine. Tu ne hrănești și ne ocrotești. Vino la mine, pământule!

Ploaia de primăvară s-a transformat într-un câmp cu iarbă proaspăt cosită, vara. Briza răcorită de ploaie era acum îmbălsămată de miros de lucernă și de soare și de râsetele vesele ale unor copii la joacă.

Am privit-o pe călugăriță. Stătea încă pe bancă, dar își scosese broboada și părul ei scurt, cărunt i se învârteja în jurul capului, în timp ce râdea și inspira adânc briza verii, dându-i aerul unui copil drăgălaș.

A simțit că o priveam și mi-a căutat privirea exact când îmi ridicam brațele deasupra capului.

— Spiritul este cel care ne unește și tot el ne face unici. Vino la mine, spirit!

Ca întotdeauna, m-a copleșit o senzație de o dulce familiaritate că sufletul mi se înalță atunci când spiritul a dat ascultare chemării mele.

— O! a exclamat sora Maria Angela, dar nu părea nici speriată, nici mânioasă, ci doar uluită. Am văzut-o cum își lăsa capul în jos și strângea la piept mătâniile pe care le purta în jurul gâtului.

— Vă mulțumesc, spirit, pământ, apă, foc și vânt. Puteți pleca acum, cu mulțumirile mele. Vă prețuiesc! am strigat și am întins brațele pe când elementele se zoreau jucăușe în jurul meu și apoi s-au risipit în noapte.

Am pornit încetișor spre bancă și mi-am luat locul de lângă sora Maria Angela, care își netezea părul și își prindea la loc broboada. Apoi m-a privit în sfârșit:

— Bănuiam de mult asta.

Chiar nu mă așteptam să spună chestia asta.

— Vă așteptați ca eu să controlez elementele?

A râs.

— Nu, copilă. Bănuiam de mult că lumea este plină de puteri nevăzute.

— Scuzați-mă, dar e ciudat să spună o călugăriță chestia asta.

— Serios? Eu nu cred că e așa de ciudat, dacă te gândești că sunt mireasa a ceea ce, în esență, este spirit. A ezitat, apoi a continuat: Și am simțit freamătul acestor puteri...

— Elemente, am întrerupt-o. Sunt cele cinci elemente.

— Îmi recunosc greșeala. Am simțit adesea freamătul acestor elemente la noi la mănăstire.

Legenda spune că mănăstirea a fost construită pe un loc străvechi, plin de forță. Vezi tu, Zoey Redbird, Preoteasă novice, ce mi-ai arătat tu în noaptea asta este mai mult o confirmare decât uimire.

— Hm, mă bucur să aud asta.

— Deci, îmi spuneai cum au creat femeile Ghigua o fecioară din lut care l-a prins în capcană pe îngerul căzut, și Imitatorii de corbi au cântat un cântec despre întoarcerea lui și apoi s-au transformat în spirit? Și apoi ce s-a mai întâmplat?

Am zâmbit la auzul tonului ei direct, înainte să redevin serioasă.

— Se pare că nu s-a mai întâmplat nimic o grămadă de ani, cam vreo mie. Apoi, acum câteva zile, am auzit ceva ce eu credeam că sunt ciori care croncăne noaptea ca niște nesuferite.

— Și nu crezi că sunt ciori?

— Știu sigur că nu sunt. Mai întâi, nu prea croncăneau, ci orăcăiau.

A dat din cap și a spus:

— Corbii orăcăie, ciorile croncăne.

Am dat și eu din cap și am spus:

— Așa am aflat și eu de curând. În al doilea rând, nu numai că am fost atacată de doi dintre ei, dar am și văzut unul noaptea trecută. Asculta la fereastra mea când bunica îmi spunea unde avea

să meargă azi cât timp dormeam eu. În timp ce conducea, a avut „accidentul“ ăla ciudat și aproape fatal, am spus eu, marcând cu degetele în aer ghilimele de la cuvântul „accident“. Martorii spun că a fost provocat de o pasăre uriașă neagră, care a zburat direct spre mașina ei.

— Maică Precistă! De ce o urmăreau Imitatorii de corbi pe bunica ta?

— Cred că o urmăreau pe ea ca să-mi facă mie rău, ca să fie siguri că nu ne ajută mai mult decât a făcut-o deja.

— Cu ce să ajute și pe cine altcineva?

— Pe mine și pe prietenii mei novici. Majoritatea au câte o afinitate față de elemente și o altă prietenă a mea are viziuni care ne avertizează despre lucrurile rele care urmează să se întâmple, viziunile clasice despre moarte și nenorociri.

— E Afrodita, tână adorabilă care... slavă Domnului... a adoptat-o ieri pe Malefica?

Am zâmbit larg.

— Da, ea e fata cu viziunile. Și nu, niciunul dintre noi nu e încântat că a adoptat-o pe Malefica.

Sora Maria Angela a râs, iar eu am continuat:

— Ideea e că, în ultima ei viziune, Afrodita a văzut ceea ce noi credem că este profeția Imitatorilor de corbi și a scris-o.

Sora Maria Angela s-a făcut palidă la față.

— Și profeția anunță întoarcerea lui Kalona?

— Da, și pare să aibă loc chiar acum.

— Sfântă Mărie! a rostit măicuța cu glasul întretăiat și și-a făcut cruce.

— De aceea avem nevoie de ajutorul dumneavoastră, am încheiat eu.

— Cum pot eu să preîntâmpin îndeplinirea profeției? Știu câte ceva despre nephilimi, dar nimic care să aibă legătură cu legenda asta cherokee.

— Nu, cred că în mare măsură ne-am dat seama cum stă treaba, și în noaptea asta pornim o chestie care o să-i taie serios puterea de a îndeplini profeția. Am nevoie de dumneavoastră să mă ajutați cu bunica. Vedeți dumneavoastră, Imitatorii de corbi aveau dreptate. Dacă îi fac ei ceva rău, implicit îmi fac și mie. Nu vreau s-o las singură ca s-o chinuie. Cei de la spital nu vor să lase aici un tămăduitor pentru că nu înghit chestia asta cu păgânismul. Deci, am nevoie de cineva puternic spiritual și care mă crede.

— Și aici intervin eu, a rostit ea.

— Da. Mă ajutați? Vreți să stați cu bunica și să o protejați de Imitatorii de corbi cât încerc eu să amân îndeplinirea profeției cu încă vreo mie de ani?

— Mi-ar face mare plăcere. S-a ridicat și a pornit cu hotărâre spre trecere. A aruncat o privire înapoi spre mine.

— Ce? Credeai că o să trebuiască să chemi iar vântul ca să mă zboare înapoi?

Am râs și am traversat strada împreună cu ea. De data asta, când s-a oprit înaintea statuii Fecioarei Maria din hol, și-a plecat capul și a șoptit o rugăciune, nu am mai așteptat nerăbdătoare. De data asta am privit cu atenție statuia Fecioarei și i-am observat pentru prima oară bunătatea de pe chip și înțelepciunea din ochi. Și, în timp ce sora Maria Angela se lăsa în genunchi, am șoptit:

— Focule, am nevoie de tine. Când am simțit căldura împresurându-mă, am cuprins-o cu palmele și apoi am dat din degete spre una dintre lumânările care stăteau neaprinse la picioarele statuii. Instantaneu, aceasta s-a aprins vioaie alături de alte câteva. Mulțumesc, focule. Acum poți să te duci la joacă, am spus.

Sora Maria Angela nu a spus nimic, a luat doar o lumânare aprinsă și m-a privit răbdătoare. Când a văzut că nu spun nimic, m-a împins de la spate:

— Ai o monedă de 25 de cenți?

— Cred că da, am spus, mi-am afundat mâna în buzunarul de la blugi și am scos de acolo restul pe care mi-l dăduse mai devreme automatul de băuturi răcoritoare. Aveam două monede de 25 de cenți, două de 10 și una de 5. Neștiind ce voia să fac cu ele, i-am întins ei restul.

Mi-a zâmbit doar și mi-a spus:

— Bravo, pune-le pe toate în locul lumânării și hai sus.

Am făcut ce mi-a spus și apoi am pornit înapoi spre salonul bunicii, în timp ce sora proteja flacăra tremurătoare a lumânării cu mâna.

La intrarea în salon nu am fost întâmpinate de zbatere de aripi și nici nu am surprins cu coada ochiului umbre mișcătoare. Sora Maria Angela s-a îndreptat spre statueta Fecioarei Maria și a așezat lumânarea în fața ei. Apoi s-a așezat pe scaunul pe care stătusem eu toată ziua și și-a luat mătâniile de la gât. Fără să se uite la mine, mi-a spus:

— Nu ar fi mai bine să pleci, copilă? Ai și tu propriul rău cu care să te lupți.

— Da, așa e, am spus și am pornit iute spre marginea patului bunicii. Nu se mișcase, dar am încercat să mă conving că părea un pic mai sănătoasă și că avea respirația un pic mai viguroasă. Am sărutat-o pe frunte și am șoptit: Te iubesc, bunico. Am să mă întorc curând. Până atunci, o să stea cu tine sora Maria Angela și n-o să-i lase pe Imitatorii de corbi să te ia.

Apoi m-am întors spre călugărița care părea atât de senină, ca de pe altă lume, cum stătea ea așa pe scaunul ăla de spital, fremătând mătâniile în lumina slabă și tremurătoare a lumânării, care arunca umbre jucăușe asupra ei și a zeiței ei. Tocmai mă pregăteam să deschid gura să-i mulțumesc, dar mi-a luat-o înainte.

— Nu trebuie să-mi mulțumești, copilă. E meseria mea.

— E meseria dumneavoastră să stați cu oamenii bolnavi?

— Meseria mea e să țin răul departe.

— Mă bucur că vă pricepeți la asta, am spus.

— Și eu.

M-am aplecat și am sărutat-o pe obrazii moi, și mi-a zâmbit. Dar mai trebuia să-i spun ceva înainte să plec.

— Soră, dacă nu reușesc... Dacă prietenii mei și cu mine nu îl oprim pe Kalona și reușește să reînvie, o să le fie rău oamenilor de aici, mai ales femeilor. Va trebui să vă băgați undeva, în pământ. Știți vreun loc, vreun subsol, vreo pivniță sau chiar o peșteră unde vă puteți duce iute și în care să stați o vreme?

A dat din cap.

— În subsolul mănăstirii noastre este o pivniță mare, care a fost folosită la multe lucruri pe vremuri, inclusiv ca ascunzătoare pentru alcoolul ilegal în anii '20, dacă e să dăm crezare poveștilor mai vechi.

— Acolo trebuie să vă duceți. Luați-le și pe celelalte călugărițe, ce să mai, mutați toată organizația Street Cats acolo. Duceți-vă la subsol. Kalona urăște pământul și nu are să vă urmărească acolo.

— Înțeleg, dar am să cred că o să ieși victorioasă.

— Sper să aveți dreptate, dar promiteți-mi că o să vă duceți la subsol dacă nu se întâmplă așa și că o să o luați și pe bunica mea cu dumneavoastră, am spus privind-o în ochi și mă așteptam să-mi spună că nu avea să fie prea simplu să scoată o femeie rănită de la terapie intensivă și să o ducă în pivniță sau în vreo mănăstire.

În schimb, sora Maria Angela mi-a zâmbit senină.

— Îți dau cuvântul meu.

Am clipit surprinsă.

— Credeai că numai tu poți stăpâni magia? a întrebat călugărița și a ridicat din sprâncenele ei cărunte. Rareori pun oamenii la îndoială acțiunile unei călugărițe.

— Hm, e bine. Bun, atunci, am mobilul dumneavoastră. Țineți-l la îndemână, vă sun imediat ce pot.

— Nu-ți face griji din cauza mea sau a bunicii tale. Noi, bătrânele, știm să ne purtăm singure de grijă.

Am sărutat-o din nou pe obraz.

— Soră, sunteți ca bunica. Niciodată nu veți fi bătrâne.

Capitolul 30

Nu voiam să-l aștept pe Darius din moment ce pur și simplu puteam să parcurg pe jos scurta distanță până la școală cât i-ar fi luat lui să ajungă la mașină, s-o pornească și să vină la spital, dar nu reușeam să-mi fac curaj. Din prietenă, noaptea se transformase într-un dușman înspăimântător și greu de definit. Cât timp l-am așteptat, am format numărul lui Stevie Rae.

Dar n-a răspuns. Nici măcar n-a sunat, a intrat direct mesageria vocală și m-am întrebat din nou ce fel de mesaj ar fi trebuit să-i las. „Salut, Stevie Rae, voiam să discut cu tine despre o profeție nasoală și despre o creatură malefică din vechime înainte să nimerești chiar în mijlocul ei în noaptea asta, da' las' că ne vedem mai târziu.“ Nu știu cum, dar nu mi se părea o treabă prea deșteaptă, așa că, în timp ce-l așteptam pe Darius, m-am înjurat singură că n-o sunasem mai devreme, dar accidentul bunicii mă absorbise cu totul.

Exact ce își doriseră Imitatorii de corbi.

Mașina Lexus neagră condusă de Darius a oprit lângă trotuar în fața intrării camerei de gardă și el a sărit afară să-mi deschidă portiera.

— Cum se simte bunica ta?

— Nu e nici o diferență, ceea ce doctorul zice că e o treabă bună. Sora Maria Angela stă cu ea în noaptea asta, ca să pot eu să mă ocup de ritualul de purificare.

Darius a încuviințat din cap și a întors mașina pentru scurta distanță până la școală.

— Sora Maria Angela este o preoteasă puternică, ar fi fost un excelent vampir.

Am zâmbit.

— Am să-i spun asta din partea ta. S-a întâmplat ceva interesant azi la școală despre care ar trebui să aflu?

— Au fost discuții să amânăm ritualul când s-a aflat despre accidentul bunicii tale.

— A, nu! Nu e nevoie, am spus repede. E prea important să-l amânăm.

Mi-a aruncat o privire curioasă, dar nu a spus decât:

— Asta a spus și Neferet. A convins-o pe Shekinah să continue ce și-a propus pentru noaptea asta.

— Serios? am meditat eu cu glas tare și mă întrebam de ce era așa de important pentru Neferet ca eu să țin în continuare ritualul din noaptea asta. Poate bănuise ceva cum că Afrodita nu mai avea afinitatea față de pământ, așa că abia aștepta ceea ce ea spera să fie un moment tare jenant pentru amândouă. Ei bine, Neferet avea să aibă o mare surpriză dacă asta aștepta.

— Dar e foarte scurt timpul, a spus Darius aruncându-și privirea spre ceasul digital de la bord. Abia ai timp să te schimbi și să ajungi la zidul estic.

— Nu-i nimic, lucrez foarte bine sub presiunea timpului, am trântit o minciună.

— Cred că Afrodita și ceilalți au pregătit totul.

Am dat din cap și i-am zâmbit.

— Hm, Afrodita.

Mi-a zâmbit și el și a spus:

— Da, Afrodita.

A oprit lângă trotuar și Darius a ieșit din mașină ca să-mi deschidă portiera.

— Mersi, iubitul Afroditei, l-am tachinat eu. Ne vedem la ritual.

— Nu l-aș rata pentru nimic în lume, a spus el.

*

— Dumnezeule! Se simte bine bunica ta? M-am supărat așa de tare când am aflat!

Jack a dat buzna ca un mic vârtej gay la mine în cameră, sufocându-mă aproape cu o îmbrățișare exuberantă. Ducesa s-a înghesuit în noi dând din coadă și răsufând zgomotos, câinește, în semn de bun-venit.

— Da, suntem tare speriați din cauza bunicii, a spus Damien venind în spatele lui Jack și al Ducese și îmbrățișându-mă și el. Am aprins o lumânare cu aromă de levănțică pentru ea și toată

ziua am lăsat-o aprinsă.

— I-ar plăcea asta bunicii, am spus eu.

— Și, ce se aude? O să se facă bine? a întrebat Erin.

— Mda, Afrodita nu a vrut să sufle o vorbă, a spus și Shaunee.

— V-am zis tot ce știam, s-a apărat Afrodita, urmându-i pe ceilalți în cameră. Și anume, că n-o să știm nimic sigur până mâine.

— Și tot asta știm și acum, am spus. Dar pare să fie bine că situația nu i se înrăutățește.

— Chiar i-au provocat Imitatorii de corbi accidentul? a întrebat Jack.

— Sunt sigură, am spus. Era unul la ea în cameră când am ajuns acolo.

— Ești sigură că e bine să o lași singură acolo? Dacă-i fac ceva? a întrebat Jack.

— Sunt sigură că ar putea, dar nu e singură. O mai țineți minte pe călugărița care conduce Street Cats, despre care v-am povestit? E acolo cu ea și nu o să permită nimănui să-i facă rău bunicii.

— Mi-e o frică de călugărițe..., a spus Erin.

— Și mie, te asigur. Am mers cinci ani la elementară într-o școală catolică particulară și vă jur că sunt de o răutatee..., a spus Shaunee.

— Sora Maria Angela știe să se controleze, a afirmat Afrodita.

— Pe sine și pe orice Imitator de corbi care încearcă să-i facă ceva bunicii, am completat eu.

— Deci, știe despre Imitatorii de corbi? a întrebat Damien.

— Știe despre toate, despre profeție, tot. A trebuit să-i spun, ca să înțeleagă de ce e așa de important să nu o lase pe bunica singură. Am făcut o pauză și am hotărât să recunosc totul. În plus, am încredere în ea. Ori de câte ori sunt cu ea, simt o mare bunătațe. De fapt, îmi amintește, mult de bunica.

— Mai mult decât atât, crede că Nyx este o variantă a Fecioarei Maria, ceea ce înseamnă că nu ne vede ca pe niște creaturi rele, care se îndreaptă cu pași repezi spre iad, a adăugat Afrodita.

— Hm, interesant, a spus Damien. Mi-ar plăcea s-o cunosc, îndată ce terminăm cu nebunia asta cu Kalona.

— Apropo de nebunie, ați stat cu ochii pe camera video? am întrebat.

Jack a dat din cap și și-a lovit ușor nelipsita geantă.

— Cum să nu? Și totul e complet mort. A chicotit și apoi și-a dat o palmă peste gură. Scuze, nu am vrut să par așa de lipsit de respect față de posibilul m-o-r-t, a rostit el pe litere.

— Nu-i nimic, dragule, a spus Damien și l-a cuprins cu brațul. Umorul ajută în astfel de situații. Și ești foarte drăguț când chicotești.

— Bun, ca să nu mi se facă rău și, mai știi, să dau la boboci pe noua mea rochie adorabilă, ce-ar fi să revizuiam planul ritualului și apoi s-o luăm din loc? Nu e o idee prea bună să întărziem în noaptea asta, a propus Afrodita.

— Da, ai dreptate. Ar trebui s-o luăm din loc, dar tare bine mai arătați! am spus, zâmbindu-le tuturor. Suntem o frumusețe de gașcă.

Toată lumea a zâmbit și, pe rând, au făcut reverențe, plecăciuni și piruete simpatice. Fusesse ideea gemenelor să purtăm cu toții haine noi la ritualul ăsta de purificare. Ca să simbolizeze, ziceau ei, anul nou, noutatea unei școli purificate, trebuia să purtăm lucruri noi. Mă gândeam că erau mulți de „nou“, dar aveam prea multă treabă să-mi mai pese. Așa că, în timp ce eu fusesem la căpătâiul bunicii, gemenele fuseseră la cumpărături. (N-am întrebat cum făcuseră să chiulească de la ore; e mai bine să nu cunosc detaliile în anumite cazuri.) Purtam cu toții haine negre, dar fiecare era diferit. Rochia Afroditei era din catifea neagră cu un decolteu în formă de lacrimă și fustiță scurtă. Arăta super cu cizmele negre cu toc cui. Aveam o bănuială că ținea încă la mottoul „Indiferent de situație, dacă arăți cool, lucrurile merg mai bine“, Damien și Jack purtau haine negre de băieți. Nu mă pricep absolut deloc la hainele de băieți, dar categoric arătau drăguț. Gemenele aveau fuste negre scurte și genul ăla de bluze largi de mătase în legătură cu care nu mă hotărâsc dacă sunt drăguțe sau ca de gravidă. Normal, nu le-aș spune niciodată asta gemenelor. Și eu purtam o rochie nouă, Erin mi-o luase. Era neagră, dar avea mărgeluțe roșii în jurul decolteului, pe mânecile lungi strâmte și pe poalele care îmi ajungeau până deasupra genunchiului, îmi venea la marele fix și știam

că, atunci când aveam să ridic brațele ca să invoc elementele, mărgeluțele decorative aveau să scânteieze sângerii în lumina lunii. Cu alte cuvinte, urma să arăt marfă.

Normal, purtam cu toții colierele Fiicelor și Fiilor Întunericului formate din trei luni. Al meu era din pietre roșii care scânteiau exact ca rochia.

Le-am zâmbit larg prietenilor mei, mândră și plină de încredere. Bunica era pe mâini bune, prietenii mei erau alături de mine, de data asta fără să mai fie secrete între noi. Ritualul avea să decurgă bine și Stevie Rae și novicii cu semiluni roșii aveau să iasă la iveală, ceea ce însemna că Neferet nu se mai putea ascunde, fie că recunoștea implicarea ei în existența lor, fie că nu. Erik vorbea iar cu mine, mai mult sau mai puțin. Și, apropo de băieți, aveam chiar speranțe că și Stark avea să învie. De data asta, la învierea unui puști avea să fie martoră și Shekinah, un vampir puternic. Iar eu nu trebuia să-mi fac griji că aș fi putut fi interesată de doi tipi în același timp (din nou). Sau cel puțin nu aveam să-mi fac acum griji din cauza asta.

Mă simțeam bine, de fapt, și eram pregătiți să luăm la scărmanat orice creatură malefică străveche care încerca să ne facă zile fripte.

— Bun, deci ritualul o să decurgă cam ca întotdeauna. Am să intru pe muzica pe care o alege Jack.

A dat entuziast din cap:

— Sunt gata! O să intri pe bucațile cele mai tari din coloana sonoră de la Memoriile unei gheișe, combinate cu altceva. Dar vreau să fie o surpriză ce altceva se mai întâmplă.

M-am încruntat la el. Asta îmi mai trebuia mie în seara asta, surprize!

— Nu-ți face griji, a spus Damien. O să-ți placă.

Am oftat. Și așa era prea târziu să mai schimb ceva.

— Bun, deci formez cercul și invoc elementele. Afrodita, hai să ne asigurăm că stai chiar în fața stejarului ăluia uriaș de lângă zidul estic.

— Deja e rezolvată treaba, Z, m-a asigurat Erin.

— Îhî, am pus lumânările și masa pentru ritual cât s-au ocupat Jack și Damien de partea cu muzica. Am pus lumânarea pământului chiar lângă copac.

— Ăă, nu ați văzut-o cumva pe Stevie Rae, nu?

— Nt, au făcut gemenele, Damien și Jack odată.

Am oftat din nou. Ar face bine să apară.

— Nu-ți face griji din cauza asta, o să vină, m-a liniștit Damien.

Afrodita și cu mine am făcut un schimb rapid de priviri.

— Sper, că altfel nu știu ce naiba facem dacă îți zboară lumânarea pământului din mâini, în timp ce eu încerc să-i invoc.

— Afrodita ar putea să pună lumânarea jos cât timp o aprinzi tu și să execute un dans al pământului, ne-a sărit Jack în ajutor.

Afrodita și-a dat ochii peste cap și a spus:

— Pe-asta hai să-i considerăm ca fiind planul B și care sper să nu aibă niciodată loc. Deci, odată ce apare Stevie Rae și toate elementele sunt invocate și cercul format, am să-i anunț pe novicii cu semiluni roșii și felul în care apariția lor ar trebui să ajute la curățarea școlii de secrete.

— Excelentă idee, a spus Damien.

— Mersi, am răspuns. Și mă aștept ca după ritual să fie nevoie de multe explicații, așa că am să-l scurtez.

— Atunci o să o urmărim pe Neferet cum se descurcă cu efectele secundare, a comentat Afrodita.

— Și dacă ea e regina Tsi Sgili, cum credem noi, o să fie prea ocupată să scape de mânia lui Shekinah ca să mai ducă la îndeplinire profeția lui Kalona, am continuat. „Și, în cel mai rău caz, în care regina Tsi Sgili este Stevie Rae sau vreunul dintre puștii ei, o să mă încred în Shekinah și în Nyx că se ocupă ele și de chestia asta“, mi-am zis, dar tare am spus doar: Damien, tu, în orice caz, fii atent la Imitatorii de corbi! Dacă ai impresia că vezi vreunul sau măcar auzi vreunul, zboară-l.

— OK, a spus Damien.

— Deci, suntem gata? mi-am întrebat prietenii.

— Da! au strigat ei.

Apoi am ieșit cu toții în grabă din dormitor și, plini de încredere, am pornit direct spre ultimele noastre clipe de inocență.

Capitolul 31

Se pare că toată școala ne aștepta acolo. Cum gemenele așezaseră deja lumânările mari, scena era în felul ăsta marcată și novicii și vampirii formaseră un cerc mare în jurul zonei, având stejarul uriaș drept centru de interes al cercului care urma să fie format.

Mă bucuram să-i văd pe toți Fiii lui Erebus. Războinicii se așezaseră împrejurul cercului, dar își luaseră pozițiile și pe zidul mare din piatră și cărămidă care împrejmua școala. Îmi dădeam seama că probabil chestia asta era ca un cui în talpă pentru Stevie Rae și pentru novicii cu semiluni roșii care voiau să intre în școală, dar, sub amenințarea Imitatorilor de corbi, a lui Kalona și a mai știu eu cui omora vampiri, îmi dădeau un sentiment de siguranță.

Jack și cu mine ne-am așezat într-o margine, în timp ce Damien, gemenele și Afrodita și-au luat pozițiile cu fața spre interior, cu lumânările care le simbolizau elementele în mână. Dacă mă ridicam pe vârfuri, zăream masa cu festinul lui Nyx pe care o puneam deseori în centrul cercului. Îmi închipuiam că în noaptea asta pe ea se aflau fructe uscate și murături, cum era normal în miezul iernii, alături de pocalul cu vin pentru ritual și altele asemenea. Mi s-a părut că am mai văzut pe cineva stând lângă masă, dar era prea multă lume care îmi bloca vederea și nu eram prea sigură.

— Bucuroasă de întâlnire! m-a salutat Shekinah.

— Bucuroasă de întâlnire, am salutat-o și eu zâmbind.

— Cum se simte bunica ta?

— Se ține tare, am răspuns.

— Mă gândeam să anulez ritualul sau cel puțin să-l amân, dar Neferet a insistat că trebuie să continue totul conform planului. Părea să fie de părere că e important pentru tine.

Mi-am controlat expresia ca să par interesată, dar neutră.

— Da, și eu cred că ritualul este important și nu aș vrea să fie anulat din cauza mea, am spus. Mi-am aruncat privirea împrejur. Ciudat că nu era aici chiar Neferet să-mi sară în gât. Eram convinsă că singurul motiv pentru care insistase să ținem ritualul în seara asta era pentru că mă știa suferindă și distrasă de accidentul bunicii. Unde e Neferet? am întrebat.

Shekinah și-a aruncat privirea în spate și am văzut-o încruntându-se și măturând mulțimea cu privirea.

— Era aici, în spatele meu. Ciudat că nu o văd...

— Probabil că e deja în cerc, am spus și am sperat că nu mi se citea pe față alarma care îmi suna în cap. M-am uitat spre locul în care Jack făcea probe la combină. Cred că ar trebui să încep.

— A, uitasem să-ți spun. De fapt, mă așteptam să-ți spună Neferet, a zis Shekinah și s-a uitat din nou împrejur. Nu contează, pot să-ți spun și eu la fel de bine. Neferet spunea că nu ai mai ținut niciodată un ritual de curățare de o asemenea anvergură și că poate nu știai, pentru că ești o novice micuță, că în timpul unui ritual de acest fel trebuie să amesteci sângele unui vampir cu vinul ritualic pe care îl oferi elementelor.

— Pofim? am spus convinsă că nu am auzit bine.

— Da, de fapt, e foarte simplu. Erik Night s-a oferit nu numai să te cheme în cerc, luându-i locul bietului nostru Loren Blake, dar va juca și rolul tradițional de consort al preotesei și-ți va oferi sângele lui drept sacrificiu. Am auzit că este un excelent actor, așa că se va descurca de minune în noaptea asta. Tu supune-te lui.

— Asta era surpriza despre care îți pomeneam! a spus Jack, apărând brusc lângă Shekinah. Mă refer la partea în care Erik te cheamă în cerc. Partea cu sângele nu e cine știe ce, a zis el, încă destul de copil încât să nu fie profund afectat de sânge cum eram eu. Nu-i așa că e super că s-a oferit Erik?

— A, ba da, e super, am reușit să spun.

— Acum mă duc să-mi iau locul, a încheiat Shekinah. Fii binecuvântată.

Am mormăit un „fiți binecuvântată” când ea era deja cu spatele, apoi m-am întors spre Jack.

— Jack, am șoptit violent. Faptul că Erik îi ia locul lui Loren în noaptea asta nu e ceea ce eu aș numi o surpriză plăcută!

S-a încruntat.

— Eu și Damien așa ne gândeam. E semn că poate reușiți să stați de vorbă.

— Nu de față cu toată școala!

— A, ăă... Eu nu m-am gândit așa la chestia asta, s-a justificat Jack și începuse să-i tremure buza. Scuze. Dacă știam că aveai să te superi, ar fi fost prima chestie pe care ți-aș fi spus-o.

Mi-am trecut mâna pe frunte și mi-am dat părul de pe față. Asta îmi lipsea acum, să se pună Jack pe jelit. Nu, ce-mi lipsea mie acum era să dau ochii cu bunăciunea de Erik și cu sângele lui delicios de față cu toată școala! Calm, calm, respiră... ai trecut prin situații și mai jenante de atât.

— Zoey? a scâncit Jack.

— Jack, n-are nimic. Serios, chestia e că am fost, ăă, surprinsă. Și, în fond, asta e menirea unei surprize. O să-mi treacă.

— B...bine. Ești sigură? Ești pregătită?

— Da, și la prima întrebare, și la a doua, am spus înainte să-mi dea prin cap să o rup la fugă cât mai departe de aici. Pornește muzica.

— Fă-i praf, Z! a spus el și s-a dus fuga înapoi la combină, căutând începutul melodiei.

Am închis ochii și am început să inspir adânc, ca să-mi limpezesc mintea și să mă pregătesc să invoc elementele și să formez cercul, dar, din cauza surprizei cu Erik, am uitat complet să-i spun lui Jack să verifice camera video.

Ca întotdeauna, eram un ghem de emoții până să pornesc spre cerc, pătrunsă de muzică. Coloana sonoră din Memoriile unei gheșe răsuna în noapte frumoasă și pătrunzătoare. Am ridicat brațele și m-am mișcat cu grație pe muzică. Apoi vocea lui Erik s-a împletit cu muzica și cu noaptea, creând un strop de magie:

Sub stelele scânteietoare și sub a lunii pază
Când urmele lăsate de dogoare
Sunt stinse-n noaptea trează...

Versurile poemului m-au copleșit și m-au purtat pe valul glasului lui Erik. Am dat capul pe spate și mi-am lăsat părul să mă împresoare ca un voal, în timp ce mă mișcăm încet în interiorul cercului, împletind versurile cu muzica și dansul cu magia.

... Ascultă, am să-ți dau un sfat,
De sufletul de ură ți-e cuprins,
Acum când truda zilei s-a gătat,
Poruncă urii dă-i să plece-ntins...

M-am mișcat stăpână pe mine împrejurul cercului, încântată de perfecțiunea poemului pe care îl recita Erik. Simțeam că totul era așa cum trebuie să fie și știam că, înainte, când Loren mă chemase în cerc, se folosise de asta ca de o șansă de a mă seduce și de a-mi suci mințile. Nu se gândea la ce trebuia să însemne ritualul ăla pentru mine sau pentru restul novicilor, sau chiar pentru Nyx. Motivele lui Loren fuseseră întotdeauna egoiste. Îmi era așa de clar acum, încât mă întrebam cum de reușise să mă păcălească în halul ăla. Erik era așa de diferit de el, cum e luna de soare. Poemul pe care îl alesese era despre iertare și vindecare și, deși îmi plăcea să cred că îmi dedicase mie o parte din el, știam că se gândise la el pentru că asta era cel mai bine pentru școală și pentru puștii care încercau să se vindece de moartea celor doi profi.

Ziua cea grea,

Indiferent cum,
Bună sau rea
E dusă acum.
Uită și iartă durerea rănilor
Și ai să vezi curând,
Sub clarul stelelor,
Al lunii zâmbet blând.

Poemul s-a terminat când eu am ajuns la Erik, în mijlocul cercului, înaintea mesei lui Nyx. Mi-am înălțat privirea spre el. Era înalt și frumos de-ți tăia respirația, îmbrăcat tot în negru, chestie care mergea cu părul lui brunet și îi scotea în evidență ochii albaștri.

— Bună, Preoteasă, a spus el ușor.

— Bună, consoarte, i-am răspuns.

M-a salutat ceremonios, făcând o plecăciune cu pumnul drept la inimă, apoi s-a îndreptat spre masă. Când s-a întors la mine, într-o mână ținea pocalul de argint frumos împodobit al lui Nyx, iar în cealaltă un cuțit de ceremonie. Când zic „de ceremonie“, nu vă gândiți că era de jucărie, ci dimpotrivă, era ascuțit, al naibii de ascuțit, dar era și frumos în același timp și încrustat cu simbolurile și cuvintele sacre ale lui Nyx.

— O să ai nevoie de asta, a spus el și mi-a dat cuțitul.

L-am luat, tulburată de felul în care cădea lumina lunii pe lama lui, și habar n-aveam ce trebuie să fac în continuare. Din fericire, se mai auzea încă muzica și mulțimea de oameni care priveau se mișcau ușor pe muzica hipnotică din Memoriile unei gheișe. Cu alte cuvinte, se uitau la noi, dar nu foarte nerăbdători și nu auzeau deloc ce vorbeam. M-am uitat la Damien, care a ridicat din sprâncene și mi-a făcut cu ochiul, dar mi-am ferit iute privirea.

— Zoey, te simți bine? mi-a șoptit Erik. Să știi că nu o să mă doară prea rău.

— Nu?

— N-ai mai făcut chestia asta până acum, nu?

Am clătinat ușor din cap.

M-a atins o clipă pe obraz.

— Uită întruna cât de noi sunt toate astea pentru tine. Bun, e simplu. Am să țin întinsă mâna dreaptă, cu palma în sus, deasupra pocalului. A ridicat pocalul pe care îl mutase deja în mâna stângă și simțeam mirosul de vin roșu care ajungea aproape până sus. Ridici pumnul deasupra capului, saluți în toate cele patru direcții cu el și îmi tai palma.

— O tai! am spus cu glas întretăiat.

Mi-a zâmbit.

— Mi-o tai, mi-o crestezi, mă rog. Ideea e că treci lama pe partea mai cărnoasă de sub degetul mare. E foarte ascuțit, așa că o să-și facă bine treaba. Eu îmi întorc mâna și, în timp ce tu îmi mulțumești în numele lui Nyx pentru sacrificiul pe care l-am făcut pentru ea, o parte din sângele meu va curge în vin. După scurt timp am să strâng mâna pumn și în momentul ăla iei pocalul și mergi spre Damien, ca să poți să formezi cercul, în noaptea asta ai să-i dai fiecărei întruchipări a elementelor o sorbitură din vin și ai să cureți astfel în mod ritualic elementele, înainte de a trece la partea cu curățirea școlii. Ai înțeles?

— Mda, am spus cu glas tremurat.

— Atunci hai să-i dăm drumul. Nu-ți face griji, ai să te descurci foarte bine, m-a încurajat Erik.

Am dat din cap și am ridicat pumnul deasupra capului.

— Vânt! Foc! Apă! Pământ! Vă dau binețe! am spus și am întors lama spre răsărit, miazăzi, apus și miazănoapte, strigând numele fiecărui element în parte. Au început să mă lase emoțiile, întrucât începeam deja să simt puterea elementelor în jurul meu, dornice să dea ascultare chemării mele. În timp ce simțeam încă ecoul salutului meu, am lăsat pumnul în jos, am apăsat vârful de baza degetului mare al lui Erik, pe care el îl ținea încordat ca să mă ajute, și apoi, cu o mișcare rapidă, am trecut lama ucigător de ascuțită de-a latul palmei lui, exact unde îmi spusese el să tai.

Imediat a ajuns la mine aroma sângelui lui cald, întunecos și indescritibil de delicios. Am privit transpusă cum se aduna în broboane rubinii, și atunci Erik a întors mâna ca să-i lase să cadă în vin. I-am privit ochii de un albastru-deschis.

— În numele lui Nyx, îți mulțumesc pentru sacrificiul tău și pentru dragostea și loialitatea ta. Ai fost binecuvântat de Nyx și iubit de Preoteasa ei, am spus și apoi m-am aplecat și i-am sărutat ușor dosul mâinii însângerate.

Când i-am întâlnit din nou privirea, am văzut că era neobișnuit de strălucitoare și avea o expresie tandră, intimă, dar nu-mi dădeam seama dacă juca rolul consortului lui Nyx sau simțea cu adevărat ceea ce-mi arăta mie. A făcut mâna pumn și m-a salutat din nou spunând:

— Sunt și voi fi întotdeauna credincios lui Nyx și Marii ei Preotese.

Nu aveam timp să mă mai întreb dacă vorbea despre mine sau dacă își juca rolul în continuare. Aveam treabă, așa că mi-am luat pocalul cu vin îndoit cu sânge și am mers până în fața lui Damien. A ridicat lumânarea galbenă și mi-a zâmbit.

— Vântule, îmi ești la fel de drag și de familiar precum răsuflarea vieții. În această noapte am nevoie de puterea ta pentru a curăța suflarea stătută a morții și a fricii. Îți cer să vii la mine, vântule! Ritualul ăsta era un pic diferit și era evident că Damien era mai la curent decât mine, așa că avea o brichetă pregătită să aprindă lumânarea. În momentul în care s-a aprins, am fost împresurați de o mini-tornadă de vânt plăcut și stăpânit. Damien și cu mine am zâmbit larg unul către celălalt și apoi am ridicat pocalul ca să poată sorbi din el.

Am pornit în cerc în sensul acelor de ceasornic spre Shaunee, care ținea deja ridicată lumânarea roșie și îmi zâmbea nerăbdătoare.

— Focule, tu ne încălzești și ne purifici. În această noapte avem nevoie de puterea ta purificatoare, ca să arzi întunericul din inimile noastre. Vino la mine, focule!

Ca de obicei, nu a fost nevoie să aprindă nimeni lumânarea lui Shaunee cu o brichetă, pentru că mukul s-a aprins singur cu o flacără splendidă și am fost copleșiți de căldura și de lumina unei vetre călăuzitoare. Am ridicat pocalul și Shaunee a sorbit.

De la foc am pornit spre apă, la Erin, care ținea ridicată lumânarea albastră.

— Apă, venim la tine murdari și ne înălțăm din tine curați. Noaptea asta îți cer să ne cureți de orice murdărie care nu ne dă pace. Pogoară-te asupra-mi, apă!

Erin și-a aprins lumânarea și jur că am auzit furia valurilor care spală plajele și am simțit răcoarea picurilor de rouă pe piele. Am ridicat pocalul pentru Erin și, după ce a băut, mi-a șoptit:

— Noroc, Z.

Am dat din cap și am pornit hotărâtă spre Afrodita, care părea palidă și crispată, cu lumânarea verde în mână, despre care știa că avea să-i zboare dacă încercam să invoc pământul.

— Unde e? am șoptit, aproape fără să-mi mișc buzele.

Afrodita a ridicat emoționată din umeri.

Am închis ochii și m-am rugat.

„Zeită, contez pe tine să faci lucrurile să meargă. Sau, cel puțin, dacă mă fac de cacao, sper să mă scoți tu cumva din situația asta. Din nou.“ Când am deschis ochii, deja eram hotărâtă. Nu aveam să schimb nimic, nici dacă nu apărea Stevie Rae, ci aveam să le spun tuturor, indiferent de situație. Unii aveau să mă creadă fără să aduc probe, alții nu. Aveam să risc, să vedem cum va ieși totul. Eu știam că spun adevărul, și prietenii mei la fel.

Așa că, în loc să încep să invoc pământul, i-am făcut cu ochiul Afroditei și i-am șoptit:

— Țin-te bine! M-am întors cu fața spre cerc și spre mulțimea de privitori mirați:

— Acum trebuie să invoc pământul, știți asta. Dar e o problemă. Ați văzut cu toții că Nyx i-a dat în dar Afroditei afinitatea față de pământ, și așa și era. Dar se pare că darul a fost doar pentru o vreme, iar Afrodita îl păstra pentru cea care cu adevărat reprezintă pământul, Stevie Rae.

Imediat ce i-am rostit numele, s-a auzit un freamăt în stejarul uriaș și printre crengile întunecate care se întindeau deasupra capetelor noastre, și în momentul acela Stevie Rae a sărit cu grație de pe creanga de deasupra noastră.

— La naiba, Zoey, mult ți-a mai luat să ajungi la mine, a spus. Apoi a mers spre Afrodita și a luat de la ea lumânarea verde.

— Mersi că mi-ai încălzit locul.

— Mă bucur că ai putut să vii, a răspuns Afrodita și s-a dat la o parte, ca să poate Stevie Rae să-și ia poziția.

Stevie Rae a luat locul pământului, s-a întors și, clătînând din cap ca să-și dea părul blond cârlionțat de pe față, le-a zâmbit larg tuturor, în timp ce rețeaua complicată de vinișoare, păsărele și flori care formau desenul ei stacojiu, strălucea asemenea zâmbetului ei.

— Gata, abia acum poți să invoci pământul.

Capitolul 32

Normal, atunci s-a dezlănțuit iadul. Fiii lui Erebus au strigat și au pornit spre cercul nostru, vampirii strigau și ei șocați, și jur că o fată a început să țipe.

— Uf, am auzit-o șoptind pe Stevie Rae. Ar fi bine să rezolvi problema asta, Zoey.

M-am răsucit cu fața spre Stevie Rae. Nu aveam timp de amabilități, așa că am spus:

— Pământule, vino la mine! Pentru un moment era să mă cuprindă panica, pentru că nu aveam brichetă nici eu, nici Stevie Rae, dar Afrodita, calmă ca întotdeauna, s-a aplecat peste noi, a aprins bricheta pe care o ținea încă în mână și a aprins lumânarea. Aromele și muzica unei pajiști vâratice ne-au împresurat îndată.

— Ia și bea, am spus și am ridicat pocalul, și Stevie Rae a luat o sorbitură serioasă, fază la care m-am încruntat un pic la ea.

— Ce? a spus în șoaptă. Erik e un tip delicios.

Mi-a dat ochii peste cap și am luat-o încet spre mijlocul cercului, unde Erik se holba la Stevie Rae. Am ridicat un braț deasupra capului și am spus fără nici o introducere:

— Spirite, vino la mine. Pe când sufletul îmi devenea alert, am luat bricheta pentru ceremonii de pe masa lui Nyx și am aprins lumânarea purpurie a spiritului, care mă aștepta acolo. Apoi am luat și eu o înghițitură zdravănă din sângele stropit cu sânge.

Și ce iureș fantastic! Stevie Rae avea dreptate, Erik era un tip delicios, dar deja știam treaba asta. Copleșită de euforia vinului, a sângelui și a spiritului, am pornit cu pași mari. Nu puteam fi mai mândră de atât de prietenii mei. Stătuseră nemișcați la locurile lor din cerc, cu lumânările ridicate și controlându-și elementele, pentru ca cercul nostru să rămână puternic și de neștrăpuns. Am pășit în jurul firului scânteietor al cercului pe care abia îl formasem, mi-am înălțat glasul și am strigat acoperind haosul care ne înconjură:

— Casă a Noptii, ascultă-mă! Toată lumea a amuțit când a simțit forța zeiței în glasul meu tunător. Aproape că am amuțit și eu de cât de tare mă șoca. În schimb, mi-am dres glasul și am vorbit din nou, și de data asta nu a mai fost nevoie să strig cu puterea zeiței ca să acopăr mulțimea înnebunită. Stevie Rae nu a murit, ci a trecut printr-un alt fel de Transformare. I-a fost greu și era gata-gata să-și piardă umanitatea, dar a reușit, și acum este un nou fel de vampir. Am mers încetișor prin interiorul cercului și încercam să privesc în ochi pe cât mai mulți posibil în timp ce explicam. Dar, cu toate astea, Nyx nu a părăsit-o nici o clipă. Din câte vedeți, are încă afinitatea față de pământ, pe care Nyx i-a dat-o o dată și apoi încă o dată.

— Nu înțeleg. Această copilă este o novice care a murit și apoi a înviat? a spus Shekinah, care înaintase și stătea aproape de Stevie Rae, privind-o cu atenție.

Stevie Rae a răspuns înainte să apuc eu să vorbesc:

— Da, doamnă. Chiar am murit, dar apoi am înviat și, când s-a întâmplat asta, nu mai eram la fel. Mă pierdusem sau, cel puțin, pierdusem mare parte din mine, dar Zoey, Damien, Shaunee, Erin și mai ales Afrodita m-au ajutat să mă regăsesc și, când lucrul ăsta s-a întâmplat, am descoperit că mă Transformasem într-un alt fel de vampir, a zis ea și a arătat spre frumosul ei desen roșu.

Afrodita a pășit înainte, ajungând astfel în firul scânteietor care ne ținea cercul unit. Mă așteptam s-o văd zburând cât colo sau ceva nasol, dar firul a cedat, lăsând-o să pornească spre mine. Când a ajuns lângă mine, i-am văzut corpul conturat cu același fir argintiu scânteietor care încă ne unea cercul.

— Când s-a Transformat Stevie Rae, m-am Transformat și eu, a spus Afrodita, a ridicat mâna și, cu o mișcare rapidă, și-a șters semiluna albastră pe care o avusese conturată acolo, apoi a continuat în icnetele celor prezenți: Nyx m-a Transformat în ființă umană, dar sunt un fel nou de ființă umană, la fel cum Stevie Rae este un fel nou de vampir. Sunt o ființă umană binecuvântată de către Nyx. Încă am darul viziunilor pe care mi l-a dat când eram novice. Zeița nu și-a întors fața de la mine, a spus Afrodita și și-a înălțat mândră capul și s-a întors spre Casa Noptii, provocând parcă pe toată lumea să mai spună vreo porcărie despre ea.

— Deci, avem un nou tip de vampir și un nou tip de ființă umană, am spus, i-am aruncat o privire lui Stevie Rae, iar ea mi-a zâmbit larg și a dat din cap. Și mai avem în același timp un nou tip de novice. Imediat ce am terminat de spus asta, din stejar a început să plouă cu novice. Mi-am spus să nu uit s-o întreb pe Stevie Rae mai târziu cum naiba de reușise să-i ascundă pe toți puștii ăia acolo, pentru că am numărat fără nici o greutate vreo șase. Am recunoscut-o pe Venus, despre care știam că fusese colega de cameră a Afroditei și m-am întrebat dacă ele două reușiseră să stea de vorbă până acum. L-am mai văzut și pe nesuferitul ăla de Elliot, care jur că tot nu avea să-mi placă. Stăteau cu toții acolo, în interiorul cercului, de o parte și de alta a lui Stevie Rae, cu un aer emoționat și cu semilunile roșii la vedere, pe frunte.

Îi auzeam pe unii puști din afara cercului plângând și strigându-i pe nume pe noviceii cu semiluni roșii pe care îi recunoșteau ca fiind colegi de cameră și prieteni morți și mi-a fost milă de ei. Știam cum era să crezi că ți-a murit prietena și apoi s-o vezi din nou umblând, vorbind și respirând.

— Nu sunt morți, am spus cu hotărâre. Sunt un tip nou de novice, un tip nou de oameni. Dar sunt ai noștri și a venit vremea să le găsim un loc printre noi și să aflăm de ce ni i-a adus Nyx.

— Minciuni! s-a auzit un șuierat atât de puternic, încât aproape că mi-a spart urechile. S-a auzit rumoare în mulțime și apoi cei aflați în partea sudică a cercului s-au dat în lături, ca să o lase pe Neferet să treacă.

Arăta ca o zeiță răzbunătoare și am rămas chiar și eu fără grai la vederea frumuseții ei sălbatice. Umerii ei albi și netezi erau lăsați goi de o splendidă rochie neagră de mătase, care îi îmbrățișa trupul grațios. Avea părul bogat castaniu despletit și îi cădea în valuri până în talia fină. Ochii ei verzi aruncau fulgere și avea buzele de un roșu intens, sângeriu.

— Ne ceri să acceptăm o perversiune a naturii ca fiind creația zeiței? a spus ea cu glas adânc, frumos modulat. Creaturile acelea muriseră și ar trebui să moară din nou.

Mânia care s-a răspândit în ființa mea i-a spulberat magnetismul.

— Tu știi mai bine despre creaturile astea, cum le zici tu, am spus, am scos pieptul înainte și m-am întors spre ea. Poate că nu am eu vocea ei studiată sau frumusețea ei incredibilă, dar aveam de partea mea adevărul și pe zeița mea. Tu ai încercat să te folosești de ei, tu ai încercat să îi pervertești. Tu ești cea care i-a ținut prizonieri până când Nyx, prin noi, i-a vindecat și i-a eliberat.

A făcut ochii mari, cuprinsă de o mare uimire:

— Mă învinovățești pe mine pentru monstruozițiile acestea?

— Hei, nu suntem monstruoziți! s-a auzit în spatele meu glasul lui Stevie Rae.

— Liniște, bestie! a poruncit Neferet. Destul! Neferet s-a întors și a măturat cu privirea mulțimea uimită. În noaptea aceasta am descoperit o altă creatură dintre cele pe care Zoey și ai ei le-au ridicat din morți, a spus, s-a aplecat, a ridicat ceva de la picioare și l-a aruncat în cerc. Am recunoscut geanta lui Jack când a aterizat și, când s-a deschis, a ieșit din ea ecranul camerei video pentru bebeluși, și chiar și camera, care ar fi trebuit să fie ascunsă cu grijă în morgă. Ochii lui Neferet au cercetat mulțimea până l-au găsit, și în momentul acela a izbucnit: Jack! Negi că Zoey te-a pus să instalezi asta în morgă, unde l-ai încuiat pe James Stark, mort de curând, ca să vadă când îl aduc la viață farmecele ei malefice?

— Nu. Da. Nu a fost chiar așa, a chițăit Jack. Ducesa, care era lipită de picioarele lui, a scheunat de ți se rupea inima.

— Lasă-l în pace! a strigat Damien de pe locul lui din cerc. Neferet s-a întors amenințătoare spre el:

— Deci, continui să fii orbit de ea? Continui să ascuți de ea mai degrabă decât de Nyx?

Înainte ca el să răspundă, Afrodita a vorbit din spatele meu:

— Neferet, unde îți este simbolul zeiței?

Neferet și-a mutat privirea de la Damien la Afrodita și a mijit ochii, mânioasă. Dar acum toată lumea o privea pe Neferet și observa ce spusese Afrodita, că pe pieptul superbeii rochii negre nu avea simbolul lui Nyx. Apoi am remarcat altceva, că purta un colier pe care nu îl mai văzusem. Am clipit nesigură dacă vedeam bine și apoi, da, am hotărât, eram sigură. La gât, de un lănișor de aur atârneau niște aripi, aripi mari, negre, de corb, sculptate în onix.

— Ce-ai în jurul gâtului? am întrebat.

Neferet a dus instantaneu mâna la gât și a mângâiat aripile negre care i se odihneau între sâni.

— Sunt aripile lui Erebus, consortul lui Nyx.

— Îmi pare rău, dar nu e adevărat, a spus Damien. Aripile lui Erebus sunt din aur, niciodată negre. Chiar tu m-ai învățat la ora de sociologie vampirească.

— M-am săturat de balmăjeala asta fără sens, a izbucnit Neferet. E timpul să punem capăt micii noastre șarade.

— Știi ce, cred că e o idee al naibii de bună, am spus.

Tocmai începeam să cercetez mulțimea ca să o găsesc pe Shekinah când Neferet s-a dat într-o parte și a făcut semn spre o siluetă învăluită în umbre, care a părut să se materializeze în spatele ei.

— Vino și arată ce au creat ei în noaptea asta.

Urletul agonizând al Ducesei și scheunatul de-ți rupea inima care s-au auzit în continuare îmi vor rămâne veșnic întipărite în memorie, alături de imaginea noului Stark. A pornit înainte ca o fantomă. Avea pielea de o paloare înspăimântătoare și ochii de un roșu ca cel al sângelui închegat. Pe frunte avea și el o semilună roșie, asemenea novicilor din cercul meu, dar el era altfel decât ei. Creatura care devenise Stark stătea lângă Neferet cu ochi fulgerători, în care domnea nebunia. Când m-am uitat la el, am simțit că mi se face rău.

— Stark! am vrut să-i strig tare și cu forță, dar din gură mi-a ieșit doar o șoaptă găuită.

Cu toate astea, s-a întors cu fața spre mine. Am văzut că sângele ochilor i se mai decolorase și preț de o clipă mi s-a părut că-i zăresc pe băiatul pe care-i cunoșteam.

— Zzzzoey..., mi-a sâșait el numele, dar mi-a dat totuși speranță.

Am înaintat spre el cu pas nesigur.

— Da, Stark, eu sunt, am spus, străduindu-mă să nu izbucnesc în plâns.

— Am ssspus că am sssă mă întorc la tine, a murmurat.

Am zâmbit cu ochii plini de lacrimi în timp ce mă apropiam din ce în ce mai tare de locul în care se afla el, chiar în afara cercului. Deschisesem gura să-i spun că o să fie bine, că aveam să găsesc noi o modalitate prin care să fie bine, dar deodată Afrodita a venit lângă mine, m-a apucat de încheietură și m-a tras înapoi dinspre marginea cercului.

— Nu te duce la el, a șoptit. Neferet îți întinde o cursă.

Îmi venea să scap de ea, mai ales când din partea cealaltă a cercului s-a auzit glasul lui Shekinah.

— Este îngrozitor ce i s-a întâmplat acestui copil. Zoey, insist să închei acest ritual. Îi vom duce pe novici înăuntru și vom lua legătura cu Consiliul lui Nyx, să vină și să judece aceste evenimente.

Îi simțeam pe novicii cu semiluni roșii agitându-se neliniștiți în spatele meu, distrăgându-i astfel atenția de la Stark. M-am întors și am întâlnit privirea lui Stevie Rae.

— Nu-i nimic, ea e Shekinah. Ea o să-și dea seama de diferența dintre minciuni și adevăr.

— Eu știu diferența dintre minciuni și adevăr și judecata mea este mai importantă decât cea a unui consiliu oarecare, am auzit-o pe Neferet spunând și m-am întors din nou cu fața spre ea.

— Te-ai dat în vileag! am strigat la ea. Nu eu i-am făcut asta lui Stark sau celorlalți novici cu semiluni roșii, tu ai făcut-o, și acum va trebui să dai socoteală pentru faptele tale.

Zâmbetul lui Neferet aducea mai degrabă a rânet.

— Și totuși creatura încă te mai strigă pe nume.

— Zzzzoey, m-a strigat Stark din nou.

L-am privit cu atenție, încercând să văd pe chipul lui chinuit urmele tipului pe care îl cunoașteam.

— Stark, îmi pare foarte rău că ți s-a întâmplat asta.

— Zoey Redbird! m-a biciuit vocea lui Shekinah. Închide imediat cercul. Aceste evenimente trebuie analizate de cei în a căror judecată ne putem încrede. Și am să îl iau în grija mea pe acest biet novice.

Din cine știe ce motiv, porunca lui Shekinah a făcut-o pe Neferet să izbucnească în răs.

— Nu-mi miroase a bine chestia asta, a spus Afrodita și m-a tras înapoi spre mijlocul cercului.

— Nici mie, s-a auzit și Stevie Rae de la locul ei din partea de miazănoapte.

— Nu închide cercul, a spus Afrodita.

Apoi, în toată agitația aceea, glasul lui Neferet mi-a șoptit de dincolo de cerc: Dacă nu închizi cercul, vei părea vinovată, însă dacă îl închizi, vei fi vulnerabilă. Ce alegi?

I-am căutat privirea lui Neferet dincolo de cerc și am spus:

— Aleg forța cercului meu și adevărul.

A zâmbit victorioasă, s-a întors spre Stark și i-a spus:

— Țintește adevărata țintă, cea care va face pământul să sângereze! i-a poruncit Neferet. L-am văzut oprindu-se, de parcă s-ar fi dus o luptă în el. Fă ce ți-am poruncit și am să-ți dau ce-ți dorește inima, a șoptit ea doar pentru urechile lui Stark, dar i-am citit vorbele pe buzele rubinii. Efectul pe care l-au avut asupra lui aceste cuvinte a fost imediat, ochii lui Stark au scânteiat roșiatici și, cu iuțea șarpelui care atacă, a ridicat arcul pe care nu observasem că-i ținea într-o parte, a țintit și a dat drumul săgeții. A străpuns aerul trasând o dungă a morții și a lovit-o pe Stevie Rae în piept cu o asemenea forță, încât a intrat până la fulgii închiși la culoare de la capăt.

Stevie Rae a icnit și s-a prăbușit la pământ. Am țipat și am fugit la ea. O auzeam pe Afrodita strigând la Damien și la gemene să nu rupă cercul și am binecuvântat-o în sinea mea pentru stăpânirea ei de sine. Am ajuns la Stevie Rae și am căzut la pământ lângă ea. Respira anevoie și dureros și avea capul aplecat.

— Stevie Rae! Zeiță, nu! Stevie Rae!

A ridicat ușor capul și m-a privit. Din piept îi curgea sânge, mai mult decât credeam că poate avea o persoană. Îmbiba pământul din jurul ei, pământul din care ieșeau rădăcinile stejarului uriaș. Sângele ei mă fascina, nu datorită mirosului lui dulce și înăbușitor, ci pentru că am realizat ce impresie lăsa el. Părea că pământul de la rădăcina marelui stejar sângera.

Am privit peste umăr la Neferet, care zâmbea triumfătoare în afara cercului meu. Stark căzuse în genunchi lângă ea și mă privea cu niște ochi care își pierduseră roșeața, dar care erau acum stăpâniți de groază.

— Neferet, tu ești monstruoșitatea, nu Stevie Rae! am strigat.

„Nu mă mai numesc Neferet. De acum înainte spune-mi Regina Tsi Sgili.“ Aceste cuvinte mi-au răsunat în minte așa de limpede, de parcă Neferet ar fi stat lângă mine și mi le-ar fi șoptit la ureche.

— Nu! am strigat și în clipa aceea noaptea s-a spart în mii de cioburi.

Capitolul 33

Pământul de sub tălpile mele, îmbibat de sângele lui Stevie Rae, a început să freamăte și să vâlurească de parcă n-ar mai fi fost solid, ci s-ar fi transformat deodată în apă. Printre țipetele de panică, am auzit din nou glasul Afroditei, așa de calm de parcă ar fi strigat la Damien și la gemene, nemulțumită de gusturile lor în materie de modă.

— Vino aproape de noi, dar nu rupe cercul!

— Zoey, mi-a rostit Stevie Rae numele cu glas întretăiat și m-a privit cu ochii plini de suferință. Ascult-o pe Afrodita, nu rupe cercul, indiferent de situație!

— Bine, dar ești...

— Nu! Nu sunt pe moarte, îți jur. Mi-a luat doar sângele, nu și viața. Nu rupe cercul. Am dat din cap, apoi m-am ridicat. Erik și Venus erau cel mai aproape de mine. — Veniți de o parte și de cealaltă a lui Stevie Rae și țineți-o. Ajutați-o să țină lumânarea și, orice ar fi, n-o lăsați să se stingă și nici cercul să fie rupt.

Venus părea cutremurată, dar a dat din cap și s-a apropiat de Stevie Rae. Erik se uita doar la mine, alb la față.

— Alege, am spus. Fie ești de partea noastră, fie de partea lui Neferet și a celorlalți.

Erik nici nu a stat pe gânduri.

— Am ales când m-am oferit să-ți fiu consort în această seară. Sunt de partea ta, a spus el, apoi s-a dus repede să o ajute pe Venus s-o ridice pe Stevie Rae. Am pornit cu pași nesiguri pe pământul tremurător spre masa lui Nyx și am prins lumânarea purpurie a spiritului chiar înainte să cadă și să se stingă. Am ținut-o strâns lângă mine și mi-am îndreptat atenția spre Damien și spre gemene. Urmau instrucțiunile calme ale Afroditei și, în haosul țipetelor din afara cercului nostru, mergeau încet împreună, strângând cercul format de firul argintiu spre Stevie Rae, până când toți, Damien, gemenele, Afrodita, Erik, novicii cu semiluni roșii și cu mine, ne-am înghesuit în jurul lui Stevie Rae.

— Deplasați-o de lângă copac, a spus Afrodita. Haideți, cu toții, fără să rupeți cercul. Trebuie să o luăm spre ușa secretă din zid. Haideți.

M-am uitat fix la Afrodita și a dat solemn din cap:

— Știu ce o să se întâmple în continuare și nu e de bine.

— Atunci, hai s-o tăiem, am spus.

Am pornit în grup cu pași mici pe pământul fremătător și trebuia să avem mare grijă cu Stevie Rae, cu lumânările și cu cercul pe care părea să fie foarte important să-l menținem. Ai fi zis că novicii și vampirii ne-ar fi stat în drum, ai fi zis că măcar Shekinah ne-ar fi zis ceva, dar părea că existam într-o bulă de liniște, într-o lume dintr-odată invadată de sânge, panică și haos. Am continuat să ne îndepărtăm de copac, pe lângă zid, înaintând încet și cu grijă. Remarcasem că sub picioarele noastre covorul de iarbă era mai neted și nu era năclăit de sângele lui Stevie Rae, când râsul cumplit al lui Neferet a plutit pe deasupra pământului până la mine.

Stejarul s-a despicat cu un trosnet cumplit. Eu mergeam cu spatele și ajutam să o ridicăm pe Stevie Rae din față, așa că am văzut bine copacul când s-a crăpat. De sub inima stejarului distrus s-a înălțat o creatură. La început nu am văzut decât niște aripi uriașe negre, care înfășurau complet ceva. Apoi s-a îndepărtat de stejarul distrus, și-a îndreptat trupul puternic și și-a întins aripile de culoarea nopții.

— O, zeiță! mi-a scăpat la vederea lui Kalona. Era cea mai frumoasă făptură pe care o văzusem vreodată. Avea pielea netedă și fără pată și era aurit de parcă ar fi primit sărutul razelor iubitoare ale soarelui. Avea părul negru asemenea aripilor și i se revărsa în plete bogate împrejurul umerilor, dându-i aerul unui războinic din vechime. Iar chipul său... cum i-aș putea descrie vreodată frumosul chip? Era ca o statuie adusă la viață și-l făcea până și pe cel mai frumos muritor, fie el ființă umană sau vampir, să semene cu o copie bolnăvicioasă și nereușită a splendorii sale. Avea ochii de culoarea ambrei, de o asemenea desăvârșire încât păreau aproape de aur, și m-am trezit că îmi doresc să mă pierd în ei. Și ochii aceia mă chemau... Kalona mă chema...

M-am oprit brusc și jur că aș fi fost gata să rup cercul chiar atunci ca să fug înapoi la el și să mă arunc la picioarele lui, dacă nu și-ar fi înălțat brațele superbe și nu ar fi strigat cu un glas adânc, plăcut și plin de forță:

— Înălțați-vă alături de mine, pruncii mei!

Imitatorii de corbi au țâșnit din groapa din pământ și au acoperit cerul, și teama pe care mi-a inspirat-o vederea trupurilor de o hidoșenie familiară a fost cea care a rupt vraja frumuseții lui Kalona, care pusese stăpânire pe mine. Au țipat și și-au înconjurat tatăl zâmbitor, înălțându-și și mai mult brațele, pentru ca aripile lor să-l poată mângâia.

— Trebuie să plecăm de aici! a șuierat Afrodita.

— Da, imediat! Grăbiți-vă, am spus recăpătându-mi stăpânirea. Pământul nu mai tremura și

am putut grăbi pasul. Încă mergeam cu spatele, așa că am privit fascinată și îngrozită în același timp cum Neferet s-a apropiat de îngerul abia descătușat. S-a oprit înaintea lui și a făcut o reverență grațioasă, până la pământ.

El a plecat maiestuos capul și o privea deja cu ochii scânteind de dorință.

— Regina mea, a zis el.

— Consortul meu, a spus și ea, apoi s-a întors spre mulțimea care se oprise din agitația stăpânită de panică și îl privea fascinată pe Kalona.

— Acesta este Erebus scoborât în sfârșit pe pământ! a proclamat Neferet. Plecați-vă dinaintea consortului lui Nyx și a noului nostru stăpân pe pământ.

Mulți dintre cei care priveau, mai ales novicii, au căzut instantaneu în genunchi. M-am uitat după Stark, dar nu l-am văzut, în schimb am văzut-o pe Shekinah pornind înainte cu pași mari, făcându-și loc pe lângă novicii pradă adorației, cu un aer precaut, încruntată. Pe când mergea, mulți dintre Fiii lui Erebus i s-au alăturat cu atenția încordată, dar nu-mi dădeam seama dacă erau circumspecți la prezența lui Kalona, cum era în mod evident Shekinah, sau dacă se gândeau să-l protejeze de Marea Preoteasă. Înainte ca Shekinah să își facă loc prin mulțime și să-l înfrunte pe îngerul trezit la viață, Neferet a ridicat brațele și a zvâcnit ușor din încheietură. Era un gest atât de mic și de nesemnificativ încât, dacă nu eram atentă, nici nu l-aș fi observat.

Shekinah a făcut ochii mari, a icnit, și-a dus mâna la gât și apoi a căzut la pământ. Fiii lui Erebus au dat fuga la ea.

În momentul acela mi-am scos mobilul din buzunar și am format numărul surorii Maria Angela.

A răspuns de la primul apel:

— Zoey?

— Ieșiți, ieșiți imediat, am spus.

— Înțeleg, a spus ea pe un ton calm.

— Luați-o și pe bunica! Trebuie s-o luați și pe bunica cu dumneavoastră!

— Desigur. Ai grijă de tine și de ai tăi, că eu o să am grijă de ea.

— Vă sun când pot, am spus eu și am închis telefonul.

Când mi-am ridicat privirea, am văzut că Neferet își îndreptase atenția spre noi.

— Am ajuns! a exclamat Afrodita. Deschide naibii ușa aia odată!

— E deja deschisă, a rostit o voce cunoscută. Mi-am aruncat privirea în spate spre zid și l-am văzut pe Darius stând lângă ușa secretă întredeschisă, care părea tăiată ca prin farmec în zidul de cărămidă și piatră. Și am văzut, teribil de ușurată, că Jack stătea lângă războinic și că plângea de sălta cămașa pe el, dar măcar era întreg, cu Ducesa lângă el.

— Dacă ești cu noi, trebuie să fii împotriva lor, i-am spus lui Darius și am dat din cap spre Casa Noptii și spre Fiii lui Erebus care umpleau curtea școlii și care nu mișcau un deget în fața lui Kalona.

— Am ales, a spus războinicul.

— Putem, vă rog, să plecăm de aici? Se uită la noi! a spus Jack.

— Zoey! Trebuie să mai câștigi timp, a strigat Afrodita. Folosește-te de elemente, de toate.

Formează un scut.

Am dat din cap și am închis ochii, concentrându-mă. Undeva în mintea mea realizam că Afrodita le dădea ordine novicilor cu semiluni roșii și le spunea să stea aproape, să stea în cercul nostru, deși eram înghesuiți și nu prea mai aveam aspect de cerc pe când ne îngrămădeam prin ușa secretă. Dar era acolo numai o parte din mine, restul le porunca vântului, focului, apei, pământului și spiritului să ne acopere, să ne protejeze, să ne șteargă din fața ochilor lui Neferet. În timp ce se grăbeau să-mi dea ascultare, am simțit că mi se scurg puterile, cum nu mai simțisem niciodată. Desigur, nu mai încercasem niciodată să comand toate cele cinci elemente odată, ca să depună așa mare efort pentru mine, și simțeam de parcă mintea mea, voința mea ar fi încercat să alerge la maraton cu viteză maximă.

Am strâns din dinți și m-am ținut bine. Elementele roiau împrejur și auzeam sunetul vântului

și mirosul sării oceanului în timp ce o briză viguroasă a învârtejit o ceață densă în jurul nostru. Apoi, dinspre cerul acoperit brusc de nori s-a auzit un tunet și, cu un trosnet, un fulger a coborât cu un sfârâit, lovind un copac aflat la câțiva metri în fața noastră. Copacul a părut să se răspândească, în timp ce pământul îl amplifică, și am deschis ochii în timp ce unul dintre novicii cu semiluni roșii mă conducea cu spatele prin ușa secretă, unde am văzut că micul nostru grup era complet protejat de furia elementelor. În tot acel haos am auzit minunatul miorla-aau și, când m-am uitat prin ușa secretă, am văzut-o pe Nala stând pe pământ în afara școlii, în fruntea unei mulțimi de pisici, printre care se afla și oribila și ciufulită de Malefica, stând aproape de Belzebut, motanul urâcios al gemenelor.

M-am mai uitat o dată la Neferet, care privea înnebunită împrejur, refuzând, evident, să creadă că, cine știe cum, îi scăpaserăm. Apoi ușa secretă s-a închis, separându-ne de Casa Noptii.

— Bun, haideți să formăm din nou cercul. Strângeți-l. Gemenelor! Stați prea aproape una de cealaltă și îi stricați simetria. Pisicilor! Nu mai sâsâiți la Ducesa, nu avem timp de așa ceva, striga Afrodita ordine ca un instructor militar.

— Tunelurile, s-a auzit vocea slabă a lui Stevie Rae, care părea să sfâșie noaptea.

Am privit-o. Nu putea sta în picioare. Erik o ridicase în brațe și o ținea ca pe un copil, atent să nu atingă săgeata care îi ieșea prin spate. Era complet albă la față, cu excepția desenelor roșii. Trebuie să mergem în tuneluri. Acolo o să fim în siguranță, a spus ea.

— Stevie Rae are dreptate. Nu o să vină după noi acolo, și nici Neferet, a spus Afrodita.

— Ce tuneluri? a întrebat Darius.

— Sunt sub străzile orașului, vechile ascunzători din timpul prohibiției. Intrarea este prin gara din centru, i-am explicat eu.

— Gara. Bine, dar asta e la vreo cinci kilometri de aici, prin inima orașului, a spus el. Cum o să..., a dat să spună, dar a fost întrerupt de niște țipete îngrozitoare care veneau de peste tot din jurul nostru, din afara Casei Noptii, și sfere strălucitoare de foc se răspândeau pe cer ca niște flori cumplite, flori ale morții.

— Ce se întâmplă? a întrebat Jack apropiindu-se de Damien.

— Sunt Imitatorii de corbi. Și-au recăpătat corpurile și sunt hămesiți, așa că se hrănesc cu ființele umane, a răspuns Afrodita.

— Pot să se folosească de foc? a întrebat Shaunee, al naibii de ofticăță.

— Mda, pot, a spus Afrodita.

— Pot pe naiba! a dat Shaunee să ridice brațele și am simțit căldura mișcându-se în rotocoale împrejurul nostru.

— Nu! a strigat Afrodita. Nu atrage atenția asupra noastră, nu acum. Dacă faci asta, suntem terminați.

— Ai văzut chestia asta? am întrebat.

A dat din cap:

— Asta și multe altele. Cine nu se refugiază sub pământ le va cădea pradă.

— Atunci mergem în tunelurile lui Stevie Rae, am spus.

— Cum? a întrebat o novice cu semiluna roșie pe care nu am recunoscut-o, dar care părea o copilă foarte speriată.

M-am ținut bine, deja epuizată că manevram în așa măsură toate cele cinci elemente. Nu voiam să aflu ei cât de tare mă epuiza toată chestia asta. Trebuia să creadă că sunt puternică, sigură pe mine și stăpână pe situație. Am inspirat adânc.

— Nu vă faceți griji. Știu cum să ne mișcăm fără să fim văzuți, am mai făcut eu chestia asta până acum, am spus zâmbindu-i obosită lui Stevie Rae. De fapt, am mai făcut-o noi, am spus privind-o pe Afrodita. Nu-i așa?

Stevie Rae a reușit să dea slab din cap.

— Mda, categoric am mai făcut-o, a încuviințat și Afrodita.

— Și care e planul? a întrebat Damien.

— Da, hai să-i dăm drumul, a spus și Erin.

— Subscriu. Mi se pun cărcei de la atâta înghesuială, a mormăit Shaunee, evident ofticăță

încă pentru că nu putea să riposteze și ea cu foc.

— Uite care e planul. Ne transformăm în ceață și umbră, în noapte și întuneric. Nu mai existăm, nu ne vede nimeni. Noi suntem noaptea și noaptea este în noi. În timp ce explicam chestia asta, am simțit prin corp fiorul cunoscut mie și i-am văzut pe novicii cu semiluni roșii privindu-mă cu respirația întretăiată, și am știut că nu vedeau nimic altceva în afară de ceață amestecată cu întuneric, impregnată de umbră. Îmi trecea prin gând cât de ciudat era faptul că acum, când eram ruptă de oboseală, mi se părea mai simplu să mă topesc în noapte... simțeam de parcă aș fi putut pur și simplu să mă risipesc și să adorm în sfârșit...

— Zoey! m-a smuls din periculoasa transă glasul lui Erik.

— Sunt bine! Mă simt bine, am spus iute. Acum faceți și voi la fel, concentrați-vă. Nu e cu nimic altfel decât atunci când ieșeați pe furiș din Casa Noptii ca să vă dați întâlnire cu băieți sau pentru ritualuri din afara școlii, numai că acum o să vă concentrați și mai tare. Haideți că puteți! Sunteți ceață și umbră, nimeni nu poate să vă vadă, nimeni nu poate să vă audă. Numai noaptea este prezentă și voi sunteți o șuviță din ea.

Mi-am privit micul grup licărind și topindu-se. Nu era totul perfect și Ducesa era încă un labrador gălbui, mare și al naibii de material; spre deosebire de pisicile noastre, ea nu se putea împleti cu noaptea, dar puștiul lângă care era se redusese la o umbră.

— Acum haideți să-i dăm drumul. Stați unul lângă celălalt și țineți-vă de mână. Nu lăsați nimic să vă distragă atenția. Darius, condu-ne, am spus.

Am pornit prin orașul devenit de acum un coșmar în bună regulă. Mai târziu m-am întrebat cum de reușiserăm, dar am primit răspunsul chiar în timp ce-mi puneam întrebarea asta. Am reușit pentru că ne acoperea mâna călăuzitoare a lui Nyx. Ne-am deplasat în umbra ei, la adăpostul puterii ei am devenit una cu noaptea, deși restul nopții devenise un haos.

Imitatorii de corbi invadaseră totul. Era puțin peste miezul nopții în noaptea de Revelion și creaturile se înfruptau din ființele umane cherchelite care sărbătoreau și se revărsau de prin cluburi și din restaurante, din vile de bogăteni petroliști, pentru că auziseră trosnetele focului inuman al creaturilor și, crezând că primăria pornise focul de artificii, dădeau năvală afară ca să urmărească spectacolul. Mă întrebam cu o groază de o detașare ciudată câți dintre ei priviseră cerul și ultima lor imagine fusese cea a ochilor roșii cumpliti ai unor oameni care îi priveau de pe chipuri monstroase.

Înainte să ajungem la jumătatea distanței, în apropiere de intersecția dintre bulevardul Cincinnati și Strada 13, am auzit sirena poliției și a pompierilor, împreună cu focuri de armă, chestie care mi-a smuls un zâmbet amar. Eram în Oklahoma, iar nouă, ăstora de pe aici, tare ne mai plac armele! Mda, ne folosim de dreptul nostru stabilit de cel de-al doilea amendament cu mândrie și cu mult zel. Îmi doream să am habar dacă armele modeme urmau să le facă ceva creaturilor născute din magie și mit și am realizat că nu aveam să mă întreb prea mult, pentru că în curând aveam să aflăm cu toții.

La distanță de un cvartal de gara părăsită din Tulsa, a început să se cearnă o ploaie rece și tristă, însoțită de ceață, care ne-a înghețat până în măduvă, dar asta ne-a ajutat să ne ascundem și mai tare micuțul grup de ochii cercetători, fie ei de om sau de bestie.

Am intrat iute în subsolul gării părăsite, deschizând un grilaj metalic ce părea în mod fals bine încuiat. Imediat ce ne-a înghițit întunericul din subsol, am respirat cu toții ușurați.

— Bun, acum putem închide cercul.

— Mulțumesc, spirite, poți pleca, am început. M-am întors spre Stevie Rae, care era încă în brațele lui Erik. Îți sunt recunoscătoare, pământule, poți pleca. Erin era în dreapta mea și i-am zâmbit în întuneric. Apă, te-ai descurcat bine astă-noapte. Poți pleca. M-am întors tot spre stânga și am găsit-o pe Shaunee. Focule, îți mulțumesc, poți pleca. Apoi am închis cercul cu elementul care îl deschisese. Vântule, ai recunoștința mea, ca întotdeauna. Poți pleca. Cu un pocnet ușor și un sfârșit, firul argintiu care ne unise și ne salvase astfel s-a risipit.

Am strâns din dinți din cauza oboselii care amenința să mă copleșească și cred că aș fi căzut dacă Darius nu m-ar fi prins de braț ca să-mi oprească genunchii din tremurat.

— Haideți să coborâm. Încă nu suntem pe deplin în siguranță, a spus Afrodita.

Am pornit cu toții spre fundul subsolului, spre zona cu canalizarea, despre care știam că ascundea un vast sistem de tuneluri. Intram din nou prin aceste tuneluri și era o experiență suprarrealistă, așa cum devenise și noaptea. Ultima dată când fusesem aici era furtună de zăpadă și mă chinuiam să-i salvez pe Heath de Stevie Rae și de o gașcă de novici pe care mă chinuiam acum să-i apăr.

Heath!

— Zoey, vino! a strigat Erik văzând că ezit. I-o dăduse pe Stevie Rae lui Darius, așa că noi doi eram ultimii din grup rămași la suprafață.

— Mai întâi trebuie să dau două telefoane. Jos nu e acoperire.

— Grăbește-te. Le spun că vii și tu.

— Mersi, i-am zis și i-am zâmbit obosită. Mă grăbesc.

A încuviințat rigid din cap și apoi s-a făcut nevăzut în tuneluri, pe scara de oțel.

Am fost surprinsă să constat că Heath a răspuns de la primul apel.

— Ce vrei, Zoey?

— Heath, ascultă-mă, trebuie să mă mișc repede. În Casa Noptii s-a dezlănțuit ceva cumplit. O să iasă urât, urât de tot. Nu știu cât o să dureze, pentru că nu știu cum să mă lupt cu chestia asta. Dar o să fii în siguranță doar dacă intri în subsol. Nu-i place să stea sub pământ. Înțelege?

— Bine, a spus.

— Mă crezi?

— Da, a spus fără ezitare.

Am răsuflat ușurată.

— Ia-ți familia și pe cei dragi și intrați sub pământ. Bunicul tău nu avea, parcă, o pivniță mare?

— Ba da, putem să mergem acolo.

— Bravo, te sun din nou când pot.

— Zoey, tu te descurci?

— Da, i-am spus cu inima strânsă.

— Unde ești?

— În tunelurile alea vechi din subsolul gării, i-am răspuns.

— Dar sunt periculoase!

— Nu, nu mai sunt. Nu-ți face griji. Hi ai grijă de tine, bine?

— Bine, a spus el.

Am închis ca să nu mă trezesc că spun ceva ce aveam să regretăm amândoi. Apoi am format al doilea număr la care trebuia să sun. Mama n-a răspuns. A intrat robotul după ce a sunat de cinci ori și a spus cu glas zglobiu: „Ați sunat la familia Heffer. Suntem oameni cu frica lui Dumnezeu, îl iubim pe Domnul nostru și vă dorim să aveți parte de o zi binecuvântată. Lăsați-ne un mesaj. Amin!“

Mi-am dat ochii peste cap și, după semnalul sonor, am spus:

— Mamă, o să zici că Satana a fost eliberat pe pământ, și ai și tu o dată dreptate! Chestia asta e rea și poți fi în siguranță doar dacă te refugiezi sub pământ, ceva gen subsol sau pivniță. Așa că du-te în subsolul bisericii și stai acolo. Bine? Să știi că te iubesc, mamă, și m-am asigurat că și bunica e în siguranță, e cu... Robotul m-a întrerupt. Am oftat și am sperat că în sfârșit avea să mă asculte și ea. Apoi i-am urmat pe ceilalți în tuneluri.

Gașca mea mă aștepta la intrare. Am văzut lumini care începeau să licăre în josul tunelului care se întindea întunecos și intimidant înaintea noastră.

— I-am trimis pe novici înainte să aprindă luminile și chestii de genul ăsta, a spus Afrodita, apoi și-a aruncat privirea spre Stevie Rae. Când zic „chestii de genul ăsta“ vreau să spun să facă rost de pături și de haine uscate.

— Bravo. E o treabă bună, m-am forțat să gândesc, în ciuda epuizării. Puștii aprinseseră deja câteva lămpi cu ulei, genul ăla vechi pe care le puteai duce de colo-colo de niște mânere, și le atârnaseră de niște cârlige la nivelul ochilor, așa că vedeam cu ușurință expresia de pe chipurile prietenilor mei când m-au privit. Pe chipurile tuturor se citea același lucru, inclusiv pe cel al

Afroditei. Teamă.

„Te rog, Nyx, am înălțat o rugă aprinsă, nerostită, dă-mi putere și ajută-mă să spun exact ce trebuie, pentru că așa cum începem, așa o să trăim în continuare aici. Te rog, ajută-mă să nu o dau în bară.“

Nu mi-a răspuns în cuvinte, dar am simțit un val de căldură și de încredere, ceea ce mi-a grăbit bătăile inimii și m-a umplut de forță.

— Da, e de rău, am început. Nu putem să negăm asta. Suntem niște copii, suntem singuri și suntem răniți. Neferet și Kalona sunt puternici și, din câte știm noi, e posibil să-i aibă de partea lor și pe restul novicilor și vampirilor. Dar noi avem ceva ce ei nu vor avea niciodată. Noi avem dragostea, adevărul și ne avem unii pe ceilalți. De asemenea, o avem pe Nyx. Ea ne-a însemnat pe fiecare dintre noi și, într-un fel aparte, ne-a și Ales pe fiecare dintre noi. Nu au mai existat niciodată alții ca noi, suntem unici, am făcut o pauză, am încercat să-i privesc pe fiecare în parte și să le transmit încredere prin zâmbetul meu. Darius a vorbit, profitând de pauza mea:

— Preteasă, răul acesta este ceva ce nu am mai simțit până acum, a spus el. Și nici n-am mai auzit de așa ceva. Este o bestie dezlănțuită care clocotește de ură. Când a țâșnit din pământ, am simțit de parcă s-ar fi reîntrupat întruchiparea răului.

— Tu măcar l-ai recunoscut, Darius. Mulți alți războinici nu l-au recunoscut, le-am urmărit reacția. Nu și-au înșfăcat armele și nici nu au fugit mâncând pământul, ca tine.

— Poate că un războinic mai curajos ar fi stat, a spus el.

— Rahat! a exclamat Afrodita. Un războinic mai prost ar fi rămas. Tu ești aici cu noi și acum ai șansa de a lupta împotriva lui. Din câte știm noi, ceilalți războinici fie au fost secerăți de păsările alea nenorocite, fie au fost vrăjiți, ca restul novicilor.

— Mda, a spus Jack. Noi suntem aici pentru că suntem altfel.

— Suntem speciali, a spus Damien.

— Al naibii de speciali, a plusat Shaunee.

— Geamăno, sunt de acord cu tine, a intervenit și Erin.

— Suntem atât de speciali încât, dacă te uiți în dicționar sub cuvântul „retardat“, o să găsești o poză cu noi, a spus și Stevie Rae cu glas pierit, dar categoric vie.

— Bine. Și atunci ce facem în continuare? a întrebat Erik.

S-au uitat cu toții la mine și m-am uitat și eu la ei.

— Păi, ăă, punem de-un plan, am spus.

— Un plan? s-a mirat Erik. Atâta tot?

— Nu, punem de-un plan și apoi ne gândim cum să facem să ne luăm școala înapoi.

Împreună, am spus și am întins mâna în mijlocul lor, ca o fraieră de jucătoare de baseball pentru fete. Vă băgați?

Afrodita și-a dat ochii peste cap, dar ea a fost prima care a pus mâna peste a mea.

— Da, eu mă bag, a rostit ea.

— Și eu, a spus Damien.

— Și eu, a intervenit și Jack.

— Idem, au spus gemenele ca la un semn.

— Și eu mă bag, a zis și Stevie Rae.

— N-aș rata momentul ăsta pentru nimic în lume, a spus Erik punând mâna în vârful grămezii și privindu-mă zâmbitor.

— Bine, atunci hai să le tăbăcim fundurile, am spus și au repetat și ei ca niște prostuți, și am simțit un fior demential care mi se răspândea din vârful degetelor, invadându-mi mâinile. Mi-a fost clar, când am scos mâna din grămadă, că aveam să găsesc pe ele noi desene complicate care îmi împodobeau fiecare palmă, făcându-mă să semăn cu o preteasă exotică din vechime, însemnată cu desene din henna de către zeița ei, semn al unicității sale. Așa că, în ciuda nebuniei și a epuizării, și a haosului nemaîntâlnit, m-a copleșit liniștea și am știut sigur că mergeam pe drumul pe care mi-l deschisese zeița mea.

Nu că ar fi fost un drum neted și fără hârtoape, dar, cu toate astea, era drumul meu și, asemenea mie, era menit să fie unic.